

БОЖЕСТВЕНИЯТЪ И ЧОВЪШКИЯТЪ СВѢТЪ

РИЛОКИ БЕОЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ НА МУСАЛА,
ОЕДЕМЪТЪ ЕЗЕРА И СОФИЯ

СОФИЯ
1940

Божествениятъ и човѣшкиятъ свѣтъ

Размишление

Две начала, два принципа съществуватъ въ човѣка: човѣшки и Божественъ. Когато човѣшкиятъ принципъ е отвѣнъ, а Божествениятъ отвѣтре, вие виждате истинския човѣкъ. Когато Божествениятъ принципъ е отвѣнъ, а човѣшкиятъ отвѣтре, вие се натѣквате на голѣми противоречия. Човѣшкото, било въ самия човѣкъ или въ ближнитѣ му, се проявява по единъ и сжщъ начинъ, вследствие на което неизбѣжно поставя всѣкиго въ противоречия. Като се натѣква на противоречия, най-после човѣкъ казва: Не трѣбва да се живѣе за доброто, нито за благото на своя ближнѣ. Всѣки човѣкъ трѣбва да живѣе за себе си. Започне ли човѣкъ да живѣе само за себе си, страданията неизбѣжно го следватъ. Мнозина мислятъ изключително за себе си и въпрѣки това искатъ да бждатъ щастливи. Това е невъзможно. При това положение не само че не могатъ да бждатъ щастливи, но ще минатъ презъ голѣми страдания. — Защо? — Защото щастieto се обуславя отъ Божествения принципъ въ свѣта, т. е. отъ закона на Цѣло-

то. Невъзможно е човѣкъ да прилага закона на Цѣлото къмъ една малка частъ и да бѣде щастливъ. Може ли човѣкъ да трѣгне самъ за планината и да носи съ себе си всичко, което му е нужно за планинскитѣ условия? Искане ли да отиде поне за нѣколко дѣня на планината, той трѣбва да се присѣдини къмъ нѣкоя група. Когато хората отиватъ групово на планината, всѣки носи по нѣщо съ себе си и по този начинъ задоволяватъ нуждитѣ си. Колко може да носи единъ човѣкъ? Ето защо, ние дохождаме до закона за Цѣлото и за неговитѣ части, споредъ който всѣки човѣкъ има право да живѣе за себе си, ако едновременно живѣе и за Цѣлото, т. е. за колективното съзнание.

Като не разбиратъ приложението на двата велики закона въ свѣта — законътъ за Цѣлото и законътъ за частитѣ, хората изпадатъ въ заблуждениа и започватъ да мислятъ, че могатъ да оправятъ свѣта. Оправянето на свѣта е работа на Бога. Работата на човѣка е да оправи своя малъкъ свѣтъ. Какъ ще го оправи? Чрезъ страданията. Като страда, човѣкъ се изправя. Той се объркалъ толкова много въ себе си, че за да се разплете, трѣбва да мине презъ страдания. Ще кажете, че Богъ ще промисли за изправянето на човѣшкия животъ. Вѣрно е, че Богъ ще промисли и мисли за всички, но и човѣкъ самъ трѣбва да направи нѣщо за себе си. Какво ще придобие гладниятъ, ако му кажете, че други ще про-

мислятъ за него? Въ дадения моментъ той е гладенъ, не може да чака. Първо той ще помисли за себе си, а после ще очаква да му дойде хлѣбъ отвънъ.

Богъ е промислилъ вече за човѣка, далъ му е всичко въ изобилие: свѣтлина, въздухъ, вода, храна. Отъ него се иска само будностъ, да не пропуца времето за получаване на тия блага. Сжщевременно човѣкъ трѣбва да бжде здравъ, да се ползува отъ благата, които разумната природа му дава. Нѣкой се страхува да не му взематъ хлѣба, да не остане гладенъ. Той не познава закона. Никой не може да отнеме хлѣба на човѣка. Огнемъ ли го пѣкой, десетократно ще му го далагъ.— Възможно ли е това?— Ако не вѣрвате, можете да го провѣрите. Ако този законъ е човѣшки, ще го опитате и после ще повѣрвате. Ако е Божественъ, първо ще повѣрвате, а после ще го опитате. Човѣшките работи първо се опитватъ, а за Божествените работи първо иде вѣрата, а после опитътъ. На сжщото основание казвамъ: За да обичате единъ човѣкъ, първо трѣбва да го познавате. За Бога е точно обратно: първо трѣбва да Го обичате. Щомъ обичате Бога, вие непременно ще Го познавате. Мнозина не познаватъ Бога, защото искатъ първо да получатъ отъ Него блага, добри условия и следъ това да Го обичатъ. Това е човѣшко разбиране. Първо ще обичате Бога, а после ще Го познавате, после ще получите Неговото благословение.

Следователно, когато Богъ иска да застави хората да Го познаятъ, дава имъ страдания. Като не знаятъ това, тѣ се натъкватъ на противоречия и страдания и се питатъ, защо става така. Страданието не е нищо друго, освенъ грънчарство, въ което човѣкъ мачка калъта, да направи красиви грънци. Като мачка калъта, той непременно ще се изцапа, но въ края на краищата ще извае хубави, съвършени форми. Като ги извае, той ги туря въ пещъта да се опекатъ, да станатъ здрави. Безъ печене, грънцитѣ не издържатъ на условията. Всѣка форма трѣбва да мине презъ ваене, презъ огънь, за да се кали, да издържа на условията на живота. Безъ страдания човѣкъ остава суровъ материалъ, какъвто е глината, отъ която правятъ грънци. Дойдатъ ли страдания, суровиятъ материалъ, отъ който човѣкъ е направенъ, започва постепенно да се формува, да се пече на огъня, докато се кали. — Докога ще страдамъ? — Докато се усъвършенствуващъ, докато скръбъта ти се превърне на радостъ. Миналитѣ страдания сж се превърнали вече въ радостъ. Днешнитѣ страдания пкъ носятъ бждещи радости.

Сега, като сте се качили на върха, вие имате слънце, но и вѣтърътъ ви придружава, иска да каже нѣщо. Слънцето се провира и презъ най-малкитѣ дупки на хоризонта, иска да ви види, да ви даде нѣщо отъ себе си. — Защо? — Защото ви обича. Не правите ли сжщото и вие? Когато обичате нѣкого, вие го

търсите навсѣкжде, искате да го видите, да му услужите нѣщо. Ако не обичате нѣкого, вие съзнателно го избѣгвате, не искате да го видите. Какво ви казва вѣтърътъ? Вѣтърътъ ви казва, че трѣбва да бждете справедливи, да излѣзете отъ материалния животъ и да влѣзете въ духовния, т. е. въ живота на свободата. Съ други думи казано: жабата трѣбва да излѣзе отъ блатото, отъ материалния животъ, и да влѣзе въ живота на вода, т. е. свободния животъ. Щомъ се освободи отъ веригитѣ на човѣка, волътъ отива въ гората, свободно да пасе трева и да пие вода. За да пасе свободно трева, волътъ трѣбва да е оралъ на нивата.

Следователно, който не е страдалъ, нѣма право да се радва. Да страдашъ, това значи, да орешъ на нивага. Да се радвашъ, това значи, да пасешъ свободно въ гората. За да се радва, т. е. да пасе свободно въ гората, преди всичко, човѣкъ трѣбва да е оралъ на нивата си, т. е. да е страдалъ. Днесъ цѣлиятъ свѣтъ страда, разорава почвата, върху която ще сѣе семената на великитѣ блага на живота. Мъглитѣ, които се движатъ предъ насъ, които покриватъ върховетѣ, представятъ кармата на Европа. Докато съзнанието на съвременнитѣ хора не се пробуди и въ тѣхъ не се яви желание да изпълняватъ волята Божия, карма-та имъ не може да се разреши. Докато не дойдатъ до съзнание да разбератъ, че Богъ е вътре въ тѣхъ, а не отвънъ, тѣ нѣма да се

освободятъ отъ страдания. Външниятъ свѣтъ е човѣшкиятъ, или тѣй наречениятъ „малкиятъ“, а вътрешниятъ е свѣтътъ на любовта, или голѣмиятъ свѣтъ. Когато безлюбието влѣзе въ човѣка, Богъ излиза навънъ, дето работи по специаленъ начинъ. Щомъ Богъ излѣзе вънъ отъ човѣка, страданията влизатъ въ него, и той започва да се мъчи и страда. Когато учителтъ е вънъ отъ класа, това подразбира, че и ученицитѣ сж вънъ, разпрѣснати на различни мѣста. Той се мъчи да ги събере на едно мѣсто. Събере ли ги въ класъ, влѣзе ли между тѣхъ, той започва да работи по другъ начинъ. Тѣй щото, когато е вънъ отъ човѣка, Богъ работи по единъ начинъ — чрезъ изпитания и страдания. Влѣзе ли въ човѣка, Той работи по другъ начинъ.

Като сте дошли на Мусала, задачата ви е да се свържете съ всички добри хора, които желаятъ подобрението на човѣчеството. После трѣбва да се свържете съ всички сжщества отъ духовния и отъ Божествения свѣтъ, които работятъ за повдигане на човѣчеството. Като се свържете съ добритѣ хора на физическия свѣтъ, съ разумнитѣ и възвишени сжщества отъ духовния и отъ Божествения свѣтъ, вие ще започнете да мислите и да работите като тѣхъ. По този начинъ ще станете проводници на Божиитѣ блага. Когато човѣкъ е свързанъ съ добритѣ сжщества отъ тритѣ свѣта — физически, духовенъ и Божественъ, той става магъ. Достатъчно е да удари съ пръчица-

та си, за да постигне всичко, каквото желае. Както мъглитъ се движатъ постепенно и разкриватъ хоризонта, така и магътъ отваря и затваря тайните враги на природата.

Какво представягъ мъглитъ въ човѣшкия животъ? Тѣ не сж нищо друго, освенъ противоречия. Щомъ слънцето изгрѣе, мъглитъ се разпрѣсватъ. Щомъ Богъ живѣе въ човѣка, противоречията изчезватъ. Щомъ изчезнатъ противоречията, хората лесно се примиряватъ. Излѣзе ли Богъ вънъ отъ човѣка, противоречията веднага го нападатъ. Докато има противоречия, никакво примирение между хората не може да стане. Докато житото е въ хамбара, то не дава плодове. Посади ли се въ земята, то дава изобилно плодъ.

И тъй, за да даде плодъ, човѣкъ трѣбва да вложи своитѣ дарби и способности въ работа, въ движение. Дето има динамика, тамъ се очаква успѣхъ. Щомъ нѣщата сж въ статическо положение, никакъвъ успѣхъ не може да се очаква. Ще кажете, че трѣбва да бждете добри, да се обичате и т. н. Това сж статически положения въ живота. Не е въпросъ да бждете добри и да се обичате, но проявете доброто и обичта въ себе си. Всички хора могатъ да бждатъ добри и да се обичатъ, а не само нѣкои. Както безброй росни капки, събрани на едно мѣсто и огрѣни отъ слънцето, образуватъ красива картина, така хиляди и милиони добри и любещи души образуватъ основата на величествената сграда на любовъ-

та. Какво ще стане съ лошитѣ хора? И тѣ сж на мѣстото си. Лошитѣ хора сж енергични. Тѣ замѣстватъ воловетѣ. Тѣ разораватъ нивитѣ за да могатъ добритѣ хора да ги посѣятъ. Както волътъ оре нивитѣ на физическото поле, така и злото оре нивитѣ въ духовния свѣтъ.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите къмъ онзи животъ, въ който картинитѣ сж живи, а не мъртви, на хартия нарисувани. Можете ли да се грѣете на огънь, нарисуванъ на хартия? Грѣйте се на истинския огънь, който топли. Нѣкои цитиратъ думитѣ на Писанието, че Христосъ се пожертвувалъ за човѣчеството. Ако само цитирате тѣзи думи, безъ да се преобразите, безъ да стане превратъ въ васъ, тѣ сж огънь, нарисуванъ на хартия. Тѣзи думи трѣбва да оживѣятъ за васъ, да ви нажежатъ, отъ вжгленъ да ви превърнатъ въ диамантъ.

Днешниятъ день е начало на нѣщо ново, предисловие на нова епоха. Да се качва човѣкъ по високи върхове, това значи, да се обмѣня съ силитѣ на природата. Както човѣкъ отива на гостилница да се нахрани физически, така той се качва по планинитѣ да се нахрани духовно. Освенъ физически, човѣкъ се обмѣня съ енергиитѣ на планината и духовно. Колкото по-духовенъ е той, колкото по-будно е съзнанието му, толкова и обмѣната между него и природата е по-правилна. Както човѣкъ се свързва съ природата, за да се обнови, така той трѣбва да се свърже и съ съ-

знанията на възвишенитѣ сжщества, да се поучава отъ тѣхъ. Щомъ дойде до положение да създаде правилна връзка съ възвишенитѣ сжщества, човѣкъ знае, какъ да се отнася и съ по-долностоещитѣ сжщества отъ него. За такъвъ човѣкъ се казва, че е готовъ да направи пжтъ и на мравката.

Мислете върху основната идея, казана днесъ — за човѣшкия и Божествения свѣтъ. Говорите ли за противоречия, търсете ги въ малкия свѣтъ, дето се проявява човѣшкото. Каквито противоречия и да имате, знайте, че въ бждеще тѣ ще се допълнятъ и ще образуватъ едно цѣло. Има ли нѣкакво противоречие между точкитѣ на една и сжща окръжностъ? Привидно сжществува нѣкакво противоречие.—Защо? — Защото едни отъ тѣхъ вървятъ нагоре, а други — надолу. Въ сжщностъ и еднитѣ, и другитѣ образуватъ едно цѣло. Всички точки на окръжността сж въ хармония помежду си. Както точкигѣ на окръжността иматъ еднакво външно и вътрешно отношение къмъ нея, така сжщо и човѣкъ трѣбва да има еднакво отношение къмъ външния и вътрешния свѣтъ въ себе си, т. е. къмъ малкия и голѣмия свѣтъ. Обичайте Бога вънъ отъ васъ и вътре въ васъ, за да Го познаете.

Т. м.

*

1. Беседа отъ Учителя, държана на
в. Мусала, 23 юлий, 1940 г.

Правила на любовта

Казано е въ Писанието: „Любовта никога не отпада, никога не се измѣня“. Слушате нѣкой да казва, че обича или е обикналъ нѣкого. Той мисли, че обича този човѣкъ отъ момента, когато го е срещналъ. Щомъ мисли така, неговата любовъ е временна, преходна. Тази любовъ наричаме „любовъ на едnodневката.“ Докато живѣе въ любовта на едnodневката, човѣкъ всѣкога ще изпада въ комични, драматични и трагични положения. Запримѣръ, като каже на нѣкого, че го обича, възлюбениятъ му ще обикне другъ. Щомъ забележи това нѣщо, той започва да ревнува. Ето едно комично и драматично положение. Любовта никога не ревнува, никога не търси своето право. Който истински обича, той никога не съжالياва, че обича, а не отговарятъ на любовта му.

Съвременнитѣ хора се обичатъ едни други, въпрѣки това се мжчатъ. — Защо? — Съмняватъ се въ любовта. И който обича, и когото обичатъ, и двамата се съмняватъ. Щомъ дойде съмнението, съ него заедно иде и мжчение. Съмнението показва, че любовта не е чиста, има нѣщо користоно въ нея. Който обича

безкористно, никога не се съмнява. Той е доволенъ отъ факта, че обича. Щомъ обича, той е богатъ, доволенъ отъ всичко. Чистата, безкористна любовъ подразбира любовъ къмъ всички. Като обичашъ едного, въ неговото лице ти обичашъ всички. Ако твоята любовъ събужда любовъ и въ другитѣ хора, радвай се, че си станалъ причина за проява на любовта. Любовта любовъ събужда. Невъзможно е да обичашъ нѣкого, и той да не ти отговори. Могатъ да минатъ десетки и стотици години, но единъ денъ той ще ти благодари за любовта, която си ималъ къмъ него. Любовта е единствената сила, която никога не губи. Ако нѣкой не обръща внимание на вашата любовъ, това нищо не значи. Ще дойде день, когато той ще прецени това, което сте му дали, и на любовта ви ще отговори съ любовъ. Той ще плати съ лихва за това, което е получилъ отъ васъ. Да мисли човѣкъ, че като люби, губи нѣщо, той е въ голѣмо заблуждение. Човѣкъ може да губи навсѣкжде и въ всичко, но не и въ любовта.

И тъй, щомъ обичашъ едного, ще обичашъ всички. Това е мѣрквата въ любовта. Когато се грѣшешъ на огъня, едновременно съ тебе могатъ да се грѣятъ много хора. Трѣбвали да ревнувашъ огъня, да искашъ само ти да се топлишъ на него? Ревността на човѣка има смисълъ дотолкова, доколкото, като се стреми да обича, той може да послужи като потикъ на другитѣ хора, и тѣ да обичатъ като

него. Ако обичашъ нѣкого, не изисквай отъ него да обича само тебе. Каже ли нѣкой, че само тебе обича, знай, че той лъже и себе си, и тебе. Защо бащата да не обича и друга дъщеря като своята? Защо майката да не обича и другъ синъ като своя? Щомъ не можешъ да обичашъ повече отъ единъ човѣкъ, това показва, че си още въ първата степенъ на любовта. Значи, любовта е на степени.

Коя е причината, че обичате нѣкого? Все има нѣкаква външна или вътрешна причина, поради която обичате нѣкого или нѣкакъвъ предметъ. Запримѣръ, ти обичашъ слънцето заради свѣтлината, която дава. Ти обичашъ диаманта заради способността му да пречупва силно слънчевитѣ лъчи. Всѣко нѣщо, което обичате, крие въ себе си нѣкакво Божествено качество. Само Божественото се обича и цени. Дето и да го видите — въ камънитѣ, въ растенията, въ животнитѣ, въ хората, вие го оценявате и обичате.

Днесъ всички хора се оплакватъ, че сж загубили любовта си. Какво трѣбва да правятъ, за да не я губятъ? Искате ли да не губите любовта си, не престѣпвайте нейната свещена ограда. Ако застанешъ до тази ограда по-близо, отколкото трѣбва, ще изгоришъ; ако се отдалечишъ повече, отколкото трѣбва, ще замръзнешъ. Не търсете вънъ отъ васъ виновници за изгарянето или за замръзването си. Щомъ ви е много горещо, отдалечете се малко. Ако ви е много студено,

приближете се. Благодарете, че имате огънь, да се топлите на него. Благодарете на дърветата, които се жертвуватъ за васъ.

Задачата на всѣки човѣкъ е да прояви любовта си, да работи въ това направление, да дойде до пай-високата степенъ на любовта. Жената трѣбва да обича и жената, и мъжа като себе си. И мъжътъ трѣбва да обича и мъжа, и жената като себе си. Любовта на жената носи мекота и топлина, а любовта на мъжа носи свѣтлина. Топлината и свѣтлината, съединени въ едно, раждатъ силата. Като съедини топлината на сърдцето си съ свѣтлината на ума си, човѣкъ става силенъ и красивъ. Така трѣбва да обича всѣки човѣкъ.

Нѣкой казва, че не може да обича. Това не е вѣрно. — Защо? — Защото, да обичашъ, това значи, да ядешъ. Може ли човѣкъ да не яде? Не може. Следователно, както човѣкъ не може безъ ядене, така не може да живѣе и безъ обичъ. Тѣй щото, когато нѣкой казва, че не може да обича, това означава, че не може да обича като Бога. Това вече е другъ въпросъ. Кой колкото може да възприеме отъ любовта, толкова ще предаде. Комарътъ ще приеме любовта като комаръ и ще я предаде като комаръ; мухата ще приеме любовта като муха и ще я предаде като муха; човѣкъ ще приеме любовта като човѣкъ и ще я предаде като човѣкъ. Който не разбира любовта, казва, че умира отъ любовъ и за любовъ. Ка-

ква любовъ е тази, която уморява човѣка? Христосъ се пожертвува за човѣчеството отъ любовъ, но не умрѣ, а възкрѣсна. Значи, въ любовта нѣма смъртъ. Любовта възкресява хората, а не ги умъртвява. За да имате ясна представа за любовта, не гледайте презъ дупчицитѣ ѝ. Гледайте презъ прозорцитѣ и вратитѣ ѝ, да я видите въ нейната пълнота. Учете се отъ ония, които се обичатъ безкористно, за да се учагъ нѣкога и отъ васъ.

Много книги сж писали хората за своята любовъ, но все още не сж я разбрали. Много комедии, драми и трагедии сж писани върху любовта, но и до днесъ още хората не сж я приложили, както трѣбва. Хората се нуждаятъ отъ нови комедии, драми и трагедии, въ които да не се осмива героятъ, но да се осмиватъ кривитѣ прояви въ него; да не страда Божественото въ героя, но човѣшкото; да не умира доброто, но злото. Това значи нова комедия, нова драма и нова трагедия.

Казано е, че любовта не търси своето право, но сжщевременно тя никога не го губи. Любовта е капиталъ, който никога не се губи. Всѣки, който мисли, че се е излѣгалъ въ любовта си, въ края на краищата ще получи вложения си капиталъ съ лихвитѣ заедно. Както животътъ се освобождава отъ огъня и се връща къмъ своя източникъ, така и капиталитѣ, вложени въ любовта, никога не се губятъ. Тѣ се връщатъ къмъ своя източникъ.

Често се говори за великата Божия Любовъ, но всички не я разбирате. Докато я разберете, дръжте старата си любовъ. Стремете се къмъ новата любовъ, но не се отказвайте отъ старата. Новата любовъ е дъщерята, а старата — майката. Старата любовъ изгаря, а новата възкресява. По какво познавате, че нѣкой човѣкъ е изгорѣлъ? Външно той има изгледъ на уплашенъ човѣкъ. Каквото да му говорите за любовта, той не вѣрва, изгубилъ е вѣрата си. За да не губите вѣра въ любовта, избѣгвайте онази неосъществена любовъ, която изгаря човѣка. Натъкнете ли се на тази любовъ, гледайте на нея тъй, както актьоритѣ представятъ на сцената скръбта, безъ да скърбятъ. Тѣ умиратъ на сцената, но пакъ оставатъ живи. Какво придобиватъ отъ сцената? Учатъ се. Следователно, бъдете и вие актьори въ своя животъ: скърбете, безъ да се разрушавате; любете, безъ да изгаряте; радвайте се, безъ да се забравяте въ радостта. Знайте, че всичко е временно. Обаче, щомъ сте дошли на земята да се учите, ползвайте се еднакво отъ преходнитѣ и отъ непреходнитѣ нѣща. Не се привръзвайте къмъ преходнитѣ нѣща, за да не страдате. Защо трѣбва да се привръзвате къмъ виното, което всѣки моментъ може да ферментира? Трѣбва ли да се стремите къмъ любовта на хората, която изгаря всичко, каквото срещне на пътя си?

Като на ученици, които търсите великата любовъ, казвамъ: Търсете любовта презъ деня,

на слънчевата свѣтлина, за да не прелѣете, когато я сипвате въ шишето си. Не разливайте любовта си по кални, нечисти мѣста.

*

2. Беседа отъ Учителя, държана на
в. Мусала, на 23 юлий, 1940 г.

Законъ за частитѣ и за цѣлото

Казано е въ Писанието, че истината ще ви направи свободни. Днесъ всички хора искатъ да бждатъ свободни, но не знаятъ, по какъвъ начинъ да добиятъ свободата си. Тѣ казватъ: Пие сме свободни да мислимъ, каквото искаме и както искаме. Тѣ сж на кривъ пѣтъ. Човѣкъ не е свободенъ да мисли, както иска, нито е свободенъ да прави, каквото иска. Човѣкъ трѣбва да мисли право. Ако пѣкъ върши, каквото му дойде на ума и каквото иска, налага му се това, което не иска. Нѣкой мисли, че е свободенъ да сѣче горитѣ, но въ края на краищата скжно плаща за тази криворазбрана свобода. Човѣкъ има право да се ползува отъ сухитѣ дървета, но не и отъ животѣ. Ще кажете, че като живѣе на земята, човѣкъ има право да сѣче гори, да лови риба, да мели брашно, да произвежда вино, за да се прехранва. Човѣкъ има право да върши всичко, за да се прехранва, но проследете живота на воденичаритѣ, на рибаритѣ, на кръчмаритѣ и вижте, кой отъ тѣхъ е завършилъ живота си добре. — Не е ли свободенъ човѣкъ да си избира занаятъ, какъвто иска?—Човѣкъ е свободенъ да работи, каквото иска, но въ края на

краищата носи последствията на своя изборъ.

Кой човѣкъ е истински свободенъ? Свободенъ човѣкъ е онзи, който, като го калѣтъ, не се каля. Колкото и да го калѣтъ отвѣнъ, той не губи равновесие. Щомъ не губи равновесие, калѣта сама по себе си се чисти. Свободенъ човѣкъ е онзи, който отъ никакъвъ огънь не изгаря. Не е ли свободенъ, най-слабиятъ огънь го изгаря. Съвременнитѣ хора се намиратъ подъ влиянието на своитѣ страсти, пороци, заблуждения, криви мисли и считатъ, че сж свободни. Не, огънь е това. Докато не мине презъ този огънь и не се пречисти, човѣкъ не може да бжде свободенъ. Малкото дете, увито въ пелени, не е свободно. Щомъ се изправи на краката си, то е свободно вече, може да се движи, дето иска. Като остарѣе, човѣкъ пакъ изгубва свободата си. Той иска самъ да се движи, но не може: едва стане, залитне ту на една, ту на друга страна. Не е страшно, когато краката на човѣка не държатъ и ставатъ причина да залита на една, или на друга страна. Страшно е, обаче, когато човѣкъ изгуби умствената си свобода и започва да залита. Нѣма по-страшно нѣщо отъ това, да изгуби човѣкъ свободата на мисълта си и да се подаде на чужда мисълъ. Често слушате нѣкой да казва, че го боли глава, стомахъ, бѣбреци и т. н. Това не е негово състояние. Той е възприелъ болкитѣ на нѣкои страдащи, които се оплаквали. Изобщо, човѣкъ възприема и доброто, и злото еднакво, понеже

сж еднакво силни. Тѣ сж козмически сили, които работятъ въ Битието. Мнозина смѣсватъ злото съ грѣха. Това сж двѣ различни сили. Понѣкога грѣхътъ успѣва да подкупи злото, да прояви силата си. Обаче, доброто никога не се подкупва. Никаква сила въ свѣта не е въ състояние да подкупи доброто.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ отъ страдания и мъчногии, които ги правятъ нещастни. Защо сж нещастни? Защото сж размѣстили нѣщата. Тѣ сж поставили човѣка повисоко отъ Бога и въ него сж вложили любовта си. Какъ можете да обичате повече този, който нищо не е далъ за васъ, отъ Онзи, Който ви е далъ всичко? Обичайте баща си и майка си, братята и сестритѣ си, приятелитѣ си, всички хора, но надъ всички поставете любовта си къмъ Бога. Каквито жертви да сж направили хората за васъ, никой не е направилъ това, което Богъ е направилъ.

Казано е въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде въ жертва своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. Който обича свѣта повече отъ Бога, той ще опита последствията на тази любовъ. Ако обичашъ Бога по-малко отъ хората, и синоветѣ ти ще те обичатъ по-малко. Ако мъжътъ обича жена си повече отъ Бога, въ скоро време ще опита последствията на тази любовъ. Никой не може да обича ближния си повече отъ Бога. — Защо? — Защото тази любовъ носи разочарования. Да възлюбишъ

Бога, това е задача, дадена на цялото човѣчество. Ако хората страдатъ днесъ, причината за това се крие въ тѣхното непослушание. Непослушанието пѣкъ произтича отъ недостатъчно любовъ въ човѣшкото сърдце. Хората сж недоволни едни отъ други, благодарение на безлюбието. Всѣки иска жертва отъ другитѣ, но не получава. Само любовта прави жертви. Човѣкъ се жертвува, но отъ страхъ, а това не е истинска жертва. Жертвата трѣбва да бжде разумна. Ако не е разумна, тя не дава добри резултати. И любовта трѣбва да бжде разумна. Ако не е разумна, вмѣсто добро, тя произвежда зло. Какво направи Яковъ съ любовта си къмъ Иосифа? Той събуди ревностъ въ синоветѣ си, заради което продадоха Иосифа.

Като ученици, вие трѣбва да се пазите, да не изпаднете въ погрѣшката на Якова, да покажете слабостъ къмъ Иосифа. Всѣки човѣкъ има по единъ Иосифъ въ себе си, когото обича повече отъ другитѣ си синове. Яковъ обичаше Иосифа повече отъ другитѣ си синове и не го прашаше на работа. Когато синоветѣ му отиваха на работа, Иосифъ оставаше при баща си. Заради тази привилегия, братята му го продадоха на богати търговци, които отиваха въ Египетъ. Тамъ той лежа въ затворъ. После бѣше изкушаванъ отъ жената. Иосифъ мина презъ трудни задачи, които разреши добре. Свѣтътъ, презъ който човѣкъ минава, не е нищо друго, освенъ кра-

сива, префинена жена. Който я погледне, веднага се влюбва въ нея и пожелава да си поживѣе малко. Всѣки може да си поживѣе въ свѣта, но ще опита последствията на този животъ. За човѣка е казано, че е възлюбилъ човѣшката слава повече отъ Божията. Човѣшката слава заробва човѣка, а Божествената — го освобождава.

Мнозина казватъ, че сж свободни, че могатъ да правятъ, каквото искатъ. Тѣ не говорятъ истината. — Защо? — Защото свободата е достояние за всички живи същества. Щомъ е така, съ какво право отнемате свободата на тревитѣ, цвѣтята, растенията и на животнитѣ? Ще кажете, че човѣкъ, като възвишено същество, има право да използва растенията и животнитѣ. Ако камъкътъ е отговоренъ за това, че падналъ отгоре и ударилъ нѣкого, колко по-голъма е отговорността на човѣка за нещастията, които причинява на по-долностоещитѣ отъ него. Не е достатъчно камъкътъ да се извини само за направената пакостъ, но той трѣбва да бжде буденъ, да се задържи известно време на мѣстото, докато мине човѣкъ по пътя.

Любовта разрешава всички противоречия. Следователно, искате ли да бждете свободни, прилагайте любовта. Когато се подчинява отъ любовъ, човѣкъ всѣкога е свободенъ. Правите ли нѣщо, правете го отъ любовъ. Само по този начинъ ще бждете свободни. Свободата на човѣка зависи отъ правата мисль, а

правата мисъл — отъ любовта. Който люби, той мисли право.

Какъ се изпитва любещиятъ човѣкъ? Чрезъ изпитания и страдания. Любовта се изпитва въ живого. Въ това отношение живото е велико училище. Петъръ, единъ отъ ученицитѣ на Христа, казваше на своя учителъ: Всички да се откажатъ отъ Тебе, азъ никога нѣма да се откажа. Не се мина много време, любовта му се постави на изпитъ. За нищо и никакво, той три пѣти се отрече отъ Христа. Съ това се сбжднаха думитѣ Христови: „Докле пѣтельтъ пропѣ, ти три пѣти ще се откажешъ отъ мене“. Какво виждаме въ характера на Христа? Голѣма издържливостъ и търпение. Той мина презъ три вида изпитания: въ умствения, въ духовния и на физическия свѣтъ. Не е лесно да бжде човѣкъ изложенъ на ударитѣ и подигравкитѣ на цѣлъ полкъ войници. Цѣлъ римски полкъ се гаврѣше съ Христа, докато най-после Го подложиха на разпятие — последното страдание. Следъ това Христосъ възкрѣсна. Силенъ характеръ имаше Христосъ, заради което издържа на всички изпитания.

Кжде е римската империя днесъ? Кжде е Христосъ днесъ? Отъ римската империя нищо не остана, но отъ Христа остана нѣщо, което вѣчно ще живѣе. Кръстътъ, на който разпнаха Христа, се въздигна и стана по-знаменитъ отъ цѣлата римска империя. Днесъ всички хора носятъ кръстъ на гърдитѣ си,

като символъ на храбростъ и безстрашие. Съ това тѣ искагъ да докажатъ, че следватъ примѣра на Христа. Римлянитѣ считаха кръста за нѣщо позорно, а следъ Христа той се прие като символъ на смѣлостъ и благородство.

Съвременнитѣ религиозни хора се стремятъ къмъ Христа. Тѣ искатъ да следватъ Неговия пѣлъ. За да следватъ Христа, вие трѣбва да мислите презъ Неговитѣ изпитания. Много изпития предстоятъ на съвременното човѣчество, но то трѣбва да ги издържи. Щомъ ги издържи, положението му ще се подобри. Днесъ всички хора минаватъ презъ своята отрицателна карма Въ бждеще тѣ ще минатъ презъ положителни, т. е. благоприятни условия на живота наречени дихарма. Сегашниятъ животъ е животъ на злото и на изпитанията; бждещиятъ е животъ на доброто и на любовта.

Свѣтътъ е пѣленъ съ блага, дадени отъ Бога. За да се ползува отъ тия блага, човѣкъ трѣбва да има отворени очи. Тази година ви се даватъ условия да се ползвате отъ великитѣ Божии блага. За да не изгубите условията, вие трѣбва да избѣгвате услугитѣ на чуждитѣ коне. Всѣки човѣкъ има конь, на който може да разчита. Следователно, дали слизате отъ планината, или се качвате, разчитайте на себе си. Коньтъ представя човѣшкия умъ. Разчитайте на своя умъ, а не на чуждитѣ умове. Като слуша първо своя умъ, а после ума на другитѣ, човѣкъ дохожда до заключение, че това, което самъ направи, е по-добро отъ

онова, което другитѣ могатъ да му направятъ.

Да се върнемъ пакъ къмъ въпроса за свободата. Кога човѣкъ е свободенъ?—Когато служи на Бога, т. е. на Цѣлото. Докато човѣкъ работи въ името на Бога, всички сж доволни. Щомъ направи нѣщо за нѣкоя частъ, веднага се явява състезание. Дето има състезание, тамъ любовта отсѣтствува. Дето любовта отсѣтствува, тамъ идатъ ограничения. — Какво да правимъ, за да се освободимъ? — Дайте мѣсто на Божията Любовъ въ себе си. Щомъ Божията Любовъ обхване човѣшката душа, любовта му минава въ по-висока степенъ: отъ човѣшка въ Божествена. Божията Любовъ прави човѣка силенъ. Тя му дава възможность да се справи съ старитѣ си навици, да изправи всичкитѣ си погрѣшки. Безъ тази любовъ той ще бѣде въ положението на пушачъ или на пияница, който иска да се освободи отъ своята страсть, а не може. Който може да се справи съ своитѣ слабости, той е силенъ човѣкъ; който не може да се справи съ слабоститѣ си, той е слабъ човѣкъ. Както дѣлимъ хората на силни и слаби, така и въ човѣка различаваме две естества: Божествено — силно и човѣшко — слабо. Божественото има крила, не се нуждае отъ конь или автомобилъ. Човѣшкото е слабо, затова търси превозни срѣдства, т. е. външна помощ.

И тъй, разчитайте на Божественото въ себе си, а не на човѣшкото, което търси външна помощ. Божиятъ Промисълъ има предъ

видъ всички души. Щомъ има живи хора въ свѣта, при каквито мъчнотии да изпадате, все ще се намѣри човѣкъ да ви помогне. Тръбва ли тогава да се страхувате отъ живота? Всѣки човѣкъ е готовъ за услуга на Божественото. Не само човѣкъ, но и животнитѣ сж въ услуга на Божественото.

Презъ последнитѣ военни години трѣб. ваше да мина презъ града, късно презъ нощта. Никой не можеше да се движи по това време изъ града безъ лична карта. Азъ трѣгнахъ самъ, като отказахъ на предложението на генерала, въ чийто домъ бѣхъ гостъ, да ме придружи до дома. Азъ искахъ да си отида самъ. Обаче, не знаей, отде излѣзе едно голѣмо куче и ме последва. Когато дохождахъ до нѣкой стражаръ, азъ го поздравявахъ, а кучето отиваше близо до него и започваше да го обикаля. Стражарьтъ отговаряше на поздрава ми и като виждаше кучето съ мене, мислѣше, че съмъ инспекторъ на полицията, който прави прегледъ. Така минахъ всички постове, безъ да ме спратъ и поискать лична карта. Кучето дойде до дома, дѣто добре го нахранихъ. Следъ това то си отиде и повече не се върна. Така то ми послужи и не стана нужда да ме изпраца нѣкой.

Като знаете това, не отлагайте моментитѣ да бждете въ услуга на Божественото. Не мислете, че сте слаби или бедни, за да бждете въ услуга на Великото въ свѣта. Що се отнася до Великото, и слабиятъ, и бедниятъ мо-

гатъ да му служатъ. Каква е разликата между богатия и бедния? Богатиятъ е зрѣлъ плодъ, а бедниятъ — току-що посадена семка. Като поникне, семката може вече да извърши нѣкаква работа. И въ земята да е, тя пакъ върши нѣщо. Ще кажете, че като уредите работитѣ си, тогава ще служите на Бога. Започнете да работите още сега, безъ огледъ на работитѣ си. Уредени ли сж работитѣ ви, или неуредени, не е важно. Вие не трѣбва да губите време. Посадете семката, и не се безпокойте. Отъ нея ще израсте голѣмо дърво, което ще ладе изобилно плодъ. — Ама нѣмаме условия за работа. — Условия всѣкога има. Важно е да имате желание за работа. Условия за възприемане на любовта има всѣкога, но вие трѣбва да се нагодите да я възприемете. Щомъ се нагодите, вие ще я възприемете такава, каквато изтича отъ Бога. Всичко зависи отъ съзнанието на човѣка. Всѣки възприема любовта споредъ степенъта на своето съзнание.

Нека остане въ ума ви основната мисълъ: Обичайте Цѣлото и живѣйте заради Него. Щомъ обичате Цѣлото, ще обичате и частитѣ, които влизатъ въ Него.

*

3. Беседа отъ Учителя, държана на
в. Мусала, 24. юлий, 1940 г. .

Вѣчно обновяване

Човѣкъ се натѣква на две опасности въ живота си: на гладъ и на преяждане. За да станатъ светии, нѣкои хора съзнателно си създаватъ гладъ. Тѣ постятъ често, да се пречистятъ по-бързо. Други пъкъ обичатъ да бждатъ пълни, затова ядатъ повече, отколкото трѣбва. Тѣй щото, едниѣ гладуватъ повече, а другитѣ преяждатъ. Гладуване и преяждане има не само по отношение на храната, но и по отношение на облѣклото. Нѣкои хора се обличатъ скромно, а други обичатъ разкошно облѣкло. Тѣ се обличатъ и събличатъ по нѣколко пжти на день, да се покажатъ предъ хората, че сж богати, че иматъ вкусъ, могатъ да се обличатъ разкошно. Какво придобива човѣкъ отъ разкошното си облѣкло? Не само че нищо не придобива, но се натѣква на голѣма опасностъ. Какво придобива говедарѣтъ, който 20 години наредъ е пасълъ говеда? Ще кажете, че говедата, които той е пасълъ, израсли и се угоили. Благодарятъ ли говедата му за услугата, която той имъ направилъ? Тѣ ще му кажатъ: Ако не бѣше ти съ своята тояга, коя-

то дигаше и слагаше върху гърбоветъ ни, ние щѣхме да си пасемъ свободно въ гората, безъ никакви ограничения. Наистина, не е завидно положението на говедаря.

Като говоря за незавидното положение на говедаря, мнозина питатъ, защо човѣкъ не трѣбва да бжде говедаръ? Много естествено. Говедото е представителъ на животинското начало въ човѣка. Като знаете това, питамъ: трѣбва ли човѣкъ да пасе, т. е. да носи на гърба си своето животно? Животното въ човѣка е силно. Трѣбва ли тогава слабиятъ да носи на гърба си силния? За да носишъ животното на гърба си, ти трѣбва да бждешъ по-силенъ отъ него. Безъ да премѣрятъ силитѣ си, хората се товарятъ съ непотрѣбни нѣща. Запри мѣръ, слушате религиознитѣ хора да преповтарятъ, какво е казалъ Христосъ преди две хиляди години. Не се товарете напрасно. Сегашнитѣ времена изискватъ повече приложение, по-малко говорене. Христосъ и днесъ още говори. Словото му се носи въ вѣчността. Като говори, Христосъ запалва една свѣщъ, която дава въ ржцетѣ на онзи, който е лишенъ отъ свѣтлина. И той отъ своя страна може да запали свѣщъ. Не е достатъчно свѣщъта само да се запали; важно е да не изгасва. Човѣкъ може да носи свѣщъ, безъ да я запали. Защо му е такава свѣщъ? Ще кажете, че свѣтлината трѣбва да се економисва. На физическия свѣтъ и свѣтлината, и водата трѣбва да се економисватъ, защото се плаща за тѣхъ, но

въ духовния свѣтъ не е така. Тамъ е нужна повече свѣтлина. Не е лошо, когато се изразходва много свѣтлина и вода; лошо е, когато не се използува изразходваното количество разумно. Какъвъ смисълъ има, че нѣкой употребилъ много вода за пране, а не опралъ дрехитѣ си добре? Какъвъ смисълъ има да поливате дърветата съ много вода, безъ да получите плодъ? Ще кажете, че на физическия свѣтъ сжществуватъ нѣкакви аномалии. Дали сж аномалии, или не, това е другъ въпросъ. Важно е, че отговорността за тия нѣща не е ваша. Че гърми и свѣтка, отговорността не е ваша. — Не може ли безъ гърмотевици? — Щомъ гърми, не може. — Защо сжществува суша? Защо ставагъ наводнения? — Това не е ваша работа. — Защо хората не живѣятъ добре? — Както живѣягъ днесъ, този начинъ е най-добъръ. Ако могатъ да живѣятъ по-добре, щѣха да живѣятъ. Не търсете отговорността за нѣщата, които ставатъ въ физическия свѣтъ, въ себе си, но поучавайте се отъ тѣхъ. Учете се отъ всичко, за да придобивате знания.

Природата не обича невежи хора. Ако природата не обича и не търпи невежитѣ, пазете се и вие отъ тѣхъ. Не оставяйте глупави и невежи да ви управляватъ. Единъ селянинъ решилъ да отиде въ близкия градъ, да го острижатъ и обрѣснатъ. Обаче, докато се готвѣлъ да тръгне за града, единъ неговъ съседъ дошълъ съ ножици и брѣсначъ и му предложилъ да го обрѣсне и остриже. — Раз-

бирашъ ли отъ този занаятъ? — Разбирамъ. — Добре, тогава свърши тази работа. Съседътъ взелъ ножицитѣ и започналъ да стриже косата му. После взелъ бръснача, да го бръсне. Като се погледналъ въ огледалото, селянинътъ се ужасилъ — главата и брадата му били накълцани. Невъзможно било да се яви въ този видъ между хората. Ако трѣбвало да излѣзе нѣкъде, турялъ калпака на главата си и не го свалялъ. Той не искалъ да се изложи предъ хората, но същевременно не искалъ да изложи и съседа си, да го представи предъ хората за невежа.

Съвременнитѣ хора, религиозни и свѣтски, тръгватъ по свѣта, първитѣ да проповѣдватъ Словото Божие, а вторитѣ — различни научни теории, но като не разбиратъ отъ работата си, въ края на краищата накълцватъ хората, изопачаватъ мислитѣ и чувствата имъ и казватъ, че сж свършили нѣкаква работа. Така постъпватъ невежитѣ и глупави хора, но не и разумнитѣ.

Като ученици, вие не трѣбва да изпадате въ положението на невежия бръснарь, нито въ положението на невежитѣ проповѣдници, които обезобразяватъ човѣшкото лице, човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце. Вие искате да се явите предъ Бога, предъ любовта, но трѣбва да знаете, че тя не търпи изопачени форми. Следъ това ще питате, какво нѣщо е любовта. Любовта е богата трапеза, на която сж сложени най-хубави и вкусни яденета, чинии

и плодове. За приготвяне на тия вкусни нѣща, нужна е работа. Какъ трѣбва да работи човѣкъ? Работата подразбира такъвъ актъ, който произвежда свѣтлина въ ума, топлина въ сърдцето и сила въ тѣлото. Кажете ли нѣкой, че е тъмно въ ума му, това показва, че не е работилъ. Кажете ли, че е студено въ сърдцето му, това показва, че не е работилъ. Кажете ли, че е слабъ, немощенъ, той не е работилъ. Следователно, искате ли умътъ ви да бѣде свѣтълъ, сърдцето — гошло и организъмътъ — силенъ, работете съ любовъ.

Мнозина се оплакватъ, че не сж получили въ живота си това, което сж очаквали, вследствие на което се разочаровали отъ братя и сестри, отъ приятели и другари. Нѣма защо да се разочароватъ. Тѣ трѣбва да знаятъ, кой е истински братъ и коя—истинска сестра. Докато човѣкъ не е служилъ на любовта съ всичкия си умъ, сърдце, душа и духъ, не може да се нарече братъ или сестра. Истинскиятъ братъ и истинската сестра иматъ правилна обхода къмъ всички живи същества. Ако има крави, волове, братътъ се отнася съ тѣхъ добре. Той знае, че волътъ ще му оре нивата, докато има рога. Хвърли ли рогата си, нѣма да оре нивата му. Ако сте истински братя и сестри, вие ще зачитате всѣко живо същество, ще знаете, че ако днесъ е на по-низко стъпало отъ васъ, ще дойде день, когато ще се издигне.

Като ученици на новото учение, вие трѣбва да зачитате и уважавате всички живи същества, да не ги обиждате. Новото учение изключва всички обиди. Бждете слѣпи за погрѣшките на хората. Видите ли, че нѣкой грѣши, благодарете, че по този начинъ вие се освобождавате отъ същата погрѣшка. Нѣкой върви по улицитѣ, замислилъ се нѣщо и по невнимание падналъ въ една дупка и изкълчилъ крака си. Не питай, защо е падналъ; не го осждай, че билъ невнимателенъ. Всѣки може да се замисли и да падне въ нѣкоя дупка. Благодари, че по този начинъ ти се избавяшъ отъ дупката. — Кога пада човѣкъ? — Когато нѣма достатъчно свѣтлина. Ако трѣбва да пътувате вечеръ по планини, чакайте лунни нощи, когато е свѣтло. Пътувате ли въ тъмнина, каквато лампа да имате, непременно ще паднете въ нѣкоя дупка. За да не падате, трѣбва да имате будно съзнание, да знаете, кжде отивате.

Изкачването по високи планински върхове подразбира влизане въ единъ висшъ свѣтъ. Следователно, изкачването на върха Мусала не е нищо друго, освенъ отиване при Бога, т. е. изкачване на нѣкое духовно мѣсто. Човѣкъ може да намѣри красивото и великото въ свѣта само по високитѣ мѣста. Въ този смисълъ, човѣкъ всѣки день може да се изкачва по високи върхове, да се освежава, да повдига мислитѣ и чувствата си. Животътъ по високитѣ върхове е животъ на

истинска музика и поезия. Само оттамъ човѣкъ може да възприеме нѣщо възвишено и велико. Гениалнитѣ музиканти сж приемали музиката отъ високитѣ мѣста и после я свалили въ низинитѣ, между хората. Колкото по-добри възприематели били, толкова по-точно сж я предавали. Човѣкъ може физически да се движи въ долината на живота, а умствено и духовно — по височинитѣ. Формата и положението не опредѣлятъ човѣка. Волѣтъ, копѣтъ нѣматъ човѣшка форма, но не сж лишени отъ интелигентностъ. Какво ще кажете за рудокопача, който е почернѣлъ отъ вжглицата, които копаяе? Колкото и да е черенъ, и той е човѣкъ, съ известна интелигентностъ и опредѣлени стремежи.

Като ученици, вие трѣбва да се освободите отъ външната страна на нѣщата, да не се заблуждавате. Виждате, че нѣкой човѣкъ се моли съ часове и казвате, че е набоженъ. Това е външна страна на набожността. Този човѣкъ може да се моли отъ страхъ, а не отъ любовъ. Ако отидете въ странство и влѣзете въ нѣкое религиозно общество, ще намѣрите поне двама-трима лѣкари. Защо влизатъ въ обществото? Отъ интересъ. Тѣ знаятъ, че дето сж събрани много хора, непременно ще има нужда отъ лѣкари. Млада мома посещава редовно нѣкое религиозно общество. Защо го посещава? Отъ набожностъ ли? Отъ интересъ. Тя има предъ видъ единъ отъ младитѣ момци, които посещаватъ събранията. И младъ мо-

мъкъ може да посещава събранието по същата причина. Той се интересува отъ нѣкоя мома. Не е лошо, че момъкътъ се интересува отъ мома, а момата — отъ момъкъ, но това сж малки божества. Единъ день тия божества ще изчезнатъ. Какво ще стане съ васъ? И паритѣ, на които хората разчитатъ, сж малки божества. Какво ще правите, като ги изгубите?

Сегашниятъ вѣкъ е вѣкъ на голѣми противоречия. И младитѣ, и старитѣ иматъ противоречия. — Защо? — Защото не сж разбрали още законитѣ на живота. Стариятъ се оплаква, че е остарѣлъ. Той не е остарѣлъ, но се е влюбилъ въ старостта и не може да се отдѣли отъ нея. Той мисли, че като остарѣе, ще придобие нѣщо. Който остарява, безъ да помнява, той не е разбралъ старостта. Стариятъ иска да бжде почитанъ и уважаванъ, безъ да се учи. Не, и стариятъ, и младиятъ трѣбва да се учатъ. Животътъ не носи никого на ръце. Докато детето е малко, немощно, майката го носи на ръце. Щомъ започне да ходи, тя го туря на земята, да стане самостоятелно. Докато е било малко, майката го наричала ангелче, гълъбче, но щомъ порасне, тя туря това ангелче на земята, само да ходи. Ангелътъ едновременно е и младъ, и старъ. И на хиляди, и милиони години да е, ангелътъ е всѣкога младъ, защото при всички условия се учи.

И тъй, искате ли да останете вѣчно млади, учете се отъ всичко. Крущата, която изяжда-

те, влиза въ вашия стомахъ и започва да се учи. Привилегия е за крушатя да бжде изядена отъ човѣка. Свѣтлината, която влиза въ очитѣ ви, се радва, че сте я приели. Същевременно и вие влизате въ свѣтлината. Сливането на свѣтлината отъ слънцето е външенъ процесъ. Проникването ѝ въ човѣка и превръщането ѝ въ знание е вътрешенъ процесъ. Това показва, че човѣкъ трѣбва да познава нѣщата едновременно отвънъ и отвътре. Младостта е външенъ процесъ, а старостта — вътрешенъ. Когато младостта и старостта се съединятъ въ едно, образуватъ разумността. Който не е билъ младъ, не може да бжде старъ; който не е билъ старъ, не може да бжде младъ. Съ други думи казано: за да се подмлади, човѣкъ трѣбва да остарѣе; за да остарѣе, той трѣбва да се подмлади. Нѣкой пита, защо остарѣлъ. Много просто. Той остарѣлъ, за да придобие мъдростта. — Защо съмъ младъ? — За да придобиешъ любовта. Ако стариятъ не стане мъдъръ, и ако младиятъ не люби, и двамата не сж разбрали живота. Любовта и мъдростта сж полюси, между които животътъ се движи. Човѣкъ неизбежно трѣбва да се движи между тѣзи полюси.

Съвременнитѣ хора очакватъ да получатъ нѣкакви блага отъ Господа. Какви по-голѣми блага могатъ да имъ се дадатъ отъ ума, сърдцето, волята и тѣлото? Какви по-голѣми блага могатъ да имъ се дадатъ отъ душата и отъ

духа? Какви по-голъми богатства можете да очаквате отъ човѣшкия мозъкъ и отъ човѣшкото сърдце? При тѣзи грамадни богатства човѣкъ се счита сиромасъ. Той се намира въ положението на онзи, за когото е казано въ една отъ народнитѣ ни пѣсни: „Вода гази, жа-денъ ходи“. При всичкото богатство, което е вложено въ ума, въ сърдцето и въ тѣлото на човѣка, той пакъ се осмѣлява да казва, че е сиромасъ. По цѣли дни и нощи телефонитѣ дрънкатъ и се чуватъ различни оплаквания: еди - кой си умрѣлъ, другъ — падналъ и счупилъ крака си, трети — осиромасалъ и т. н. Въ края на краищата виждате, че навсѣкжде се образувала каша. Кой прави кашата? Богатитѣ хора. Тѣ се оплакватъ, че сж сиромаси, а въ сжщностъ само богатитѣ иматъ възможность да правятъ каши. Богатитѣ се каратъ, кой повече да вземе; богатитѣ сж недоволни отъ свѣта. Казватъ за нѣкого, че лесно кипвалъ. — Защо кипва лесно? — По две причини. Когато водата въ неговия свѣтъ е или малко, или много, той кипва. Ако е малко, едва я туришъ на огъня, тя започва да кипи. Ако водата е много и въ дълбокъ сждъ, дълго време трѣбва да се чака, докато кипне. Кипването не е волевъ процесъ, не зависи отъ човѣка. Ако рѣката е пълноводна, това не зависи отъ нея. Щомъ е пълноводна, ще прелѣе, т. е. ще кипне. Като се намали водата, ще се прибере въ коритото си. Като знаете това, не се чудете, защо нѣкой човѣкъ кипвалъ. Щомъ во-

дата е поставена на силенъ огънь, не може да не кипне.

Едно трѣбва да помните: всички сте богати, но не знаете това. Вие не подозирате, какви грамадни богатства криете въ себе си. Сжщото се отнася и до любовта. Вие имате любовъ, но не сте я проявили още. Любовта се изпитва вечеръ, а не презъ деня. Ако искате да знаете, дали имате любовъ, излѣзте вечеръ вънъ, въ пай-голѣмата тъмнина. Ако свѣтнете и освѣтите нѣтъ си, имате любовъ. Не свѣтнете ли, не сте проявили още любовта си. Искате ли нѣкой да прояви любовта си къмъ васъ, нека я прояви вечеръ, въ тъмна, бурна нощъ. Тогава има смисълъ да покаже, колко ви обича. Защо ще показва любовта си презъ деня, когато навсѣкжде е свѣтло? Презъ деня вие виждате, кжде ходите, не ви е нужна никаква лампа. Ако искате да проявите любовта си къмъ нѣкого, проявете я зимно време, когато вънъ е студено, когато нѣма печка въ стаята, да се топлите. Ако искате да проявите любовта си къмъ нѣкого, проявете я, когато семейството на този човѣкъ е въ лишения, когато нѣма хлѣбъ, дрехи, обуца.

Значи, любовта се изпитва вечеръ, въ студено време и въ лишения. Ако любовта ви носи свѣтлина, топлина и блага въ изобилие, тя е истинска любовъ. Любовъ, която не носи свѣтлина, топлина и изобилие, не е истинска. Каква любовъ е тази, при която хората се измжчватъ? Днесъ жени и мъже, учители и уче-

ници, приятели и познати не се разбиратъ. Любовь, която измъчва, не е истинска. То е все едно, учителятъ да говори на ученицитѣ си, а тѣ да сж глухи. Какъвъ смисълъ има отъ неговитѣ думи? Какъ ще се ползува човѣкъ отъ красотата на природата, ако е слѣпъ? Любовьта иска хора съ отворени очи и уши, да виждатъ ясно и да слушатъ добре. Като виждатъ и слушатъ добре, тѣ могатъ да говорятъ разумно.

Като ученици, вие трѣбва да проявите истинската любовь. За да стане това, трѣбва да изправите отношенията си къмъ Бога. Много хора говорятъ за Бога, но нито страхъ иматъ отъ Него, нито срамъ. Тѣ допускатъ въ ума и въ сърдцето си мисли и чувства, които грабятъ, безъ да внасятъ нѣщо добро. Тѣзи мисли и чувства сж подобни на крадливитѣ котки. Ако крадлива котка влѣзе въ стаята ви, първо ще даде видъ, че нищо нѣма да вземе. Щомъ се обърнете настрана, тя веднага грабва нѣщо хубаво и пакъ дава видъ, че нищо не е взела. Човѣкъ не трѣбва да допуска въ ума и въ сърдцето си отрицателни мисли и чувства, защото тѣ ще го разрушатъ. Не давайте ума и сърдцето си въ услуга на хора, които не знаятъ, какъ да ги пазятъ. Искате ли да очистите ума и сърдцето си, пратете ги при Бога. По-вещъ майсторъ отъ Него нѣма. Дадете ли ги на хората да ги чистятъ, цѣлъ животъ ще съжбялявате. — Ама виновни ли сме, че не знаемъ какъ да отидемъ при Бога? — Виновни

сте, разбира се. Кой каквото прави, добро или зло, самъ е виновенъ. Всѣки самъ носи последствията на своитѣ дѣла. Като знаете това, трѣбва да мислите право.

Днесъ отъ всички хора се иска работа. Сегашнитѣ хора се мжчатъ, трудятъ се и работятъ, но тѣ още не сж дошли до истинската работа. Истинска работа е тази, която произлиза отъ любовта. Безъ любовъ никакви постижения не можете да получите. Ако имате нѣкакви постижения, тѣ сж временни. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка, които се основаватъ на любовта, сж вѣчни. Нѣкои се възмущаватъ отъ цѣлувкитѣ. Ако цѣлувката е идеална, проникната отъ любовъ, тя повдига човѣка. Ако цѣлувката произлиза отъ тритѣ свѣта — физически, духовенъ и Божественъ, считаме я идеална. Значи, всѣко нѣщо, което има отношение едновременно и къмъ тритѣ свѣта, е чисто, възвишено и идеално. Ако го има отношение само къмъ двата свѣга, въ неговата чистота има една трета примѣси. Ако има отношение само къмъ единия свѣтъ, две трети сж примѣси. Тѣй щото, задачата на всѣки човѣкъ е да разглежда своитѣ мисли, чувства и постѣпки и да ги пречиства. Докато дойдете до съвършената чистота, благодарете за всичко, което става въ живота. Ако искашъ да не се запалятъ дрехитѣ ги, не минавай край огъня. Ако трѣбва да минешъ, намокри дрехитѣ си съ вода, да не се запалятъ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да разбира положението, въ което се намира, да не мисли криво за нѣщата. Запримѣрь, вие сте богати, а мислите, че сте сиромаси; вие сте добри, а мислите, че сте лоши. Богатството е въ вашия умъ. Обърнете се къмъ ума си и ще го намѣрите. Добротата е въ сърдцето ви. Отворете сърдцето си и ще проявите доброто, което е вложено въ васъ. Богъ не е изпратилъ човѣка на земята за поругание, но за учене и прилагане на доброто и любовта. Като прилагате знанието и любовта си, избирайте съответни за васъ методи. Мнозина си служатъ съ метода на аналогията. Само онзи може да прилага този методъ, който се е научилъ да наблюдава, да върви отъ причини къмъ послѣствия. Като придобие наблюдателностъ и философско гледане на нѣщата, тогава човѣкъ може да приложи метода на аналогията. Методътъ на аналогията е съкратенъ процесъ.

Като не разбиратъ законитѣ на живота и на смъртта, хората се питатъ, защо умираатъ. Човѣкъ умира, защото нѣма свѣтлина въ ума, топлина въ сърдцето и сила въ тѣлото си. Щомъ токътъ на енергиитѣ се прекъсне, животътъ се прекратява. Засега на човѣка е позволено да живѣе на земята най-много 120 години. Колкото и да е опредѣлено на човѣка да живѣе, той трѣбва да учи. Всѣки день той трѣбва да внася въ ума си по малко свѣтлина, въ сърдцето си — топлина, а въ тѣлото си — сила. Като замине за другия свѣтъ, пър-

виятъ изпитъ, на който ще го подложатъ, ще бже върху свѣтлината, топлината и силата.

Кой човѣкъ е силенъ? Силенъ човѣкъ е онзи, който може да пресъздаде своя умъ, своето сърдце и своето тѣло. Да пресъздаде човѣкъ ума, сърдцего и тѣлото си, това значи, да се обнови. Това не е еднократенъ процесъ, но многократенъ. Човѣкъ трѣбва вѣчно да се обновява. Значи, задачата на всѣки човѣкъ е да работи за своето вѣчно обновяване. Това се постига чрезъ Божествената любовъ, мъдрость и истина.

Да вършимъ волята Божия, това значи, да се обновяваме. Не вършимъ ли волята Божия, ние се патъкваме на изкушения. Щомъ изпадаме въ изкушения, трѣбва да се молимъ: Господи, прости ни, че Те заставяме да постъгивашъ съ насъ, както не искашъ. Избави ни отъ изкушения, за да познемъ Твоего свѣтло, любещо лице.

Т. м.

*

4. Беседа отъ Учителя, държана на
28 юлий, 1940 г. 5 ч. с. София.—Изгрѣвъ.

На сватба

„Кога те кани нѣкой на сватба“.*)

Нѣма по-хубаво нѣщо въ живота отъ това, да те поканятъ на сватба. — Защо? — Защото нѣма да плачешъ. Други могатъ да плачатъ, но ти нѣма да плачешъ. Когато те поканятъ на умрѣло, ще плачешъ. Тамъ е мѣсто за плачене. Така е споредъ разбирането на съвременнитѣ хора.

Днесъ всички хора се нуждаятъ отъ нова философия за живота. Тѣ не знаятъ, какъ да си почиватъ. Животътъ на сегашнитѣ хора е крайно интензивенъ, вследствие на което умътъ, сърдцето, волята, тѣлото имъ се изтощаватъ. Мнозина мислятъ, че съ много работа, съ много мислене ще преобразятъ свѣта. Вѣрно е, че човѣкъ може да преобрази свѣта, но кой свѣтъ? Своя. — Какъ може човѣкъ да преобрази своя свѣтъ? — Като работи върху ума, сърдцето, тѣлото си. По този начинъ той ще ги координира съ външнитѣ сили. Като не разбиратъ, какъ да координиратъ силитѣ на своя организъмъ, хората се отклоняватъ отъ

*) Лука 14:8.

своята прѣка задача и започватъ едни други да се морализиратъ. Всѣки се счита за авторитетъ, намира, че неговитѣ близки не постѣпватъ, както трѣбва. Въпрѣки това, никой не може да покаже, какъ трѣбва да се постѣпва. Отвѣнъ никой никого не може да корегира. Ще кажете, че еди-кой си не ви дава бѣлъ хлѣбъ. Какво лошо има въ това? Въ сѣщность бѣлиятъ хлѣбъ не е много хранителенъ. Ако накарате една бѣла мома, която не е видѣла слънце, да отиде на нивата, мислите ли, че тя ще свърши много работа? Обаче, ако пратите на нивата една черничка, опечена отъ слънцето мома, тя ще свърши много работа. Тя знае, какъ да вдига и слага мотиката. Всѣки човѣкъ върши добра работа, като го поставите на мѣстото му. Религиозниятъ е добъръ на мѣстото си, учениятъ — сѣщо. Смѣните ли работитѣ имъ, тѣ ще създадатъ каша. Религиозниятъ разбира добре религиознитѣ въпроси, а учениятъ — научнитѣ.

Какво представя религията? Религията е наука за възпитанието на човѣшкото сърдце. Преди всичко, трѣбва да се възпита сърдцето. Ако чрезъ религията човѣкъ не може да възпита сърдцето си, да го разположи, тя е безпредметна. Науката пъкъ служи за възпитание на човѣшкия умъ. Ако чрезъ науката не можешъ да възпитаешъ своя умъ, защо ти е тази наука? Ще кажете, че за човѣка е важенъ животътъ, той трѣбва да живѣе. Да живѣе човѣкъ, това значи, да възпитава тѣлото

си. Ако на физическия свѣтъ човѣкъ не може да възпита тѣлото си, безпредметно е неговото знание.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ на физическия свѣтъ, т. е. на тѣлото си. Да имашъ разположение, това значи, да разбирашъ законитѣ на твоето сърдце, да бждешъ религиозенъ. Тукъ е сжщото положение, както на нѣкоя мома, която се влюбва въ единъ момъкъ и желае въ всичко да му угоди. Като му пише писмо, тя поставя точкитѣ и запетаитѣ на мѣсто, буквитѣ пише красиво, изреченията нарежда правилно. Момъкътъ чете писмото, доволенъ е отъ момата и казва: Стилъ има тази мома, учена е тя. Щомъ се оженятъ, той вижда, че стилътъ е изгубенъ, учеността я нѣма. Кжде останаха тия нѣща? Изгубиха се. Нѣща, които се губятъ, не сж организирани. Въ организирания свѣтъ нѣщата никога не се губятъ. Тамъ се печели, но не се губи.

Сега вие не трѣбва да се спирате върху погрѣшкитѣ, които сте правили въ миналото. Всички хора сж грѣшили и грѣшатъ, но погрѣшкитѣ иматъ и добра страна. Погрѣшкитѣ, които днесъ виждаме въ живота на хората, въ миналото сж били добродетели. Запримѣръ, рогата на вола, съ които нѣкога се е бранилъ срещу неприятеля си, днесъ сж безпредметни. На времето волътъ считалъ за щастие, че ималъ рога. но днесъ не става нужда да се брани съ тѣхъ. Човѣкъ е впрегналъ вола на

работа, турилъ го на нивата си да оре. Кого ще бode волътъ на нивата? Сега той пита господаря си, какъ да снесе рогата си.

Като изучавате животинското царство, виждате, какво голѣмо разнообразие съществува въ природата. Всѣка животинска форма представя специфиченъ костюмъ, специална мода, въ която природата облича различнитѣ животни. Като започнете отъ най-малката мушица и стигнете до човѣка, вие се натъквате на различни моли, една отъ друга по-красиви, по-сложни и по-усъвършенствувани. Голѣмо е разнообразието на костюмитѣ, съ които природата е облѣкла своитѣ деца. Единъ день, когато човѣкъ излѣзе отъ сегашната си форма, неговиятъ костюмъ ще остане въ архивата, закаченъ на нѣкой гвоздей, като антика, останала отъ миналото. Всѣка форма, колкото и да е малка, има свое предназначение. Запримѣръ, има бръмбари, наречени „попови прасета“, съ дълги антени, мустачки, които се движатъ въ пространството. Отъ движението имъ се сѣди, дали ще се развали времето, или ще се оправи. И пеперудитѣ иматъ антени, съ които познаватъ, какво ще бѣде времето. Това е наука, която нѣкога имъ е била известна, но днесъ е забравена. Като съзнание, човѣкъ е миналъ презъ различни форми, отъ най-низкитѣ до тази, въ която днесъ живѣе. Различнитѣ форми, презъ които човѣшкото съзнание минава, представятъ велика школа. Не е въпросъ до формитѣ, важно е, какво е научилъ човѣкъ.

Формитѣ сж преходни нѣща. Ако овчарѣтъ живѣе въ палатѣ, нѣма да бжде овчарѣ; и ако царѣтъ живѣе въ овчарска колиба, не може да бжде царѣ. Човѣкъ се опредѣля отъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ въ него. Въ човѣка има скрити дарби, които въ послѣдствие ще се развиятъ. Доброто, запримѣръ, е скрита сила въ човѣка, която трѣбва да се прояви. Мнозина се питатъ, защо трѣбва да бжде човѣкъ добѣръ. Много просто. Човѣкъ трѣбва да е добѣръ, за да бжде здравѣ. Здравето се обуславя отъ доброго. Безъ добро нѣма здраве. Значи, доброто, добродетельта е първото условие за здравето на човѣка. — Защо трѣбва да уча? — За да бждешъ силенъ и уменъ. Силага зависи отъ знанието. Ако нѣмашъ знания, не можешъ да проявишъ силата си. Запримѣръ, даватъ ви да вдигнете единъ тежъкъ предметъ отъ сто килограма. Правите опитъ да го вдигнете съ ржцетѣ си, но не можете. Понеже имате знание, веднага прилагате лоста. И тогава, това, което не можете да направите съ ржцетѣ си, правите съ лоста. Съ сложнитѣ лостове вдигатъ голѣми тежести.

Мжчнотиитѣ, на които хората се натъкватъ, сжщо така сж материални, физически тежести. Ако не можете да се справите лесно съ една мжчнотия, ще потърсите лостъ. Една отъ мжчнотиитѣ на сегашнитѣ хора е безпаричието. Нѣкой човѣкъ тури въ ума си мисълта, че безъ пари не може да се живѣе. Паритѣ

сж условие въ живота, което зависи отъ човѣка. Човѣкъ може да заповѣдва на златото. — Когато? — Когато знае, какъ да произнесе името му. Ако можете правилно да произнесете името на златото, то веднага ще дойде при васъ. Направете този опитъ, да видите, какъвъ резултатъ ще имате. Когато видниятъ цигуларъ вземе цигулката си въ ръжка и започне да свири, знаете ли, колко злато може да спечели за една вечеръ? Той теги лжка нагоре-надолу, повдигне главата си къмъ слушателитѣ, иска да ги убеди, че заслужва да получи много пари.

Нѣкои казватъ, че идеалътъ въ живота имъ е музиката. Какво сж направили съ своята музика? Спрѣли ли сж вѣтъра, разсѣяли ли сж облацитѣ? Има тонове, гами въ музиката, които могатъ да спратъ буритѣ, вѣтроветѣ, но не могатъ всѣкога да се прилагатъ. — Защо? — Ще причинятъ нѣкакво зло. Следователно, ако бурята се спре, това може да причини по-голъмо нещастие. — Защо идатъ буритѣ? — Защото хората свирятъ лошо. Ако искатъ да премахнатъ буритѣ, трѣбва да свирятъ добре. Ние вземаме думата свиѣне въ широкъ смисълъ. Свиренето подразбира живѣне. Сви-рете добре, ако искате буритѣ да престанатъ. Трѣбва ли да питате, защо бомбитѣ експлодиратъ и убиватъ хората? Бомбитѣ експлодиратъ, защото сж пълни съ взривни вещества и защото ги пускатъ въ действие. Като намѣри такава бомба, разумниятъ ще я отвори

внимателно, ще извади експлозивното вещество навънъ, и тя ще стане безвредна.

Сегашнитѣ хора се плашатъ отъ външнитѣ, физически бомби, а не знаятъ, че криятъ въ себе си множество бомби, останали отъ минали сѣществувания. Като не знаете това, вис ги чоплите, човъркате, докато единъ день експлодиратъ и причинятъ редъ пакости. Разумни трѣбва да бждете, да се отнасяте внимателно къмъ тия бомби, за да не експлодиратъ. Експлодиратъ ли, ще причинятъ голѣми нещастия, както за самитѣ васъ, така и за окръжаващитѣ. Нѣкои мислятъ, че нѣматъ бомби въ себе си. Не, хиляди бомби имате. Какво представя гнѣвътъ? Разгнѣвишъ се, разсърдишъ се, това е бомба, която е избухнала вече. Ти си готовъ да запалишъ цѣлия свѣтъ. Докато мислишъ, че си тихъ и спокоенъ, като светия, щомъ се разгнѣвишъ, нарушавашъ мира си. Бомба е избухнала въ тебе. — Отде дойде тази бомба?

Съвременната наука е намѣрила мѣстото на тѣзи бомби. Като измѣрвали човѣшката глава, ученитѣ намѣрили, че задъ ушитѣ има специално мѣсто, дето се криятъ бомбитѣ. Има бомби, които не убиватъ, но само нараняватъ. Доближишъ ли се до тѣхъ, ти отскачашъ на известно разстояние. Нѣкои бомби пъкъ убиватъ. Ще кажете: Защо сж турени бомби въ тази областъ на главата? Питамъ: Защо англичанитѣ миниратъ своитѣ морета? — За да се пазятъ отъ неприятеля. — Днесъ тѣ се пазятъ

отъ неприятеля, но като се свърши войната, докато очистятъ моретата си отъ своитѣ мини, тѣ сами ще пострадатъ отъ тѣхъ. Сега всѣки човѣкъ се огражда съ мини, да се пази отъ враговетѣ си, но трѣбва да бждемъ внимателни, защото единъ левъ ще се натъкнемъ на собственитѣ си мини и ще пострадаме.

Като разглеждамъ проявитѣ въ човѣшкия животъ, азъ нѣмамъ предъ видъ тѣхния личенъ животъ, него отдѣлнитѣ личности. Азъ оставямъ личността настрана, понеже тя не е дошла до онова високо развитие, до което трѣбва да дойде. Личниятъ животъ едва сега се развива. За да се прояви като личностъ, човѣкъ трѣбва да носи въ себе си велика мъдростъ и да бжде силенъ. Ако на съвременния човѣкъ се даде сила, властъ, той би направилъ това, което не трѣбва. Какво може да направи човѣкъ при сегашното си развитие, не е важно. Азъ нѣмамъ намѣрение да се спирамъ върху отрицателната страна на живота и на природата. Като изучавате биологията, ще видите, че и злото, и доброто иматъ свое велико предназначение. Виждате, запримѣрь, че комарътъ, пчелата, осата, жиятъ, отдѣлятъ отъ себе си отрова. Обаче, тази отрова не е предназначена за жилене, за отравяне на хората. Змията сжщо отдѣля отрова, но отровата ѝ не е предназначена за хората. Първоначално Божествениятъ планъ е билъ свършенъ, а не както днесъ се изявява. Той е изопаченъ впоследствие, когато човѣкъ се

отклонилъ отъ правия пжтъ. Съ грѣхопадането на човѣка се измѣнили и животнитѣ.

Ще кажете, че човѣкъ, последното творение на Бога, не е съвършенъ. Очитѣ, ушитѣ му още не сж съвършени. Първоначално тѣ сж били съвършени, но впоследствие се изопачили. Окото на човѣка е уредѣ, който, отъ дълго и неправилно употребление, се развалилъ. Сжщото е станало и съ ухото. Човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце първоначално не сж били такива, каквито сж днесъ. Казвате, че човѣкъ трѣбва да развива ума и сърдцето си. По-право е да се каже, че човѣкъ трѣбва да изправя ума и сърдцето си.

Въ развитието си, човѣкъ върви по два пжтя: инволюционенъ и еволюционенъ. Въ инволюционния пжтъ той слиза въ гжстата материя и прави погрѣшки; въ еволюционния пжтъ той излиза отъ гжстата материя и самъ изправя погрѣшкитѣ си. Като слиза въ гжстата материя, човѣкъ грѣши, съ което показва, че е свободенъ. Като излиза отъ гжстата материя, той изправя погрѣшкитѣ си, съ което показва, че има воля. По този начинъ той усилюва волята си. Тѣй щото, като грѣши, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да изправя погрѣшкитѣ си. Въ широкъ смисълъ, погрѣшкитѣ сж на мѣсто. Запримѣръ, нѣкой шивачъ шие дреха на нѣкого, но по погрѣшка не взелъ точни мѣрки. Той ушилъ дрехата, но по мѣрки тя отговаря на другъ човѣкъ, а не на този, за когото се шие. Какво трѣбва да

прави шивачътъ? Ще купи новъ платъ, ще вземе точни мѣрки и отново ще ушие дрехата. Скъпа ще излѣзе тази дреха, но поне грѣшката ще се изправи. Колкото повече погрѣшки е правилъ шивачътъ въ кроенето и ги е изправялъ, толкова по-голѣмъ майсторъ е станалъ.

Следователно, заслужва погѣкога човѣкъ да грѣши и да изправя погрѣшките си, но майсторъ да стане. Въ този смисълъ погрѣшките иматъ значение. Казано е, обаче, на човѣка да не грѣши. Хиляди и милиони хора грѣшатъ. Като видишъ, че грѣшатъ, не прави тѣхните погрѣшки. Не подражавай на погрѣшките на хората. Позволено е на човѣка да грѣши, но по новъ начинъ, а не както сж грѣшили хората досега. Запримѣръ, ако искашъ да обидишъ нѣкого, не го обиждай, както досега си обиждалъ, но съвсемъ по новъ начинъ. Ако искашъ да му кажешъ сврака, кажи му гълъбче. Пакъ птица ще го наречешъ, но ще му причинишъ приятностъ вмѣсто обида. Ако е въпросъ за интелигентностъ, свраката е по-умна отъ гълъба, но гълъбътъ е по добъръ и благороденъ. Свраката е специалистка по намиране на кокошитѣ яйца. Отдалечъ още тя чува, че кошката кудкудяка, че е снесла яйце, и започва да дебне. Щомъ кокошката излѣзе отъ курника, свраката влиза вътре, чукне яйцето, изпие го и се произнася, че е много прѣсно. После тя казва на кокошката: По-силно кудкудякай, да не би да не те чуя. За свраката е добре, че изпила яйцето, но за господаря не

е добре. Той се сърди, че сврака изпила яйцето. Кое е по-добре: господарът да яде яйцата, или свраката? Добре е господарът да яде яйцата, но когато се научи самъ да ги снася, като кокошка. — Кога може човѣкъ да снася яйца? — Когато стане господаръ на своитѣ мисли, чувства и постѣпки.

Съвременниятъ свѣтъ не е нищо друго, освенъ велико училище, въ което Богъ изпраща всички способни души да се учатъ. Като се учатъ, тѣ сжщевременно правятъ погрѣшки. Погрѣшките сж допуснати. Не е въпросъ за грѣха, но за погрѣшките. Грѣхътъ е извънъ човѣшкия свѣтъ, той е отъ друго естество. Не смѣсвайте грѣха съ погрѣшките. Има случаи, когато погрѣшките сж свързани съ грѣха. Тогава човѣкъ може да бжде сжденъ. Обаче, като правите погрѣшки, не се обезсърдчавайте. Изправяйте погрѣшките си, безъ да се обезсърдчавате. Запримѣръ, нѣкой иска да говори, но се страхува, че ще направи нѣкаква погрѣшка. Нѣма защо да се страхува. Като сгрѣши, ще се изправи. Ако иска да не грѣши, преди всичко той трѣбва да познава добре въпроса, върху който ще говори. Нѣкой свършилъ университетъ и мисли, че знае всичко. Той излиза на сцената да говори върху въпроса, какъ трѣбва хората да се женятъ, какво се изисква за раждане на добри деца и т. н. Това е единъ отъ най-труднитѣ въпроси.

При какви условия трѣбва да се роди

едно дете? За да се роди едно дете, бащата и майката трѣбва да сж работили съзнателно редъ поколѣния върху себе си, да сж събрали материалъ за съграждане на една здрава, хубава кжща за детето. Ако нѣматъ такъвъ материалъ, по-добре да не се женятъ, да не градятъ кжща, която следъ нѣколко години ще се събори. Ако сж събрали здравъ материалъ, нека градятъ. Ще кажете, че е Писано въ Свещенитѣ книги хората да се женятъ и размножаватъ. Отъ Божествено гледище това означава: Плодете се и размножавайте се по закона на любовта, на мъдростта и на истината. А тъй, да се плоди и размножава човѣкъ безъ участието на закона на любовта, на мъдростта и на истината, това не е никакво плодене и размножаване. Ще кажете следъ това, че човѣкъ е роденъ отъ Бога. Раждането отъ Бога е сложенъ процесъ. За да се роди нѣкой отъ Бога, нужни сж добри условия.

Време е вече да се създадатъ благоприятни условия за раждане на децата. Жената, като бждеща майка, има голѣма отговорностъ. Ако съзнава отговорността си, тя никога не би трѣбвало да отправя отрицателни мисли къмъ своя другаръ. И да вижда погрѣшкитѣ му, никога не трѣбва да казва, че той съзнателно се е окалялъ. Както вървѣлъ, нѣкой го бутналъ въ калта, и той се оцапалъ. Или, както спалъ, дошълъ нѣкой отвѣнъ и сипалъ малко ракия въ устата му. Жената го обвинява, че пилъ, защото мирише на ракия. Че мирише на

ракия, това е вѣрно, но самъ ли е пожелалъ да пие? Другъ нѣкой го заставилъ да пие вмѣсто него, но той носи отговорността. За да не носи чужда отговорностъ, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ. И като спи, пакъ трѣбва да бжде буденъ.

Съвременнитѣ хора, религиозни и свѣтски, сж развили голѣма подозрителностъ, вследствие на което се дѣлятъ на наши и ваши. Въ църква ли ще отидете, или въ нѣкое научно общество, навсѣкжде ще чуете да се говори: Този човѣкъ е нашъ, онзи не е нашъ. Споредъ мене, цѣлиятъ свѣтъ, въ който любовта работи, е нашъ. Мжже, жени и деца, отъ каквато нация и вѣроизповѣдание да сж, щомъ работятъ въ името на любовта, сж наши. Всѣки човѣкъ, който говори истината, е нашъ; който не говори истината, не е нашъ. Единъ господинъ дохожда при мене и ми казва, че е отъ нашитѣ хора. Питамъ го: Жененъ ли си? — Жененъ съмъ. — Какъ живѣешъ съ жена си? — Отъ време на време я побивамъ. — Щомъ побивашъ жена си, не си отъ нашитѣ.

Единъ българинъ, много спривавъ по характеръ, се оженилъ за една германка, възпитана и търпелива жена. Той често се гнѣвѣлъ и биелъ жена си. Тя търпѣла и нищо не казвала. Единъ день той пакъ се хвърлилъ върху нея да я бие, но тя успѣла да му удари две плесници и да го накара да се замисли. Съ това тя искала да му каже, че трѣбва да бжде

умень. Ако съ единъ ударъ, или съ една плесница нѣкой може да ви предаде любовь, мждростъ и истина, ударътъ е на мѣсто. Ако чрезъ единъ ударъ можете да събудите доброто въ човѣка и го направите силенъ, ударътъ е на мѣсто. Ударътъ има добри и лоши резултати, зависи отъ подбудителната причина. Нѣкои родители биятъ децата си. Благодарение на този бой тѣ ставатъ човѣци. Боятъ внася нѣщо добро въ човѣка, особено, ако излиза отъ любещъ човѣкъ. Азъ не съмъ абсолютно противъ боя, но любовта трѣбва да взима участие. Ако бисте съ любовь, този бой е благословенъ, той лесно се забравя; ако биете безъ любовь, този бой никога не се забравя.

Следователно, ако биешъ отъ любовь, боятъ е на мѣсто. Ако грѣшишъ отъ любовь, погрѣшката е на мѣсто; ако грѣшишъ безъ любовь, погрѣшката не е на мѣсто. Ако правишъ добро съ любовь, доброто е на мѣстото си; ако го правишъ безъ любовь, не е на мѣсто. Добро, направено безъ любовь, не може да се реализира. Погрѣшка, направена безъ любовь, не може да се изправи. Щомъ погрѣшката е направена съ любовь, въ края на краищата ще се изправи. Следователно, каквато работа и да предприемете, прилагайте навсѣкжде любовта. Любовта трѣбва да бжде предохранителна сила, която да предпазва човѣка отъ зло. Чуете ли нѣкой да казва, че не може да търпи този или онзи, това показва, че любовта не присѣтствува въ този човѣкъ.

Той не може да търпи, защото нервната му система е разстроена. Щомъ нервната му система е разстроена, любовта е далечъ отъ него. Любовта регулира всички енергии въ човѣшкия организъмъ.

„Кога те кани нѣкой на сватба“. Подъ думата „сватба“ ние разбираме духовния животъ. Значи, кога те кани нѣкой на сватба, кани те да влѣзешъ въ духовния животъ. Раждането пѣкъ е физическия животъ. Отъ духовния животъ отиваме къмъ физическия. Когато умира, човѣкъ отива въ Божествения свѣтъ. Така разглеждамъ въпроситѣ за раждането, женитбата и смъртта. Азъ съмъ изучавалъ живота въ всички области и съмъ го разрешилъ. За всѣки въпросъ имамъ разрешение, и за всѣко нѣщо — цѣръ.

Преди нѣколко месеци дойде при мене една видна госпожа отъ София, да ѝ дамъ нѣкакъвъ съветъ. Другарьтъ ѝ, за когото се оженила, билъ на 55 години, заемалъ висока служба. Като я изслушахъ, казахъ ѝ, че е дошла късно при мене. Ако бѣше дошла преди да се ожени, щѣхъ да ѝ дамъ другъ съветъ, но сега ще ѝ кажа нѣщо, което нѣма да ѝ хареса. Сега я съветвамъ да търпи. Ако е направила една погрѣшка, сега трѣбва да търпи, да не направи втора, по-голѣма погрѣшка. По-рано щѣхъ да я посъветвамъ да не се жени за този човѣкъ, а сега ѝ казвамъ да не го оставя и да го търпи. Въ какво седи нещастieto на тази жена? Мжжътъ ѝ

залюбилъ една мома. Тя трѣбва да търпи, особено, ако той е внимателенъ и къмъ нея. Нѣма да мине много време, момата ще залюби нѣкой момъкъ, и мжжътъ ще се обърне пакъ къмъ жена си. Ако мжжътъ обича идеално, какво лошо има въ това? Дето е Божествената любовъ, тамъ е благого за човѣка. Дойдете ли до Божественага любовъ, вие нѣмате право да се мѣсите тамъ.

Помнете следното правило: който нарушава закона на любовта, той ще счупи главата си. Любовта между хората трѣбва да се извява правилно. Щомъ любовта е правилна, тя е Божествена. Не е въпросъ за безлюбието. Азъ говоря за любовта. Не питайте, защо тѣзи хора се обичатъ, кой кого обича и т. н. Ако ме слушате, приложете моя съветъ: Не се мѣсете въ работата на любовта. Всѣки, който се е опиталъ да се мѣси въ работата на любовта, главата му е счупена. За да не чупите главигѣ си, оставете този въпросъ на Бога. Който е предоставилъ въпроса за любовта на Бога, той вече е възкръсналъ. Който се е заелъ самъ да го разрешава, той е счупилъ главата си. Богъ е Любовъ. Следователно, Той самъ разрешава въпроса за любовта.

Два велики закона сжществуватъ въ свѣта: Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си като себе си. Ако не

любите Господа и ближния си, какъ ще разберете тѣзи закони? Вие искате да знаете, какви трѣбва да бждатъ отношенията между хора, които се обичатъ. Отношенията между хора, които се обичатъ, трѣбва да бждатъ такива, каквито сж отношенията на дѣсната ржка къмъ лѣвата, на дѣсното око къмъ лѣвото, на дѣсното ухо къмъ лѣвото. Като носишъ една кофа вода, първо дѣсната ржка я взима, после лѣвата, и така работата върви хармонично. Така се повдига ту едното рамо, ту другото. Самиятъ животъ ни показва, какъ трѣбва да постѣпваме. Както човѣкъ постѣпва съ ржцетѣ, краката, очитѣ, ушитѣ си, така постѣпва и съ устата си. Чрезъ устата се извършватъ два процеса: хранене и дишане. Устата върши и трета служба — чрезъ нея се излива любовта.

Като говоримъ за любовта, мнозина мислятъ, че сж професори по любовта, че всичко знаятъ и разбиратъ. Най-лесното и най-мжчното нѣщо е да разберешъ любовта. Колкото повече я чоплите, толкова повече я губите. Какво ще стане съ току шо посаденото семе, ако постоянно го чоплите? То ще изсъхне, ще изчезне. Сжщото става и съ любовта. Ако не я чоплите, тя расте и се развива. Следователно, щомъ нѣкой каже, че е изгубилъ любовта си, азъ зная вече, че той я чоплилъ. Въ това отношение, азъ съмъ ясно-видецъ. Които не сж изгубили любовта си тѣ не сж я чоплили. Това е 101% вѣрно. Азъ,

съмъ провѣрявалъ тия нѣща много пѣти и знаа, какви сж резултатитѣ. когато чоплите и когато не чоплите любовта. Оставете хората да се обичатъ! Богъ ще ги научи, какъ трѣбва да проявятъ любовта си.

И тъй, не се мѣсете въ работата на Бога, но се учете отъ Него. Азъ се уча отъ Него, искамъ и вие да се учите. Щомъ дойда до любовта, и азъ се уча. Много съмъ говорилъ за любовта, и сега ви говоря, но това още не е любовъ. Ще питате, какво нѣщо е любовта. Тя е подобна на захарта, но и това още не е любовъ. Като близнете една бучка захаръ, вие усѣщате сладкия ѝ вкусъ. Следъ време сладостта изчезва. Любовта е великъ процесъ, който постоянно усилва свѣтлината на човѣшкия умъ, топлината на човѣшкото сърдце и силата на човѣшкото тѣло. Любовта прави човѣка съвършенъ. Любовта е причина за вѣчното подмладяване, за вѣчното обновяване на човѣшката душа.

Сега, колкото и да говоримъ за любовта, теорията не помага. За любовта трѣбва да се говори малко; тя трѣбва да се прилага. Ония, които казватъ, че иматъ любовъ, ще ги заведемъ въ нѣкоя болница, да приложатъ любовта си. Ако болнитѣ оздравѣятъ, любовта имъ е силна; ако болнитѣ не оздравѣятъ, тѣ нѣматъ любовъ. Любовта на хората се изявява въ яденето, въ обличането, въ книгитѣ, които пишатъ — въ цѣлия имъ животъ. Всичко, което е казано за любовта, е напечатано въ кни-

ги, които ангелитѣ четатъ. Всѣка мисълъ, която е родена отъ любовта, носи въ себе си знание; всѣко чувство, родено отъ любовта, носи знание; всѣка постѣпка, родена отъ любовта, носи знание. Това се отнася до настоящето и до бъдещето, до цѣлата вѣчностъ.

Следователно, живѣйте въ любовта, за да станатъ тѣлата ви безсмъртни. Значи, когато любовта обхване цѣлото тѣло на човѣка и започне да работи въ неговия умъ, въ неговото сърдце, въ неговата душа и въ неговия духъ, той става безсмъртенъ. Само безсмъртниятъ може да бжде поканенъ на сватба, т. е. въ духовния свѣтъ. Да ви поканятъ на сватба, това значи, да се ожените, т. е. да се свържете съ църквата, дето ще дойде младоженецътъ. Младоженецътъ носи безсмъртието. Той носи любовта въ себе си. Тогава всички ще бждатъ свършени, ще обичатъ Бога, и Богъ ще ги обича. Всички ще бждатъ радостни и весели, ще се подчиняватъ на Бога.

Сега вие събирате масло за своитѣ масленици. Стремете се да имате достатъчно, преизобилно масло, та като дойде младоженецътъ, да не става нужда да взимате на заемъ.

Днесъ ви говоря на разбранъ езикъ. Това е най-малкото, което мога да ви кажа за любовта. Ако ви кажа нѣщо повече, всички ще заспите. — Защо? — Защото не можете да издържите на трептенията на любовта. Когато човѣкъ не може да издържа на известни трептения, заспива; когато може да издър-

жа, той е буденъ. Сега всички сте будни, нѣма да заспите, но ако ви кажа, че на всѣкиго отъ васъ ще дамъ по сто хиляди лева, освенъ че нѣма да заспите, но ще отворите широко очитѣ си и ще чакате. Обаче, ако ви кажа, че следъ хиляда години ще станете светии, всички ще заспите. Азъ се радвамъ, че при паритѣ очитѣ на всички се отварятъ. Ще дойде день, когато, като ви кажатъ, че ще станете светии, очитѣ ви пакъ ще се отворятъ. Добре е, че очитѣ на човѣка се отварятъ предъ материалното, защото материалното е резултатъ на единъ духовенъ и на единъ Божественъ процесъ. Всичко, което става съ насъ на физическия свѣтъ, се връща на небето, да се провѣри, какъ е направено. Ако не е направено, както трѣбва, човѣкъ се натъква на сжщото нѣщо нѣколко пѣти, докато го направи съвършено, безъ никаква погрѣшка. Човѣкъ постоянно слиза и възлиза, докато направи нѣщата на физическия свѣтъ безпогрѣшно, безъ никакви недостатѣци. Затова на земята човѣкъ трѣбва да разполага съ достатъчно време, да работи.

Като ученици, вие трѣбва да знаете, че чрезъ вашитѣ добри мисли, чувства и постѣпки събирате материалъ за строежъ на вашето бждещо тѣло, на вашето бждещо сърдце и на вашия бждещъ мозъкъ. Какъвто материалъ съберете, това ще съградите.

Казано е въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте“. На кого се дава да-

ромъ? Даромъ се дава само на онзи, който люби. Който не люби, не може да получава даромъ. Когато се казва „даромъ сте взели, даромъ давайте“, имаме предъ видъ онова, което съ любовъ се взима. Другояче казано: Това, което сте взели съ любовъ, съ любовъ ще го дадете. Щомъ взимате безъ любовъ, безъ любовъ ще давате. И това не е лошо. Това, което е взето и дадено безъ любовъ, е осждено на окисляване. Въ него има недостатъци. Това, което е взето и дадено съ любовъ, е съвършено. Когато дава съ любовъ, човѣкъ отваря пѣтъ за Божията Любовъ въ себе си. Каквото направи този човѣкъ, или каквото каже, това трѣбва да бжде за доброто на самия него, за неговия домъ, за ближнитѣ му, за народа му, за цѣлото човѣчество, за славата Божия. Ако човѣкъ може да говори съ любовъ, нека говори; ако не може, по-добре да мълчи. Защо трѣбва да кажете на ближния си, че е гарга? Кажете му, че е гължбче. Защо ще му кажете, че е грубиянъ? Кажете му, че говори сладко, че медъ капе отъ устата му. Може медътъ да не е добре пречистенъ, но все пакъ е медъ. Ще кажете, че това не е вѣрно. Кои нѣща сж абсолютно вѣрни? Въ свѣта сжществуватъ два вида лъжи: бѣла и черна. Ако не можете да кажете истината, както трѣбва, за предпочитане е да кажете бѣла лъжа, отколкото черна.

Често хората се оплакватъ едни отъ други, че еди-кой си ги разигравалъ. Кой не е разиграванъ днесъ? Хората едни други се

разиграватъ. Много естествено. Всички хора се намиратъ въ бурно море, и лодката, съ която пътуватъ, се люлъе по вълнитѣ. Не се страхувайте. Лодкарътъ е опитенъ човѣкъ, благополучно ще ви изведе на другия край. Искате ли да минете благополучно, безъ страхъ, прилагайте любовта въ живота си. Изпълнявайте волята Божия и се вслушвайте въ Божественния гласъ. Той всѣкога казва, какъ трѣбва да постѣпвате. Питайте го единъ, два, три пѣти, докато разберете, какво трѣбва да правите. Божественото отговаря на човѣка по различни начини: чрезъ растения, чрезъ животни и чрезъ хора. Запримѣръ, забелязано е, че кога то се спусне паякъ, или пѣтелъ кукурига и гледа къмъ вратата на кжщата, гостъ ще дойде. Изобщо, всичко, което се случва въ живота на човѣка, е за добро. То е признакъ за онова, което предстои да стане. Какъ ще докажете, че спущането на паяка предсказва посещение отъ нѣкой човѣкъ? Ще каже нѣкой, че изгубилъ сто хиляди лева. Какъ ще се докаже това? На борсата всѣки день се губятъ хиляди и милиони левове, и въ края на краищата пакъ се придобиватъ. Единъ губи, другъ печели. Страшно нѣщо е да присѣдствува човѣкъ на борсата.

Една американка разправя своята опитностъ отъ борсата. Безъ да знае, какво нѣщо е борса, мжжътъ ѝ я завелъ, да види, какво се върши тамъ. Като поседѣла известно време, тя се обърнала къмъ мжжа си съ думитѣ:

Толкова проста ли ме мислишъ, че си ме довелъ въ лудницата, а казвашъ, че това е борсата? Такъвъ страшенъ викъ и крѣскъ може да сжществува само въ лудницата. Това сж луди хора тукъ!— Не, умни хора сж гия, спокойно отговорилъ мжжътъ ѝ. Лудитѣ крѣскатъ, безъ да има защо, а тукъ всѣки носи книги, прави изчисления. Тукъ ставатъ търговски сдѣлки, ценитѣ ту се намаляватъ, ту се увеличаватъ. Който изгуби всичкото си имане, изкарватъ го вънъ отъ борсата. Той влиза милионеръ, а излиза последенъ сиромасъ. Който не иска да излѣзе доброволно, изкарватъ го по принудителенъ начинъ. Съ други думи казано: Който нѣма добро сърдце, свѣтълъ умъ и сила, изкарватъ го вънъ отъ борсата, т. е. вънъ отъ живота.

Ще кажете, че сте чада Божии. Който е чадо Божие, съ едно махане на ржка може да укроти и най-голѣмата буря. Съ едно махане на ржка той може да се справи съ безпаричието, както и съ всички болести. Тѣй щото, намѣрите ли се въ нѣкаква мжнотия, викайте чадата Божии. Тѣ ще ви помогнатъ. Чадата Божии постѣпватъ тѣй, както любовта изисква.

Казано е въ Писанието: „Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри“. Значи, ако искашъ да те обичатъ, трѣбва да обичашъ; ако искашъ да те уважаватъ, трѣбва да уважавашъ. Всичко, което желаетъ да получишъ, трѣбва да го дадешъ и на другигъ. Щомъ приложишъ

Божия законъ, и Богъ ще приложи закона си къмъ тебе. Ако сте върни на този законъ, и законътъ ще бжде върненъ по отношение на васъ. Всичко, което човѣшката душа желае, е възможно и постижимо, но време се изисква за това. За всѣко нѣщо има опредѣлено време. Кога ще се роди човѣкъ, или кога ще умре, и за това е опредѣлено времето. Нѣкой се готви да умре, а не умира. — Защо? — Не е платилъ дълговетъ си. Докато не платите дълговетъ си на земята, не бързайте да заминавате на онзи свѣтъ. Ако заминете съ неплатени дългове, още на границата ще ви спратъ. Щомъ платите дълговетъ си, пътятъ ви за онзи свѣтъ е отворенъ. Опасно е да заминете съ неизплатени дългове. Ликвидирайте съ дълговетъ си и тогава заминавайте. Какво ще вземете съ себе си на онзи свѣтъ? Вие можете да вземете само онова, което не могатъ да задържатъ на митницата. Това сж вашитъ свѣтли мисли, чувства и постѣпки. Всичко непотрѣбно ще остане на земята.

Сега, желая ви, като заминете за другия свѣтъ, да вземете съ себе си своитъ свѣтли мисли, чувства и постѣпки, за да бждете радостни и весели. Следъ това ще се върнете отново на земята, да учите и другитъ на това, което сте изработили и придобили.

Следвайте пътя на свещената любовъ и нѣма да бждете далечъ отъ Царството Божие.

*

5. Беседа отъ Учителя, държана на
20 ноември 1909 г. 10-а глава отъ Свѣтъта. Царство

Реалностъ на живота

Размишление.

Съвременнитѣ хора лесно се отчайватъ отъ живота. — Защо? — Защото попадатъ въ областъта на еднообразието. Наистина, нѣма по-страшно нѣщо въ живота отъ еднообразието. Какво ще кажете за каменаря, който по цѣли дни чука камъни? Ще дойде день, когато той ще се отегчи отъ еднообразието въ своя животъ и ще каже: Отказвамъ се вече отъ тази работа, не искамъ камъни да чукамъ.

Въ този смисълъ природата, както и животътъ, не сж нищо друго, освенъ предметно учение. Задачата имъ е да учатъ хората, да ги извадятъ отъ еднообразието. За тази цель тѣ си служатъ съ различни явления и предмети, които иматъ свой опредѣленъ смисълъ и свое предназначение. Всѣко явление, всѣки предметъ крие въ себе си нѣщо реално, което трѣбва да се схване. Какво нѣщо е реалното? Ще кажете, че вѣрата на човѣка въ Бога, любовта му къмъ хората сж реални нѣща. Това сж предмети за изучаване, но не сж никаква реалностъ.

Реалното се крие въ съдържанието на вѣрата и на любовта. Запримѣръ, всѣки народъ си служи съ единица монета, въ която вѣрва и която обича. — Какво обича човѣкъ въ монетата? — Нейното съдържание. Съдържанието ѝ е златото. Значи, златото е реалното въ монетата. Следователно, дали монетата е левъ, рубла, стерлингъ или доларъ, не е важно. Важно е съдържанието ѝ, т. е. пейнага реалностъ.

И тъй, ще знаете, че една реалностъ съществува въ свѣта, но съ много имена. Вие трѣбва да се спрете върху самата реалностъ, а не върху имената ѝ. И въ лева, и въ рублата има нѣщо реално, което трѣбва да търсите. Щомъ намѣрите тази реалностъ, вие ще вѣрвате вече не въ силата на паритѣ като нѣщо външно, но въ силата на тѣхното съдържание, което никога не се губи. — Кое не се губи въ паритѣ? — Златото. Паритѣ могатъ да се изгубятъ, формата имъ да се измѣни, но златото като елементъ въ природата никога не се губи. Богатиятъ е цененъ дотолкова, до колкото кесията му е пълна съ злато. Щомъ има злато въ кесията си, на този човѣкъ може да се разчита. Нѣма ли злато въ себе си, той трѣбва да работи, да придобие нѣщо реално. Срѣщате единъ вѣрващъ, който носи въ ржце красива чанта, но празна — нѣма петъ пари въ нея. Той говори, какво челъ въ книгитѣ за онзи свѣтъ, за ангелитѣ, за Христа, а нищо не е видѣлъ. Чантата и кесията на този човѣкъ сж празни. Истински вѣрващиятъ трѣб-

ва да има на разположение голѣмо богатство, да разполага съ злато, съ чиста монета. Той трѣбва самъ да е провѣрилъ това, което казва.

На английски езикъ е издадена една книга подъ заглавие: „Писма отъ онзи свѣтъ“. Въ всѣко писмо сж описани опитности на заминали души за онзи свѣтъ. Повечето опитности сж отрицателни. Единъ заминалъ се оплаква на родителитѣ си: Не зная, какво ще се прави тукъ. Толкова време вече, какъ съмъ влѣзълъ въ този свѣтъ, но постоянно съмъ гладенъ. Около мене има много маси, върху които сж сложени отилчни яденета. Тъкмо се приближа до една отъ маситѣ, да си хапна нѣщо, но масата веднага започва да се движи. Всѣки день обикалямъ маситѣ, приближавамъ се къмъ една или къмъ друга, но тѣ моментално се отдалечаватъ отъ мене. Азъ се движа къмъ тѣхъ, но тѣ се отдърпватъ. Това става всѣки день, и въ края на краищата азъ постоянно гладувамъ.

Питамъ: Ако нѣщата постоянно се движатъ въ тебе и около тебе, и ти не можешъ да ги уловишъ, реални ли сж тѣ? Значи, отъ книгата „Писма отъ онзи свѣтъ“ излиза, че той е свѣтъ на постоянни промѣни, дето нѣщата непрекъснато се движатъ, като на кино. Каква реалностъ има въ единъ свѣтъ на постоянни промѣни? Ще кажете, че това се отнася само до онзи свѣтъ, а не и до този. Ако е така, това положение би се търпѣло. Обаче, какво ще кажете, ако и на този свѣтъ и рели-

гиознитѣ, и свѣтскитѣ хора сж като на кино? Повечето хора говорятъ върху това, което сж чели и чули. Малцина говорятъ върху онова, което сж видѣли и опитали. Истинско знание е онова, което почива на опитъ, на преживѣване. Какво сте видѣли на кино, какво сте чели, това не представя никаква реалностъ.

Сегашниятъ свѣтъ се нуждае отъ нови нѣща: новъ животъ, нови разбирания, новъ моралъ. Днесъ, когото срещнете, все за любовъ говори. Този казва, че ви обича; онзи казва, че ви обича. Всички хора повтарятъ едни и сжщи изречения. Свѣтътъ не се нуждае отъ повторения. Кажете ли нѣкой, че ме обича, азъ го питамъ: Джобътъ ти пълненъ ли е съ злато?—Не е пълненъ.—Тогава какъ ще вѣрвамъ въ любовта ти? Въ сжщностъ, какъ изявявате любовта си на физическия свѣтъ? Ако обичате нѣкой беденъ, слабъ човѣкъ, вие лесно ще покажете любовта си къмъ него. — Какъ? -- Ще го облѣчете добре, ще го нахраните, ще го изпратите на училище да учи. Слабиятъ пѣкъ ще носите на рѣще. Обаче, какъ ще позваятъ богатиятъ и силниятъ, че ги обичате? Богатиятъ не се нуждае отъ материални блага. Силниятъ пѣкъ не можете да носите на гърба си. И къмъ тѣхъ, обаче, можете да проявите любовъ. — Какъ? — По духовенъ начинъ. Тѣ се нуждаятъ отъ духовно проявление на любовта. Хиляди начини има, по които любовта може да се прояви.

Представете си, че младъ красивъ, но беденъ момѣкъ се влюбва въ една княгиня

Той нѣма достѣпъ до нея, но иска да изяви любовта си и да разбере, дали и тя го обича. Той трѣбва да се превърне на конь и да влѣзе въ обора на княгинята. Щомъ е красивъ, стросъ, кроткъ, княгинята ще го обикне и постоянно ще го ези. Сега вече момъкътъ има възможность да провѣри любовта на княгинята. Ако тя не го боде съ махмузитѣ си и сама се грижи за него, чеше го, мие го, въ сърдцето ѝ има любовъ. Отнася ли се небрежно къмъ него, боде ли го съ махмузитѣ, сърдцето ѝ е жестоко. Ако като къмъ конь тя е внимателна къмъ него и се грижи да бжде добре нареденъ и очистенъ, колко повече ще го обича като човѣкъ. Искате ли да знаете, кой има любещо сърдце, ще го провѣрите въ отношенията му къмъ животнитѣ. Ако съ животнитѣ се отнася добре, и съ хората ще бжде добъръ и любещъ. Нѣма ли добра обхода къмъ животнитѣ, и къмъ хората ще бжде такъвъ.

Всички хора сж поставени на изпитъ. Божественото въ свѣта изпитва любовта на хората. Отъ най-малкитѣ имъ постѣпки и отношения къмъ растенията, къмъ животнитѣ, къмъ хората се познава, каква е тѣхната любовъ. По това се познава любовта на човѣка и къмъ Бога. Като знаете това, бждете внимателни къмъ вашия конь. Не оставяйте коня си на грижитѣ на вашитѣ слуги. Сами чистете коня си, сами го чешете, сами го вкарвайте и изкарвайте отъ обора си. Коньтъ, това е чо-

вѣшкиятъ умъ. Следователно, не давайте ума си на хората, тѣ да се грижатъ, тѣ да разполагатъ съ него. Докато човѣкъ се грижи за коня си, както за очитѣ си, той е неговъ господарь. Остави ли го въ ржцетѣ на други, човѣкъ губи вече силата си.

Щомъ изгуби силата си, човѣкъ става недоволенъ. — Отъ какво е недоволенъ? — Отъ всичко. Той е недоволенъ отъ храната, отъ облѣклото, отъ жилището си, а даже и отъ тѣлото, отъ сърдцето и отъ ума си. Много естествено, че ще бжде недоволенъ. Той далъ ума и сърдцето си на чужди хора, които ги оцапали. Следъ това той казва, че сърдцето му е болно, умътъ — помраченъ. Щомъ господарьтъ е отстѣпилъ ума и сърдцето си на наематели, Божественото го напуснало. Мнозина се оплакватъ отъ болести на главата, на сърдцето, на дробовѣтъ. — Защо боледува главата? — Свѣтлина нѣма тамъ. — Защо боледува тѣлото? — Сила нѣма въ него. — Защо боледува сърдцето? — Топлина нѣма. Щомъ топлината въ човѣка се намали, той постепенно истива. Може ли човѣкъ да живѣе подъ критическата температура, подъ — 273°?

Добре е да изследвате пулса на сърдцето си, да знаете, какъ бие при различни състояния. Поне единъ пжтъ въ седмицата опитвайте пулса си. При това, вижте, има ли нѣкаква разлика въ пулса на сърдцето ви при обикновено състояние и при случаи, когато обичате или мразите, когато проявявате вѣра, надежда,

милосърдие и т. н. Като правите наблюдения върху пулса си, ще видите, че при различни чувства и състояния имате различенъ пулсъ. При страхъ и безстрашие сжщо така човѣкъ нѣма еднакъвъ пулсъ. Значи, пулсътъ на човѣшкото сърдце се намира подъ влиянието на различнитѣ гами на неговия животъ. Запримѣрь, мажорнитѣ, миньорнитѣ, хроматичнитѣ гами укажатъ различно влияние върху пулса на сърдцето.

Човѣкъ трѣбва да изучава не само пулса на сърдцето, но и дишането. Това представя интересна наука. Като наблюдавате, какъ диша човѣкъ, ще забележите, че при различни състояния и чувства той диша по различенъ начинъ. Запримѣрь, вѣрващиятъ диша по единъ начинъ, безвѣрникътъ — по другъ; любещиятъ диша по единъ начинъ, а онзи, който мрази — по другъ. Сжщото се отнася и за мигането. Който вѣрва, мига по единъ начинъ; който не вѣрва, мига по другъ начинъ. Който лъже, мига по единъ начинъ; който говори истината, мига по другъ начинъ. Когато обича, човѣкъ движи ржката си по единъ начинъ; когато мрази, той движи ржката си по другъ начинъ. Това сж научни работи, които религиознитѣ хора трѣбва да знаятъ. Мнозина кажатъ, че тия работи не сж за земята. Тѣ мислятъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, тогава ще ги изучаватъ. Не е така. Ако човѣкъ не е миналъ презъ забавачница, презъ отдѣления, презъ прогимназия и гимназия, никакъвъ универси-

тетъ не може да свърши. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да мине презъ всички науки и изкуства, да развива последователно мозъчнитѣ си центрове. Ако всички хора бѣха военни, главитѣ имъ щѣха да бждатъ широки. Ако всички хора бѣха честолюбиви, навсѣкжде щѣхме да срѣщаме глави като краставици. Ако между хората преобладаваше женската любовъ, т. е. любовта на сърдцето, главитѣ имъ щѣха да бждатъ като лини.

Главата на човѣка трѣбва да бжде симетрично развита отъ всички страни. Това значи, да е развилъ въ себе си всички мозъчни центрове. Милосърдниятъ човѣкъ е готовъ да помага на всички. Каквото положение и да заема, той слиза отъ висотата си и помага на слаби, немощни. Всѣка добродетель има свое мѣсто и своя линия. Нѣкой минава за религиозенъ човѣкъ, а нѣма съответната линия въ себе си. Като погледнете главата му, на мѣстото на религиозното чувство стои празнина. Този центъръ се намира отгоре на главата. Главата на религиозния човѣкъ отгоре е висока, като планина. Ако на това мѣсто има долина, човѣкъ трѣбва да работи, да развива религиозното си чувство, или любовъ къмъ Бога. Центърътъ на справедливостта се намира сжщо въ горната часть на главата. Нарича се още центъръ на страха, на предпазливостта.

Човѣкъ трѣбва да бжде предпазливъ, да знае, какъ да постѣпва. Законътъ на справедливостта е неизмѣненъ и се прилага еднакво

къмъ всички живи същества. Нѣма същество, което може да избѣгне този законъ. Нѣкои го наричатъ „законъ на възмездие“. Споредъ този законъ, кой каквото мисли и чувствува, единъ день ще се върне къмъ него. Както постъпва човѣкъ къмъ другитѣ, така ще постъпватъ и къмъ него. Всички хора сж опитали и опитватъ този законъ. Като се намѣрятъ въ затруднения, хората казватъ, че свѣтътъ трѣбва да се оправи. Какъ ще се оправи свѣтътъ? Ще кажете, че законитѣ ще оправятъ свѣта. Ако законитѣ, наистина, могатъ да оправятъ свѣта, ето, самата природа се основава на действието на различни закони. Тѣзи закони оправиха ли свѣта? — Ама добри трѣбва да бждемъ. — Доброто съществува въ свѣта, но хората пакъ не сж добри. — Защо? — Защото не го прилагатъ. Доброто трѣбва да се приложи. Природата дава изобилно храни, плодове, но тѣ не отиватъ на мѣстата си, т. е. не се разпредѣлятъ правилно.

Какъ ще се оправи свѣтътъ? Единствената сила, която може да оправи свѣта, е любовта. Въ този смисълъ, мжжтъ никога не трѣбва да се жени за жена, която не обича, за която не е готовъ да пожертвува всичко. Жената никога не трѣбва да се жени за мжжъ, когото не обича, за когото не е готова да пожертвува всичко. Детето трѣбва да се роди отъ любовта на майка си и на баща си. Дете, родено съ любовъ, е родено въ присѣствието на Бога. Дете, родено съ любовъ, е дете

на новото време. Въ заключение казвамъ: Само майкитѣ и бацитѣ, които живѣятъ въ любовъ, сж въ състояние да оправятъ свѣта. Само тѣ могатъ да родятъ новитѣ хора. Ако нѣма такива майки и бащи, свѣтътъ ще си остане такъвъ, какъвто е днесъ. Безъ любовъ никакво възпитание не може да се очаква. Любовта трѣбва да присѣтствува въ сърдцето и на възпитателя, и на възпитаника. Какво ще излѣзе отъ вълка, ако го подложите на възпитание? Все вълкъ ще си остане. — Защо? — Любовъ нѣма въ сърдцето си.

Всички хора трѣбва да приложатъ любовта въ своитѣ прояви, както и въ всички области на живота. Нѣмате ли любовъ, нищо не се ползувате. Каква мисль е тази, която не е родена съ любовъ? Какво чувство е това, което не е родено съ любовъ? Каква постѣлка е тази, която не е направена отъ любовъ? Нѣмате ли любовъ, нито женитбата има смисль, нито раждането. Ако вие родите синъ или дъщеря, които не обичате, ще имате голѣми изпитания съ тѣхъ. Защо ви сж такива деца?

Единъ български чорбаджия, виденъ човѣкъ, разправяше своята опитность съ първия си синъ. Той казваше: Първото ми дете се роди безъ любовъ, но следъ него дойдоха четири момичета, добри деца. Съ първото дете видѣхъ и патихъ. Пращамъ го на училище, не иска да учи; пращамъ го на работа, не му се работи. По цѣли дни пуца хвѣрчила, играе

му се. Единъ день излѣзохъ отъ нетърпение. Хванахъ го здраво, вързахъ го съ вѣже и се отпратихъ къмъ кладенеца, да го пусна вътре. Вдигнахъ го на рѣце, обърнахъ го съ главага надолу и започнахъ да го спускамъ. — Олеле, тате, не ме пушай въ кладенеца! Азъ не жаля за себе си. Като си решилъ да ме спускашъ въ кладенеца, това е твоя работа, но помисли за сестричетата ми. Тебе ще турятъ въ затворъ, а тѣ ще останатъ сами, нѣма кой да се грижи за тѣхъ. Като започна да ми говори така, стана ми мъчно за него и го извадихъ отъ кладенеца. Развързахъ рѣцетъ и краката му и започнахъ да си мисля: Умень билъ моятъ синъ. Добре, че не го пуснахъ въ кладенеца.

Като изслушахъ опитността на чорбаджията, казахъ: Ти си много нетърпеливъ и несправедливъ. Не помнишъ ли, какъвъ животъ водѣше преди да се оженишъ? Забрави ли своето пиянство? Забрави ли своитѣ лудории въ детинството си? — Наистина, азъ съмъ недоволенъ отъ сина си, а съмъ билъ по-лошъ отъ него. При това, той е мое дете. На кого ще прилича, ако не на мене? Досега той се е провинилъ повече въ игри, въ хвърляне на хвърчила. Виждамъ, че отъ него човѣкъ ще стане. Той мисли добре, влиза въ положението ми.

Съвременнитѣ хора се намиратъ въ преходенъ периодъ на живота. За да излѣзатъ отъ преходното, тѣ трѣбва да учатъ. Чорбаджията съзнавалъ, че синътъ му трѣбва да

учи, но не избралъ добъръ методъ за възпитание. Какво щѣше да постигне, ако бѣше го пусналъ въ кладенеца? Хиляди хора днесъ сж пуснати въ кладенеца, но свѣтътъ не се е оправилъ. Хиляди и милиони хора досега сж били обесвани, изгаряни, загваряни, но свѣтътъ все още не е оправенъ. — Какъ ще се оправи свѣтътъ? — Когато човѣкъ работи върху себе си. Тѣй щото, свѣтътъ ще се оправи, когато съзнанието на хората се пробуди, когато отношенията имъ къмъ Първага Причина на нѣщата станатъ правилни.

Кога ще се оправи свѣтътъ? Когато хората иматъ за размѣнна монета помежду си не парата, а своитѣ свѣтли мисли, възвишени чувства и благородни постѣпки. Въ бждеще, съ своитѣ чисти мисли, чувства и постѣпки човѣкъ ще може да си купи, каквото пожелае. Само чиститѣ мисли и чувства могагъ да се реализиратъ. — Защо? — Защото въ тѣхъ е вложена Божествена сила. Богъ отговаря само на свѣтлитѣ и чисти човѣшки мисли и чувства. Има ли такива мисли и чувства, преди да се помоли за нѣщо човѣкъ, получава отговоръ. Искате ли да имате чисти мисли и чувства, пазете се отъ еднообразието въ живота. Колкото по-разнообразни сж мислитѣ и чувствата ви, толкова по-добре Природата разполага съ милиони форми и начини за проявяване на любовта. Трѣбва ли тогава хората да се стремятъ само къмъ единъ начинъ за изявление на любовта? Тѣ се стремятъ къмъ една и сж-

ща форма на любовта, защото познаватъ само човѣшката любовъ. Ние пъкъ говоримъ за Божията Любовъ, която хората едва сега започватъ да разбиратъ. За да познаете, каква е любовта ви, наблюдавайте, какво става съ човѣка, когото обичате. Ако човѣкътъ, когото обичате, става добъръ, любовта ви е Божествена. Ако не става добъръ, любовта ви е човѣшка.

Мнозина страдатъ отъ любовъ. Това е не-правилно. Любовта не причинява страдания. Ако страдатъ, това показва, че тѣ не разбиратъ любовта, т. е. попаднали сж въ тѣй наречената „паразитна любовъ“. Както добрата и чиста храна се отразява благотворно върху организма, така и Божията Любовъ прави човѣка здравъ, силенъ и добъръ.

Въ 13. глава отъ първото Послание къмъ Коринтянитѣ, апостолъ Павелъ накратко изброява качества на любовта. Той казва, че любовта е дълготърпелива. Значи, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да придобие търпение. Преди да придобие търпение, той не трѣбва да се обижда. Честолюбивиятъ се обижда лесно, вследствие на което не може да търпи. Щомъ го засегне нѣкой, той веднага избухва. Какво лошо има въ това, че нѣкой ви нарекълъ скжперникъ, или страхливъ? Кажете си, че, наистина, сте скжперникъ и страхливъ. Раздали ли сте богатството си на сиромаси? Не сте го раздали. Значи, наистина сте скжперникъ. Не ви ли е страхъ отъ змия и отъ меч-

ка? Страхъ ви е. Значи, вие сте още и страхливецъ. — Защо? — Страхувате се отъ мечка, отъ змия и отъ други животни. Ето защо, искате ли да придобиете любовта, вие трѣбва да сте се справили съ честолюбието си, съ обидитѣ. Какво трѣбва да правятъ великитѣ хора, писатели, поети, музиканти, художници, които сж изложени на критиката на цѣлъ свѣтъ?

Въ една отъ миналитѣ войни, единъ полковникъ билъ хванатъ въ пленъ. Като го водѣли въ казармата, единъ отъ войницитѣ го ударилъ съ пушката си по гърба. Той веднага се обърналъ назадъ, строго изгледалъ войника и си казалъ: Да имахъ сабя въ ржка. щѣхъ да ти покажа, кой съмъ. Въ това време нѣщо му пошепнало: Върви напредъ смѣло и не се обръщай назадъ. Мина времето на голѣмитѣ величия. Война е това! Колкото силенъ да си, могатъ да те хванатъ въ пленъ. Хванатъ си вече, нѣма какво да правишъ. Смирение се иска отъ тебе.

Помнете: всички можемъ да бждемъ хванати въ пленъ. Днесъ доброто и злото воюватъ помежду си. Както на бойното поле можешъ да паднешъ въ пленъ, сжщо така и въ живота. Въ това нѣма нищо срамно. Както добриятъ човѣкъ попада въ пленъ на злото, така и лошиятъ пада пленникъ на доброто. Когато стане примирие между доброто и злото, човѣкъ се освобождава отъ пленничество. Пленниците на злото и на доброто сж герои, които не трѣбва да се възмущаватъ отъ пленничество

Да бждешъ пленникъ, това значи, да се учишъ. Докато се освободи отъ пленничеството си, човѣкъ ще пада и става, ще прави погрѣшки и ще ги изправя.

Съвременнитѣ хора сж пленници не само на неприятелитѣ си, но и на своитѣ страсти. Единъ човѣкъ пилъ вино и ракия цѣли 25 години. Презъ това време той се опропастилъ окончателно. Недоволенъ отъ себе си, той решилъ да се откаже отъ пиянството. За тази целъ отишълъ въ една кръчма и си заржчалъ чаша вино и чаша вода. Той седналъ предъ масата и погледналъ къмъ виното. Вжтре въ него нѣщо настоявало да пие виното. Той пакъ погледналъ къмъ него и казалъ: Вече 25 години, какъ ти служи. Каквото ми заповѣдваше, всичко изпълнявахъ. Сега азъ ще ти бжда господарь, а ти — слуга. Той надигналъ чашата съ вода, изпилъ я, заплатилъ виното и напусналъ кръчмата. Отъ този моментъ той престаналъ да посещава кръчмитѣ. Това е истински човѣкъ. Това е човѣкъ съ характеръ и воля. Следъ като пилъ 25 години, въ единъ моментъ той могълъ да се откаже отъ пиянството. Този човѣкъ е по-силенъ отъ ангела, който никога не е падалъ. Той се от казалъ отъ виното за смѣтка на Божията вода.

Какво представя Божествената вода? — Любовта. Свѣтътъ ще се оправи, когато всички хора започнатъ да пиятъ отъ водата на любовта. За да потърсите тази вода, ползвайте

се отъ съвета на вашия умъ, на вашето сърдце и на вашето тѣло.

✱

6. Беседа отъ Учителя, държана на
4. августъ, 1940 г. 5. ч. с. София — Изгрѣвъ.

Стотникътъ

Отговори стотникътъ и
рече му: „Кажи само речъ, и
ще оздравѣе момчето ми“.*)

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ почивка. Всички неспгоди, всички болести въ живота на хората се дължатъ на преуморяване. Благодарение на преумората, на изтощаването, организъмътъ на човѣка се отклонява отъ нормалнитѣ условия на здравето. Когато боледува, човѣкъ губи частъ отъ енергията на своя организъмъ, вследствие на което и да иска да работи, не може, трѣбва да си почине. Понѣкога човѣкъ се пресилва, работи повече, отколкото трѣбва. — Защо? — За да спечели нѣщо повече. Човѣкъ трѣбва да работи, но да разпредѣля работата си: яденето да остави за физическия свѣтъ, труда — за духовния и работата — за Божествения. На физическия свѣтъ човѣкъ не трѣбва да работи много. — Защо? — Защото работата е предвидена за Божествения свѣтъ. Ако живѣе въ духовния и въ Божествения свѣтъ, човѣкъ трѣбва да се труди и да работи. Щомъ не се труди и не ра-

боти, той ще се мъчи. Който казва, че се мъчи, той нѣма представа за трудъ и за работа. Първото стѣпало въ човѣшкия животъ е мъчението, второто — труда, а третото — работата. За да дойде до стѣпалото на работата, човѣкъ трѣбва да мине първо презъ мъчението, после — презъ труда и най-после — презъ работата.

Днесъ човѣкъ разполага съ наука, религия, общественъ животъ. Това сж условия за човѣшкото развитие. Днесъ имаме голѣма свѣтлина, голѣма любовъ, но между хората липсва нужното уважение и почитание. Не че абсолютно го нѣма, но не е достатъчно. Запримѣръ, срѣщате единъ сиромасъ човѣкъ и казвате: Сиромасъ е той. Значи, щомъ не е богатъ, не можете да му отдадете нужното уважение. Срѣщате единъ невежа, казвате: Невежа е той. Ако бѣше ученъ, друго уважение щѣше да има. Въ едно отношение сте прави, но трѣбва да знаете, че богатитѣ сж произлѣзли отъ сиромаситѣ, а ученитѣ — отъ невежитѣ. И обратното е вѣрно: сиромаситѣ сж произлѣзли отъ богатитѣ, а невежитѣ — отъ ученитѣ. Това може да се докаже биологически и математически, но нужни сж редъ изчисления. Това ще бѣде голѣма и отвлѣчена работа. Запримѣръ, като дойдемъ до моми и момци, и тѣ представятъ числа, а не кукли и кончета, съ които си играятъ децата. Трѣбва ли да се мисли, че момата е голѣма кукла, съ която момиченцата трѣбва да си играятъ? Трѣбва ли да

се мисли, че момъкътъ е голѣмо конче, съ което момченцата трѣбва да си играятъ? Момата и момъкътъ сж числа, наистина, но живи числа, които растатъ, развиватъ се, размножаватъ се и т. н. Ето защо, въ момата и въ момъка се явява желание да не бждатъ сами. Това желание е вложено отъ самата природа. Човѣкъ не може да живѣе самъ и търси другаръ, съ когото да сподѣли участъта на своя животъ.

Богъ направи първия опитъ. Той създаде човѣка и го остави да живѣе въ рая самъ, като монахъ. Въ рая човѣкъ имаше условия да живѣе мирно и тихо, отъ никого несмушаванъ, съ никого да не се кара. На негово разположение бѣха оставени всички плодни дървета, съ изключение на едно. Той имаше, какво да яде и да пие, да бжде спокоенъ, но и при тѣзи условия не бѣше доволенъ. Той си каза: Не е добре човѣкъ да живѣе самъ. И пожела Адамъ да има другарка, съ която да се разговаря.

Това е положението и на сегашнитѣ хора. Тѣ иматъ на разположение всичко, но пакъ сж недоволни. Недоволството е болезнено състояние на човѣка. Какво въ сжщностъ представя човѣкъ, не знаемъ. Отъ болеститѣ, отъ неговитѣ болезнени състояния не можемъ да сждимъ за самия човѣкъ. Отъ болеститѣ не можемъ да сждимъ за здравия човѣкъ. Вие можете да кажете само, че нѣкога този човѣкъ е билъ здравъ, а сега е боленъ. Като

боленъ, той е недоволенъ, сърди се, кара се за нищо и никакво. Както и да му услужвате, отъ всичко е недоволенъ. Той намира, че окръжаващитѣ сж груби, невнимателни къмъ него. Щомъ оздравѣе, той започва да се извинява, че измжчвалъ близкитѣ си, понеже билъ въ ненормално състояние. Ще кажете, че болниятъ трѣбва да търпи. Знаете ли, колко мъчно може да търпи човѣкъ.

Много примѣри има въ живота, които показватъ, колко човѣкъ е нетърпеливъ. Обаче, каквото примѣръ да дадемъ, все ще засегне нѣкого. Въ това отношение примѣритѣ сж опасни. Нѣкой примѣръ ще засегне мъжетѣ, другъ — женитѣ, трети — синоветѣ и дѣщеритѣ, четвърти — свещеницитѣ, учителитѣ, сждиитѣ и т. н. Като изнася нѣкакъвъ примѣръ, човѣкъ трѣбва да бжде много внимателенъ. Сждията сжди хората, но и отъ него не сж доволни. Нѣкой казва, че обича военщината. Обича военщината, но е или кандидатъ за офицеръ, или въ запасъ. Той съжалява, че не може да воюва. Лъже се този човѣкъ. Нѣма живо същество на земята, което да не воюва. Ако човѣкъ не е на бойното поле, той воюва въ дома си. Мъжътъ воюва съ жена си, жената — съ мъжа си и т. н. Въ края на краищата всички хора воюватъ. Жената казва за себе си, че била миролюбива. Много примѣри въ живота показватъ, колко миролюбива е жената.

Иоанъ Веслей, виденъ английски реформаторъ, дошълъ на земята съ мисия да внесе

реформи въ Англия, решилъ да си избере другарка за живота. И той, като Адама, си казалъ: Съ жена тази работа ще върви по-добре, отколкото безъ жена. Богъ го изпратилъ на земята да проповѣдва на хората безъ жена, но той решилъ, че съ жена ще бжде по-добре. Както мислилъ, така постъпилъ. Той намѣрилъ една мома, англичанка, и се оженилъ за нея. Три дни следъ женитбата си той срещналъ единъ свой приятелъ и му казалъ: Нѣма смисълъ човѣкъ да се жени. Жената, за която се оженилъ, не била толкова миролюбива, колкото си въобразявалъ. Като виждала, че при него дохождали млади момичета и жени, тя го хващала за косата и го разтърсвала добре. Англичанитѣ носятъ къси коси, защото ги е страхъ отъ женитѣ имъ. Също така тѣ не носятъ и бради. Въ сжщностъ, това не е така. Англичанкитѣ не сж толкова жестоки. Това е хуморъ. Женитѣ не сж толкова лоши, колкото ги представятъ. Тамъ, дето има скубане на коси, това се дължи на неразбиране и непознаване на Божиитѣ закони.

Всички хора искатъ да бждатъ щастливи, но не могатъ. — Защо? — Защото търсятъ щастието вънъ отъ себе си. Човѣкъ не взема въ внимание, че всѣко сжщество вънъ отъ него сжщо така търси своето щастие. Всѣки иска да бжде щастливъ. Всѣки иска да бжде уважаванъ и почитанъ. Това желание е на мѣсто. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да влѣзете въ домъ, дего всички членове се уважа-

ватъ и почитатъ. Като желаете това за себе си, помнете, че наредъ съ васъ всички хора желаятъ сжщото.

„Кажи само речъ, и ще оздравѣ момчето ми“. Ние виждаме, че едно служебно лице се обръща къмъ Христа съ думитѣ: „Кажи само речъ“. Той вѣрва, че като даде заповѣдъ Христосъ, момчето му веднага ще оздравѣ. Той казва на Христа: Понеже ти разполагашъ съ властъ и сила, кажи на болестъта да си отиде. Щомъ ѝ заповѣдашъ, тя ще напусне момчето ми. Наистина, Христосъ може да заповѣдва на болеститѣ, защото задъ тѣхъ стоятъ разумни сжщества. Задъ всѣко нѣщо стои нѣкаква разумна сила. Запримѣръ, виждате, че куршумитѣ отъ пушката и орждието отиватъ на точно опредѣлено мѣсто. Какъ е възможно куршумътъ, който е нѣщо несъзнателно, да отива на опредѣлено мѣсто? Задъ пушката и орждието стои едно разумно сжщество — войникътъ, който измѣрва разстоянието и направлява посоката имъ. Като има предъ видъ прицелната точка, войникътъ удря на мѣсто. Нѣкой пжтъ пушката може сама да гръмне, да убие нѣкого, но това се случва рѣдко.

Сега азъ искамъ да ви покажа начинъ, какъ да си почивате, да сте свободни, а не напрегнати. Нѣкои се страхуватъ да не се заблудятъ. Оставете този страхъ настрана. Слушайте, какво днесъ ви говоря, което може да ви ползува. Като отидете у дома си, правете, каквото искате. Ако чоплите това, което съмъ

ви далъ, вие нито ще разберете предмета, върху който съмъ говорилъ, нито ще си починете. Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, да не мисли, че имамъ предъ видъ неговата личностъ, т. е. неговитѣ погрѣшки. Ако е въпросъ за погрѣшки, всички хора грѣшатъ. Всички хора иматъ и добродетели. Ние, обаче, нѣмаме предъ видъ погрѣшкитѣ и добродетелитѣ на хората. Хората се отличаватъ едни отъ други по това, че погрѣшкитѣ и добродетелитѣ на нѣкои отъ тѣхъ сж проявени, а на нѣкои — не сж. Когато погрѣшкитѣ сж проявени, тѣ пакостятъ първо на самия човѣкъ, а после и на окръжаващитѣ. Що се отнася до добродетелитѣ, човѣкъ трѣбва да има такива добродетели, които никога не губятъ цената си. Каква добродетель е тази, която днесъ има цена, а следъ нѣколко години се обезценява? Тя мяза на паритѣ, чиято стойностъ ту се намалява, ту се увеличава, въ зависимостъ отъ условията.

Презъ миналата война единъ българинъ внесълъ въ една отъ банкитѣ 600 хиляди германски марки. Той срещналъ единъ отъ приятелитѣ си, на когото се похвалилъ, че осигурилъ вече живота си. Въ една отъ нашитѣ банки внесохъ 600 хиляди германски марки и сега мога да си поживѣя нашироко, нѣма за какво да мисля. — Добре е твоето положение, но какво да правя азъ? Нито въ банкитѣ имамъ пари, нито въ джобоветѣ си. — Потърси нѣкакъвъ начинъ и ти да се осигуришъ. Каква била изненадата на осигу-

рения българинъ, който следъ известно време получилъ писмо отъ банката, въ което му съобщавали да извади вложенитѣ пари. Като отишълъ въ банката, единъ отъ чиновниците му казалъ: Господине, извадете вложената сума отъ банката, защото нѣмаме смѣтка за такава малка сума, която се равнява на десетъ стотинки, да подържаме специална графа въ книгата. Германската марка изгуби стойността си, съвършено се обезцени. За да се поддържа една графа въ нашитѣ книжа, трѣбва да прибавя къмъ вашитѣ пари още 30 стотинки.

Всички хора си правятъ смѣтки въ живота, но въ края на краищата смѣтките имъ излизатъ криви. Тѣ мислятъ, че сж осигурени, а после виждатъ, че се лъгали. Не разчитайте нито на 600 хиляди марки, нито на милиони. Единственото нѣщо, на което можете да разчитате, това е вашиятъ умъ, съ своитѣ трезви мисли. Разчитайте на вашето благородно сърдце и топли чувства. Разчитайте на вашата силна воля и на вашитѣ благородни постѣпки. Разчитайте на всѣки Божественъ импулсъ въ себе си.

Като се натъкватъ на мъжнотии и не правятъ усилия да ги разрешатъ, мнозина казватъ: Както Богъ даде. Това е крива философия. Защо? Представете си, че имате голѣма нива, но нито я орете, нито сѣете и казвате: Каквото Богъ даде. Какво ще даде Богъ на тази нива? Тръне и бодили. Обаче, ако я разорете и посѣете съ жито, жито ще даде. Каквото

посѣшъ, това ще получишъ. Сжщиятъ законъ се отнася и до духовния животъ на човѣка. Ако посѣшъ нѣщо ценно въ ума, въ сърдцето и въ тѣлото си, Божието благословение ще дойде върху тебе. Ако работишъ и вѣрвашъ въ успѣха на своята работа, ще видишъ резултатъ; ако не работишъ и не вѣрвашъ, никакъвъ резултатъ не можешъ да имашъ. Отъ това гледище ние дѣлимъ хората на вѣрващи и безвѣрници. И едниѣ, и другитѣ иматъ основание да вѣрватъ, или да не вѣрватъ.—Защо?—Защото въ безвѣрницитѣ Богъ е отвжере, и тѣ не Го виждатъ отвънъ. Въ вѣрващитѣ пъкъ Богъ е отвънъ. Тѣ не Го виждатъ отвътре. Бждещата религия има за задача да помогне на хората, да виждатъ Бога и отвънъ, и отвътре. Това подразбира истински вѣрващъ. Нѣкой минава предъ хората за безвѣрникъ, а въ сжщото време виждатъ, че този човѣкъ е готовъ на всѣкакви жертви, не лъже, не краде, съ жена си и съ децата си се отнася добре. Той минава за безвѣрникъ, защото Богъ е вътре въ него, а не вънъ отъ него. За предпочитане е човѣкъ да минава за безвѣрникъ, да не вижда Бога, но да живѣе добре съ близкитѣ си, да не върши престѣпления, отколкото да е вѣрващъ и да върши престѣпления.

Съвременниятъ свѣтъ е пълень съ религиозни, съ вѣрващи хора, но и тѣ не се разбиратъ помежду си. Едни отъ тѣхъ подържатъ гледището, че Богъ е строгъ и наказва хората

за тѣхнитѣ погрѣшки. Други подържатъ гледището, че Богъ е Любовь. Казано е, че Адамъ и Ева сгрѣшиха въ рая. Богъ би ли ги? Имаше ли тояга въ рая? Тѣ престѣпиха заповѣдта на Бога и заради непослушанието си трѣбваше да напуснатъ рая, да огидатъ въ свѣта. Адамъ и Ева сгрѣшиха, но причината за погрѣшката имъ не е една и сѣща. Ева се изкуси отъ змията. Тя повѣрва на пейнитѣ думи и яде отъ забранения плодъ. Адамъ пъкъ се изкуси отъ Ева, отъ жената. Какво трѣбва да направятъ, за да се освободятъ отъ погрѣшката си? За да изправи погрѣшката си, женага трѣбва да разбере характера на змията. Съ други думи казано: жената трѣбва да разбере естеството на животинското начало въ себе си. Щомъ го разбере, тя ще изправи живота си. Ако мжжътъ иска да изправи погрѣшката си, трѣбва да разбере естеството и характера на жената.

Подъ думата „животински животъ“ разбираме първичния животъ, който още не е диференциранъ, не е организиранъ. Въ процеса на организирането му сж произлѣзли безвѣрието и вѣрата. Безвѣрието има отношение къмъ физическия свѣтъ, а вѣрата — къмъ астралния. Значи, вѣрващитѣ живѣятъ въ астралния свѣтъ. Физическиятъ свѣтъ има отношение къмъ постѣпкитѣ на човѣка, а астралниятъ — къмъ неговитѣ чувства и желания. Безвѣрниктътъ казва, че вѣрва само въ паритѣ и въ това, което вижда. Вѣрващиятъ вѣрва и въ това, ко-

ето не вижда. Мнозина вѣрватъ въ сѣнищата си повсече, отколкото въ действителнитѣ нѣща. Като сѣнуватъ нѣщо, по цѣли дни разправятъ сѣнищата си. Тѣ искатъ да знаятъ, какво означаватъ сѣнищата имъ. Нѣкой сѣнувалъ, че мечка го гони. Какво означава този сѣнь? Три тълкувания можете да дадете на сѣня си. Първото тълкувание: Ти си търговецъ, но ще намѣришъ такъвъ сѣдружникъ, който ще те гони като мечка. Ще имашъ голѣми неприятности съ него. Второ: Ако си младъ мъмъкъ, за женене, ще намѣришъ една млада мома, която ще те гони като мечка. Трето: Ако пъкъ си учителъ, ученицитѣ ти ще те гонятъ като мечка. Тѣй щото, мечката, която си сѣнувалъ, ще се изяви по нѣкакъвъ начинъ въ действителния ти животъ. Сѣнищата сѣ символи, или формули, чрезъ които природата говори на човѣка. Когато се казва, че нѣма нищо скрито — покрито въ живота, имаме предъ видъ езика на природата. Тя си служи съ символи и съ отпечатыци. Нѣма престѣпление или добро, което човѣкъ е направилъ и за което природата да не е турила отпечатыкъ върху неговото тѣло. Тя отбелязва всички престѣпления: индивидуални, семейни, обществени, народни и общочовѣшки. По сѣщия начинъ тя отбелязва и добродетелитѣ.

Какво означаватъ престѣпленията? Българитѣ сѣ дали лошо значение на думата „престѣпление“. Споредъ тѣхъ, да извършишъ престѣпление е лошо нѣщо. Въ сѣщностъ, когато малкото дете за пръвъ пътъ стѣпи на краката

си и напусне животинското си състояние на лазене, родителитѣ се радватѣ и казватѣ: Пристѣпи нашето дете. Радостѣта имѣ е голѣма. Тѣ поканвантѣ роднини и приятели въ дома си на угощение. Какво лошо има въ пристѣпването на детето? Има нѣщо лошо, но не въ самото пристѣпване, а въ последствията. Като започне да пристѣпва, детето не може още да пази равновесие, вследствие на което често пада на земята и се удря. Щомъ се удари, то започва да плаче.

Следователно, лошо е човѣкъ да върши престѣпления, защото ще носи последствията имѣ. Престѣпишъ ли нѣщо, ще паднешъ, ще ударишъ главата си. Какво трѣбва да правишъ? Ще станешъ, ще измиешъ кръвѣта отъ главата си и ще благодаришъ на Бога, че си научилъ нѣщо. Ще се молишъ, ще бѣдешъ внимателенъ, втори пѣтъ да не сгрѣшишъ по сѣщия начинъ. Колкото повече се училъ човѣкъ, толкова по-малко пада. Ще дойде време, когато ще пада най-много единъ пѣтъ презъ годината. Учете се да ходите добре. За да се научи човѣкъ да ходи добре, трѣбва да мисли. Ако не мисли, и най-слабото сѣщество може да му причини пакостъ. Единъ свещеникъ разправяше, че едно дете умрѣло отъ ухапване отъ комаръ. Малъкъ е комарѣтъ, но кръвѣта на детето се заразила, и то умрѣло. Значи, едно малко сѣщество може да ви ухапе и да платите съ живота си. Трѣбва ли да се оставите на едно малко сѣщество да ви ухапе и да умрете?

Представете си, че нѣкой човѣкъ е ухапанъ отъ змия. Какво трѣбва да направите? Ако тръгнете да търсите лѣкаръ, отровата ще се разпространи въ кръвта, следъ което ухапаниятъ мжчно ще се спаси. Какъ ще му помогнете тогава? Който има здрави зѣби, веднага трѣбва да изсмучи отровата и бързо да я изплюе. Приложете този методъ и по отношение на вашитѣ погрѣшки. Щомъ направите една погрѣшка, не губете време да я разглеждате, но веднага я изсмучете и плюйте навънъ. Оставете ли я известно време въ себе си, тя непременно ще ви отрови. Ще кажете, че има грѣшки, които не могатъ да се изправятъ. Това не е вѣрно. Всички погрѣшки сж поправими. Нѣма погрѣшка въ свѣта, която да е непоправима. Голѣмитѣ погрѣшки ставатъ отъ малки причини. Голѣмитѣ пожари се произвеждатъ отъ една искра.

Въ миналия вѣкъ градътъ Чикаго изгорѣлъ отъ една свѣщъ. Единъ чифликчия доилъ кравата си вечеръ, съ свѣщъ. По невнимание, кравата бутнала свѣщта и запалила сламата въ обора. Никой не забелязалъ, че сламата въ обора гори, вследствие на което избухналъ голѣмъ пожаръ. Почти цѣлиятъ градъ изгорѣлъ. Въ началото пожарътъ може да се потуши, но остави ли се да вземе голѣми размѣри, мжчно се изгасва. Следователно, искате ли да изправите една погрѣшка, хванете я още въ началото ѝ, докато не се е разгорѣла. Въ края мжчно се изправя. И на

края изгасиха пожара, но следъ като Чикаго изгорѣ. После отново го съградиха и стана по-красивъ отъ по-рано. Този примѣръ показва, кога могатъ да се изправятъ погрѣшките. Изобщо, изостаналитѣ погрѣшки се изправятъ мжчно. И тѣ могатъ да се изправятъ, но за това се искатъ усилия.

„Кажы само речъ, и ще оздравѣе момчето ми“. Това сж думи, които стотникътъ казалъ на Христа. Не можете ли и вие, като този стотникъ, да кажете на Божественото въ себе се: Кажы само речъ, и азъ ще изпълня волята Божия. Човѣкъ трѣбва да се постави при тежки условия, при усилни времена, за да се научи да мисли. Като знае това, природата поставя всички хора на голѣми изпитания, да се научатъ да мислятъ.

Разправятъ единъ случай отъ живота на Наполеона, съ който се потвърждава горната мисль. Наполеонъ ималъ на разположение единъ гениаленъ инженеръ, който му услужвалъ въ най-труднитѣ моменти. Единъ день Наполеонъ се намѣрилъ предъ една голѣма мжчнотия: войската му незабавно трѣбвало да мине презъ една широка рѣка, която нѣмала мостъ. Той веднага извикалъ своя инженеръ и му казалъ: Заповѣдвамъ ти въ половинъ часъ да построишъ мостъ на тази рѣка. — Съжалявамъ, Ваше Величество, времето е кратко, а при това нѣмамъ никакви инструменти на разположение. — Ако въ половинъ часъ мостътъ не бжде готовъ, ще заповѣдамъ да те застрелятъ. Ин-

женерътъ се замислилъ дълбоко. Като се видѣлъ предъ голѣмо изпитание, той се натъкналъ на една свѣтла мисль. Снелъ козирката отъ шапката си и по особенъ начинъ, като съ инструментъ, започналъ да измѣрва широчината на рѣката. Щомъ опредѣлилъ широчината ѝ, въ половинъ часъ мостътъ билъ готовъ, и войската минала по него.

Тѣй щото, натъкнете ли се на нѣкаква мжнотия или на нѣкакво изпитание, започнете да мислите. Само така вие ще намѣрите начинъ за неговото разрешаване. — Ама нѣмамъ инструменти. — Започнете да мислите. И безъ инструменти ще се справите. Всѣки човѣкъ има на разположение инструменти, които грѣбва да упражнява. Кои сж тия инструменти? Това сж неговиятъ умъ, неговото сърдце и неговата воля. Приложете ума, сърдцето и силитѣ на тѣлото си при всички случаи на изпитания и мжнотии. Вѣрвайте въ вашия умъ! Вѣрвайте въ вашето сърдце! Вѣрвайте въ силитѣ, които Богъ е вложилъ въ тѣлото ви! Нѣкои ще възразятъ, че въ грѣхъ ги е заченала майка имъ, затова не могатъ да се справятъ съ мжнотиитѣ си. Тѣ цитиратъ стихове отъ Писанието, съ което искатъ да се оправдаватъ. Оставете настрана тѣзи стихове. Важно с, какво човѣкъ може да направи днесъ. Ако новороденото дете тежи три-четири килограма и е немошно, следъ 20 години пакъ ли толкова ще тежи? Следъ 20 години пакъ ли ще бжде немошно? Не, то ще израсне, ще

тежи 50-60 килограма и ще стане здравъ, силенъ момъкъ. Ако нѣкое дете, наистина, е родено въ грѣхъ, следъ 20 годишенъ добъръ, чистъ животъ грѣхътъ ще се заличи, ще изчезне.

Като ученици, вие не трѣбва само да цитирате стихове и да се спирате върху тѣхното буквално значение, но да разглеждате вътрешния имъ смисълъ. За да разберете смисъла на стиха „въ грѣхъ ме зачена майка ми“, преди всичко, вие трѣбва да разбирате еврейски езикъ, да четете Библията въ оригиналъ. Всѣки стихъ има три тълкувания: едно тълкуване за обикновенитѣ хора, второ — за талантливитѣ и трето — за гениалнитѣ, т. е. за посветенитѣ. Стихътъ „въ грѣхъ ме зачена майка ми“ е вѣрно преведенъ, но малцина разбиратъ вътрешния му смисълъ. — Защо майката е заченала детето си въ грѣхъ? — Защото била силна, енергична, здрава жена. Тя му дала повече сила, отколкото трѣбвало. Ако бѣше родила едно слабо, хилаво дете, щѣше ли да има сила то да ходи тукъ-тамъ, да краде, да убива? Майката е вложила въ това дете толкова енергия, толкова здраве, че отъ изобилие на сила въ себе си започнало да кжса главитѣ на мухитѣ, на кокошкитѣ, да краде плодове отъ дърветата и т. н.

Следователно, ако майка ви е вложила много енергия въ васъ, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила съ много енергия, но потърсете начинъ, какъ да

пласирате тази енергия, да я използвате разумно. Когато видя, че нѣкое дете кжса главитѣ на мухитѣ, нѣма да считамъ, че е грѣшно, но ще зная, че е много енергично. Въ такъвъ случай, ще го извикамъ при себе си, ще му дамъ една лопатка или мотичка и ще го накарамъ да вади тростотъ отъ земята.

Нѣкои хора говорятъ за идеаленъ животъ, стремятъ се къмъ него и пренебрегватъ физическия. Тѣ не знаятъ, че за да дойдатъ до идеалния животъ, трѣбва да започнатъ отъ физическия. Като методъ за правилно развитие, тѣ трѣбва да отглеждатъ цвѣтя, плодове и зеленчуци. Мнозина избѣгватъ работата съ земята, считатъ я унизителна. Не е така. Всѣко растение, всѣки плодъ, съ които човѣкъ се занимава, внасятъ въ него свои качества. Запримѣръ, добре е да отглеждате фикусъ. Наистина, фикусътъ е безплодно растение, но и той дава нѣщо отъ себе си. Който иска да забогатѣе, нека отглежда фикусъ. Той внася спокойствие и разположение въ човѣка. Фикусътъ е за ученитѣ хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вѣрата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бждете истински религиозни, вие трѣбва да се занимавате съ отглеждане на цвѣтя, плодове и зеленчуци. Въ програмата на всички религиозни системи като методъ за работа се препорѣчва отглеждане на растенията. Чрезъ тѣхъ човѣкъ се лѣкува. Като ги обработва,

човѣкъ познава тѣхната магическа сила. Днесъ особено препорѣчватъ чесъна като лѣчебно сръдство. Всѣки човѣкъ трѣбва да има въ градината си по нѣколко лехи съ чесънъ, лукъ, магданозъ, които да отглежда грижливо и съ любовь.

Често се говори за дървото на живота. Какво разбираме полъ думитѣ „дърво на живота“? Това сж скрититѣ сили на растенията, отъ които зависи здравето и дължината на живота. Въ човѣка има тѣй наречена „растителна система.“ Когато растителната система въ човѣшкия организъмъ се осакати нѣкъде, веднага идатъ болести. Ако разглеждате човѣка като ясновидецъ, ще видите, че въ него има множество гори. Сегашнитѣ хора не познаватъ своето естество, не знаятъ, каква грандиозна работа имъ предстои и казватъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, ще бждатъ възнаградени добре за мжченията и страданията, които сж прекарвали на земята. Тѣ мислятъ, че тамъ ще отидатъ като на разходка, ще се облѣкатъ съ нови дрехи. Такъвъ свѣтъ не сжществува. Онзи свѣтъ е свѣтъ на работа. Който отиде въ онзи свѣтъ, трѣбва да бжде готовъ за работа. Тамъ има повече работа, отколкото на земята. Сжществата, които живѣятъ на онзи свѣтъ, непрекъснато работятъ. Сжщото е и съ човѣка. Главата е неговото небе. Милиони и милиарди клетки работятъ въ мозъка и по този начинъ помагатъ на своя господаръ. И господарътъ, отъ своя страна, работи за своя мозъкъ. Като

се натъкне на нѣкоя отрицателна чѣрта въ себе си, той се обръща за помощъ къмъ своя висшъ умъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ е крайно подозрителенъ. За да се справи съ своята подозрителностъ, той трѣбва да работи съ своя умъ, да развива разсѣдка си, който води отъ причини къмъ послѣствия.

Мнозина казватъ, че не трѣбва много да мислятъ. Достатъчно е това, което Богъ е казалъ и направилъ, повече не имъ трѣбва. Това значи, да чакашъ наготово да получишъ нѣщата. Добре е, ако нѣкой ти донесе парче баница. Обаче, ако ти се яде баница, а нѣма кой да направи, ще си купишъ брашно, ще го пресѣешъ и самъ ще си я направишъ. Човѣкъ трѣбва да се научи, самъ да си прави, всичко каквото му е нужно. Има мъже, които знаятъ да предатъ, да насноваватъ и да тъкатъ като жени. Тѣ знаятъ и чорапи да плетатъ. Като тъче, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да насновава нищелкитѣ. Отъ това зависи, какво ще бѣде платното. Нѣкои жени тъкатъ на две нищелки, други—на три, на четири и т. н. Дебелината на платното се опредѣля и отъ сновалката. Следователно, много фактори влияятъ върху дебелината и качествата на платното. Нѣкой човѣкъ има само основа, а вжтъкъ нѣма. Безъ вжтъкъ платно не може да се изтъче. Ако имашъ основа и вжтъкъ и седнешъ на стана, и Богъ ще ти помогне. Когато влѣзете въ стана, и ржцетѣ, и краката трѣбва да работятъ. Нѣкоя жена настани стана си, но чака съседката ѝ да дойде

да помага. Дойде съседката, влѣзе въ стана, изкара платното наполовина и напусне работата. Платното върви, когато жената сама тѣче и не очаква на другитѣ.

Какво представятъ основата, вжтъкътъ и платното въ човѣшкия животъ? Основата е мисълта на човѣка, вжтъкътъ — неговитѣ чувства, а самото платно постижикитѣ му. Щомъ се изтъче платното, човѣкъ си ушива дрехи, съ които се облича. Докато тѣче своитѣ мисли и чувства, работитѣ му вървятъ добре. Престане ли да тѣче, работитѣ му се объркватъ.

Религиознитѣ хора иматъ добри желания, но предоставятъ работитѣ си повече на Бога. Тѣ малко работятъ, а повече се молятъ. Въ една английска църква, въ която проповѣдникъ билъ Спърженъ, се събрали виднитѣ членове на църквата, да се помолятъ на Бога да имъ изпрати една голѣма сума за благотворителни цели. Като ги изслушалъ, проповѣдникътъ казалъ: Братя, защо трѣбва да изкушаваме Бога? Всички събрани тукъ сме богати хора. Ето, азъ давамъ отъ себе си 500 лири стерлинги. Нека всѣки отъ васъ даде по една малка сума, сами да свършимъ работата си. Всички, които били на събранието, последвали примѣра на Спържена. Въ половинъ часъ предъ тѣхъ седѣла сумата десетъ хиляди стерлинги. Като даде всѣки човѣкъ по една малка сума, работата трѣгва напредъ. Трѣбва ли всичко да очакваме отъ Господа? Богъ е вжтре въ

насъ. Кому каквото трѣбва, ще го намѣри въ себе си. Достатъчно е само да отвори сърдцето си. Богъ е далъ много блага на хората. Тѣ трѣбва да бждатъ готови, да даватъ отъ тия блага на своитѣ бедни братя.

Днесъ отъ всички хора се иска работа. Започнете първо отъ Божествения свѣтъ и постепенно слизайте въ другитѣ свѣтове — въ духовния и въ физическия. Колкото по-надолу слизате, работата става по-неприятна. Всички хора сж слѣзли на земята отъ единъ по-горенъ свѣтъ, за да се научатъ да работятъ съ любовъ. Човѣкъ е дошълъ на земята да се научи правилно да живѣе. Той е тръгналъ отъ мъчението и постепенно отива къмъ труда и работата. Като се мъчатъ, хората впрѣгатъ на работа и животнитѣ. Въ бждеще тѣ ще се ползватъ отъ новитѣ изобретения и по този начинъ ще облекчатъ положението на животнитѣ. Единъ день органическиятъ животъ ще се облекчи, и тогава хората нѣма да се мъчатъ и трудятъ, както сега, но ще работятъ. Работата имъ ще бжде по-малко отъ сегашната. За да дойдатъ до това положение, хората трѣбва да отидатъ при Онзи, Който живѣе въ тѣхъ и да Му кажатъ: „Кажи само речъ“. Като чуете тази речъ, всѣки отъ васъ трѣбва да си избере единъ планъ, по който да учи. Изучавайте всички предмети, за да придобиете нѣщо специфично отъ тѣхъ. Като изучавате физика, вие ще станете енергични; като изучавате химия, ще придобиете вътре-

шно спокойствие. Като изучавате астрономия, ще се запознаете съ вселената.

Хората изоставятъ близкитѣ до тѣхъ предмети и се занимаватъ съ отвлѣчени въпроси. Запримѣръ, съ въпроса за възрастта на земята. Интересни сж заключенията на ученитѣ за възрастта на земята. Едни учени опредѣлятъ възрастта на земята по количеството на разтворената солъ въ водата; други я опредѣлятъ по наноситѣ върху земнитѣ пластове. Тѣ сж изчислили, че на всѣки 500 години земната кора се увеличава съ по три сангиметра. Това надебеляване на земната кора се дължи на наслояванията. Това е забелязано въ египетския теренъ. Други изчисления показватъ, че въ Америка, на всѣки 3600 години, земята се е снишавала съ 30 сантимера. Въ Англия, на всѣки три хиляди години земята се е снишавала съ 30 сантимера. Трети учени пъкъ опредѣлятъ възрастта на земята отъ разлагането на радия, т. е. отъ превръщането му въ олово. Отъ всички изчисления се дохожда до заключение, че земята е на възраст единъ милиардъ и 500 милиона години.

Другъ наученъ въпросъ, съ който се занимаватъ днесъ, е въпросътъ за възрастта на слънчевата система. Интересно е, какъ сж дошли ученитѣ до мисълта, да използватъ превръщането на радия въ олово за опредѣляне възрастта на земята и на слънчевата система. Ще кажете, че това сж отвлѣчени въпроси, които нѣматъ нищо общо съ живота

на земята. Много отъ вѣрванията на хората сж подобни на тия въпроси, но, въпрѣки това, тѣ мислятъ, че иматъ положителни вѣрвания. Какво ще остане отъ вашитѣ вѣрвания, като отидете на онзи свѣтъ?

Кой човѣкъ е истински вѣрващъ? Истински вѣрващъ е онзи, който заминава за другия свѣтъ, безъ да умира. Като дойде часътъ на заминаването му, той свиква приятелитѣ си на угощение. Като се събератъ всички около него, той казва: Приятели, събрахъ ви да си хапнемъ и поговоримъ. Азъ заминавамъ вече за отечеството си. Сбогомъ, отивамъ у дома си, между своитѣ близки. Той се сбогува съ всички и изчезва, безъ да остави гробъ следъ себе си. Така трѣбва да заминаватъ всички хора, безъ да се страхуватъ отъ смъртта. Приятно е човѣкъ да излѣзе отъ тѣлото си съзнателно и да отиде на разходка въ широкия свѣтъ. Човѣкъ може да излиза отъ тѣлото си, когато пожелае. Когато спи и сънува различни сѣнища, човѣкъ несъзнателно излиза отъ тѣлото си и се разхожда изъ пространството. Не можете ли да направите това и въ будния си животъ? Че наистина излизате отъ тѣлото си и се разхождате изъ пространството, се вижда по това, че се връщате освежени и обновени. Ако не сте могли да излѣзете правилно отъ тѣлото си, вие се събуждате неразположени и уморени.

Бъдещата наука ще докаже на хората, че не трѣбва да се страхуватъ отъ смъртта.

Има нѣщо страшно въ смъртъта, но не е това, отъ което хората се страхуватъ. Единъ английски параходъ се спрѣлъ на пристанището, дето трѣбвало да престои нѣколко часа. Въ това време двама-трима моряци слѣзли на брѣга съ лодка, която завързали за единъ колъ, и отишли въ града да се почернятъ. Тѣ се напили добре и, като се върнали на брѣга, прибързали да се прибератъ въ лодката. Това било късно презъ нощъта. Влѣзли въ лодката и започнали да гребатъ, за да стигнатъ парахода. Каква била изненадата имъ, когато на разсъмване тѣ видѣли, че следъ като гребали усилено цѣла нощъ, не се мръднали отъ кола, за който била вързана лодката. Понеже били пияни, тѣ забравили да развържатъ лодката, вследствие на което гребли на едно и сѣщо мѣсто.

Тѣй щото, страшното въ смъртъта е колътъ, за който човѣкъ е свързанъ съ земята. Като умре, всички, които сж свързани съ сѣщия колъ, го теглятъ, и той остава на едно и сѣщо мѣсто. Следователно, дойде ли часътъ за заминаването ви, скжсайте вжжето, съ което сте вързани за кола, и тръгнете свободно на пжтъ. Като отиде човѣкъ на онзи свѣтъ, близкитѣ му го посрѣщатъ, радватъ му се, устройватъ му угощение. Вие питате, защо вашиятъ близъкъ не се обажда отъ онзи свѣтъ. Какъ ще се обади? Докато билъ на земята, всички го гонѣли, измжчвали. Сега,

следъ като се освободилъ отъ мжчнотиитѣ на земята, той не иска да си спомня за нея.

Хората говорятъ за онзи свѣтъ, безъ да го разбиратъ. Онзи свѣтъ е по-уреденъ отъ този. Той е по-реаленъ отъ физическия, който виждате около себе си. Ще кажете, че онзи свѣтъ е невидимъ. За едни хора той е невидимъ, а за други видимъ. И мравкитѣ не виждатъ човѣшкия свѣтъ, но това не значи, че той е невидимъ. Както за насъ онзи свѣтъ е невидимъ и нереаленъ, така сжщо и нашиятъ свѣтъ е нереаленъ за мравкитѣ. Значи, по отношение на онзи свѣтъ, и ние сме като мравкитѣ. Като влѣзе въ онзи свѣтъ, Христосъ възкрѣсна. Нѣкои мислятъ, че като умре човѣкъ, свѣтътъ се свършва. Не, следъ смъртъта си човѣкъ влиза въ по-реаленъ свѣтъ отъ този на земята. Като отиде на онзи свѣтъ, човѣкъ вече не умира, смъртъта не го хваща. Духовното тѣло никога не умира. Затова, именно, следъ смъртъта си, Христосъ постоянно се явяваше на ученицитѣ си и пакъ изчезваше.

Сега, колкото и да се говори по този въпросъ, все пакъ ще остане неразбранъ. Ако нѣкое същество отъ онзи свѣтъ слѣзе на земята, то може да доведе коефициента на земната свѣтлина до единица. При това състояние свѣтлината претърпява известно пречупване, при което хората ставатъ невидими. Всѣки може да стане невидимъ. Човѣкъ може да попадне въ срѣдата на невидимитѣ, тѣ да го виждатъ, а той да не ги вижда. Тѣзи същества сж по-

учени отъ хората. — Защо? — Защото сж по-умни отъ тѣхъ. Които виждатъ сж по-учени отъ тия, които не виждатъ.

Нѣкой си ималъ да дължи една сума. Запитали го, за колко месеца се е задължилъ. Той отговорилъ: За три месеца. Какво разбирате отъ това? Ако сте кредиторъ, ще разберете, че длъжникътъ има три месеца срокъ до изплащане на паритѣ. Ако сте длъжникъ, ще мислите, че имате три месеца срокъ за отлагане. Единъ запиталъ приятеля си: Какво да правя съ дълга си? — Изплати го. — Нѣмамъ пари. — Намѣри отнѣкжде. — Имамъ малко, но не сж достатъчни. — Съкрати бюджета си по нѣкакъвъ начинъ, но плати дълговетѣ си, за да се освободишъ отъ тѣхъ.

И тѣй, помнете, че въ свѣта има земни кредитори, на които сте задължени. Тѣ сж тѣй нареченитѣ „земни банкери“, които скубятъ хората. Тѣ взиматъ по 10%, по 20%, по 30% лихва. Трѣбва да се освободите отъ тѣзи кредитори — нищо повече. Ти имашъ излишни желанія, отъ които трѣбва да се освободишъ. Това сж банкерски операции. Ти искашъ да имашъ десетъ костюма, нѣколко чифта обуца, нѣколко шапки, нѣколко ризи. Защо ти сж толкова много? Щомъ живѣешъ на земята, две-три ризи сж достатъчни. Като се изпотиишъ, ще съблѣчешъ едната риза, ще облѣчешъ другата. Христосъ казва: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си“. Той говори за другъ свѣтъ, а не за физиче-

ския. На физическия свѣтъ, за чистота, трѣбва да имашъ поне две-три ризи. Ризата, съ която човѣкъ се облича, представя разумното въ него. Ако една разумна проява не може да ти помогне въ даденъ случай, защо ти е тя? Ако една мисль не може да ти помогне за разрешаване на една мжнотия, тя е слаба мисль. Ако едно чувство не може да ти помогне да разрешишъ мжнотията си, това чувство е слабо. Ако една постѣпка не може да ти помогне въ разрешаване на мжнотиитѣ, тя е слаба. Стремете се къмъ такива мисли, чувства и постѣпки, на които да разчитате при мжнотиитѣ си. При каквато мжнотия и да се намирате, разумниятъ свѣтъ ще ви помогне да я разрешите.

Единъ студентъ разправяше една своя опитностъ, отъ която се увѣрилъ въ помощта, която разумниятъ свѣтъ дава на хората. Това се случило въ Пловдивъ. Единъ день той изпадналъ въ голѣма мжнотия. Нѣмалъ петъ пари въ джоба си, а билъ много гладенъ. Като вървѣлъ по улицитѣ, миналъ край една гостилница, отдето му замирисало на ядене. Това увеличило още повече глада му. Цѣлъ день не турилъ хапка въ уста. Както вървѣлъ, чулъ единъ гласъ въ себе си, който му пошепналъ: Погледни на земята. Той погледналъ и видѣлъ една монета. Гласътъ продължилъ: Вземи монетата, иди да се нахранишъ добре и повече не пѣшкай.

Какво показва това? Това показва, че

въ природата съществува законъ, който има предъ видъ нуждитѣ на човѣка. Нѣма случай въ живота на човѣка, когато същественитѣ му нужди да не сж били задоволени. Вѣрвайте въ разумното начало въ свѣта. Щомъ постѣпите разумно и отправите мисълъта си къмъ възвишения свѣтъ, веднага ще ви си притекатъ на помощъ.

Следователно, за да се свържете съ разумния свѣтъ, отъ васъ се иска вѣра, поставена на опитъ. Отъ васъ се иска вѣра, която да ви подмлади и освежи. Сегашнитѣ хора сж остарѣли преждевременно. Тѣ се страхуватъ отъ живота и постоянно се питатъ: Какво ще стане съ насъ? — Какво ще стане съ васъ? Новъ свѣтъ, нови условия идатъ. Вие трѣбва да бждете млади, да се пригодите къмъ новитѣ условия. Това, за което се страхувате, е старото, което си заминава. Стариятъ свѣтъ е мжтната вода, която трѣбва да изтече, за да дойде бистра, чиста вода. Новъ, красивъ свѣтъ се приготвя за всички хора. Той носи такива блага, каквито никой не е очаквалъ. Всѣки ще стои подъ смокинята и ще яде. Това подразбира изобилието на живота. Всѣки ще бжде задоволенъ, но отъ всички се иска работа. Всѣки ще работи доброволно, отъ любовъ. Кой каквото прави, съ любовъ ще го прави. Кжща ли градишь, съ любовъ ще я градишь; обличашъ ли се, съ любовъ ще се обличашъ. Всичко ще се върши съ любовъ.

„Кажи само речъ“. И каза Господъ: Ста-

нете вие, които спите. Събудете се вие, които
дрѣмте. Почнете да мислите, да работите и
да прилагате любовта въ живота си. Щастие
иле за цѣлото човѣчество. Слънцето грѣе за
всички хора въ свѣта. Да бждемъ благодарни!

*

7. Беседа отъ Учителя. държана на
4. августъ, 1940 г. 5 ч. с. София.—Изгрѣвъ.

Вѣра и вѣрване

Като четете 26. глава отъ деяния на апостолитѣ, ще се върнете две хиляди години назадъ, да видите, какво е говорилъ апостолъ Павелъ. Той ималъ такава опигностъ, каквато малко християни иматъ. За тѣхъ, именно, се казва: „Блажени, които не видятъ, а повѣрватъ“. Апостолъ Павелъ видѣлъ нѣщо и повѣрвалъ. Тома не видѣлъ, но и не повѣрвалъ. Той казалъ: Докато не туря прѣста си въ раната Му и не опитамъ, не вѣрвамъ. Азъ съмъ положителенъ човѣкъ, не се занимавамъ съ халюцинации и въображаеми работи. Христосъ му отговорилъ: „Тури прѣста въ раната ми и не бжди невѣренъ, но вѣренъ“. При това положение, стихътъ: „Блажени вѣрващитѣ“ има смислъ.

Мнозина смѣсватъ вѣрата съ вѣрването. Това сж два различни процеса. Вѣрата е положителенъ принципъ, който изключва всѣкакво противоречие. Въ каквото вѣрва човѣкъ, това става. Въ вѣрването не е така. Въ вѣрването повечето нѣща не ставатъ. Следователно, когато нѣщо не става, както мислимъ, то-

ва е вѣрване; когато нѣщо става, както мислимъ, това е вѣра. За опитния музикантъ нѣщата ставагъ, както мисли. Достатъчно е да вземе лжка въ ржката си, за да види, че всичко става, както е мислилъ. За неопитния музикантъ не е така. Както и да движи лжка по цигулката си, нѣщата не ставатъ правилно. Ако се осмѣли да даде концертъ, нищо нѣма да излѣзе отъ него. Следъ това той ще обвинява времето, публикага, лжка, струнитѣ и т. н. Въ сжщностъ, вината е въ самия него. Като не знае да свири, концертътъ не излиза, както трѣбва.

Съвременнитѣ хора живѣятъ повече въ отрицателното, отколкото въ положителното. Каквото и да имъ проповѣдвате, тѣ сж склонни повече да отричатъ нѣщата, отколкото да ги приематъ. Ако кажеге на тия хора, че вѣрваге въ Бога, въ задгробния животъ, тѣ ще ви вземагъ за посмѣшище. Вашитѣ вѣрвания сж халюцинации за тѣхъ. Това сж нереални, нелействителни нѣща. По какво се различаватъ реалнитѣ нѣща отъ нереалнитѣ, отъ халюцинациигѣ? Реалнитѣ нѣща хранятъ човѣка, а халюцинациигѣ — не го хранятъ. Представете си, че чрезъ внушение цѣлъ месецъ подържате въ човѣка мисълта, че му давате да яде хлѣбъ. Тои си внушава, че яде хлѣбъ, но накрая на месеца ще се почувствува силно изтощенъ. Обаче, ако въ действителностъ го храните съ хлѣбъ, накрая на месеца той ще бжде здравъ и укрепналъ. Значи, когато влѣзе

въ реалността на нѣшата, човѣкъ укрепва и придобива свѣтлина. Когато влѣзе въ областъта на внушението и халюцинацията, той отслабва и губи свѣтлината си. Тѣй щото, срещнете ли човѣкъ, който говори за вѣра, а отслабва, ще знаете, че той е влѣзълъ въ областъта на халюцинациитѣ.

Една баба минала отъ православието въ евангелизма и започнала ревностно да чете Библията и Евангелието. Тя се натъкнала на стиха отъ Евангелието: „Ако имате вѣра като синапово семе, можете да мѣстите планини“. По това време, предъ къщата ѝ имало една могила, която закривала слънцето и не давала възможностъ на свѣтлината да прониква въ стаята ѝ. Тя често се молѣла на Христа, да махне тази могила отъ прозореца ѝ. Една вечеръ тя пакъ се помолила да ѝ се помогне нѣкакъ, да се махне могилата. Като свършила молитвата си, тя легнала да спи, съ надежда, че сутринъта могилата ще бжде премѣстена. Щомъ станала отъ сънъ, тя погледнала презъ прозореца къмъ могилата и, като видѣла, че не се е помѣстила нито на единъ сантиметъръ, казала: Стана точно така, както си мислѣхъ. Тя казвала на съседкитѣ си, че споредъ думитѣ на Христа могилата може да се махне. Външно тя се молила за премахването ѝ, но въ себе си мислила: Я се махне, я не. Това е вѣрване, а не вѣра.

Съвременнитѣ хора, съ помощъта на ма-

шини, вдигатъ голѣми тежести отъ 300, 400, 500 и повече тона. Опиталъ ли се човѣкъ, самъ да направи това, не може. Като знае законитѣ на механиката, съ машини всичко може да направи. Щомъ дойде до вѣрата, нищо не може да постигне. — Защо? — Не знае законитѣ на вѣрата.

Нѣкой казва, че има вѣра, а се чуди, защо нѣма резултатитѣ на вѣрата. Той вѣрва само на думи, а не въ действителность. Безъ да разбира законитѣ, по които е създаденъ свѣтътъ и нѣкой мисли, че може да вдигне Витоша и да я тури на друго мѣсто. Защо е нужно да се мѣсти Витоша? Да премѣстите Витоша, да я вдигнете въ въздуха, трѣбва да има нѣкаква сжществена причина за това. Къде ще я поставите? Трѣбва да има свободно мѣсто, да я сложите нѣкъде. А тъй, нито има причини да се мѣсти, нито мѣстото ѝ е опредѣлено. Въ този случай, нѣма по-голѣмо нещастие отъ това, да я мѣстите безъ причина. Какво ще стане съ София, ако върху нея поставите Витоша? Значи, думитѣ на Христа иматъ преносенъ смисълъ. На друго мѣсто Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. И този стихъ има преносенъ смисълъ. Обаче, нѣкои отъ ученицитѣ разбраха този стихъ въ букваленъ смисълъ и се съблазниха. Тѣ казаха: Какъ е възможно да ядемъ човѣшко месо? Които се съблазниха отъ думитѣ Христови, напуснаха Го. На онѣзи,

които останаха при Него, Христосъ каза: Ако искате да се ползвате отъ моето Слово, вие трѣбва да разбирате вътрешния смисълъ на думитѣ ми. Всѣка дума има тройко значение: физическо, духовно и Божествено.

Сега азъ говоря за любовта, но всички не я разбиратъ еднакво. Едни я разбиратъ буквално, отъ физическо гледище, други — духовно, а трети — Божествено. Като говоря за любовта, сиромаштъ си мисли: Дано се намѣри нѣкой богатъ човѣкъ да ме обикне, да подобри условията на живовта ми. Ученикътъ, който нѣма срѣдства да следва училище, иска да намѣри нѣкой благодетель, да го обича, за да го поддържа да завърши учението си. Младата мома, която мечтае да се ожени, търси нѣкой богатъ човѣкъ да я обикне, да ѝ даде една голѣма сума за зестра. Тя си казва: Днесъ и хубава да си, и млада да си, всѣки търси зестра. Питамъ: Птицитѣ съ зестра ли се женятъ? Тѣ лесно разрешаватъ въпроса — нито пари търсятъ, нито сватове. Ще кажете, че сте човѣци, а не птици. Така е, човѣшкитѣ работи ставатъ съ пари, а Божественитѣ — съ вѣра и съ любовъ. Ако имашъ вѣра и любовъ, безъ пари ще се оженишъ; ако имашъ вѣрване, съ пари ще се оженишъ.

Следователно, искате ли да знаете, какъ ще се наредятъ работитѣ ви, трѣбва да се изпитате, вѣра ли имате, или вѣрване. Въ всѣки човѣкъ има нѣщо, което му подсказва, ще има ли успѣхъ въ нѣкаква работа, или нѣма да

има. Запримѣръ, забелязано е, че когато човѣкъ предприеме нѣкаква работа, и лѣвото му око заиграе, нѣма да има успѣхъ. Ако дѣсното му око заиграе, ще има успѣхъ. Чудно е, наистина, каква връзка съществува между заиграването на лѣвото или на дѣсното око и успѣха или неуспѣха на дадена работа, но това сж факти, които мнозина сж опитали. Ще кажете, че това е нѣкакво съвпадение. Дали е съвпадение или фактъ, не е важно. Важно е, че всѣки е забелязалъ това нѣщо, и затуй се вглежда, очаква да види, какво ще излѣзе. У нѣкои хора лѣвото око играе на добро, а дѣсното — на зло. У други е точно обратно: дѣсното око играе на добро, а лѣвото — на зло.

Забелязано е още, че работитѣ на човѣка не се нареждатъ добре, когато между ума и сърдцето му има раздвояване. Докато между ума и сърдцето не се възстанови хармония, той не трѣбва да предприема нова работа. Искате ли да имате успѣхъ въ работитѣ си, умътъ и сърдцето ви трѣбва да бждатъ въ съгласие. Дойдете ли до нѣкаква сериозна работа, спрете се въ себе си и помислете добре, какво трѣбва да направите и какъ трѣбва да постѣпите. Съ бързване работитѣ не се нареждатъ. Ще кажете, че еди-кой си се наредилъ вече, кжща си направилъ, оженилъ се, деца има, разбогатѣлъ, а вие нищо нѣмате. Какво особено е придобилъ отъ това? И богатиятъ умира, и бедниятъ умира. И богатиятъ отива на онзи свѣтъ съ празни ржце, и сиромасхтъ

отива съ празни ръце. Важно е, човѣкъ да занесе на онзи свѣтъ сърдце, пълно съ добродетели, и умъ — съ свѣтли мисли.

Новитѣ времена изискватъ нѣщо ново. Ако е въпросъ за богатство, за сила, за властъ, хората сж имали това презъ всички времена и епохи. Богати сж били и сж осиромашели; силни сж били и сж изгубили силата си.

Кое е новото, което хората очакватъ? — Свободата. Човѣкъ всѣкога се е стремѣлъ къмъ свобода. И досега още хората се борятъ за свобода, въпрѣки това, не сж я придобили. Нѣкои мислятъ, че свободата е въ богатството, въ знанието, въ силата. Свободата е нѣщо духовно, а не материално. Тя зависи отъ състоянието на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърдце и на човѣшката воля. За да се движи свободно, човѣкъ трѣбва да има опредѣленъ пжтъ, който да следва. Свободата е нѣщо строго опредѣлено. Да бждешъ свободенъ, това не значи, че можешъ да мислишъ, да чувствувашъ и да постжпвашъ, както искашъ. Свободата подразбира разумно мислене и чувствуване, разумни постжпки. Свободниятъ човѣкъ се подчинява на природнитѣ закони. По отношение на природнитѣ закони той е ограниченъ. Това ограничение, именно, го прави свободенъ.

Въ природата сжществува единъ законъ, споредъ който, никой нѣма право да туря въ стомаха си повече отъ това, което може да поси; никой нѣма право да носи на гърба си погълъмъ товаръ отъ този, който може да носи.

Вземе ли повече, той носи чуждъ товаръ. Чуждиятъ товаръ е тежъкъ, и всѣки може да ви го вземе. Нѣкой работи цѣла година, да събере повече храни, да се осигури. Като напълни хамбара си, започва да се безпокои, да не дойде нѣкой отвѣнъ, да го обере. Щомъ се безпокои, той не е свободенъ. За да бѣдетѣ свободни, следвайте законитѣ на природата. Природата складира ли нѣкъде въздуха? Тя не го складира, не иска да се осигурява. Хората, обаче, започнаха вече да складирайтѣ и въздуха. Това е необходимо, когато пжтуватъ по високи планини, като Хималаитѣ. Като туряйтѣ въздуха въ машинитѣ, хората трѣгватъ по високитѣ планини, но мжчно напредватъ. Не се пжтува лесно по мѣста, кждето има нужда огъ складиранъ въздухъ.

И тѣй, ще кажете, че богатството прави човѣка свободенъ. Философитѣ, които имаха свободна, права мисль, богати ли бѣха? Не бѣха богати. Ние говоримъ за външното богатство, а не за вътрешното. Когато философътъ влѣзе въ общество между учени хора, всички го обикватъ. — Защо? — Вътрешно е богатъ той. Щомъ има вътрешно богатство, той носи въ себе си знание, сила и власть. Има ли тѣзи нѣща, той е свободенъ. Това, което той носи въ себе си, представя нѣщо реално, което никой не може да му вземе. Кои нѣща наричаме реални? Реални нѣща наричаме тѣзи, които самъ човѣкъ знае. Рече ли

да ги сподѣли съ другитѣ, всички да ги зна-
ятъ, тѣ изгубватъ своята реалностъ.

Представете си, че двама актьори играятъ на сцената нѣкаква любовна роля. Публиката гледа, слуша тѣхнитѣ излияния, мисли, че, на-
истина, се обичатъ. Щомъ се свърши предста-
влението, актьоритѣ се разотиватъ по домове-
тѣ си, като че нищо не е било. Единъ часъ
преди това тѣ се обясняваха въ любовъ предъ
публиката, но щомъ слѣзоха отъ сцената, лю-
бовъта имъ се свърши. Реална любовъ ли е
това? Любовъ, която се изповѣдва предъ хо-
рата, не е реална. Значи, всѣко нѣщо, което
се изнася предъ свѣта, всички да го знаятъ,
не е реално. Свѣтътъ е голѣма сцена, на ко-
ято се изнасятъ всички прояви на живота. За
да не изгуби реалността на нѣщата, нѣкой
се затваря, не позволява да проникватъ въ ду-
шата му. Като го погледне нѣкой въ очитѣ,
той веднага се огражда, не иска да откриятъ
тайнитѣ му. Каква тайна може да крие човѣкъ
въ себе си? Той обича нѣкого и не иска хо-
рата да откриятъ любовъта му. Майката не
иска децата ѝ да разбератъ, че едно отъ тѣхъ
е любимото ѝ дете. Тя иска да покаже, че
еднакво обича всичкитѣ си деца. Който е на-
блюдателенъ, лесно ще забележи, че къмъ едно
отъ децата си тя проявява по-голѣма любовъ.
Тя ги обича еднакво, но въпрѣки това на лю-
бимото си дете ще даде нѣщо повече и по-ху-
баво отъ това, което дава на останалитѣ. Какво-

то и да прави, тя не може да се скрие. Любовта изпитва човѣка.

Съвременнитѣ християни сж поставени на изпитъ, да провѣрятъ, каква е любовта имъ. Безъ изпитъ, никой не може да влѣзе въ Царството Божие. Искате ли да влѣзете въ Царството Божие, веднага ще ви изпитатъ, каква обхода, какво поведение имате къмъ ближнитѣ си. Достатъчно е да отправите единъ кривъ погледъ къмъ нѣкого, или да кажете една обидна дума, за да се намѣрите вѣнъ отъ предѣлитѣ на Царството Божие. Тамъ нѣма стражарѣ, който пждятъ хората, но човѣкъ самъ го напуска. Щомъ прояви нѣкаква дисхармонична постѣпка, той заспива. Заспиването подразбира помрачаване на съзнанието. Като изпаднете въ това положение, разумнитѣ сжщества дохождатъ при васъ, връзватъ рѣцетѣ и краката ви и ви свалятъ на земята. Защо ви връщатъ на земята? За да се събудите. Значи, за единъ кривъ погледъ, или за една обида вие слизате на земята да се учите. Всички хора, които живѣятъ на земята, сж изпждени отъ онзи свѣтъ, защото сж отправили кривъ погледъ, или сж казали обидна дума на нѣкое отъ разумнитѣ сжщества. — Ами Христосъ защо дойде на земята? — Той дойде да спаси човѣчеството отъ дълговетѣ му. Той стана порѣчителъ на хората. За всѣки, който не плаща дълговетѣ си, викатъ Христа и Му казватъ: Ти си порѣчителъ на този човѣкъ, плащай за него. Христосъ плаща за всички хора.

За благодарностъ на това, тѣ Го разпнаха. Чрезъ разпятието Христосъ видѣ, какво представя неорганизирания още човѣкъ.

Всички християни вѣрватъ въ Бога, убедени сж въ сѣществуването Му и очакватъ само добъръ животъ. Това е невъзможно. Въ началото, т. е. като се роди, детето е добре прието. Като порасне, човѣкъ минава презъ мъчности и страдания. Като умре, т. е. като дойде до края на живота си, пакъ го изпращатъ добре. Това е законъ. Всички се радватъ на малкото дете. Майката го кѣне по два пѣти на денъ, храни го, изпълнява всичкитѣ му желанія. Като стане на четири-петъ години, тя го изоставя малко. После го праща на училище. Щомъ свърши училище, праща го на работа. Трѣбва ли възрастниятъ човѣкъ да съжالياва, че майка му не го носи вече на ръце? Той разбира, че различнитѣ възрасти изискватъ различни отношения. Въ първо време децата почигатъ родителитѣ си, обичатъ ги. Като станатъ голѣми, започватъ да ги критикуватъ. Когато майката и бащата осгарѣятъ, децата не сж доволни отъ тѣхъ и казватъ: Дано по-скоро да си заминатъ за онзи свѣтъ, да ни освободятъ. Тѣ искатъ да бждатъ свободни, никой да не се мѣси въ работитѣ имъ. Като заминатъ родителитѣ, синоветѣ и дъщеритѣ плачатъ за тѣхъ. — Защо плачатъ? — Че ги огорчавали, че не ги оценили, както трѣбва. Майката и бащата слушатъ въ гроба, какво говорятъ децата имъ за тѣхъ.

Сегашнитѣ хора умиратъ преждевременно. Тѣ умиратъ, безъ да се борятъ. Щомъ дойде смъртъта, човѣкъ трѣбва да се бори съ нея. — Защо? — Защото Богъ не съизволява въ смъртъта на човѣка. Човѣкъ самъ създава смъртъта си. Ако прерѣже венитѣ си, той непременно ще умре. Дойде ли смъртъта при васъ, вие трѣбва да ѝ обявите двубой. Човѣкъ е дошълъ на земята да живѣе дълъгъ животъ. Ако живѣете 120 години, това е достатъчно. На сегашния човѣкъ е опредѣлено да живѣе 120 години на земята. Презъ това време той ще преживѣе всичко, което му е нужно. Който умира по-рано отъ тази възраст, той изкуствено е причинилъ смъртъта си. Съвременнитѣ хора не могатъ да се справятъ съ противоречията на живота, вследствие на което умиратъ преждевременно.

Въ древността единъ отъ ученицитѣ на една окултна школа отишълъ при учителя си и му казалъ: Моля ти се, помогни ми да придобия изкуството да отварямъ очи на слѣпи, уши на глухи, да разврзвамъ езици на нѣми. — Ще бждешъ ли щастливъ? — Това ще бжде най-голѣмото щастие за мене. — Да бжде споредъ волята ти! — казалъ учительтъ му. Ученикътъ придобилъ това изкуство и тръгналъ по свѣта да помага: на слѣпи отварялъ очитѣ, на глухи — ушитѣ, на нѣми разврзвалъ езицитѣ. Въ скоро време славата му се разнесла по цѣлия свѣтъ. Какво било очудването му, когато слѣпитѣ, които прогледали, започнали да го гонятъ; глухитѣ, които прочули, и нѣмитѣ,

които проговорили, почнали да злословятъ по неговъ адресъ. Като дошълъ до крайно противоречие, той се върналъ при учителя си и се оплакалъ отъ нещастieto, което го сполетѣло. Учителътъ му отговорилъ: Богъ затвори очитѣ на слѣпитѣ, ушитѣ на глухитѣ и устата на нѣмитѣ, за да не те преследватъ. Съ неразбиране на законитѣ, ти пожела преждевременно да ги освободишъ, заради косто понесе послѣдствията.

Може ли слѣпъ вълкъ да гони овцетѣ! Може ли глухъ вълкъ да чуе тропота на коня, който минава покрай него?

Сегашнитѣ християни се нуждаятъ отъ истинско знание, отъ истинска вѣра, да разбиратъ законитѣ на природата и на живота. Истински ученъ е този, който не се разколебава въ знанията си. Цѣлиятъ ученъ свѣтъ да е противъ него, той пакъ си казва: Азъ вѣрвамъ въ знанието, което съмъ опиталъ. Истински вѣрващъ е този, който не се разколебава въ вѣрата си. Цѣлиятъ свѣтъ да се обезвѣри, той пакъ да остава вѣренъ на своето вѣрую. Силенъ човѣкъ е онзи, който прави, каквото каже. Ако каже, че може да носи земята на гърба си, трѣбва да докаже това. Силниятъ прави всичко самъ. Той не очаква на чужда помощъ. Мнозина могатъ да му се притекатъ на помощъ, но той не очаква на никого. И като сгрѣши, той самъ поправя погрѣшката си, безъ да се самоосжда. Слабиятъ, като направи нѣкаква погрѣшка, не се опитва даже да я из-

прави, но започва да се самоосжда. Той казва: Не мога да си простя за направената погрѣшка. Нѣма защо да не си прощавашъ. Щомъ си счупилъ стомната, ще купишъ нова. Ще глобишъ малко кесията си, но ще изправишъ погрѣшката си. Мжчно прощава човѣкъ на себе си, но оттамъ ще започне. Щомъ прощава на себе си, той може да прощава и на своитѣ ближни.

Казано е въ Стария Заветъ, че човѣкъ трѣбва да прощава на брата си по седемъ пѣти на день. И на Христа зададохъ въпросъ: По колко пѣти трѣбва човѣкъ да прощава на брата си? По седамъ пѣти ли? Христосъ отговори: Не по седемъ, а по 77 пѣти по седемъ.“ Не е лесно човѣкъ да търпи, да чака брата си да сгрѣши 77 пѣти по седемъ, да му прости за направенитѣ погрѣшки и следъ това да има право да се произнесе за новата погрѣшка. Вие сте ученъ човѣкъ, но дойде единъ простакъ при васъ и ви казва, че сте невежа, че не разбирате отъ работата си. Какъ ще се въздържите да не му докажете, че сте ученъ? Вие ще кипнете, ще се разгнѣвите и ще му дадете да разбере, съ кою има работа. Единъ простъ човѣкъ се осмѣлилъ да каже на единъ силенъ: Ти си баба, страхливъ човѣкъ си. Мълчишъ само и гледашъ, какво правятъ хората около тебе. — Искашъ ли да ме познаешъ? — запиталъ го силниятъ. — Искамъ. Той го хваналъ за краката, вдигналъ го високо въ въздуха, обърналъ го съ главата на-

долу и го запиталъ: Сега познавашъ ли, кой съмъ? Още ли мислишъ, че съмъ баба и страхливецъ?—Познахъ те вече. Виждамъ, че си голѣмъ юнакъ. Следователно, щомъ се натъкнете на нѣкаква мжнотия, която ви счита за страхливецъ, не ѝ доказвайте, какво сте въ сжщностъ, но хванете мжнотията въ ржце, повдигнете я въ въздуха и я обърнете съ главата надолу. Докато мжнотията не признае силата ви, нѣма да я пуснете на свобода. Ще я държите съ главата надолу въ въздуха, докато най-после признае, че има работа съ силенъ човѣкъ.

Днесъ всички хора очакватъ да дойдатъ нови, благоприятни условия. Вѣрванията се нуждаятъ отъ условия, а не вѣрата. Ученитѣ, великитѣ хора създаватъ новото. Тѣ правятъ опити. Химикътъ не теоретизира само, но работи въ лабораторията си. Цѣли 20—30 години прави опити върху даденъ въпросъ, докато най-после се домогне до известенъ фактъ. Знаменитиятъ ученъ, Галъ, основателъ на френологията, правилъ редъ наблюдения да намѣри мѣстото на смѣлостъта въ човѣшката глава, но не могълъ. Въ помощъ му дошълъ единъ неговъ приятелъ, който развъждалъ кокошки. Между пѣтлитѣ си той забелязалъ, че едни сж много смѣли, а други — страхливи. Като ги изследвалъ, видѣлъ, че областъта задъ ушитѣ въ смѣлитѣ пѣтли е силно издута. Галъ се възползувалъ отъ това откритие и започналъ да наблюдава хората, да търси този центъръ

у тѣхъ. Той намѣрилъ, че у смѣлитѣ хора този центъръ, задъ ушитѣ, е изпъкналъ, както въ пѣтлитѣ. Нѣкой казва за себе си, че е смѣлъ. Като погледна главата му, виждамъ, че е крайно миролюбивъ. И да иска да бжде смѣлъ, не може. -- Защо? — Главата му е тѣсна, особено задъ ушитѣ.

Свѣтътъ се нуждае отъ смѣли хора. Нѣкои не смѣятъ да се проявятъ, за да не правятъ погрѣшки. И да грѣшатъ, тѣ трѣбва да работятъ. Идете сега въ Русия, въ Германия, въ Англия, въ Франция, навсѣкжде правятъ преобразования. Старото се замѣства съ ново. Опитайте се въ Русия да говорите за Бога, за вѣра, да видите, какъ ще ви посрещнатъ. Казано е въ Стария Заветъ: „Не споменавай Божието име напразно“. Тамъ сж видоизмѣнили този стихъ, въ смисълъ, да не се говори за Бога. Работи въ Негово име, въ името на справедливостта, безъ да проповѣдвашъ. Старитѣ времена минаха. Нѣма какво да се вѣрва въ този или въ онзи. Истинскитѣ християни трѣбва да иматъ знания, за да разбиратъ законитѣ на природата, да прилагатъ любовта. Идете въ Германия, и тамъ ще намѣрите нововъведения. Цѣлиятъ съвремененъ свѣтъ се преустройва. Правятъ се опити за нѣщо добро и велико. Ако положението днесъ не е стабилизирано, ще дойде день, когато новото ще възтържествува. Човѣчеството ще мине презъ изпитания, но ще придобие онази свобода, къмъ която душата се стреми.

Хората се раждатъ учени, добри, но трѣбва да проявятъ своята ученостъ и доброта. Отъ раждането си до последния день на своя животъ, човѣкъ развива това, косто е вложено въ него. Той не създава нищо ново, но само се проявява. При каквито условия да поставите змията, все змия ще си остане. Вълкътъ ще си остане вълкъ. Волътъ ще си остане волъ. Човѣкътъ ще си остане човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да разчига на онова, съ косто е роденъ, косто е вложено въ него. Достатъчно е него да развие.

И тъй, не чакайте времето, да станете добри. Вие сте родени добри. Проявете доброто въ себе си. Вие сте родени умни. Проявете своя умъ. Апостолъ Павелъ бѣше роденъ за проповѣдникъ на Христовото учение, но имаше криво разбиране за нѣщата, отъ което трѣбваше да се освободи. Христосъ го свали отъ коня и му каза: „Не ритай срещу остень. Стани и иди да проповѣдвашъ. Не бжди повече Савелъ, но Павелъ.“

Много отъ сегашнитѣ хора сж савловци, подържатъ старото учение. Тѣ трѣбва да паднатъ отъ коня си, да напуснатъ старитѣ си разбирания, да станатъ павловци. Сега е времето, хората да се откажатъ отъ старото си разбиране и да приематъ новото. Докато дойдатъ до новото, тѣ неизбежно ще минатъ презъ борба, но това е необходимо. Въ какво седи новото? — Въ възкресението, въ великата свобода. Докато живѣе въ старото,

човѣкъ се намира въ ограничения. Щомъ влѣзе въ новото, той се освобождава отъ ограничения и възкрѣсва. Новото носи въ себе си Божията Любовь. Който вѣрва въ тази любовь и я прилага, той ще се подмлади. Който не вѣрва въ любовта, живѣе въ старото. Въ широкъ смисълъ казано: Които живѣятъ съ старото, сж стари хора. Които живѣятъ съ новото, сж млади. Ако младиятъ изгуби вѣрата си въ новото, остарява; ако стариятъ придобие вѣра въ новото, подмладява се. За утеха нѣкои казватъ, че, като се преродятъ втори пжтъ, тогава ще се подмладягъ. Ако сега не се подмладятъ, и въ другото прераждане нѣма да се подмладятъ.

Като разглеждате сегашното положение на хората, виждате, че евреитѣ, които на времето си бѣха избранъ народъ, днесъ сж изложени на голѣми изпитания. Нѣкога бѣха пръвъ народъ, сега сж на последно мѣсто. Това се дължи на едно тѣхно опущение. Днесъ всички народи—германци, англичани, италиянци, французи, руснаци—се борятъ за първенство. Едно трѣбва да се знае: докато е на физическия свѣтъ, човѣкъ бива въ началото пръвъ, въ края последенъ. Като влѣзе въ духовния свѣтъ, въ началото е последенъ, въ края — пръвъ. Щомъ влѣзе въ Божествения свѣтъ, и въ началото, и въ края е пръвъ. Само въ Божествения свѣтъ човѣкъ запазва силата си. Каквато е силата му въ началото, такава е и въ края. Това значи, да започне човѣкъ съ до-

бро и да свърши съ добро; да започне съ любовъ и да свърши съ любовъ; да започне съ вѣра и да свърши съ вѣра. Човѣшкиятъ и духовниятъ свѣтъ, съединени въ едно, образуватъ Божествения. Следователно, когато човѣкъ съедини физическия и духовния свѣтъ въ себе си въ едно, той става кандидатъ за Божествения. Като живѣе на физическия свѣтъ, човѣкъ разбира, какво значи, да бжде силенъ въ началото на живота си; като живѣе въ духовния свѣтъ, той знае, какво значи, да бжде силенъ на края. Като съедини началото и края въ едно, тогава вече разбира, какво значи, да бжде кандидатъ за Божествения свѣтъ. Богъ казва за себе си: „Азъ съмъ алфа и омега“. Това значи: Азъ съмъ този, който и въ началото, и въ края съмъ единъ и сщъ, неизмѣненъ.

Всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да бжде неизмѣненъ; какъвто е въ началото, такъвъ да бжде и въ края. За тази цель той трѣбва да работи върху себе си, да бжде внимателенъ къмъ всички: къмъ млади и стари, къмъ учени и прости, къмъ бедни и богати. Както всѣки човѣкъ е удъ на Божествения организъмъ, така и всѣки народъ. Всѣки човѣкъ, всѣки народъ има свое мѣсто въ Великия организъмъ. Докато е на мѣстото си, той има велико предназначение. Напусне ли мѣстото си, той се намира предъ голѣма катастрофа.

Каква е задачата на съвременния човѣкъ? Задачата на всѣки човѣкъ е да създаде глава,

която да бжде добъръ проводникъ на свѣтлината; да създаде сърдце, което да бжде добъръ проводникъ на топлината; да създаде тѣло, което да бжде добъръ проводникъ на силитѣ въ природата. Въ това седи бждещата религия и бждещата наука. Отъ всички се иска свѣтълъ умъ, топло сърдце и здраво тѣло. Ще кажете, че това е задача на животѣ. Но кжде сж заминалитѣ за онзи свѣтъ? Тѣ сж степени, както ледътъ се топи и превръща въ вода. Губи ли се водата? Водата не се губи, но се влива въ широкото море. Следователно, вашитѣ заминали се вливатъ въ васъ и ви предаватъ отъ своята свѣтлина, топлина и сила. Ако между баща ви и васъ има добра връзка, т. е. ако се обичате, като замине за другия свѣтъ, той ще се влѣе въ васъ и ще увеличи свѣтлината на ума ви, топлината на сърдцето ви и силата на тѣлото ви. Ако не се обичате, той пакъ ще се влѣе въ васъ, но ще изпитате понижаване въ свѣтлината на ума ви, въ топлината на сърдцето ви и въ силата на вашето тѣло. Сжщото става и при заминаване на ваши приятели или неприятели. Който заминава за онзи свѣтъ, трѣбва да повдигне температурата на ближнитѣ си, а не да я понижи.

Желая ви да бждете добри проводници на Божествената свѣтлина, топлина и сила, за да внесете въ ума си повече свѣтлина, въ сърдцето си — повече топлина и въ тѣлото си —

повече сила. Придобие ли тия нѣща, вие живѣете въ вѣрата, а не въ вѣрването.

*

8. Беседа отъ Учителя, държана на
11. августъ, 5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Да имате любовъ

На едно мѣсто въ Евангелието Христосъ казва: „Да имате любовъ единъ къмъ другъ“. Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ любовта. Но въ любовта има и смущения. Всѣки се оплаква, че не го обичатъ, както трѣбва. За да те обича нѣкой, ти трѣбва да заслужавашъ. Любовта е нѣщо ценно, което не се дава всѣкога.

Отъ какво произтичатъ смущенията?—Отъ безлюбие. Сжществуватъ три вида смущения: материални, сърдечни и умствени. Казано е въ Евангелието: „Да се не смущава сърдцето ти“. Вѣрно е, че човѣкъ не трѣбва да се смущава, но какъ да не се смущава, когато нѣма пари? Какъ да не се смущава длъжникътъ, когато кредиторътъ му иска въ опредѣленъ срокъ да си плати дълга? Какъвъ е цѣрътъ да се не смущава сърдцето ви? Христосъ дава цѣръ противъ смущението, като казва: „Вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвайте!“ Защо трѣбва човѣкъ да се цѣри отъ смущението? Смущението парализира човѣшкия организъмъ. Много органически болести се дължатъ на вътрешното смущение въ човѣка.

Често лѣкаритѣ говорятъ за кръвно налѣгане. Въ зависимостъ отъ смущението, въ човѣка сжществува сърдечно, умствено и волево налѣгане. Само по себе си, налѣгането не е лошо нѣщо. Туришъ товаръ на гърба си и усѣщашъ налѣгане. Нѣкой иска нѣщо отъ тебе — налага се. Въпрѣки това хората се страхуватъ отъ кръвното налѣгане. Защо се страхуватъ? — Защото се предизвиква отъ нечисга, венозна кръвъ, вследствие на което кръвообръщението не става правилно. Кръвното налѣгане се цѣри лесно, съ пиявици. Какъ се цѣрятъ, обаче, сърдечното и умственото смущения? Тѣ засѣгатъ сърдцето, дихателната система и кръвоноснитѣ сѣдове. Много хора умиратъ преждевременно, благодарение на кръвното налѣгане. Затова, именно, Христосъ казва, да се избѣгватъ всички видове смущения. Щомъ имате любовъ, смущенията бѣгатъ отъ васъ. За да не се натъквате на излишни смущения, не давайте поводъ да ви защитава нѣкой слабъ човѣкъ. Ако слабиятъ ви защитава, вие ще бждете бити на общо основание. Ако ви защитава нѣкой, той трѣбва да бжде силенъ. Мнозина търсятъ защита въ паритѣ, въ дрехитѣ, въ кжшитѣ си. Обаче, ако изгубятъ паритѣ, дрехитѣ и кжшитѣ си, тѣ се смушаватъ. Защо се смушаватъ? — Защото сж разчитали на слаби срѣдства.

Хората изпадатъ въ смущения, мжнотии, тревоги и казватъ: Не мога да направя това или онова. Тѣ не се познаватъ. Тѣ могатъ да

направятъ всичко. — Кога? — Когато се намѣрятъ въ безизходно положение. Въ това отношение човѣкъ постѣпва като котката, която е голѣма аристократка. Ако на пътя ѝ се изпрѣчи малка височинка, тя не иска да я прескача, мързи я, и затова обикаля оттукъ-оттамъ, докато намѣри свободенъ пътъ. Обаче, ако се намѣри въ голѣмо затруднение, и два метра височина да ѝ се изпрѣчи, веднага ще я прескочи. И човѣкъ, като котката, търси лесния пътъ; ако се намѣри въ голѣмо затруднение, и два метра високо препятствие може да прескочи. Запримѣръ, докато не се е оженила и не е станала майка, момата търси лесния пътъ въ живота и мисли, че не може да изпълни нѣкакво голѣмо задължение. Като се ожени и стане майка, тя е готова да изпълни всичко, каквото детето ѝ пожелае. Детето ѝ казва: Ти обеща, че ще се грижишъ за мене и съ любовъ ще изпълнишъ всичкитѣ си задължения, защото азъ искамъ да живѣя. Майката се въоръжава съ сила и търпеливо изпълнява всичко, каквото детето желае. Ако не може да изпълни нѣщо отъ задълженията си къмъ детето си, тя страда и се смущава.

„Да се не смущава сърдцето ви“. — Защо? — Защото нѣкои смущения ставатъ причина за подпушване на известни енергии, които текатъ въ човѣшкия организъмъ — въ неговото сърдце, въ неговия умъ и въ цѣлата му нервна система. Човѣкъ е акумулаторъ, въ който се преплитатъ енергии. Въ математиче-

ско отношение, човѣкъ представя една отъ най-сложнитѣ формули. Който може да преведе тази формула въ геометрически образъ, той има вече ясна представа за човѣка.

„Да се не смуцава сърдцето ви“. — Защо? — Защото смущенията внасятъ особенъ родъ киселини въ човѣшкия организъмъ, които го разрушаватъ. Като се смуцава за маловажни работи, човѣкъ губи най-хубавитѣ си чувства. Когато влѣзе въ умствения свѣтъ, човѣкъ започва да си чъртае планъ за нѣкакво постижение. Запримѣръ, той иска да стане силенъ човѣкъ и развива мускулитѣ си, да бждатъ яки, здрави. Идеалътъ на този човѣкъ е да вдига тежести, да прояви силата си. Казва се за единъ американецъ, че могълъ да вдига на рѣце единъ конъ и едно конче. Колкото и да билъ силенъ, намѣрилъ се по-силенъ отъ него, който могълъ да вдига два коня и едно конче. Трѣбва ли първиятъ юнакъ да се смуцава, че нѣкой го надминава по сила? Сега има машини, които вдигатъ много по-голѣми тежести отъ най-силния човѣкъ. Значи, въ физическо отношение човѣкъ разполага съ известенъ мащабъ отъ сила, съ която може да се хвали. Сегашнитѣ машини надминаватъ неговата сила. Важно е, човѣкъ да бжде силенъ въ духовно отношение. Въ това седи смисълътъ на живота.

Съвременнитѣ хора иматъ доста мъчности отъ миналото, вследствие на което сж дошли до положение на постоянни войни: мъже

и жени воюватъ помежду си, синове и бащи, майки и дъщери, учители и ученици. Държавитѣ отъ своя страна се дѣлятъ на партии, които сжщо воюватъ помежду си. Сега се явява едно течение, да се премахнатъ партиитѣ, за да се освободи свѣтътъ отъ борби. Има нѣщо ново, което иде сега и което трѣбва да се изучава. Лесно е да намѣришъ погрѣшкитѣ на хората. Лесно е да кажешъ, че нѣкой не живѣе добре. Лесно е да кажешъ на нѣкого, че трѣбва да обича. Знаете ли, колко мжно е да обичашъ човѣка?

Представете си, че нѣкой ви заповѣдва да ядете сухъ, мухлясалъ хлѣбъ. Какво ще правите? Ще го ядете по принуждение. Ако ви дадатъ прѣсенъ, доброкачественъ хлѣбъ, ще го ядете доброволно, безъ принуждение. Следователно, не е лесно да върши човѣкъ нѣщо по принуждение. То е все едно, да му дадатъ мухлясалъ хлѣбъ и да му заповѣдатъ да го яде. Днесъ повечето нѣща ставатъ чрезъ принуждение. Това показва, че ние живѣемъ въ епохата на принуждението.

Иде нова епоха въ свѣта, която пресѣва хората. Това е епохата на любовта, която внася свободни, разумни отношения между хората. Ако обичате нѣкого и въ тази любовъ губите силата си, любовта не е на мѣсто. Ако въ любовта и двамата искатъ само да печелятъ, любовта имъ не е на мѣсто. Въ любовта и печалбата, и загубата сж на мѣсто. Въ любовта и който обича, печели, и когото обичатъ сжщо

печели. Значи, въ любовта и двамата печелятъ; въ безлюбието и двамата губятъ. Това е новото опредѣление на любовта. Тъй щото, дойдете ли до любовта, ще знаете, че които се обичатъ, печелятъ и въ физическо, и въ сърдечно, и въ умствено отношение.

Нѣкой се хвали, че има голѣма любовъ. Каква любовъ е тази, при която човѣкъ плаче? Ще кажете, че човѣкъ плаче отъ умиление. Добре е да плаче човѣкъ отъ умиление, но плачътъ отъ умиление съживява мъртвия, а плачътъ безъ умиление умъртвява хората. Ще кажете, че нѣкой плаче отъ любовъ. Какви сж тѣзи сълзи отъ любовъ? Ако всички хора плачатъ отъ любовъ, земята би се превърнала на рай. Досега не съмъ срѣщалъ човѣкъ, който да плаче отъ любовъ. Това е мое мнение. Ако тѣзи сълзи, за които казвате, че сж отъ любовъ, капятъ върху нѣкое дърво или растение, тѣ ще го унищожатъ; ако капятъ върху животно, то ще умре; ако капятъ върху човѣкъ, и той ще умре. Изобщо, тѣзи сълзи умъртвяватъ, не се отразяватъ добре върху животѣ сщества. Днесъ повечето хора плачатъ отъ любовъ и се оплакватъ, че сж нещастни. Има смисълъ човѣкъ да плаче за любовъ, а не отъ любовъ.

Като изучавамъ хората, азъ търся причинитѣ за тѣхнитѣ смущения. Слушамъ проповѣдникътъ, все за онзи свѣтъ говори, приготвя своитѣ пасоми, но въ края на краищага нищо не постига и се разочарова. Младата мома мечтае за нѣкой красивъ и богатъ момъкъ. Тя

си въобразява, какъ той ще я гледа като царица, какъ ще живѣе въ палатъ, обиколена съ слугини. Като се ожени, вижда, че нищо не се сбѣжда. Лицето ѝ се разваля, тя се разочарова и казва: Лошъ човѣкъ излѣзе моятъ възлюбенъ. Не струва човѣкъ да се жени. Нѣма смисълъ човѣкъ да обича. Тя обвинява любовта. Това, което тя нарича любовъ, не е никаква любовъ.

Следователно, ако нѣкой ви пита, обичате ли го, вие го запитайте, оценява ли той любовта. Ако я оценява, любовта сама по себе си ще дойде; ако не я оценява, нѣма да дойде. Който оценява любовта и я възприема правилно, той е доволенъ отъ всичко. Каква любовъ е тази, която прави хората недоволни? Отъ хиляди години насамъ Богъ проявява любовта си, и всички хора сж недоволни: майката е недоволна, бащата е недоволенъ, дѣдото и бабата сжщо сж били недоволни. И децата, които се раждатъ, сж недоволни. Че, наистина, и дѣдото е билъ недоволенъ, виждаме по това, че е грѣшилъ. Доволниятъ човѣкъ не грѣши. Ще каже нѣкой, че умира отъ любовъ къмъ Христа. Ние се нуждаемъ отъ хора, които живѣятъ за Христа, а не отъ такива, които умиратъ за Него. Момата казва, че умира отъ любовъ къмъ възлюбения си. Кое ѝ дава поводъ да умира отъ любовъ за него? Каква полза ще принесе на нѣкого, че умира отъ любовъ? Така не се говори. Това не е логическа речъ. За предпочитане е човѣкъ да живѣе

безъ аргументирана речъ, отколкото да умре съ аргументирана речъ.

И тъй, ние говоримъ за онази любовъ, която изисква животъ отъ насъ. Ние говоримъ за онази любовъ, която носи животъ за всички хора. Тази любовъ е Божествена. Отдето и да дойде, тя носи животъ въ себе си. Не мислете, че тя ще дойде само отъ едно мѣсто. Не, тя ще дойде отъ животнитѣ, отъ растенията, отъ дърветата, отъ камънитѣ. Тя ще дойде отъ свѣтлината, отъ въздуха, отъ водата. Нѣма да остане мѣсто, отдето тя да не дойде и да не проговори на хората. Ще кажете, че любовта ще дойде отгоре. Какъ разбирате вие думата „отгоре“? Съ аеропланъ ли ще слѣзе любовта? Ако е въпросъ за аеропланъ, ние виждаме, какво слиза отъ съвременнитѣ аероплани. Тѣ снасятъ отгоре своитѣ яйца. Вие знаете, какво правятъ тия яйца. Тѣ умъртвяватъ хората, а не носятъ животъ. Тѣ носятъ смъртъ за човѣчеството. Какво ще кажете за тия аероплани? Не само аеропланитѣ, но и пушкитѣ, и топоветѣ снасятъ яйца, които умъртвяватъ. Въ този смисълъ, тия изобретения сж женски, понеже раждатъ, т. е. снасятъ яйца. Оттукъ можемъ да кажемъ, че свѣтътъ се е развалилъ отъ жени, които раждатъ. Не ме разбирайте криво. Азъ говоря за жената въ другъ смисълъ, за друга жена, а не за тази, която вие познавате. Камилската птица сжщо снася яйца. Нейнитѣ яйца бѣха най-голѣми. Но сега има яйца още по-голѣми

отъ тия на камилската птица. Тѣ тежатъ до две хиляди килограма. Дето падне такава яйце, причинява голѣми пакости.

Азъ не съмъ противъ аеропланитѣ, противъ пушкитѣ и орждията, но искамъ, тѣхнитѣ яйца да допринасятъ благо за човѣчеството. Дето падне такава яйце, да поникне нѣщо хубаво — обуца, дрехи, шапки, храни и плодове. Знаете ли, колко струва едно отъ тия яйца? Като се превърне въ пари, то задоволява нуждитѣ на много хора. Тогава всѣки ще каже: Дойдоха Божественитѣ птици и донесоха на всѣки човѣкъ подаръци. Кой нѣма да се радва на такава птица и на нейнитѣ яйца? Обаче, отъ яйцата на сегашнитѣ птици, които се превърнали въ машини, всѣки бѣга. Всѣки тича да се скрие нѣкъде, да не го засегне нѣкое парче отъ тѣхъ. Страшни сж сегашнитѣ яйца! Дето паднатъ, рушатъ, разораватъ земята на голѣма дълбочина.

Като изучавате живота, виждате, че найлеснитѣ нѣща се изпълняватъ най-мжчно. Найхубавитѣ нѣща създаватъ тягостни състояния. Запримѣрь, срещне ме нѣкой и ми казва, че съмъ много добъръ. Защо ми казва това? Ако, наистина, съмъ добъръ, азъ зная това. Но той има нѣкаква користна цель. Щомъ каже, че съмъ много добъръ, следъ това добавя: Можешъ ли да ми помогнешъ въ нѣщо? Ако кажа, че не мога да му помогна, той намира, че не съмъ добъръ. Значи, ако не му помогна, веднага ставамъ лошъ. Добъръ съмъ, докато

взима нѣщо отъ менѣ. Щомъ нищо не взима, ставамъ лошъ. Ние трѣбва да дойдемъ до положение, да благодаримъ за най-малкото, което ни се дава. Тогава отношенията ни ще бждатъ правилни.

Тѣй щото, когато казвате, че единъ човѣкъ е много добъръ, или много лошъ, вие трѣбва да имате мѣрка, съ която да опредѣлите неговата доброта или лошавина. Коя е мѣрката, споредъ която опредѣляте качествата на нѣщата? Когато кажете, че обичате нѣкого повече отъ всички хора, вие нѣмате мащабъ, съ който да мѣрите нѣщата. Колко го обичате? Повече отъ всички хора? Това не е още мѣрка. Другъ е въпросътъ, ако кажете на нѣкого, че го обичате като себе си. Като „себе си“, това е мащабъ, който всички познаватъ. Да обичашъ нѣкого, това значи, да работишъ за него, като за себе си. Обичътъ внася разположение въ човѣка, а не тревога. Когато помислишъ за онзи, когото обичашъ, сърдцето и умътъ ти се изпълватъ съ вътрешна радостъ и разположение; предъ тебъ се отваря широкъ, красивъ свѣтъ.

Следователно, любовта отваря очитѣ на човѣка, да вижда нѣща, които съ обикновени очи не вижда. Само любещиятъ има отворени очи. Той вижда, както астрономитѣ виждатъ и най-малкитѣ звезди на небето. Астрономътъ прави своитѣ наблюдения съ телескопъ и вижда това, което хората съ просто око не виждатъ. Той насочва своя телескопъ къмъ небето и ви-

жда звездитѣ, изучава ги и прониква въ тѣхния животъ. Чрезъ силно увеличаване на звездитѣ нѣкои астрономи изучаватъ устройството имъ и казватъ, че и тамъ живѣятъ разумни същества, по-интелигентни отъ хората на земята. Тѣ казватъ, че хората се ползватъ даже отъ тѣхната интелигентность. Като възприема отъ любовта и интелигентността на тия същества, човѣкъ не може да не каже въ себе си, че, наистина, Богъ е Любовь. Заслужава човѣкъ да излиза вечеръ съ своя телескопъ и да наблюдава небето. Достатъчно е всѣка вечеръ да наблюдава по половинъ часъ небето, за да се освободи отъ всѣкакво обезсърдчение. Добре е да бжде човѣкъ астрономъ, да се освободи временно поне отъ полицитѣ, които му предстоятъ да плаща.

Съвременниятъ човѣкъ трѣбва да дойде до широко разбиране на нѣщата, а главно на любовта. Той трѣбва да реши задачитѣ си правилно. Ако с въпросъ за професора, той правилно и лесно решава задачитѣ си. Ученикътъ, обаче, забърква задачитѣ си, не ги решава правилно. Не е лесно човѣкъ да реши задачитѣ на любовта. Ако не можете да обичате единъ бръмбаръ, едно камъче, една росна капка, вие не можете да обичате и човѣка. Видѣтъ на росната капка трѣбва да привлича вниманието на човѣка, както детето привлича вниманието на майката и на бащата. Въ росната капка има нѣщо разумно. Тя не е само за украшение. Като видите единъ цвѣтъ,

и той трѣбва да спре вниманието ви. Всѣки цвѣтъ възприема нѣщо велико отъ Божѣственния свѣтъ, съ което заслужва вниманието на човѣка. Следъ милиони години този цвѣтъ ще се превърне въ нѣкой арахангелъ. Като видите едно цвѣте, казвате, че е нѣщо обикновено, просто. Обаче, то има такъвъ ароматъ, какъвто човѣкъ нѣма. Въ дадения случай, цвѣтето е поучено отъ човѣка. Отъ човѣка зависи, какъ гледа на нѣщата. Ако обича всичко, което Богъ е създалъ, той навсѣкжде вижда Божественото и го цени.

Сегашнитѣ хора трѣбва да спратъ вниманието си върху онова, което Богъ е създалъ. А всичко, създадено отъ Бога, има за целъ да събуди Божественото начало въ човѣка. Събуди ли се Божественото въ човѣка, той навсѣкжде вижда проявлението на Бога. Ето защо, искаме ли да намѣримъ Бога, ние трѣбва да обичаме всичко онова, което Той е създалъ. Да обичате всички, това значи, да обичате Едного.

Ще кажете, че това е мъчна работа. Не, това е най-лесно. Когато хората дойдатъ до положение да обичатъ всички, земята ще се превърне на рай. При това положение, човѣкъ може да направи всичко, каквото пожелаетъ. Ако не обича, той нищо не може да направи. Любовта прави човѣка мощенъ. И сегашнитѣ хора се обичатъ, говорятъ за любовъ, но се мъчатъ. Виждате, че нѣкой пѣшка, мъчи се, не знае, дали го обичатъ. Каква любовъ е тази,

която измъчва хората? Тѣ се мъчатъ, защото се съмняватъ въ любовта. Тѣ се питатъ, дали Богъ ги обича, или не. Нѣма защо да се съмняватъ. Има единъ признакъ, по който познаватъ хората на любовта. Тѣ разнасятъ особень ароматъ. Огъ тѣхъ се отдѣля особено ухание, особень нектаръ, който съ години не можете да забравите. Достатъчно е единъ пътъ да усѣтите това ухание, за да пожелаете и втори пътъ да го помиришете. Ще кажете, че за любовта не се говори. Съгласенъ съмъ съ това. Обаче, трѣбва да знаете, че любовта започва въ тайно, а свършва въ явно. Тя мяза на онѣзи малки искри, които никой не вижда. Като се разгорятъ, всичко започва да гори. Стане ли огъньтъ голѣмъ, всички го виждатъ.

Любовта има две запалки. Като се докоснешъ до еднага, любовта започва да дими, да пуши, безъ да издава свѣтлина. Тази любовъ е най-опасна. Ние я наричаме „слѣпа любовъ“. Щомъ се докоснешъ до втората запалка, любовта веднага започва да гори, при което се отдѣля мека, приятна свѣтлина. Това е любовта, на която очитѣ сж отворени. Тя вижда не само напредъ, но и назадъ. Погледне ли те веднъжъ, ти веднага трѣгвашъ следъ нея и започвашъ да се въртишъ наоколо ѝ, както земята се върти около слънцето. Ако престане да се върти около слънцето, земята ще хвъркне далечъ отъ него, на милиони километри. На сжщото основание, казвамъ: Ако човѣкъ обича хората, безъ да вижда Бога въ тѣхъ, той ще

хвъркне нѣкжде изъ пространството, т. е. ще умре. Той ще се намѣри на километри далечъ отъ центъра на земята. Ето защо, като обичате себе си и ближнитѣ си, обичайте Бога въ тѣхъ. Това е правилното отношение на човѣшката душа къмъ Първата Причина на нѣщата.

Както азъ ви говоря, така всѣки може да ви говори, но вие трѣбва да различавате, отъ какъвъ източникъ идатъ тия думи. Като дойде смъртта при васъ и започне да ви говори, кажете ѝ: Ти не знаешъ ли, че азъ обичамъ Бога? Ако те обикна, знаешъ ли, какво ще стане съ мене? Ще хвъркна нѣкжде въ пространството, ще се отдалеча отъ центъра на живота.

Какво представя смъртта? Смъртта е ангелъ съ две лица: едното лице е черно, наречено смъртъ; другото лице е свѣтло, красиво, то носи животъ. Докато не познаваме любовта, смъртта царува; щомъ познаемъ любовта, безсмъртието царува. Щомъ дойдемъ до любовта, до безсмъртието, ние цитираме стиха, който Христосъ е казалъ: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводилъ“.

Сега, понеже говоря за единъ отъ най-великитѣ въпроси — за любовта, не искамъ да остане въ умоветѣ ви нито една отрицателна мисль. Гледайте на живота така, както никой досега не е гледалъ. Не мислете, че любовта не съществува въ свѣта. Огъ хиляди години насамъ любовта съществува на

земята, но хората още не сж я оценили. Вие трѣбва да се научите да не продавате любовта си, но да я оценявате. Оценявайте любовта на всѣки човѣкъ, който ви обича. Не се мѣсете въ любовта и не давайте съвети, какъ трѣбва да се обича. Оставете любовта да се проявява свободно. Може би, нѣкои хора ви обичатъ повече, отколкото вие си представяте. Може би, нѣкои хора сж жертвували за васъ повече, отколкото вие сте жертвували за себе си.

И тъй, бждете разумни, да не петните ума, сърдцето и душата си съ дребнави мисли и съмнения, дали Богъ ви обича, или не. Въ любовта нѣма измѣна. Единственото нѣщо, въ което нѣма измѣна, това е любовта. Тамъ, дето има измѣна, това не е любовъ. Най-чистото нѣщо на свѣта е любовта. Следователно, вѣрвайте въ онази любовъ, въ която нѣма никаква измѣна.

Т. м.

✱

9. Беседа отъ Учителя, държана на
11. августъ, 1940 г. 10 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Божествена радостъ

Съвременнитѣ хора се дѣлятъ на свѣтски и духовни. Тѣ се различаватъ по начина на работата си: свѣтскитѣ хора, къмъ които се отнасятъ материалиститѣ, се движатъ отъ резултати къмъ закони и отъ закони къмъ принципи. Религиознитѣ и духовнитѣ се движатъ по обратенъ пътъ: отъ принципи къмъ закони и отъ закони къмъ резултати.

Като наблюдавате мѣстноститѣ около езерата, виждате, че тѣ иматъ особенъ строежъ, особена архитектура, която никой обикновенъ човѣкъ не може да изработи. Тукъ сж работили съвършени, възвишени същества, предъ които и най-ученитѣ хора на земята сж деца отъ забавачница или отъ първо отдѣление. Тѣзи мѣстности сж едни отъ най-красивитѣ мѣста на Рила. Като се движите около езерата, изучавайте флората и фауната на Рила, както и разположението, строежа и състава на скалитѣ и на земнитѣ пластове. Да се движи човѣкъ по планинитѣ съзнателно, това значи, да изпитва истинска, Божествена радостъ.

Като се говори за радостъта, виждаме, че всички хора се стремятъ къмъ нея. Каква е тази радостъ, какво крие въ себе си, тѣ не се

интересуватъ. За тѣхъ е важно, да се радватъ. Ние пъкъ казваме: Стремете се къмъ чистата Божествена радостъ, която не съдържа условия за страдания. Значи, има два вида радости: човѣшка и Божествена. Човѣшката радостъ носи въ себе си и радостъ, и страдания, а Божествената — само радостъ. Въ такъвъ случай, за предпочитане е човѣкъ да приеме страданието, което носи радостъ, отколкото радостъта, която носи страдание. Животъ съ сградания и радости е за предпочитане предъ животъ безъ сградания, но и безъ радости. Свѣтскиятъ човѣкъ предпочита радостъта предъ страданието, а духовниятъ — страданието предъ радостъта. Животътъ на свѣтския човѣкъ започва съ радостъ, свършва съ страдание; животътъ на духовния човѣкъ започва съ страдание, свършва съ радостъ. Божествениятъ животъ започва съ радостъ и свършва съ радостъ. Той примирява радоститѣ съ страданията на обикновения и на духовния човѣкъ, като образува отъ тѣхъ Божествената радостъ. Въ духовния животъ скръбъта трѣбва да отстъпи мѣстото си на радостъта, а въ човѣшкия животъ радостъта трѣбва да отстъпи на скръбъта. Само по този начинъ скръбъта и радостъта могатъ да се примирятъ и да се превърнатъ въ Божествена радостъ. Само любовта е въ състояние да примири радостъта съ скръбъта.

Едно трѣбва да знаете: каквото и да правите, вие не можете да се освободите отъ страданията. Всички живи същества страдатъ.

Колкото на по-високо стъпало се намиратъ, толкова по-голъми сж страданията имъ. Страдания сжществуватъ въ всички свѣтове: въ физическия, въ сърдечния и въ умствения. Като страда и разумно използва страданията си, човѣкъ придобива капиталъ, съ който гради своето бъдеще. На физическия свѣтъ капиталътъ на човѣка сж неговитѣ постъпки, въ духовния свѣтъ — чувствата, а въ умствения — мислитѣ. Съ други думи казано: размѣнната монета на физическия свѣтъ се крие въ постъпките; размѣнната монета на сърдечния свѣтъ се крие въ чувствата; размѣнната монета въ умствения свѣтъ се крие въ мислитѣ. Ако не постъпва добре, човѣкъ се лишава отъ капиталъ на физическия свѣтъ; ако не чувства правилно, той се лишава отъ капиталъ въ сърдечния свѣтъ; ако не мисли право, той се лишава отъ капиталъ въ умствения свѣтъ. Като знаете това, не се гнѣвете за нищо и никакво. Когато получавате блага, радвайте се; когато отнематъ благата ви, пакъ се радвайте. Човѣкъ трѣбва да дойде до такова самообладание, че и като губи, и като печели, да запази своя вътрешенъ миръ. Който има самообладание, той цени еднакво и доброто, и злото.

И тъй, за да се справятъ съ злото, и съ доброто, хората трѣбва да се освободятъ отъ илюзиитѣ въ живота, т. е. да ги разбиратъ. Натъкне ли се на нѣкаква илюзия въ живота си, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да излѣзе отъ нея. На физическия свѣтъ илюзиитѣ сж неиз-

бѣжни. Запримѣрь, ако сте въ тренъ, фѣйтонъ или автомобилъ, струва ви се, че вие сте въ покой, а предметитѣ се движатъ. Така ли е въ сжщностъ? При това, ако се движите къмъ западъ, предметитѣ се движатъ къмъ изтокъ. И това е илюзия. Докато гледа на илюзиитѣ като на реални нѣща, човѣкъ не е намѣрилъ правия пжтъ въ живота. Човѣкъ трѣбва да живѣе много време на земята, за да се освободи отъ всички илюзии и да поеме правия пжтъ.

Какъ може човѣкъ да живѣе дълго време на земята? Чрезъ преражданията. Много пжти човѣкъ ще се преражда, докато научи уроцитѣ на живота. Но и това не е лесно. За да се въплѣти и да дойде на земята, човѣкъ трѣбва да се конкурира съ милиони души. Единъ отъ тѣхъ ще се прероди, но докато постигне това, той минава презъ голѣми страдания. Щомъ се прероди, започва друга борба—за първенство. Всѣки иска да бжде богатъ, силенъ, ученъ, да заема първо мѣсто въ свѣта. Защо трѣбва да бждешъ пръвъ? Не можешъ ли да бждешъ последенъ и отъ това положение да работишъ, да реализирашъ своитѣ желанія? Ако въ радостъта си пръвъ, въ скръбъта ще си последенъ; обратно: ако въ скръбъта си пръвъ, въ радостъта ще бждешъ последенъ. Това сж неизбѣжни пжтища въ човѣшкия животъ. Кой богатъ не е осиромашалъ? И кой сиромасъ не е разбогатѣлъ? Ето, Давидъ бѣше овчаръ и после стана единъ отъ вид-

нитѣ царе на Израилѣ. Като царь, той мислѣше, че може да направи всичко, каквото желае, но видѣ, че не е така. За всѣка своя погрѣшка той трѣбваше да плати. Въ всѣки човѣкъ ими по единъ Давидъ, по единъ Соломонъ, съ които трѣбва да постъпва разумно. Въ всѣки човѣкъ има отъ старитѣ пророци, които трѣбва да постави на мѣстата имъ.

Като знаете това, пазете се отъ своето минало, въ което се криятъ нѣкои отрицателни чѣрти. Запримѣрь, сегашниятъ човѣкъ се обявява противъ войната, не иска да убива, да върши престѣпления. — Защо? — Защото животътъ му се излага на опасностъ. Въирѣки това, човѣкъ всѣки моментъ воюва съ своитѣ мисли и чувства. Въ тази борба нѣкои отъ мислитѣ и чувствата му изчезватъ, и то най-добритѣ. Въ края на краищата той мисли, че е победилъ. Вжтрешната война въ човѣка трѣбва да престане. Щомъ престане вжтрешната война, съ нея заедно ще престане и външната.

И тѣй, за да се справи съ мжчнотиитѣ, съ несгодитѣ и съ противоречията въ живота си, човѣкъ се нуждае отъ свѣтълъ умъ, отъ благородно сърдце и отъ здраво тѣло.

х

10. Беседа отъ Учителя, държана на седемтѣ рилски езера, 14 августъ, 1940 г.

Магическата сила на любовта

Много автори сж правили опити да опишатъ любовта. Въ това направление тѣ сж успѣли само донѣкжде, а не напълно.—Защо? — Любовта има качества, които не се подаватъ на описание. Освенъ това, любовта има качества, които и досега още не сж известни на хората. Щомъ не имъ сж известни, тѣ не могатъ нито да говорятъ за тѣхъ, нито да ги описватъ. Нѣкой казва, че сърдцето му изгорѣло отъ любовъ. Каква любовъ е тази, която може да изгори сърдцето на човѣка? Любовта никога не може да изгори едно сърдце. Ще кажете, че страдате отъ любовъ. И това не е вѣрно. Любовта не причинява страдания. Тя изключва всѣкакви страдания. Вѣрно е, че човѣкъ страда, че сърдцето му гори отъ страдания, но причината за това не е любовта. Огньтъ, който причинява страдания и горение на човѣшкото сърдце, не е свещениятъ огнь на любовта.

Всички хора говорятъ за любовта, като атрибутъ на Бога, но какво представя тази любовъ, и тѣ не знаятъ. Сложно нѣщо е любовта. Едно отъ качества на любовта е нейното постоянство и неизмѣнностъ. Следова-

телно, каква любовъ е тази, която постоянно се мѣни? Нѣкой ви приема добре, гощава ви, и вие го обиквате. На другия день той не ви приема въ дома си, вие не го обичате вече. Нѣкой ви направи услуга, вие го обиквате. Щомъ се откаже да ви услужва, вие не го обичате вече. Този видъ любовъ между хората не е нищо друго, освенъ търговски отношения: единиятъ е купувачъ, другиятъ - продавачъ. Докато купувачътъ има пари, а продавачътъ — стока, работитѣ вървятъ добре. Обаче, ако купувачътъ нѣма пари, и пролавачътъ нѣма стока, отношенията се развалятъ. Тѣй щото, търговскитѣ отношения представятъ външна страна на любовта. Любовта има и вътрешна, подълбока страна, която трѣбва да се изучава.

Майка ражда нѣколко деца. Тя се грижи за всички: храни ги, облича ги, учи ги. Привидно тя обича всички еднакво; въ сжщностъ, къмъ едно отъ децата си тя има по-голъма любовъ. Защо? Ще кажете, че това дете е най-послушно. Може послушанието да е причина за това, а може причинага да е друга. Често най-любимото дете на майката е най-непослушно, но тя вижда въ него такива заложби, каквито въ другитѣ деца не съществуватъ. Въ лицето на любимото си дете, майката вижда единъ скъпоцененъ камъкъ, който нѣкога ще се разработи, и всички ще го ценятъ.

Следователно, различни сж поводитѣ, за които човѣкъ може да бжде обичанъ. Днесъ обичате човѣка за хлѣба, който ви доставя;

за паритѣ, които ви дава; за знанията, които черпите отъ него и т. н. Обаче, самиятъ човѣкъ ще обичате въ бждеще. Докато обичате човѣка за това, което носи въ себе си, вашата любовъ не е истинска. Истинската любовъ нѣма предъ видъ това, което човѣкъ носи; тя има предъ видъ самия човѣкъ, неговата неизмѣнна, вѣчна сжщина. Ще кажете, че градинарътъ обича дървото заради плода. Вѣрно е това, но тази любовъ е важна за децата. Истинскиятъ градинаръ обича дървото за самото дърво. Ако дървото има плодове, по-добре ще бжде за него, но той обича дървото и съ плодове, и безъ плодове. Хората смѣсватъ кжщата на човѣка съ самия човѣкъ. И кжщата му, т. е. тѣлото му е ценно, но то е временно: днесъ го има, утре го нѣма. При това, тѣлото на човѣка е изложено на постоянни промѣни. Какъ можете да обичате човѣкъ, който се промѣня постоянно? Преди всичко, като се мѣни често, вие не го познавате. Щомъ не го познавате, не можете да го обичате. Вие обичате човѣка, само ако го познавате. Не го ли познавате, не можете да го обичате. И обратно: щомъ обичате нѣкого, вие непременно ще го познавате.

Задачата на всѣки човѣкъ е да дойде до вътрешната, мистичната страна на любовта. Който се домогне до мистичната любовъ, той не говори никакъ за нея, или малко говори, а много работи. Добре е човѣкъ да прави всичко въ името на любовта, а малко да говори за нея.

Казвате ли на скжпоценния камъкъ, че го обичате? Вие го туряте въ кутия, затваряте добре кутията, туряте я на скрито мѣсто и на никого не говорите за него. Ако говорите много за скжпоценния камъкъ, скоро ще го изгубите. Следователно, колкото повече говорите за любовта, толкова повече я обезценявате. Говорете по-малко за любовта, за да запазите стойността ѝ. Ако обичашъ нѣкого, дай му нѣщо ценно, направи нѣщо добро за него, или изнеси една негова добродетель, безъ да казвашъ, че го обичашъ. Кажешъ ли, че го обичашъ, любовта се скрива. Ако трѣбва да кажешъ нѣщо за любовта си къмъ даденъ човѣкъ, говори безлично, принципиално. Кажешъ ли името му, любовта изчезва.

Какъ можете да кажете, че обичате нѣкого, когато и вие сами не знаете, кого обичате? Вие обичате нѣкого въ даденъ човѣкъ, но кой е той, и вие не знаете. Вие обичате въ човѣка Онзи, Който го е посетилъ. Щомъ Онзи го напусне, вие не го обичате вече. Ако Онзи отново го посети, вие пакъ го обичате. Онзи, Който посещава човѣка, влиза въ него периодически. Ето защо, когато обичате нѣкого, не говорете, че обичате Ивана или Драгана, защото въ сжщностъ вие обичате онова свѣтло сжщество, което го посетило. Коя кесия обичате: пълната или празната? Докато кесията ви е пълна съ злато, обичате я; щомъ се изпразни, любовта ви къмъ нея из-

чезва. Златото, т. е. присъствието на Божественото въ човѣка, го прави обиченъ.

Често се говори за сродни, за колективни души. Подъ понятието „сродни или колективни“ души разбираме тѣзи, които сж излѣзли едновременно отъ Първоизточника на живота. Дето и да се намиратъ, тѣ чувствуватъ нѣщо близко, сродно помежду си. Щомъ се срещнатъ, безъ да си говорятъ, тѣ се разбиратъ и обичатъ. Тѣ не чувствуватъ нужда да казватъ, че се обичатъ. Ако единиятъ си позволи да каже, че обича своята сродна душа, той е внесълъ вече известно стѣснение, известно ограничение въ сърдцето ѝ. За да бъдете свободни, не изказвайте любовта си. Любовта не се нуждае отъ изложение, тя се чувствува. Като обичате човѣка, както трѣбва, той непременно ще почувствува любовта ви. Любовта се чувствува, а не се говори за нея. Това е Божественъ законъ. Езикътъ, съ който се изказва любовта, е принципаленъ, красивъ, поетиченъ.

Само поезията и музиката донѣкжде могатъ да изразятъ любовта на човѣка. Коя поезия и коя музика? Възвишената, чистата поезия и музика могатъ да изразятъ любовта на човѣка. Възпѣвайте любовта, безъ да я поставяте на лична основа. Станете пѣвци, музиканти и художници на любовта. Тя е единствениятъ потикъ, който може да застави човѣка да учи, да пѣе, да свири, да рисува, да оре и да копае. Ако любовта бжде обектъ

на вашето сърдце, вие ще се развивате правилно. Безъ любовъ нѣма успѣхъ. Какво ще стане съ градината ви, ако нѣмате вода? Всички цвѣтя, зеленчуци и плодни дървета ще изсъхнатъ. Водата представя живота, който излиза отъ любовта. Градината пъкъ е човѣшкото сърдце. Щомъ имате градина, т. е. сърдце, непременно трѣбва да имате вода, съ която да я поливате. Тази вода трѣбва да иде отъ Великия Източникъ на живота, а не отъ малки поточета и да я пренасяте съ кофи. Стремете се къмъ Великия Изворъ, който дава отъ своята вода изобилно и непрестанно.

Всички хора искатъ да бждатъ обичани. Това е естествено. Обаче, и тѣ трѣбва да обичатъ. Който обича, ще бжде обичанъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е обичанъ, но никой не знае, кой, именно, го обича. Виждате, че нѣкой човѣкъ ви обича, но кой ви обича чрезъ него, не знаете. И като не знаете, пакъ е приятно да ви обичатъ хората. да ви обръщатъ внимание. Вървите по улицитѣ, падне ви кърпичката и изведнѣжъ гледате, че нѣкой се затича, взема я отъ земята и ви я подава. Приятно ви става, че нѣкой обърналъ внимание на вашата личностъ. Ако никой не ви обръща внимание, неприятно ви става. Щомъ е така, обръщайте внимание и вие на хората, за да обръщатъ внимание и на васъ.

Много се е говорило за любовта, много се говори и сега, но все пакъ тя остава неразбрана и неприложена. Запримѣръ, нѣкой

ви обича, но вие не го разбирате и сте готови да му припишете нѣща, които той никога не с мислилъ. Вие го очаквате да дойде въ опредѣленъ день и часъ при васъ, но ако не стане споредъ обещанието, което ви е далъ, започвате да се съмнявате въ него и предполагате, че той съзнателно не идва. Щомъ знаете, че ви обича, защо не предположите, че нѣкаква причина, вънъ отъ него, го заставя да закъснѣе? Той пжтува съ тренъ, закъснение има по треноветъ и, безъ да иска, не може да изпълни обещанието си. Когато хората се разбиратъ въ любовта си, тѣ мислятъ едни за други най-хубави нѣща. Изобщо, разбраната любовъ вижда хубавитъ и добритъ чърти въ човѣка. Неразбраната любовъ вижда всѣкога и навсѣкжде отрицателното. Ето защо, когато нѣкой ви обича, или вие обичате нѣкого, знайте, че чрезъ васъ Богъ се проявява. Като знаете това, не хвърляйте сѣнки на Божието лице.

Следователно, дойдете ли до закона на любовта, знайте, че тя стои по-високо отъ всички осганали закони. Любовта е единствената сила въ свѣта, която съ никаква мѣрка не може да се опредѣли и измѣри. Тя се изучава и опредѣля само въ свръхсъзнанието. Влѣзе ли въ свръхсъзнанието, тамъ човѣкъ изучава нѣщата въ тѣхната абсолютна реалностъ. Казано е, че Богъ е Любовь. Той се проявява въ цѣлото Битие. Ако търсите любовта, ще я намѣрите въ цѣлото Битие. Като изучавате цѣлото Битие, проявено въ камъни-

тѣ, въ растенията, въ малкитѣ мушички, въ животнитѣ и въ хората, тамъ ще намѣрите любовта на Бога. Щомъ гледате на тревичката и на малкитѣ растения като проява на великата любовъ, съ тѣхъ можете да лѣкувате и най-страшнитѣ болести. И на смъртно легло да е човѣкъ, тази тревичка може да го излѣкува. Любовта се проявява еднакво и чрезъ малкитѣ, и чрезъ голѣмитѣ същества. Вѣтърѣтъ, който духа, сѣ също така проява на любовта. Когато сваля шапкитѣ огъ главитѣ на хората, любовта говори чрезъ него. Тя иска да имъ каже, че човѣкъ и безъ шапка може да живѣе. Нека слънцето огрѣва главата ви направо, да прониква повече свѣтлина въ нея. Любовта се проявява и чрезъ въздуха, и чрезъ водата, и чрезъ свѣтлината. Ще кажете, че можете да слънчасате, да имате слънчевъ ударъ. Не се страхувайте. Дето Богъ се проявява, тамъ никакви противоречия не съществуватъ. Противоречия има само тогава, когато отричаме Бога, когато отричаме любовта.

Доидатъ ли до любовта, хората изпадатъ въ голѣми противоречия. — Защо? — Защото се мѣсятъ въ работата на любовта. Кой колко ви обича, това не е ваша работа. А какъ вие обичате, това е изключително ваша работа. Това не се отнася до другитѣ хора. Не се интересувайте отъ това, много ли ви обича нѣкой, или малко. Какъвъ смисълъ има за васъ, да знаете, колко ви обича вашиятъ приятель? Представете си, той ви казва, че ви

обича надъ всичко въ свѣта, но не може да издържи на изпитанията, на които любовта го поставя. Какво придобивате отъ тази любовъ? Апостолъ Петъръ казваше на Христа, че е готовъ на всички жертви заради Него, но докле пѣтелтътъ пропѣ, той три пжти се отказа отъ своята любовъ.

И тъй, ще знаете, че за любовта нѣма училище. Какъ и колко трѣбва да обичате, на това никой не може да ви научи. Досега никой не е получилъ дипломъ за свършенъ курсъ по любовта. Кажете ли нѣкой, че има дипломъ за любовта, ще знаете, че той го е купилъ отнѣкъде. На земята нѣма училища за любовта. — Защо? — Защото тя сама е училище. На земята по-добро училище отъ училището на любовта не съществува. Който влѣзе въ това училище, той трѣбва да бжде специалистъ. Любовта не сжди никого. Любовта не прави зло на никое същество. Тя не търси своето право и никого не ограничава. Свещенъ е огньтъ на любовта. Тя изгаря всичко нечисто. Чистото пѣкъ претопява и го превръща въ злато. Ако си нечистъ, стой далечъ отъ любовта, да не те изгори. Ако си чистъ, влѣзъ въ любовта, за да те превърне въ злато.

Мнозина се извиняватъ, че не могатъ да обичатъ, и изнасятъ редъ оправдателни причини. Други пѣкъ казватъ, че силно обичатъ. И еднитѣ, и другитѣ сж на кривъ пжтъ. И който малко обича, и който много обича, и

двамата сж въ заблуждение. — Защо? — Защото любовта нѣма степени за сравнение. Нѣма какво да доказвашъ, че обичашъ малко, по-много и най-много; нѣма защо да казвашъ, че твоята любовъ е голѣма, велика и т. н. Обичашъ ли нѣкого, ще знаешъ, че обичашъ — нищо повече. Много, или малко обичашъ, това е излишно да се казва. Стариятъ казва, че билъ глупавъ, когато обичалъ. Младиятъ казва, че безъ любовъ не може да живѣе. И двамата сж на кривъ пѣтъ. И младиятъ, и стариятъ трѣбва да обичатъ, да хранятъ сърдцето си. Въ любовта присѣтствува цѣлото Битие. Като обичате нѣкого, вие ставате изворъ на колективното дѣло на любовта. Като обичате, вие се свързвате съ цѣлото Битие и се радвате на пълнотата на живота. Следователно, дали сте млади или стари, всички трѣбва да обичате, да бждете извори, да участвувате въ работата на цѣлото Битие.

Какво значи, да участвува човѣкъ въ работата на цѣлото Битие? Това значи, да върши той волята Божия. Обичайте, за да вършите волята Божия. Оставете хората да ви обичатъ, за да вършатъ и тѣ волята Божия. Ако нѣкой ви обича, благодарете за това и кажете му, че върви въ правъ пѣтъ. Не го учете, какъ трѣбва да обича. Не се мѣсете въ любовта на хората. Всѣки обича, както може. Започнете ли да го учите, какъ да обича, вие затваряте крановетѣ на любовта. Не подпушвайте любовта. Тя е изворъ, който постоянно

тече и извира. Спрете ли течението ѝ, тя ще ви отнесе далечъ нѣкжде. Нѣкой казва, че обича, но се съмнява въ любовта. Той е на кривъ пѣтъ. Той се намира предъ опасността да изгуби любовта. Другъ казва, че не обича, но съжالياва за това. Той е на правъ пѣтъ, защото има условия да намѣри любовта.

Съвременнитѣ хора искатъ да дойде нѣкой отвънъ, да ги научи, какъ да обичатъ Бога и ближния си. Това е невъзможно. Когато любовта посети човѣка, тя ще го научи, какъ да обича, какъ да постѣпва съ всички хора. Любовта е най-добрата учителка. Тя учи човѣка, какъ да спи, какъ да става отъ сънъ, какъ да яде, какъ да се облича и съблича. Любовта крие въ себе си магическа сила. Нѣкой е недоволенъ отъ себе си, че е грубъ, суровъ, невнимателенъ къмъ хората. Този човѣкъ може да се измѣни. — Кога? — Когато любовта го посети. Щомъ се влюби нѣкжде, той става мекъ, внимателенъ, разположенъ, знае, какъ да постѣпва съ всички хора. Той се отнася добре не само съ хората, но и съ цвѣтята, съ тревитѣ и съ животнитѣ. — Защо? — Той знае, че любовта се грижи и за тѣхъ. Тревитѣ и цвѣтята, които виждате тукъ, сѣщо се намиратъ подъ вниманието и грижитѣ на разумни и любещи души. Тѣ сж тѣхни възлюбени. Тѣй щото, като стѣпите върху нѣкоя тревичка, или върху нѣкое цвѣтенце, вие стѣпвате върху гърба на възлюбенитѣ, на разумнитѣ същества. Заблуждение е да мислите, че можете да по-

стѣпвате съ тревитѣ и съ цвѣттята, както искаге. Не, вие трѣбва да ги зачитате, като творения на Бога. Каквито блага е предвидилъ Богъ за човѣка, сѣщитѣ блага сѣ предвидени и за тревитѣ, и за цвѣттята, и за мушицитѣ, и за рибитѣ, и за птицитѣ, и за млѣкопитаещитѣ. Хората мислятъ, че като не обичатъ нѣкого, всички не го обичатъ. Преди всичко, Богъ го обича. При това, вие казвате, че обичате Бога. Какъ ще се справите съ това противоречие? Щомъ измѣните възгледитѣ си за нѣщата, противоречията ще изчезнатъ. За да се освободи отъ противоречията на своя животъ, човѣкъ трѣбва да даде пѣтъ на любовта въ себе си, да обича всички хора. Любовта изключва противоречията и внася миръ въ човѣшката душа.

И тъй, дайте пѣтъ на любовта въ себе си, обичайте всички хора, за да получите Божието благословение. Ако не обичате, пакъ ще получите Божието благословение, но по другъ пѣтъ. И като обича, и като не обича, човѣкъ се движи въ рамкитѣ на любовта, но въ двѣтъ ѣ сграни: външна и вътрешна, горна и долна, свѣтла и тъмна. Любовта, която човѣкъ изявява навънъ, не е нищо друго, освенъ проява на Божията Любовь. Доколкото човѣкъ проявява любовта си, дотолкова може да бѣде обичанъ отъ хората. Когато щедро излива любовта си, човѣкъ се уморява и желае да си почине. Въ този смисълъ, любовта е работа, отъ която човѣкъ трѣбва поне временно да

си почине. Щомъ си почине, той отново започва да работи, т. е. да обича.

Следователно, любовта е най-великата работа въ свѣта. Да обичашъ нѣкого, това значи, да работишъ за него, да го освободишъ отъ мжнотиитѣ и несгодитѣ на живота му. Като се влюбишъ въ нѣкого, ще го освободишъ отъ мжнотиитѣ му. Не можешъ ли да направишъ това, ти не го обичашъ, както трѣбва.

Много нѣща се казаха за любовта, още едно ще кажемъ: Любовта е размѣнна монета въ ржцетѣ на човѣка. Тя може да попадне, както въ ржката на царя, така и въ ржката на простия слуга. Когато любовта влѣзе въ ржката на слугата, като размѣнна монета, и той става царъ и започва да заповѣдва. Задачата на всички хора е да се учатъ, да знаятъ, какъ да се справятъ съ любовта. Като размѣнна монета, любовта крие въ себе си голѣми богатства, които човѣкъ трѣбва да знае, какъ да употрѣбява. Съвременнитѣ хора държатъ тази монета въ ржцетѣ си, но, въпрѣки това, сж сиромаси. Единъ день, когато придобиятъ знанието и могатъ да се ползуватъ добре съ монетата на любовта, тѣ ще разбогатѣятъ толкова, че всички живи сжщества, всички сили въ природата ще ги посещаватъ: и мравкитѣ, и щурцитѣ, и птицитѣ, и вѣтърътъ, и дъждътъ и т. н. Какъ ще се справятъ съ тия сжщества? Споредъ естеството и нуждитѣ имъ: студенитѣ ще размразяватъ, горещитѣ

ще разхлаждатъ, гладнитѣ ще хранятъ, сититѣ ще прашатъ на работа.

Кжде ще намѣрите любовта. проявена въ най-висока степенъ?—Въ човѣка. Обаче, въ хората тя се проявява въ различна степенъ: въ едни хора се проявява повече, а въ други — по-малко. И знанието, както любовта, е на степени. Който е работилъ повече, той има повече любовъ и повече знания. Другъ нѣкой има възможностъ да прояви голѣма любовъ и голѣми знания, но малко е работилъ. Всички сжщества сж еднакво надарени, но не сж еднакво проявени. Значи, има проявени и не-проявени възможности. Въ това седи разликата между хората, както и между всички живи сжщества. За да прояви своитѣ възможности, човѣкъ се нуждае отъ любовъ. Когато любовта го посети, съзнанието му се пробужда, т. е. озарява. Значи, любовта озарява съзнанието на различнитѣ сжщества споредъ степенъта на тѣхното развитие. Рибитѣ, птицитѣ, млѣкопитаещитѣ и хората сж имали различни понятия за любовта. Даже и хората отъ различнитѣ раси не сж имали едно и сжщо понятие за любовта. Петтѣ раси иматъ петъ различни понятия за любовта. Шестата раса, която ще дойде въ бждеще, ще има свършено ново разбиране за любовта.

Мнозина се оплакватъ отъ противоречията, които срѣщатъ въ любовта. Това е привидно положение. Въ любовта не сжществуватъ противоречия. Ако човѣкъ живѣе само

въ физическата любовъ, непременно ще има противоречия; ако живѣе само въ духовната любовъ, пакъ ще има противоречия; ако живѣе само въ Божествената любовъ, сжщо така ще има противоречия. Обаче, ако живѣе едновременно въ тритѣ свѣта и познава всички прояви на любовта, той никога нѣма да има противоречия. Докато изучи законитѣ на физическия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да мине презъ 777 прераждания. Въ физическия свѣтъ се преплитатъ и останалитѣ два свѣта—духовниятъ и Божествениятъ, които се изучаватъ едновременно. Задачата на човѣка е да научи законитѣ на любовта, да може правилно да я възприема и предава. Ще кажете, че любовта е майка на човѣка. Други пъкъ признаватъ само физическата си майка. И това положение е вѣрно, но коя ще бѣде истинската ви майка, щомъ сте минали презъ 777 прераждания? Който живѣе въ любовта, той е самъ на себе си майка, баща, братъ и сестра. Вънъ отъ любовта човѣкъ може да бѣде и майка, и баща, и братъ, и сестра. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да придобие любовта. — Защо? — Защото той живѣе вече въ пълнотата на живота. Той носи всичко въ себе си. Като влѣзе въ областта на любовта, човѣкъ се намира предъ мъгла, както сте вие днесъ на планината. Любовта забулва само лошитѣ, кривитѣ, отрицателнитѣ нѣща. Любовта вижда само красивитѣ, великитѣ и възвишенитѣ нѣща. Тя живѣе въ реалността на нѣщата. Ре-

ални нѣща сж само вѣчнитѣ, а преходнитѣ сж нереални. Когато мъглата се вдигне, любовта се скрива, а проявитѣ ѝ ставатъ явни. Ако искате да се разкрие любовта предъ васъ, тя става видима, а проявитѣ ѝ се скриватъ. Значи, вие не можете да виждате едновременно и любовта, и проявитѣ ѝ. Ако виждашъ проявитѣ на любовта, нея нѣма да виждашъ; ако виждашъ любовта, проявитѣ ѝ нѣма да виждашъ.

Днесъ всички религии подържатъ идеята, че хората трѣбва да се обичатъ. За да се обичатъ, тѣ трѣбва да си отдаватъ едни на други правото, което имъ е дадено. Отдавайте правото на всѣки човѣкъ, което Богъ му е опредѣлилъ, и го подкрепвайте въ неговитѣ стремежи. Всички хора, всички народи трѣбва да спазватъ правата си, които природата имъ е дала.

Любовта е начало на нѣщата. Докато обича, човѣкъ вижда ясно. Престане ли да обича, той не вижда вече. Безъ любовь човѣкъ се намира въ положението на слѣпецъ. Щомъ придобие любовта, той пакъ прогледва и вижда нѣщата по новъ начинъ, съ нова свѣтли-на. Който гледа свѣта съ очитѣ на любовта, той вижда красивитѣ нѣща. Отъ негово гле-дище, нѣма по-красивъ свѣтъ отъ физическия. Той е правъ, защото вижда само красивото въ свѣта. За него всичко е ново, младо и краси-во. И наистина, ако стариятъ може да люби, той се подмладява; ако младиятъ изгуби лю-

бовъта си, той преждевременно остарява. Който люби, той е и уменъ, и силенъ; който изгуби любовъта си, оглупява и отслабва. Докато любовъта присъствува въ човѣка, той се радва на свѣтли мисли, на благородни чувства, на силна воля, на здраво тѣло. Изгуби ли любовъта си, той губи и нейнитѣ прояви. Ще кажете, че любовъта трѣбва да присъствува въ васъ. Прави сте. Любовъта присъствува въ човѣка, само ако той може да я разбере, оцени и правилно използва. Любовъта е богатство, което всѣки самъ трѣбва да носи. Дето любовъта присъствува, тамъ владѣе пълненъ редъ и порядъкъ между хората. Дето любовъта присъствува, тамъ трудътъ и работата сж правилно разпредѣлени между всички хора.

Искате ли да разберете любовъта, идете при децата. Само тѣ могатъ да ви кажатъ, какво нѣщо е любовъта. Азъ имамъ предъ видъ ония деца, на които никой не е проповѣдвалъ за любовъта. Съ други думи казано: искате ли да разберете любовъта, живѣйте въ чистота. Казано е въ Писанието: „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога“. Само чиститѣ по сърдце ще познаятъ любовъта. Който разбере и познае любовъта, той живѣе въ рай; който не я разбере, живѣе въ адъ. Значи, любовъта произвежда най-хубавитѣ и най-лошитѣ нѣща. Когато любовъта слѣзе между хората, земята се превръща на рай; когато хората изгубятъ любовъта, земята става адъ.

Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да не губи любовта? Той трѣбва да я пази като зеницата на окото си. Въ любовта има едно свещено мѣсто, което трѣбва да се пази внимателно. Никой нѣма право да пипа тамъ. Дойде ли до това мѣсто, човѣкъ трѣбва да събуе обувката си и да стѣпи босъ. Когаго Мойсей попадна на свещеното мѣсто на любовта, той чу гласъ: „Събуй обувката си, защото мѣстото, на което стоишъ, е свето“. Дето любовта се проявява, тамъ е Богъ, затова мѣстото е свещено. Докато не е стѣпилъ на свещеното мѣсто на любовта, човѣкъ говори и пише за любовта. Щомъ стѣпи на това мѣсто, той млѣква. — Защо? — Защото влиза вече въ реалността на живота, която говори сама за себе си.

Любовта е изворъ, който непрестанно тече. Като дойдете до извора, не бързайте да пиете изведнѣжъ. Спрете се предъ извора, починете си отъ дългия пътъ и спокойно турете ржката си вътре, да нагребете малко вода. Не се страхувайте, че водата ще се изчерпи. Изворътъ на любовта е неизчерпаемъ. Пийте спокойно и съ благодарностъ отъ водата на любовта. Всѣки, който ви обича, е изворъ, отъ който черпите. Бждете внимателни къмъ този изворъ, да не го огорчите съ нѣщо. Огорчите ли го, веднага ще го развалите. Ето защо, и който обича, и когото обичатъ, трѣбва да бждатъ разумни, да не изгубятъ любовта, която ги е посетила. Когато обичате

нѣкого, не говорете за любовта си къмъ него. Вие сте едва въ първо отдѣление на любовта. Сега изучавате буквата „А“. Много време ще мине, докато изучите останалитѣ букви. Който говори много за любовта, той ще бжде поставенъ на изпитания, които едва може да издържи. Любовта се изпитва чрезъ живота, а не на думи. Докато не се кали въ любовта, човѣкъ не трѣбва да говори за нея. Ако говори преждевременно, той самъ ще се разочарова отъ нея и ще види, че държи въ ржцетѣ си книжни пари, а не злато. Много естествено. Любовта на първото отдѣление не носи още онова знание, къмъ което човѣшката душа се стреми.

Споредъ едно ново опредѣление за любовта, ние казваме, че любовта е законъ за работа, при която и най-малко изразходваната енергия води къмъ голѣми постижения. Достатъчно е да бутнешъ едно копче съ любовъ, за да имашъ голѣми резултати. Една машина отъ 200 хиляди конски сили може да кара цѣлъ параходъ. А съ едно нагискане на бутона човѣкъ може да докара тази машина въ действие. Каквото представя разумността на човѣка по отношение силата на машинитѣ, такова нѣщо представя магическата сила на любовта. Само съ едно докосване до нѣщата тя произвежда велики резултати.

Като ученици, вие трѣбва да се учите, какъ да употребявате енергията на любовта. Опредѣлено е кого трѣбва да обичате и кой

трѣбва да ви обича. Това ви се вижда невъзможно. Когато вървите по нѣкоя улица, не е ли определѣно, накъде води тя? Всичко въ свѣта е определѣно. Следователно, определѣно е и какъ трѣбва да се изразходва енергията на любовта. Каквото и да се говори за любовта, едно ще знаете: привилегия е за човѣка да обича. Затова, обръщайте внимание на всичко, което срѣщате на пътя си: камъни, цвѣта, треви, мухички, животни, хора и др. Обръщайте внимание и на човѣшкитѣ прояви. Всички прояви на живота сж прояви на любовта. Нѣма по-интересни нѣща за изучаване отъ проявитѣ на любовта.

Радайте се, че сте дошли на земята да се учите. Радвайте се на всичко, което ви обикаля. Радвайте се на всичко, което днешниятъ день ви носи. Не се грижете за утрешния день. И той носи нѣщо хубаво. Всичко, което се случва въ живота ви, е добре замислено. Работете съ радостъ за днешния день. Въ него е скрито благото на бъдещето, което е носителъ на любовта. Тази любовъ ще се изяви въ своята пълнота и красота. Едва сега хората започватъ да разбиратъ, че единствената сила, която ще оправи свѣта, е любовта.

*

11. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ рилски езера, 15 августъ, 1940 г.

Господаруване и слугуване

Съвременният свѣтъ се нуждае отъ хора, които да прилагатъ правдата. Човѣкъ трѣбва да бѣде справедливъ. Правдата има предъ видъ нуждитѣ на всички живи същества. Тя ги осигурява за единъ день. Щомъ е така, и човѣкъ трѣбва да се грижи само за единъ день. Щомъ осигури единъ день, той е осигурилъ всички дни. — Защо? — Защото този день е Божественъ. Божественитѣ дни включва всички дни. Откакъ свѣтътъ съществува, правдата се прилагала къмъ всички хора и народи. На времето си еврейскитѣ народъ минаваше за избранъ отъ Бога, но понеже разпна Христа, и до днесъ още носи послѣдствията за извършеното престѣпление. Като не знаятъ причината за своитѣ страдания, евреитѣ преживяватъ голѣми противоречия. Не само евреитѣ, но всички хора, безъ изключение, се натъкватъ на противоречия и се питатъ, защо страдатъ. Тѣ не подозиратъ, че противоречията имъ произлизатъ отъ тѣхното съзнание. Щомъ съзнанието имъ се изчисти отъ заблуждения, противоречията сами по себе си ще изчезнатъ. Може ли да бѣде свободенъ отъ противоречия онзи, който критикува хората?

Той седи съ часове и разсждава, кой е кривъ и кой правъ. Критиката не влиза въ хармоничния животъ. Искате ли да се освободите отъ противоречия, дигнете се въ свръхсъзнанието си и разглеждайте въпроситѣ оттамъ.

Какво представя справедливостта? Тя е качество на Духа. Тя има Божественъ произходъ. Любовта, мъдростта и истината въ човѣка трѣбва да се ръководятъ отъ справедливостта. Въ отношенията на хората отъ петата раса силата решава въпроситѣ. Слабиятъ трѣбва да се подчинява на силния. Между хората на шестата раса справедливостта ще решава въпроситѣ. Превъзходството на човѣка надъ животнитѣ не седи въ силата му, но въ неговия умъ. Има животни по-силни отъ човѣка, но човѣкъ ги е подчинилъ на себе си съ своя умъ. На физическия свѣтъ човѣкъ решава въпроситѣ съ ума си, а на Божествения свѣтъ — съ прилагане.

Нѣкои мислятъ, че, за да прилагатъ, сж нужни условия. Условията сж дадени вече. Нищо друго не ви остава, освенъ да прилагате. Не мислете, че всичко знаете. Като прилагате, ще видите, какво знаете и какво не знаете. Въ приложението човѣкъ трѣбва да остави себе си на последенъ планъ. Това значи: интересътъ на другитѣ хора да бжде твой интересъ. Младата мома напуща дома на родителитѣ си преждевременно и отива при своя възлюбенъ, защото мисли, че той ще я обича повече. Тя иска да нареди своитѣ работи и забравя ин-

тереситѣ на родителитѣ си. По този начинъ тя забърква една каша, въ която първо себе си омотава. Така постѣпватъ и религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора. Кой човѣкъ не страда, ако отдаде всичкото внимание само на краката си за смѣтка на останалитѣ органи? Щомъ ти е даденъ единъ организъмъ като нѣщо цѣло, ще се грижишъ еднакво за всички удове, външни и вътрешни. Следователно, всички хора, като удове на Великия Божественъ организъмъ, трѣбва да се грижатъ едни за други, да не остане нѣкой въ лишения.

Като е дошълъ на земята да се учи, човѣкъ трѣбва да живѣе въ любовъ първо съ себе си, а после и съ своитѣ ближни. Любовта прави човѣка внимателенъ и досѣтливъ. При единъ богаташъ дошълъ единъ беденъ човѣкъ. Богатиятъ сложилъ трапеза на бедния. Той започналъ да яде направо съ прѣститѣ си, понеже никога не употребявалъ вилица, лъжица и ножъ. Богатиятъ веднага турилъ настрана вилицитѣ и лъжицитѣ и придружилъ госта въ яденето, но по сжщия начинъ, безъ вилица и лъжица. Той се приспособилъ къмъ госта си, а не гостътъ къмъ него.

За да придобиятъ качества на любовта, хората сж поставени на специаленъ режимъ — масажирание. Днесъ всички хора минаватъ презъ специални разтривки, докато развиятъ нѣщо ценно въ себе си. Външно, или вътрешно, всички хора минаватъ подъ ржката на сждбата, която имъ прави разтривки. Дали.

виждате това, или не виждате, не е важно. Никой не може да избѣгне разтривкитѣ. Дето и да отидете, едно и сѣщо нѣщо ви очаква — разтривка. Ще кажете, че сте виденъ човѣкъ, не искате да минете презъ участъта на всички. — Щомъ сте виденъ човѣкъ, кажете, отде идете и накѣде отивате. Вие сте дошли на земята инкогнито, преоблѣчени въ други дрехи, и сами не знаете, кой сте и отде идете. Ще кажете, че се познавате. — Отчасти само. Ако сте видѣли единъ човѣкъ въ детинството му, когато е билъ петгодишно дете, ще го познаете ли днесъ, когато е станалъ 120 годишенъ дѣдо? Ако въ далечното минало си билъ царь, а днесъ си овчарь, помнишъ ли нѣщо отъ царуването си? Сега си детрониранъ царь, но нищо не помнишъ и мълчишъ.

Казано е въ Писанието: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое“. Какво повече искате отъ това? Какво по-голѣмо величие може да бѣде човѣкъ отъ това, да е направенъ по образъ и подобие Божие? Не само това, но колко още блага сѣ дадени на човѣка! Въ една легенда за създаването на свѣта и за разпредѣляне на богатата по земята се казва, че най-после се явилъ българинътъ при Господа и поискалъ отъ Него сила. — Взеха я вече, отговорилъ Богъ. — Какво остана за мене? — Почти всички блага сѣ раздадени вече. Като помислилъ известно време, българинътъ казалъ: Работата дадена ли е на нѣкого? — Тя е единственото свободно благо. — То-

гава, дай на мене работата. Българинътъ взелъ работата и благодарилъ, че и за него останало нѣкакво благо. Наистина, велико нѣщо е човѣкъ да работи.

И тъй, каквото и да се случи въ живота ви, благодарете и се поучавайте. Видите ли, че нѣкой страда, благодарете на Бога. Ако той не страдаше, вие щѣхте да страдате. Нѣкой падналъ въ трапъ. Благодарете, че ви спасилъ. Ако той не бѣше падналъ, вие идехте следъ него, и непременно щѣхте да паднете въ трапа. Съ падането си той спасилъ ония, които идатъ следъ него. Нѣкой открадналъ хлѣба ти. Кажи въ себе си: Благодаря за случилото се. Никога не ми е било така леко, както сега. Богатъ си, но нѣкой те обралъ, задигналъ паритѣ ти. Кажи си: Благодаря, че осиромашахъ, защото е казано, че богатиятъ не може да влѣзе въ Царството Божие.

Всички хора искатъ да бждатъ щастливи. Щастието и нещастието зависятъ отъ господаруването и слугуването. Ако знаешъ, какъ да господарувашъ и какъ да слугувашъ, ти ще бждешъ щастливъ. Ако не знаешъ, какъ да господарувашъ и да слугувашъ, ти ще бждешъ нещастенъ. Природата държи смѣтка за всичко. Единъ день тя ще те пита: Какъ използува енергиитѣ, които ти дадохъ? Ако си ги използувалъ разумно, ти ще бждешъ щастливъ; ако не си ги използувалъ разумно, ще бждешъ нещастенъ. Ако посишъ на гърба си товаръ, който ти подхожда, ще бждешъ щастливъ; ако носишъ

товаръ, който не ти подхожда, т. е. не е по твоитѣ сили, ти ще бждешъ нещастенъ. Ако дадешъ мѣсто на любовта въ себе си, ще бждешъ щастливъ; ако не дадешъ мѣсто на любовта въ себе си, ще бждешъ нещастенъ.

Какъ изявява човѣкъ любовта си? Докато не е обикналъ нѣкого, той го храни; щомъ го обикне, заставя го той да храни хората. Съ други думи казано: когато обичашъ, ти слугувашъ; когато тебе обичатъ, ти господарувашъ.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ рилски езера, 16 августъ, 1940 г.

Сѣнка и реалность

Какъ ще намѣрите сѣнкитѣ въ живота ? — Чрезъ наблюдение. — А реалността ? — Чрезъ изучаване. Следователно, искате ли да разберете смисъла на живота, наблюдавайте сѣнкитѣ, изучавайте реалността. Не мислете, че сте придобили любовта. Това, което наричате любовъ, не е нищо друго, освенъ прояви на живота. Както запалената свѣщъ, огньтъ и слънцето сж проявления на свѣтлината, така и чувствата на човѣка сж проява на любовта. Значи, човѣшкитѣ чувства сж проявления на любовта, но не сж самата любовъ. Свѣщъта гори вечеръ, когато човѣкъ е буденъ. Тя може да гори и когато той спи. И слънцето свѣти, когато човѣкъ е буденъ, но слънцето свѣти и когато човѣкъ спи. Какво придобива човѣкъ отъ горящата свѣщъ и отъ слънцето ? Той придобива отъ благата, които тѣ носятъ съ себе си. Когато е буденъ, човѣкъ чете, учи, работи при свѣтлината на свѣщъта и на слънцето. Обаче, какво придобива, когато спи ? За предпочитане е човѣкъ да спи при свѣтлина, отколкого при абсолютенъ мракъ. Ние казваме, запримѣръ,

че нощта е тъмна, но никога нощта не е абсолютно тъмна. Безброй звезди свѣтятъ на небето и внасятъ успокоение въ човѣшката душа. Страшно е, когато човѣкъ изпадне въ абсолютно мракъ!

Кога спи човѣкъ? Нѣколко причини могатъ да заставятъ човѣка да спи. Най-естественъ е сѣнътъ, когато се явява като резултатъ на умора. Щомъ се умори, човѣкъ иска да си почине. Като си почива, той заспива и смѣня състоянието си отъ активностъ въ покой. Когато пие вино, или други спиртни питиета повече, отколкото трѣбва, човѣкъ пакъ заспива. Ако пие вода, човѣкъ се събужда. Тѣй щото, разликата въ пиенето на вино и на вода е следната: като пие вино, човѣкъ заспива; като пие вода, той се пробужда. При какви случаи още човѣкъ заспива и при какви се пробужда? Когато живѣе съзнателно, съ интересъ къмъ живота, човѣкъ се пробужда отъ нѣкакъвъ дълбокъ сѣнъ. Когато престане да се интересува отъ живота, т. е. когато изгуби смисъла на живота, човѣкъ постепенно заспива.

Казано е въ Евангелието, че когато Христосъ присѣствувалъ на сватба въ Кана Галилейска, направилъ хубаво вино отъ водата. Защо трѣбваше да превръща водата въ вино, отъ което хората да се опиватъ? До това време хората пиеха вино, направено отъ сладкия сокъ на гроздето, отъ което се опиваха и заспиваха. Обаче, Христосъ направи особенъ родъ вино. Той превърна водата въ вино. Кои-

то пиха отъ това вино, се пробудиха, а не заспаха. И до днесъ още тѣ сж будни. Следователно, за да бждете будни и да не заспите, пийте отъ виното, което Христосъ направи. Оттукъ дохождаме до заключението: всѣко учение, което приспива хората, е вино; всѣко учение, което пробужда хората, е вода. Въ човѣка се извършватъ едновременно два процеса: процесъ на приспиване и процесъ на събуждане. Пиенето на вино води къмъ заспиване; пиенето на вода събужда човѣка и развива въ него желание за работа и за учене. Казано е въ Писанието, че отъ сърдцето на човѣка ще потекатъ живи рѣки отъ вода. Когато видите, че животътъ за нѣкой човѣкъ се е обезсмислилъ, ще знаете, че той е пилъ вино. Ние взимаме думата „вино“ въ широкъ смисълъ. Когато човѣкъ се събуди отъ дълбокъ сънъ и въ него се яви желание да учи, да работи, той е пилъ отъ живата вода. Той започва да оценява живота и да се радва на всичко, което му е дадено.

Мъглата, която ни обикаляше нѣколко дни, представя човѣшкото вино. Днесъ мъглата започва да се вдига. Значи, ние навлизаме въ процеса на пробуждането, което се дължи на пиене на живата вода. Когато влѣзе въ процеса на събуждането си, човѣкъ стѣпва на своето мѣсто. Едно е мѣстото, на което човѣкъ се чувствува като у дома си. Това мѣсто наричаме Божествено.

Какъ се познава, кога човѣкъ е намѣрилъ Божественото мѣсто? Видите ли, че нѣкой човѣкъ проявява любовта си къмъ всички хора, той е стѣпилъ вече на Божественото мѣсто. На това мѣсто, като въ фокусъ, се събиратъ всички хора. Докато не е започналъ да проявява любовта си, човѣкъ е далечъ още отъ Божественото мѣсто. Обичайте, безъ да правите сравнения, кой обича повече и кой — по-малко. Ваша задача е да обичате, безъ да се вглеждате въ любовта на другитѣ. Стремете се да дойдете до мѣстото, дето всички хора се събиратъ. — Защо? — Защото тамъ е животътъ на безсмъртието. Излѣзете ли отъ това мѣсто, смъртта ви дебне. Въ мѣстото, дето Божията Любовь царува, има вѣченъ животъ. Вънъ отъ това мѣсто нѣма животъ, нѣма радостъ, нѣма свѣтлина.

Сега се явява въпросъ, какво да прави човѣкъ, като влѣзе въ безсмъртието. За това не мислете. Много работа има човѣкъ, но важно е да работи съ любовъ. Щомъ има любовъ къмъ Бога, животътъ му ще се осмисли. Той ще живѣе вѣчно, безъ да се отегчи. Той е влѣзълъ вече въ Божествения день на живота, който нѣма начало, нѣма и край. Който влѣзе въ Божествения день на живота, той обича всички, и всички го обичатъ. Тамъ любовта е еднаква къмъ всички същества. Слънцето не огрѣва ли всички същества по единъ и сѣщъ начинъ? Слънцето огрѣва всички живи същества еднакво, но тѣ нѣматъ еднакви

отношения къмъ него. Тази е причината, поради която едни хора се ползватъ повече отъ слънчевата свѣтлина, а други — по-малко. Отъ сутринъ до вечеръ слънцето изпраща щедро своитѣ блага, отъ които всѣки може да се ползува. Като залѣзе, то се отдалечава временно, за да изгрѣе сутринъта отново и да започне пакъ да разнася богатата си на цѣлия свѣтъ.

И тъй, докато слънцето грѣе, всички хора сж доволни и щастливи. Защо сж доволни? — Подаръци получаватъ отъ слънцето. Обаче, когато слънцето залѣзе, хората започватъ да скърбятъ. Тѣ сж недоволни, понеже сж лишени временно отъ подаръцитѣ на слънцето. Между тѣхъ и слънцето сж застанали други сжщества, които сжщо така искатъ да се ползватъ отъ богатата, т. е. отъ подаръцитѣ на слънцето. Тогава, между тѣхъ и тия сжщества започва борба. Всички се състезаватъ, кой повече блага да получи. Не се състезавайте. За всички има изобилие. Когато слънцето залѣзе, човѣкъ трѣбва да обработва енергията, която е приелъ отъ него. Ако само приема, безъ да обработва, той ще се натъкне на голѣми нещастия. Страшно е състоянието на човѣка, който само придобива, безъ да обработва придобитото.

Задачата на човѣка е да бжде доволенъ отъ това, което му се дава. — Кога може да бжде доволенъ човѣкъ? — Когато дойде до положение да различава сѣннитѣ отъ реал-

ността. Сѣнкитѣ гниятъ ли? Гниенето е процесъ на раздаване. Дето е щедростта, тамъ става гниене. Въ сѣнкитѣ нѣма щедростъ. Следователно, въ сѣнкитѣ не става никакво гниене. Плодътъ гние, защото дава нѣщо отъ себе си. Дето има състезание, тамъ всѣкога става гниене. Плодътъ гние, понеже мнозина се състезаватъ за него, кой да го притежава, кой да получи нѣщо повече. Тѣй щото, дето има споръ, състезание, тамъ става гниене. По какво познавате, че нѣкъде става гниене? По миризмата. За да не се тровите отъ газоветѣ, които се отдѣлятъ при гниенето, бждете будни, да не предизвиквате този процесъ. Не се състезавайте за благата, които природата раздава щедро, за да не предизвиквате гниене. Не спорете за идеитѣ си, кои сж прави и кои — криви. Правата идея сама си пробива пътъ. Тя не се нуждае отъ доказване на нейната работа. Докато не спорите за идеитѣ си, тѣ оставатъ здрави и сами си пробиватъ пътъ. Започнете ли да спорите около тѣхъ, тѣ се развалятъ и започватъ да гниятъ. Докато нѣма споръ за плода, той остава здравъ. Щомъ започнатъ да спорятъ за него, той се разваля.

Съвременнитѣ хора се съмняватъ, подозиратъ се едни други, вследствие на което сами развалятъ живота си. Запримѣръ, нѣкой се съмнява въ любовта на майка си и се пита, обича ли го майка му, или не. Какъ може да докаже майката, че обича детето си? Най-голямото доказателство за любовта на майката

къмъ детето е това, че тя го родила. Друго доказателство е смъртта. Тръбва ли майката да умре, за да докаже на детето си, че го обича? Тръбва ли детето да умре, за да разбере, че майката го обича? Днесъ майката и бащата умиратъ, за да докажатъ на синоветъ и на дъщеритъ си, че ги обичатъ. И Хрисгосъ умрѣ, за да докаже на хората, че ги обича. Който обича, като умре, оставя богатството си въ наследство на онѣзи, които искатъ да знаятъ, обича ли ги, или не. Щомъ станатъ наследници на неговото богатство, тѣ казватъ: Обичалъ ни е, затова ни е оставилъ наследство. Ако нищо не получатъ, тѣ казватъ: Нашиятъ близъкъ не ни е обичалъ, затова нищо не е оставилъ за насъ. Това сж разсждения, които представятъ само опаковка на нѣщата. Дълго време трѣбва да мисли човѣкъ върху тѣзи въпроси, за да дойде до вътрешното имъ съдържание и вътрешния имъ смисълъ.

Като ученици, вие трѣбва да дойдете до онази мисълъ, която произвежда свѣтлина. — Коя мисълъ произвежда свѣтлина? — Правата мисълъ. Кривата мисълъ произвежда тъмнина. Правото чувство произвежда топлина, разширяване. То внася животъ въ човѣка. Кривото чувство произвежда студъ. При него нѣщата загасватъ. Правата постѣпка прави човѣка силенъ, бодъръ, смѣлъ, а кривата постѣпка го обезсилва. Добритѣ и прави постѣпки развиватъ сърдцето, и човѣкъ става силенъ. Добритѣ постѣпки иматъ отношение първо къмъ

самия човѣкъ, а после къмъ другитѣ. Отъ благото на своитѣ добри постѣпки се ползува първо онзи, който ги прави, а после неговитѣ ближни и окръжаващи.

Като слушате беседата, ще видите, че има пропуснати зърна отъ нея, като оризени зрънца. — Защо сж разсипани зрънцата? — Защото опаковката е била слаба. Днесъ ви давамъ задача, да съберете разсипанитѣ зрънца, да ги изчистите отъ праха и да ги турите отново въ книгата. Само така ще възстановите цѣлостта на това, което чухте. Ще кажете, че нѣмате време да събирате падналитѣ зрънца и да се занимавате съ тѣхъ. Защо нѣмате време? Защото ви предстоятъ велики работи? Станете като децата, да се ползвате отъ всички блага — малки и голѣми. Ако сте голѣми, никакъвъ салонъ нѣма да ви събере. Какво ще правите, ако сте голѣми като слънцето? Кой салонъ ще ви събере? При това, вие трѣбва да слушате, каквото ви проповѣдватъ. За да влѣзете въ салона, да слушате проповѣдта на разумнитѣ хора, вие трѣбва да се смалите. Единъ день, когато придобиете знанието на земята, вие ще влѣзете въ голѣмитѣ салони, дето се събиратъ великитѣ сжщества на козмоса. За малкитѣ сжщества малки салони, а за голѣмитѣ — голѣми салони. Въ вселената има грамадни салони, въ които се събиратъ сжществата на цѣлата слънчева система. Тѣзи салони иматъ такава акустика, че звукътъ се разнася по цѣлия

свѣтъ. Който има уши, може да се ползува отъ това, което се преподава тамъ. Обаче, това не се отнася още до васъ. Ако преждевременно влѣзете въ тия салони, съвсемъ ще се объркате.

Споредъ нѣкои учени, човѣшкиятъ мозъкъ е съставенъ отъ три билиона и 600 милиона клетки. Какво ще стане съ главата, ако тия клетки се увеличатъ и станатъ голѣми каго васъ? Главата не би могла да издържи на голѣмото напрежение, което тия голѣми клетки биха ѝ причинили. Днесъ, благодарение на своята микроскопичностъ, тѣ се събиратъ въ главата и правилно извършватъ своята функция. Въ какъвъ салонъ бихте желали да ви се говори: въ голѣмъ, или въ малъкъ? Днесъ е по-добре да слушате въ малъкъ салонъ, отколкото въ голѣмъ. Въ голѣмия салонъ гласътъ се разпрѣсва, а слухътъ ви още не е толкова развитъ, да възприемате добре. Тази е причината, поради която съвременнитѣ хора си служатъ съ високоговорители. Всѣка права мисль, всѣко право чувство, които човѣкъ възприема, не сж нищо друго, освенъ речи, които достигатъ до ума и до сърдцето на човѣка чрезъ високоговорители.

И тъй, наблюдавайте сѣнкитѣ на нѣщата, изучавайте реалността. Наблюдавайте човѣшкия животъ и ще видите, защо хората не успѣватъ. Виждате, нѣкой изоре нивата си, по-сѣе я и я оставя на произвола на сждбата, не се грижи повече за нея; втори отива на нивата,

оплѣви житото и се връща дома си, като го оставя; трети го ожъне и пакъ го оставя; четвърти го прибере въ хамбара си и не мисли повече за него. Най-после дохожда нѣкой, изнася житото отъ хамбара и една частъ занася на воденицата, да се смели на брашно, а друга частъ отново посѣва на нивата. Като занесатъ брашното, единъ се заеме да го омѣси: мѣси го нѣколко минути и го оставя; дойде втори, омѣси го докрай, остави го да втаса и повече не се връща; третиятъ го направи на хлѣбове и го занася на фурна, да се пече. Когато хлѣбътъ се опече, всички се измиватъ, обличагъ се въ чисти дрехи и се нареждатъ около трапезата, съ разположение да ядатъ.

Какво показва този примѣръ? Оттукъ виждаме, че всѣки иска да бжде щастливъ, но не знае, какъ да придобие щастието. Щастието е краенъ резултатъ. Всѣки трѣбва да върши съзнателно работата си. Единъ човѣкъ не може да свърши всичко самъ, но той трѣбва да бжде буденъ, да предаде въ ржцетъ на опитенъ човѣкъ това, което самъ не може да направи. Между всички процеси трѣбва да има съзнателна връзка. Всѣки човѣкъ има право да яде, всѣки има право да се стреми къмъ щастливъ животъ, понеже е взелъ участие въ работата на цѣлото Битие. Обаче, колкото по-съзнателно е работилъ, толкова по-лесно ще придобие щастието.

Следователно, стремете се къмъ щастието и бждете доволни отъ живота си. Кога и да е, вие ще придобиете щастието. Какво бихте предпочели: да имате единъ хубавъ университетъ, красиво здание, съ разкошни аудитории и лаборатории, но професоритѣ да не сж добри, или зданието на университета да бжде скромно, а професоритѣ знаменити? Животътъ е тъкмо такъвъ университетъ — скроменъ, но обширенъ, съ добри и прочути професори. Трѣбва ли да бждете недоволни отъ този университетъ? Земята е великъ университетъ, който всички трѣбва да следвате съ любовъ. Природата, която ви обикаля, колкото да е разхвърляна, представя велико училище, съ богати предметни учения, които помагатъ за развитието на човѣка.

Заслужава човѣкъ да следва университета на земята, макаръ и да минава презъ страдания. Тукъ той ще придобие голѣми знания. Има смисълъ човѣкъ да прекара нѣколко страдания, и следъ това свободно да се грѣе на слънцето. Кой не е опиталъ благотворното влияние на слънцето? Често детето плаче, иска нѣщо отъ майка си и, въ края на краищата, майката го набие и го оставя, не му обръща внимание. Детето излиза на двора, лѣга на земята и започва още по-силно да плаче. Като се умори, то заспива. Въ това време слънцето галовно му говори, милва го и му дава щедро отъ своитѣ блага. Като се събуди, детето се оглежда наоколо, усмихва се на слънцето и

весело отива при майка си. Детето е радостно, защото обстановката около него се е промѣнила. То вижда цвѣтя и плодове около себе си, радва се на изобилието на живота.

Какво показватъ страданията? Страданията не сж нищо друго, освенъ картини, въ които човѣкъ вижда своитѣ незасѣти градини, ниви и лозя, своитѣ празни къщи, безъ освѣтление и канализация, своитѣ празни каси и т. н. Сжщо така той нѣма и превозни сръдства. Какво трѣбва да правите, за да отидете отъ едно мѣсто на друго? Пешъ ще вървите. Понѣкога пътуването пешъ е за предпочитане предъ нѣкое превозно сръдство. Ще имате възможность да разглеждате мѣстностигѣ, да се любувате на красивата природа, да се разговаряте съ слънцето.

Сега, съберете ориза на едно мѣсто, изчистете го добре, да не остане никакво камъче или пращинка между зрънцата. Следъ това сварете го добре съ чиста, прѣсна вода, която да ви събуди. Ако го сварите съ вино, всички ще заспите.

Мислете върху оризенитѣ зрънца, върху начина на очистването и сваряването имъ.

13. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ рилски езера, на 17 августъ, 1940 г.

Изучаване и приемане

Мислете върху изречението: Изучавайте живота, приемайте любовта. За да дойде до положението, да изучава живота и да приема любовта, човѣкъ трѣбва самъ да си наложи дисциплина. Трѣбва ли човѣкъ да очаква отъ вѣнъ да го дисциплиниратъ, както желѣзарьтъ туря желѣзото въ огъня и после въ вода, докато го кали и му предаде известна твърдостъ? За да наострите ножа, трѣбва да го турите на точилото. За да влѣзе въ работа, точилото трѣбва да има крѣгла форма. Следователно, желѣзото, ножьтъ точилото се дисциплиниратъ въ рѣцетѣ на ковача и желѣзаря, но човѣкъ не трѣбва да очаква да дойде нѣкой отъ вѣнъ, да го дисциплинира. Той самъ трѣбва да се заеме съ тази работа. Сегашниятъ човѣкъ получава много нѣща наготово. Запирьтъ, храна, дрехи, жилище му се даватъ наготово. Обаче, има нѣща, за които той самъ трѣбва да се грижи, самъ трѣбва да си ги доставя.

Слушате нѣкой да казва: Трѣбва да има дисциплина въ нашата работа. Отде

ще дойде дисциплината?—Отвѣнъ. Не е правъ този човѣкъ. Време е човѣкъ да се освободи отъ дисциплината, която му се налага отвѣнъ. Всѣка външна дисциплина е резултатъ на временния порядъкъ въ живота. Сега иде новъ порядъкъ въ свѣта, който ще се ръководи отъ любовта. Любовта е вътре въ човѣка, а не отвѣнъ.

Следователно, истинската дисциплина не иде отвѣнъ; тя е въ самия човѣкъ. Той самъ ще си наложи, какво да прави. Новороденото дете е напълно подъ дисциплината на майката. Тя го увива въ пелени и го развива; тя го кже, храни и постъпва съ него, както намира за добре. Обаче, детето плаче, недоволено е отъ тази дисциплина. — Защо? — Защото иде отъ по-високъ свѣтъ, дете нѣма външна дисциплина, външенъ редъ и порядъкъ. Детето се чуди, какъ смѣятъ да го ограничаватъ, да отнематъ свободата му. То си спомня своя високъ произходъ и започва да заповѣдва. До четири-петгодишната си възраст детето заповѣдва на майка си, на баща си, на братята и на сестритѣ си. Никой нѣма по-голѣмъ чинъ въ дома отъ малкото дете. То е генералътъ въ семейството. То събужда майка си, когаго пожелае, заповѣдва ѝ, кога да го храни, кога да го кже. То държи цѣлата кжща на кракъ. Обаче, колкого расте, то постепенно губи положението си, слиза надолу: отъ генералъ става полковникъ, подполковникъ, майоръ, капитанъ, поручикъ, подпоручикъ, фелдфебелъ, взволентъ и

най-после слиза до положението на обикновенъ войникъ. Щомъ стане войникъ, положението му се измѣня. Всички му заповѣдватъ и го прашатъ на работа.

Всички хора се оплакватъ отъ положението си и казватъ: Какво бѣше едно време, какво стана днесъ! Какво е станало? Изгубили сте високото положение, което сте заемали като дете. Нѣкога, като деца, сте били генерали. Като пораснахте, свалиха ви отъ високото положение, въ което сте заповѣдвали, и ви прашатъ въ живота, като войникъ — да работите. Това е въ реда на нѣщата. Като сте били генерали, само сте заповѣдвали. Сега, като войници, изпълнявате заповѣди. Отъ какви хора се нуждае свѣтътъ: отъ генерали, или отъ войници? Свѣтътъ се нуждае отъ хора, които изпълняватъ заповѣди, т. е., които работятъ. Всѣки може да издаде заповѣдъ, но малцина могатъ да я изпълняватъ. И грамофонната плоча може да заповѣдва, но нищо не може да изпълни. Въ човѣшкия животъ има много плочи. На всѣка плоча е написано нѣщо. Това, което наричатъ прераждане, не е нищо друго, освенъ произвеждане на живота върху плочи.

Всѣка плоча представя единъ животъ. Нѣкой день човѣкъ е неразположенъ. — Защо? — Плочата на неговия животъ не е добре написана. Върху нея сж отпечатани нѣща, които внасятъ неразположение на човѣшкия духъ. Следъ нѣколко часа поставятъ друга плоча,

съ добро съдържание. Като слушате тази плоча, състоянието ви се измѣня, вие ставате радостни. После пакъ смѣнятъ плочата, и вие отново ставате скърбенъ. Дали сте скърбенъ или радостенъ, това се дължи на плочитѣ на вашия животъ, презъ който минавате. Обаче, скръбта и радостта, презъ които минавате, не сж още реаленъ животъ. Въ реалния животъ нѣма радости и скърби. Тамъ нѣма никакви промѣни. Реалниятъ живогъ е животъ на любовта. Който живѣе въ любовта, еднакво приема и скърбитѣ, и радоститѣ. Той се радва на скръбта така, както и на радостта. — Защо? — Защото чрезъ скръбта той изучава физическия животъ.

Коя е причината за недоволството и за неразположението на човѣка? Всѣко преминаване на човѣка отъ приятното къмъ неприятното произвежда недоволство и неразположение. Запримѣръ, неприятно е на човѣка, когато минава отъ свѣтлина въ тъмнина, отъ радостъ въ скръбъ, отъ добро въ зло, отъ младостъ въ старостъ и т. н. Обаче, и въ приятнитѣ нѣща има предѣлъ. Силната свѣтлина става неприятна за очитѣ. Тѣй щото, понятията „приятно и неприятно“ сж относителни. Ние считаме приятни нѣща онѣзи, които сж нагодени споредъ законитѣ на природата. Въ любовта човѣкъ самъ трѣбва да се нагажда. Докато хората те нагаждатъ, ти си генералъ; щомъ започнешъ самъ да се нагаждашъ, ти си войникъ. Каква е разликата между генерала и войника? Разлика-

та е тази, че на генерала всички служатъ, а войникътъ самъ си служи. Въ широкъ смисълъ на думата, всѣки човѣкъ е генералъ. — Защо? — Защото има двама слуги, които му служатъ. Това сж двата крака, които го носятъ, дето пожелае. И краката, отъ своя страна, сж генерали, защото иматъ на разположение десетъ слуги — прѣстиѣ.

Съвременниятъ човѣкъ още не се е научилъ самъ да си служи. Той не е дошълъ още до положението на простъ войникъ. Като стане войникъ, човѣкъ самъ си служи и нѣма на кого да се сърди. Той разбира смисъла на живота. Докато е генералъ или полковникъ, човѣкъ дава заповѣди на по-долнигѣ чинове отъ себе си и, ако нѣкой не изпълнява заповѣдитѣ му, тои се сърди, иска обяснение, защо не го послушали. Като войникъ, човѣкъ самъ изпълнява. На кого да се сърди и кого да възнаграждава? Понеже всѣки човѣкъ има по единъ генералъ въ себе си, той се пита: Какво да правя съ моя генералъ? Ще го уволнишь и ще го оставишь въ запасъ. Истинскиятъ войникъ никога не се уволнява. — Защо? — Защото работата започва отъ него и свършва съ него. Генералътъ има знания, но иска другитѣ да изпълняватъ това, което той знае и заповѣдва. За да успѣва въ работата си, генералътъ трѣбва да дойде до положението на войника, самъ да изпълнява това, което знае.

За изясняване на известни идеи ние си служимъ съ формата на генерала и на вой-

ника. Въмѣсто генералъ и войникъ, можемъ да вземемъ други форми: господарь и слуга. Генералътъ е господарь, който заповѣдва. Войникътъ е слуга, който воюва. Слугата е войникъ, който служи. Тѣ се различаватъ само по оржжието, съ което боравятъ.

Човѣкъ трѣбва да бжде въоръженъ, но кое е мощното оржие, съ което трѣбва да воюва? Мощното оржие на човѣка е неговата воля. Покрай това оржие той си служи още и съ оржжието на ума. За да стане истински войникъ, човѣкъ трѣбва да приложи оржжието на любовта — най-мощното оржие въ свѣта. Много време трѣбва да работи човѣкъ върху себе си, докато придобие оржжието на любовта. Мнозина сж говорили за магията на любовта, за нейната сила, като оржие въ ржката на човѣка, вследствие на което всѣки се стреми да придобие любовта. Много естествено. Кой не иска да бжде свободенъ? Само любовта освобождава човѣка.

Докато не е придобилъ любовта, човѣкъ мисли, че всѣко настроение е любовъ. Не е така. Любовта не е нито разположение, нито настроение. Тя не се мѣни. Ако е топло на ржцетѣ и на краката ви, това не е любовъ. И ако ржцетѣ и краката ви истиватъ, това още не показва, че сте изгубили любовта си. Има студенина, която се причинява отъ безлюбие, но тя е различна отъ студенината, която се дължи на електричеството въ въздуха. Човѣкъ трѣбва да различава проявитѣ на нѣ-

щата. Запримѣръ, въ детето има нѣщо чисто, косто е проява на любовта. На тази проява, именно, майката и бащата, които сж генерали на физическия свѣтъ, сж готови всѣкога да се подчиняватъ. Щомъ детето изгуби чистотата си, родителитѣ вече не му се подчиняватъ, не изпълняватъ неговитѣ заповѣди. Малко е детето, но, докато живѣе въ Божествения свѣтъ, то заповѣдва на родителитѣ си, на братята и на сестритѣ си. Въ Божествения свѣтъ детето е войникъ, а родителитѣ — генерали. Слѣзе ли на физическия свѣтъ, детето става генералъ, а родителитѣ му — войници. Значи, въ Божествения свѣтъ войниците заповѣдватъ, генералитѣ изпълняватъ. На физическия свѣтъ е точно обратно: генералитѣ заповѣдватъ, войниците изпълняватъ.

Единъ лордъ трыналъ съ дъщеря си да пжтешествува по море. Единъ отъ слугитѣ имъ ги придружавалъ. Случило се, че параходътъ, съ който пжтували, претърпѣлъ катастрофа. Лордътъ, дъщеря му и слугата имъ успѣли да се спасятъ. Качили се на една лодка, която вълнитѣ отнесли на единъ осамотенъ островъ. Тукъ тѣ прекарали цѣли десеть години. Тѣ носѣли въ куфаритѣ си малко провизии и жито. Понеже слугата билъ селянинъ, познавалъ земеделската работа, той разоралъ земята, следъ което посадилъ житото. Тукъ той заповѣдвалъ, а лордътъ и дъщеря му изпълнявали неговитѣ заповѣди. Така тѣ могли да прекаратъ десеть години на острова, безъ да умратъ отъ гладъ.

Но нѣкакво щастливо стечение на обстоятелствата, единъ параходъ миналъ покрай острова, взелъ съ себе си лорда, дъщеря му и слугата имъ и ги завелъ въ Англия. Тукъ лордътъ заелъ положението си на господаръ. Той заповѣдвалъ, а слугата изпълнявалъ.

За да не изпадатъ въ трудности и мъчнотин, мнозина казватъ: Да бждемъ религиозни, да бждемъ учени, силни, волеви хора. Питамъ: ако религията не е въ състояние да ни свърже съ реалния свѣтъ, защо ни е тя? Ако науката не е въ състояние да ни свърже съ реалния свѣтъ, защо ни е тя? Ако нашата воля не е въ състояние да ни свърже съ реалния свѣтъ, защо ни е тя? Значи, волята трѣбва да свързва човѣка съ физическия свѣтъ, сърдцето — съ духовния, а умътъ — съ Божествения. Волята е външната страна на физическия свѣтъ, сърдцето — външната страна на духовния свѣтъ, а умътъ — външната страна на Божествения свѣтъ. Въ бждеще, когато се домогнете до вътрешния смисълъ на волята, на сърдцето и на ума, тогава ще разберете, какъ трѣбва да се проявятъ тѣ.

Изучавайте живота, възприемайте любовта! Днесъ всички хора говорятъ за сърдцето и за чувствата, които излизатъ отъ него. Когато разбератъ външната страна на чувствата и на сърдцето си, тѣ ще знаятъ, какво представя духовниятъ свѣтъ; когато разбератъ външната страна на ума и на своитѣ мисли, тѣ ще видятъ, какво представя Бо-

жествениятъ свѣтъ. Ние можемъ да замѣстимъ думата „разбиране“ съ познаване. Следователно, човѣкъ може да работи свободно съ своя умъ, съ своето сърдце и съ своята воля, само когато ги познава. Ако човѣкъ познава законитѣ, които управляватъ ума, сърдцето и волята, лесно би се справилъ съ мжнотиитѣ си. Ако пожелае, човѣкъ лесно може да се подмлади. — Какъ? — Чрезъ волята си. Достатъчно е да си внуши нѣкаква положителна, права мисль, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобилъ чрезъ самовнушение. Още отъ ранна възраст на детето внушаватъ мисльта за остаряване, и то постепенно започва да остарява. Близкитѣ му казватъ: И това дете ще порасне, ще възмжжѣ, докато единъ день остарѣе. Не допускайте никакви отрицателни мисли въ ума си. Докато допускате отрицателното въ живота си, вие ту ще придобивате нѣщо, ту ще губите: ще придобиете любовта и ще я изгубите; ще придобиете знание и ще го изгубите. Казватъ, че старитѣ оглупявали. Не оглупяватъ старитѣ, но понеже знаятъ да четатъ само по книга, щомъ затворятъ книгата имъ, тѣ не могатъ да кажатъ нищо.

Единъ отъ важнитѣ въпроси, които интересуватъ всички хора, сж въпроситѣ, защо нѣматъ успѣхъ въ живота си, защо работитѣ имъ не вървятъ и какво трѣбва да правятъ, за да уредятъ живота си? — На кого работитѣ не вървятъ добре? — На онзи, който нѣма приятели. — Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да

придобие приятели? — Той трѣбва да плаща. Плащането седи въ работата. Като работи, човѣкъ плаща.

Представете си, че влизате въ магазина на вашия приятелъ, да си купите нѣщо. Ако нѣмате достатъчно пари, той самъ ще ви предложи да вземете на кредитъ. Той ви отваря кредитъ, защото има довѣрие въ васъ. Обаче, ако влѣзете въ магазина на чуждъ човѣкъ, когото не познавате, той ще ви даде всичко, каквото желаете, но срещу пари. Вие трѣбва да платите веднага. Той нѣма довѣрие въ васъ, не ви познава. Ако имате добъръ, богатъ и разуменъ баща, мислите ли, че ще изпаднете въ нужда? Казвате: Къде да намѣримъ такъвъ добъръ баща? Отъ васъ зависи, дали баща ви ще бѣде добъръ, или лошъ. Отъ васъ зависи да намѣрите добрия си баща. Ако държите въ джоба си нѣколко черешевии кокички и не мислите да ги посадите въ земята, тѣ всѣкога ще си останатъ едни и сѣщи. Вие не можете да познаете, какво се крие въ тѣзи кокички. Обаче, ако ги посадите въ земята, следъ четири-петъ години ще имате нѣколко черешевии дървета, отъ които ще получите стотици килограми черешии. Така само ще разберете доброто, което се крие въ семкитѣ или въ костилкитѣ на плода.

Тѣй щото, ако искате да намѣрите доброто, което се крие въ човѣка, посадете го въ земята, покрийте го отгоре съ прѣстъ и следъ нѣколко години отъ него ще израсте голѣмо

дърво, съ сладки, вкусни плодове. — Възможно ли е това? — Направете опитъ и ще се увѣрите въ думитѣ ми. Всѣки, който е садилъ семена, въ края на краищата се е облагодетелствувалъ. Природата възнаграждава щедро всѣки, който работи.

Съвременнитѣ хора малко успѣватъ въ живота си, защото се хранятъ съ консервирани мисли, чувства и желанія. Мислитѣ и чувствата могагъ да се посадятъ въ земята, както и семената. Тѣ криятъ въ себе си динамическа сила, която имъ дава условия да растатъ и да се развиватъ. — Кои мисли и чувства сж динамически? — Които иматъ приложение. Ако мисълта ви е Божествена, тя привлича всички добри мисли на хората и ги обединява. Ако чувството ви е Божествено, то привлича всички добри чувства на хората и ги обединява. Ако постѣпката ви е Божествена, тя привлича всички добри постѣпки на хората и ги обединява. Следователно, кооперирайте се съ добритѣ хора, за да си помагате взаимно. Всѣка Божествена мисълъ, всѣко Божествено чувство и всѣка Божествена постѣпка сж общо благо за всички хора. Днесъ всѣки иска да има свои собствени постижения. Това е невъзможно. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който, отначало докрая на живота си, да е работилъ самъ. Всѣко добро дѣло, всѣко постижение е резултатъ на колективенъ трудъ. Ето защо, постиженията на цѣлото сж постижения на едного; постиженията на едного сж постижения на цѣлото. За

да влѣзе човѣшкиятъ животъ въ права посока, мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на хората трѣбва да бждатъ прави.

Това, за което ви говоря днесъ, е непостижимо още, но трѣбва да поставите основа. Ще кажете, че не можете да приложите любовта сега, но ще я приложите въ бъдеще, въ друго нѣкое прераждане. Нѣма защо да отлагате. Това, което предстои на човѣка да свърши, може да го свърши въ единъ день, а може и въ продължение на много години. За предпочитане е човѣкъ да свърши работата си въ единъ день, отколкото да я отлага. Въ Божествения животъ има само единъ день. Като кажете, че можете да свършите работата си за единъ день, това значи, да живѣете въ Божествения свѣтъ. Въ човѣшкия свѣтъ, обаче, за свършване на една работа сж нужни много дни. Докато сме на физическия свѣтъ, ние свързваме деня съ изгрѣването и залѣзването на слънцето. Въ Божествения свѣтъ има ли слънце като нашето? Ако и тамъ има слънце, изгрѣва ли и залѣзва това слънце? Въ Божествения свѣтъ слънцето нито изгрѣва, нито залѣзва, то грѣе вѣчно. Ако залѣзе, човѣкъ не може да остане тамъ. Той слиза на земята. Не е Божественъ свѣтъ този, въ който слънцето залѣзва. Това сж отвлѣчени работи, които нѣматъ нищо общо съ живота на сегашнитѣ хора.

Като живѣе на земята, човѣкъ се нуждае отъ здраво тѣло, да може да свърши добре работата, която му е възложена. Човѣкъ не

може да бжде здравъ, ако мисълта му не е свързана съ мисълта на добритѣ хора. Човѣкъ не може да бжде добъръ, ако чувствата му не сж свързани съ чувствата на добритѣ хора. Човѣкъ не може да бжде силенъ, ако волята му не е свързана съ волята на добритѣ хора. Човѣкъ не може да бжде вѣрващъ, ако не познава Бога. Какво разбираме подъ думата „познаване“? Музикантътъ познава музиката и теоретически, и практически. Той познава на теория всичкитѣ музикални правила и закони, а на практика ги прилага. Следователно, дето има теория и практика, тамъ има приложение. Обаче, теорията сама не създава реалността. Теорията произлиза отъ реалността. — Кой изучава музиката? — Който не я познава. Който познава музиката, той я изпълнява. Нѣкой казва, че трѣбва да изучава духовния животъ. Да изучавате духовния животъ, това значи, да го прилагате. Що се отнася до любовта, тя трѣбва да се възприема, а не само да се изучава. Ако любовта се изучава, безъ да се възприема, това е теория.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите всѣки день да се свързвате съ добри хора отъ физическия, духовния или Божествения свѣтъ. Физическиятъ, духовниятъ и Божествениятъ свѣтъ сж неразривно свързани помежду си. Тѣ не могатъ да се проявяватъ единъ безъ другъ. Ако се проявява всѣки за себе си, това показва, че връзката между тѣхъ е прекъсната. Физическиятъ свѣтъ е семка, посадена въ

земята; духовниятъ свѣтъ е поникналата вече семка, а Божествениятъ свѣтъ е дървото, което дава своитѣ плодове. Следователно, и любовта може да бжде въ състояние на семка, току що посадена въ земята. Тя може да бжде въ състояние на поникнало растение. Най-после тя може да бжде напълно развито растение, което дава изобилно плодове. Ако човѣкъ познава любовта на физическия и на духовния свѣтъ, а не познава любовта на Божествения свѣтъ, нищо не е позналъ. Сжщото се отнася и до знанието. Истинско знание е това, което иде огъ тритѣ свѣта едновременно.

Изучавайте живота, възприемайте любовта! Значи, има какво да учи човѣкъ; има какво да възприема. Изучавайте главата, сърдцето и тѣлото си. Който не изучава главата си, не може да познае Божествения свѣтъ; който не изучава сърдцето си, не може да познае 'духовния свѣтъ; който не изучава тѣлото си, не може да познае физическия свѣтъ. Главата е обектъ на Божествения свѣтъ, сърдцето — на духовния, а тѣлото — на физическия. Познайте Бога съ ума си, обичайте Го съ сърдцето си и служете Му съ тѣлото си. Търсите ли Бога, търсете Го въ ума си, а не вънъ нѣкжде. Не поставяйте човѣка на мѣстото на Бога и да му се кланяте. Свѣщъта никога не може да играе роля на слънце. Запалената свѣщъ показва, че слънцето грѣе нѣкжде, по тя не е слънце. Докато слънцето грѣе, и свѣщъта ще гори; щомъ слънцето изгасне, и свѣщъ-

та изгасва. И огънътъ гори, защото слънцето грѣе. Ако слънцето не грѣе, и огънътъ самъ по себе си ще изгасне. Обаче, огънътъ не е слънце. Дойдете ли до вашитѣ мисли, чувства и постѣпки, гледайте на тѣхъ като на проявление на Бога. Тѣ представятъ само проявлениия на Бога, но не и самиятъ Богъ. Ако мислите, че въ тѣхъ е Богъ, вие ще се натъкнете на голѣми противоречия.

Какво ще кажете за мъглата, която ви обикаля? Защо не можете да се освободите отъ нея? Защото любовта ѝ е по-голѣма отъ вашата. Вие се подчинявате на мъглата, защото любовта ѝ е силна. Човѣкъ се подчинява на всѣки, който има по-голѣма любовъ отъ неговата. Мъглата ви обикаля, защото иска да вземе нѣщо отъ васъ, но вие не сте доволни. — Защо? — Намирате, че има нѣщо користолюбиво въ нея. Вие искате да се освободите отъ користолюбието на мъглата и да го замѣстите съ нѣщо по-високо. Какво ще правите, ако мъглата не иска да се вдигне? Ако мъглата не се вдигне, ние ще се вдигнемъ и ще я оставимъ наследница на голѣмото богатство въ планината.

Като сме дошли на земята, ние трѣбва да свършимъ работата си, и то по най-правилень начинъ. Трѣбва ли ученикътъ да свири по десетъ пѣти на день една и сѣща пиеса? Ако я свири по нѣколко пѣти и желае майка му и баща му да го слушатъ, той ще ги отегчи. Нека научи добре пиесата си и само тогава да я

свири. Излизате ли предъ публика, говорете върху това, което най-добре знаете; свирете това, което най-добре сте заучили. После не повтаряйте това, което сте говорили или свирили. Колкото и да е хубаво, щомъ го повторите, то ще изгуби красотата си.

Изучавайте живота, приемайте любовта! Като приемате любовта на ближния си, пазете се отъ използване. Кажете ли ви нѣкой, че ви обича, бждете внимателни къмъ него, безъ да го използвате. Нѣкой казва, че ви обича. Ако си позволите да го използвате, день следъ день любовта му ще се намалява. Ще дойде день, когато нищо не остава отъ любовта му. Обичайте човѣка за неговия умъ, за неговото сърдце, за неговата воля и за благороднитѣ му постѣпки, безъ да го използвате. Болниятъ обича здравия, защото може да получи нѣщо отъ неговото здраве; бедниятъ обича богатия, защото може да получи нѣщо отъ него; невежиятъ обича учения; грѣшниятъ обича праведния.

Естествено е човѣкъ да обича това, което самъ той нѣма, но правилно е да не се стреми да използва благото на другия. — Защо? — Защото любовта не търпи никакво насилие. Доброволно тя е готова да ладе всичко, но не чрезъ пасилие. Дето е насилието, тамъ никаква любовъ не сѣществува. Любовта не търпи заповѣди. Тя сама може да си заповѣдва, но отвънъ не позволява на никого да ѝ заповѣдва. Добре е понѣкога човѣкъ да изпълнява чужди

заповѣди, но по-добре е, когато самъ си заповѣд-ва. Видите ли, че нѣкжде не сте желанъ, че не ви обичатъ, не чакайте да ви кажатъ това, но веднага напуснете кжщата на тия хора. Трѣб-ва ли да чакате, да ви кажатъ, че не ви оби-чатъ? Какво означаватъ думитѣ „не ви оби-чамъ“? Да не обичате нѣкого, това значи, че не можете да му дадете, каквото той иска, нито можете да приемете това, което той ви дава. Защо не искате да дадете и защо не искате да приемете? Не искате да дадете на нѣкого това, което той желае, защото не е готовъ да го върне. Не искате отъ нѣкого нѣщо, защото не можете да се освободите отъ него. Той ще ходи подиръ васъ като сѣнка.

Мнозина се оплакватъ отъ живота и отъ любовта. — Защо се оплакватъ? — Защото били подложени на постоянни промѣни. Промѣнитѣ сж неизбѣжни. Тѣ не трѣбва да ви смущаватъ. Горещата свѣщъ е признакъ на известни промѣни въ слънцето. Щомъ ставатъ промѣни вънъ и вътре въ човѣка, това показва, че ставатъ промѣни и въ свѣта. Ако въ човѣка не ставатъ промѣни, и въ свѣта не могатъ да ставатъ. Човѣкъ трѣбва да се радва, докато може да мисли, да чувствува и да постѣпва. Това показва, че той е проводникъ на друга мисль, на други чувства и на други постѣпки. — На кого е проводникъ човѣкъ? — На Бога. Който е готовъ доброволно да възприема и предава Божественото, той може да

бжде неговъ проводникъ. Яви ли се най-малкото колебание въ него, той не може вече да бжде проводникъ на Божественото. Човѣкъ може да бжде проводникъ на Божественото само по свобода и отъ любовъ къмъ истината.

Изучавайте живота, приемайте любовта! Познайте Бога съ ума си, обичайте Го съ сърдцето си, служете Му съ тѣлото си.

Единъ день Паганини далъ единъ хубавъ концертъ. Публиката останала възхитена отъ него и го запитала: Можешъ ли да дадешъ сжщия концертъ на три струни? Паганини излѣзълъ и свирилъ на три струни. — Можешъ ли да свиришъ на две струни? Паганини свирилъ на две струни. — Можешъ ли да свиришъ на една струна? Публиката очаквала Паганини да даде концерта си на една струна, но той не се явилъ.

Сега и на васъ казвамъ: Вие ще слушате концерта на великитѣ музиканти, докато на цигулката има четири, три и две струни. Остане ли само една струна, никакъвъ концертъ нѣма да чуете. Следователно, видете ли, че на цигулката сж останали две струни, спрете тамъ. Не желайте да слушате концертъ на една струна само.

Оставямъ ви да мислите върху този анекдотъ.

Т. м.

✱

14. Беседа отъ Учителя, държана при седмтѣ рилски езера, на 18 августъ, 1940 г.

Провѣтряване

За кого се прави палатъ: за хората, или за животнитѣ? За какво е създадена човѣшката глава: за свѣтлината, или за тъмнината? Защо е дошълъ човѣкъ на земята: да се учи, или да благува? Хората сж дошли на земята да се учатъ, а въпрѣки това, тѣ търсятъ щастливъ животъ. Всички искатъ да живѣятъ идеално, а завършватъ съ разочарования. Всички искатъ да иматъ голѣми постижения, а въ края на краищата, или нищо не постигатъ, или малки постижения придобиватъ. Защо не успѣватъ? — Кжде се крие причината за неуспѣха на хората? — Въ самитѣ тѣхъ. Тѣ се отклоняватъ отъ пѣтя си и се каратъ за първи мѣста. Всѣки иска да бжде пръвъ, да заема първо мѣсто, всички да му се кланятъ. Той воюва, бори се съ този — съ онзи за първо мѣсто, докато единъ день види, че борбата била за нищо и за никакво — за кочината. Азъ употребявамъ думата „кочина“ въ смисълъ на животъ, пѣленъ съ низши желания. Дали сте на първо или на последно мѣсто, не е важно — все ножъ ви чака. Ако си войникъ на бойното поле, не е важно, кжде си — на първо или на последно мѣсто — все смъртъ те очак-

ва. Като живѣете и търсите идеални условия, въ края на краищата оставате разочаровани, че не сте постигнали желанията си, че хората не се отнасятъ добре съ васъ и т. н. Всички търсятъ правата си, но не ги намиратъ. — Защо? — Защото истинскитѣ постижения, както и добрата обхода, сж резултатъ на вътрешни условия.

Следователно, искате ли добра обхода отъ хората, първо приложете тази обхода къмъ себе си. Преди да търсите правата си отвънъ, първо отдайте правото на своята душа. Ако въ всѣки човѣкъ виждате присѣтствието на Бога и му отдавате нужното внимание, вие сте на правъ пѣтъ. Обаче, ако отъ човѣка, като форма, като личностъ, очаквате своето щастие, вие сте на кривъ пѣтъ. Коя майка е намѣрила щастието си въ своитѣ деца? Коя мома е намѣрила щастието си въ своя възлюбенъ? Кой богатъ е намѣрилъ щастието си въ паритѣ? Кой ученъ е намѣрилъ щастието си въ знанието? Майката загубва децата си, а съ това загубва и очакваното щастие. Възлюбената е изоставена отъ своя възлюбенъ; богатиятъ изгубва богатството си; учениятъ изгубва знанието си. Кой каквото е придобилъ и на което е очаквалъ, може да го изгуби въ единъ день и да стане нещастенъ. Следъ всичко това слушате, че всѣки търси своето право. Какво право може да ви се даде? Има нѣщо, което човѣкъ може да постигне, но правото си — никога.

Какво можете да получите отъ мъглата, която ви обикаля днесъ? Нищо не можете да получите. — Защо? — Защото мъглата взима, но нищо не дава. Ще кажете, че искате да постигнете идеалитѣ си. Колкото можете да хванете мъглата, толкова ще постигнете идеалитѣ си. Това не показва, че идеалитѣ ви сж непостижими, или нереални. Реални сж идеалитѣ ви, но тѣ бързо минаватъ и заминаватъ, не можете да ги следвате. Вие се държите за тѣхнитѣ сѣнки, а сѣнкитѣ сж далечъ отъ реалността. Ще кажете, че и сѣнкитѣ, и реалнитѣ нѣща сж все отъ Бога дадени. Ако това е така, защо се карате? Божиитѣ работи не произвеждатъ никакъвъ споръ. Когато спорятъ, хората сж далечъ отъ истината, далечъ отъ Бога. Следъ това ще кажете, че всичко произтича отъ Бога. За онзи, който разбира нѣщата, всичко е отъ Бога. За онзи, който не разбира нѣщата, нищо не е отъ Бога. За мждрецитѣ нѣма зло, нѣма и добро — всичко е любовь. За глупавитѣ, обаче, има и добро, и зло. Внѣ отъ Бога нѣма никакви постижения. Внѣ отъ изпълнение на волята Божия нѣма постижения. Тѣй щото, който очаква резултати, трѣбва да работи съ Божественото. Той трѣбва да живѣе въ високитѣ сфери на живота, дето нѣма мъгли и облаци. Мъглата е резултатъ на човѣшкия животъ. Когато въ съзнанието на човѣка падне мъгла, и умътъ му се заоблачи, нищо друго не му остава, освенъ да се качи горе, надъ облацитѣ, или да слѣзе долу, подъ

гѣхъ. Нѣкои се страхуватъ отъ мъглата, но тѣ не знаятъ, че има по-страшни мъгли отъ физическата. Запримѣрь, има религиозна, научна, обществена мъгла и т. н. Какъ ще се справите съ тѣзи мъгли?

Съвременнитѣ хора нѣматъ успѣхъ въ живота си, нѣматъ голѣми постижения. — Защо? — Защото не работятъ съ беззаветна, безкористна любовъ. Тѣ мислятъ, че се обичатъ едни-други. Азъ вѣрвамъ въ тѣхната любовъ, само ако обичатъ Бога. Ако не Го обичатъ, любовта имъ къмъ хората е подобна на огънь, който е цененъ, докато гори. Щомъ изгори, нищо не остава отъ него. Кой би желалъ такава любовъ? При любовта на съвременнитѣ хора всичко изчезва. Коя кжца е останала отъ началото на живота досега? Кое тѣло е останало безсмъртно? Докато живѣете само на физическия свѣтъ, нѣщата ще се явяватъ и ще изчезватъ. Като знаете това, какво дѣлите на земята? За какво се каратъ хората?

Днесъ всички хора се каратъ за първенство, всѣки иска да заеме първо мѣсто. Влизате въ една кжца и виждате, че всички се каратъ за първо мѣсто. Всѣки счита това мѣсто за своя собственостъ. Каква собственостъ е тази, когато всѣки по-силенъ отъ тебе може да те измѣсти? Какво представятъ човѣшкитѣ кжци въ сравнение съ широкия и възвишенъ свѣтъ надъ насъ? Тѣ сж малки кочини, въ които всички пъшкатъ. Наистина, всички хора сж недоволни отъ положението си.

И свинята живѣе въ кочина, но не по нейно желание — господарѣтъ ѝ я затворилъ. Пуснете свинята въ гората, да живѣе на свобода, и вижте, нѣма ли да бжде доволна. Понеже се е родила въ кочина, тя мисли, че по-хубавъ апартаментъ отъ нейния не сѣществува. Обаче, ако се намѣри въ гората, тя ще разбере преимуществото на свободния животъ.

И тѣй, ако искате да напуснете кочината, приложете чистата, безкористна любовъ. Само любовта ще ви даде правилно разбиране на живота. Тогава ще видите, че нито първото мѣсто, нито голѣмото богатство криятъ въ себе си нѣкакво благо. Ако е въпросъ за блага на живота, ще знаете, че благо то на едного е благо за всички. Тогава и нещастieto на едного е нещастие за всички. Погрѣшката на едного засѣга всички. Запримѣръ, нѣкой върви по улицитѣ, захласналъ се нѣкжде и удря крака си въ камѣкъ. Той пада на земята, но веднага близкитѣ му се притичатъ на помощъ. Тѣ го вдигатъ на рѣце, занасятъ го нѣкжде да легне и започватъ да го лѣкуватъ. Тукъ се вижда участието на цѣлото. Той ударилъ само крака си, но цѣлото тѣло усѣща болката. Когато частта страда, и цѣлото страда. Това е законъ. Като знаете този законъ, бждете внимателни, защото като ударите крака си, вие причинявате болка, освенъ на себе си, и на своитѣ близки. За да бждете изправни въ отношенията си къмъ Бога, прилагайте любовта си еднакво къмъ всички хора.

Щомъ пазите това правило, и хората ще се отнасятъ добре съ васъ. Каквото е вашето отношение къмъ хората, такова ще бжде и тѣхното отношение къмъ васъ.

Следователно, прилагайте любовта, за да живѣте добре. Христосъ проповѣдваше учението за любовта и казваше: „Синъ Человѣчески не дойде да Му служатъ, но самъ да служи“. Значи, любовта подразбира служене. Служете отъ любовъ съзнателно. Не се страхувайте и не съжбявайте, че сте сгрѣшили. Ако направите нѣкаква погрѣшка, изправете я. Ако въ дома ви дойде нѣкой човѣкъ, къмъ когото нѣмате разположение, вие не го приемате добре. Това не е по закона на любовта. Като съзнаете погрѣшката си, ще я изправите. Какъ ще я изправите? Като дойде още единъ пѣтъ сѣщиятъ човѣкъ въ дома ви, вие ще го нагостите добре, ще му услужите съ нѣщо и ще го поканите пакъ да ви посети. За да изправите погрѣшките на миналото и настоящето си, постѣлвайте винаги съ любовъ. Любовта урежда всички нѣща по най-лекъ и красивъ начинъ. Вървете по закона на любовта, за да се ползвате отъ помощта на всички хора. Щомъ излѣзете отъ закона на любовта, близките ви ще се отдалечатъ отъ васъ. Не мислете, че като живѣте въ закона на любовта, нѣма да имате противоречия. И въ любовта има противоречия, но въ тѣхъ се крие нѣщо велико. Казано е, че любовта разрешава противоречията; любовта изключва

противоречията. Това означава, че любовта се справя със противоречията по лекъ и правиленъ начинъ. Любещиятъ е изложенъ и на противоречия, но той приема всичко съ радостъ.

Ученитѣ на миналото сж търсили начинъ да превръщатъ неблагороднитѣ метали въ благородни и проститѣ камъни въ скжпоценни. Какво представятъ неблагороднитѣ метали и проститѣ камъни въ човѣшкия животъ? Това сж погрѣшкитѣ на хората. Задачата на съвременния човѣкъ е да превърне своитѣ погрѣшки и слабости въ добродетели, т. е. въ благородни метали и въ скжпоценни камъни. Когато любовта влѣзе въ човѣка, ще превърне погрѣшкитѣ и слабоститѣ имъ въ благородни метали и скжпоценни камъни. Нѣма да остане погрѣшка и слабостъ въ човѣка, които любовта да не превърне въ злато и диамантъ. Тя ще облагороди всичко неблагородно и ще превърне живота отъ адъ въ рай. Любовта е алхимическиятъ камѣкъ и жизнениятъ елексиръ на всички времена и епохи.

Приложете любовта разумно, безъ да очаквате живота ви да се нареди добре изведнѣжъ. И при любовта ще имате мѣжнотии, но ще ги понасяте съ радостъ. Любовта нѣма да налѣе знанието въ главата ви изведнѣжъ. Постепенно ще придобивате знания, и всѣки день ще се убеждавате въ великата истина на живота. Щомъ се домогнете до истината, ще се освободите отъ всички земни и духовни

противоречия. Значи, истината освобождава човѣка, а любовта го учи да живѣе правилно.

Като ученици, вие трѣбва да се вглеждате въ отношенията си, да знаете, какъ да постѣпвате съ всѣки човѣкъ. Дойде ли нѣкой човѣкъ при васъ, приемоте, че е изпратенъ отъ Бога. Щомъ сте убедени въ това, вие трѣбва да му покажете пѣтя къмъ Бога. Какво значи, да отправите човѣка къмъ Бога? Това значи, да го изпратите при любовта, тя да го научи, какъ да живѣе. Христосъ казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го е привлѣкълъ. Никой не може да отиде при Отца ми, ако азъ не му покажа пѣтя“. Значи, смисълътъ на живота седи въ това, човѣкъ да отиде при своя небесенъ Баща. За да отидете при Баща си, вие трѣбва да намѣрите пѣтя.

Любовта е пѣтъ, който води човѣка отъ физическия животъ въ Божествения. Безъ любовъ никой не може да пристѣпи къмъ Бога. Кое дете може да отиде при майка си: живото, или мъртвото? Живото дете, което носи животъ въ себе си, може да отиде при майка си. Мъртвото дете не може да намѣри майка си. — Защо? — Защото смъртта символизира безлюбието. Животътъ отъ своя страна представя любовта. И най-лошиятъ животъ е проява на любовта, макаръ и най-малката. Щомъ живѣе, човѣкъ проявява любовта си. Като проявява любовта си, той трѣбва да бжде готовъ да приема всичко

съ любовъ и да върши всичко отъ любовъ. Умиращъ ли, ще умирашъ съ любовъ; страдашъ ли, ще страдашъ съ любовъ. Всички мъченици страдаха съ любовъ. Тѣ отиваха на гилотината съ любовъ и съзнание, че отиватъ при своя небесенъ Баща. Тѣ знаеха, че щастието не е на земята. На земята човѣкъ е затворникъ, изпратенъ на заточение. Отсега нататкъ човѣкъ трѣбва съзнателно да работи за освобождението си, да се върне отъ заточение.

Сега, като казвамъ, че сте изпратени на заточение, това не подразбира, че живогътъ е лошъ. Погрѣшките и слабостите на хората внасягъ димъ, мъгла и облаци въ съзнанието имъ. Погрѣшките и слабостите внасягъ нѣщо твърдо, кораво въ сърдцето имъ. Какво трѣбва да направятъ, за да смекчатъ сърдцето си? Какво прави българинътъ, когато иска да омекчи конопа? Той го кисне въ вода. Направете същото и вие. Турете погрѣшките и слабостите си въ вода, да киснатъ известно време. Всички погрѣшки и слабости на киснете въ вода, не ги връщайте въ София. Бждете безпощадни къмъ тѣхъ. Кой колкото конопъ има въ себе си, да го накисне въ вода. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да нѣма конопъ въ себе си. Накиснете конопа добре въ вода, турете отгоре нѣколко камъни и го оставете. Като се върнете идната година, ще видите, че той е омекналъ вече и е готовъ за работа.

И тъй, като сте дошли на земята, вие трѣбва да учите. Земята е велико училище, въ което ви се преподаватъ уроци, които трѣбва да изучавате съ любовъ. Каквото научите, трѣбва да е научено добре. Ще дойде изпитната комисия да види, какво сте научили. — Ама не ми се учи. — Това е твоя работа. Комисията е строга и възискателна. Ако не знаешъ, ще ти пише единица; ако знаешъ, ще ти пише шестъ. — Не може ли учителят да ми пише шестъ отъ любовъ? — Учителят пише шесторка на ученика си съ любовъ, но само ако ученикът е изучавалъ предмета му съ любовъ. Безлюбието на ученика е минусъ, любовта на учителя — плюсъ, но при събирането плюсъ и минусъ се унищожаватъ. Два плюса даватъ нѣщо. Тѣй щото, искате ли да постигнете нѣщо, нека любовта бжде побудителна причина на мислитѣ, на чувствата и на постѣпкитѣ ви. Дето е любовта, тамъ е свободата. Правете всичко по любовъ, т. е. по свобода, а не чрезъ насилие.

Живѣйте помежду си по любовъ, да не става нужда да се карате и да търсите човѣкъ отвѣнъ да ви примирява. Никой никога не може да примири. Представете си, че двама души пжтуватъ по планината, и единиятъ отъ тѣхъ изкълчи дѣсния си кракъ. Той не иска да остава назадъ отъ приятеля си и търси нѣкой да му помогне. Да му помогнешъ, това значи, да го примиришъ, т. е. да възстановишъ здравословното състояние на крака му.

Да смѣнишъ болния му кракъ съ здравия кракъ на приятеля му, това е невъзможно. Какво мога да направя азъ? Щомъ дойде тази работа до мене, азъ ще намѣстя крака му, ще го превържа и ще го поставя известно време да лежи на едно мѣсто. — Ама ще закъснѣя въ пѣтя си. По другъ начинъ искамъ да ми се помогне. — Щомъ си изкълчилъ крака си, другъ начинъ нѣма. При сегашния порядъкъ на живота, щомъ нѣкой изкълчи крака си, неизбежно ще страда и ще изгуби известно време, докато болкитѣ съвършено изчезнатъ. Единственото нѣщо, което мога да направя въ случая, това е да го предпазя да не изкълчи крака си.

И тъй, искате ли да се примирите, ще знаете, че при сегашнитѣ условия на живота това е невъзможно. Запримѣръ, ти обиждашъ себе си. Какъ ще се примиришъ? Кой ще бжде посрѣдникъ да те примири? Ти направишъ една погрѣшка и търсишъ виновника вънъ отъ себе си. Тогава, какъ ще се примиришъ съ себе си? Виждашъ, че вината за погрѣшката е въ тебе, но какъ ще се примиришъ? Първата работа е да признаешъ, че вината за погрѣшката лежи въ тебе. Като излѣзешъ отъ заблуждението, че другъ е виновенъ за погрѣшката, ти си отваряшъ пѣтъ къмъ великия свѣтъ. После ще се яви въпросъ за примиряване съ себе си.

Време е хората да се освободятъ отъ заблужденията си и тогава да започнатъ пра-

вилно да работятъ. Защо трѣбва да ви заблуждава нѣкой, че запалилъ огънь, на който всички хора могатъ да се грѣятъ? Това не е вѣрно, нито е възможно. Богъ е запалилъ голѣмъ огънь — слънцето, отъ което излизатъ всички огньове. Грѣйте се на голѣмия огънь — на слънцето. Ползвайте се отъ неговата свѣтлина и топлина. Докато слънцето грѣе, приятно ви е. Докато хората се отнасятъ добре съ васъ, приятно ви е. Щомъ започнатъ да говорятъ строго, да ви се каратъ, вие сте недоволни. Учителътъ има право да бжде строгъ съ ученицитѣ си. Той има право да имъ се кара. Строгийтъ тонъ не е нищо друго, освенъ провѣтряване. Той отваря прозорцитѣ да стане провѣтряване на въздуха. Когато пали огънь, човѣкъ духа. Духането е пакъ провѣтряване. По този начинъ той разпалва огъня. Като се запали огъньтъ, духането престава. Духане или провѣтряване става и въ умоветѣ, и въ сърдцата на хората. Безъ провѣтряване не може. Като се провѣтрява умътъ, мислитѣ на човѣка се проясняватъ. Като се провѣтрява сърдцето му, чувствата се ободряватъ. Каквото и да прави, човѣкъ не може да се освободи отъ провѣтряване. Той трѣбва да знае, че щастие на земята нѣма.

Казвате: Какво да правимъ, за да се освободимъ отъ погрѣшкитѣ си, да не става нужда да ни провѣтряватъ? Вие трѣбва да посгжпвате съ погрѣшкитѣ си така, както съ нечиститѣ дрехи. Какво правите съ нечиститѣ си

дрехи? Перете ги: поставяте ги въ топла вода и ги натърквате съ сапунъ. Така натъркани, оставяте ги известно време да киснатъ въ вода. После ги перете съ вода. Следъ това, промѣняте водата, изпирате ги два-три пѣти въ чиста вода и сапунъ. Като се изператъ, изплаквате ги въ чиста вода и ги туряте на слънце да съхнатъ. Не давайте дрехитѣ си на чужди хора, сами си ги перете. Както перете дрехитѣ си, така ще перете и своитѣ погрѣшки. Докато не се научите сами да си служите, вие никога не можете да изправите погрѣшкитѣ си. Докато сте генерали и заповѣдвате на другитѣ, уволнение ви очаква. Като станете войници, вие сами ще си служите съ онова, което имате. Като войници, вие сами ще провѣтрявате стаитѣ си, сами ще провѣтрявате мислитѣ и чувствата си. Като войници, вие сами ще си заповѣдвате и сами ще изпълнявате. Въ това седи силата на Божественото начало въ човѣка.

Т. м.

*

15. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ рилски езера, на 19 августъ, 6 ч. с. 1940 г.

Единство въ любовта

Свѣтътъ е изложенъ на постоянни промѣни. Благодарение на вѣщиятъ промѣни, ние виждаме, че ставатъ промѣни и въ самия човѣкъ. Детето се ражда малко, безпомощно, слабо, но постепенно расте, развива се и се измѣня. Майката гледа детето си и казва: Колко е пораснало, колко се е измѣнило моето дете! За да не се натѣква на противоречия, майката трѣбва да знае, че детето ѝ не е нейно. То принадлежи на Бога. Богъ изпита любовта на Аврама чрезъ сина му. Той му заповѣда да заколи единствения си синъ и да Му го принесе въ жертва. Аврамъ не се поколеба — вдигна ножъ и пристѣпи къмъ любимия си синъ. Той издържа изпита си. Една рѣка задържа ножа въ въздуха и, вмѣсто сина си, той принесе друга жертва на Бога. Бждете готови и вие да пожертвувате всѣка Божествена мисль въ себе си за Бога, на когото тя принадлежи. Щомъ сте готови на такава жертва, тази мисль ще остане завинаги при васъ. Само чрезъ любовта си къмъ Бога вие придобивате истинско знание. Любовта предшествува знанието.

Рѣката тече, но това не зависи отъ нея. Понѣкога рѣката приижда и прелива коритото си. И това не зависи отъ нея. Сжщото се отнася и до човѣка. И човѣкъ се натѣква на нѣща, които не зависятъ отъ него. Той не може нито да ги измѣни, нито да спре тѣхнитѣ прояви. Следователно, правете само това, което зависи отъ васъ. Не се грижете за нѣща, които не зависятъ отъ васъ. Тѣхъ Богъ ще направи. Искате ли да имате хубава кола, кажете на нѣкой майсторъ коларъ да ви направи такава. Какъ ще я направи, това не е ваша работа. Вие не можете да учите художника, какъ да рисува. Не учете земеделѣца, какъ да сѣе житото. Той знае, че житнитѣ зрънца не се нуждаятъ отъ много прѣстъ. Турите ли имъ повече или по-малко прѣстъ, отколкото трѣбва, вие ще ги изложите на голѣми мжнотиини.

Съвременнитѣ хора искатъ да се освободятъ отъ мжнотиитѣ си. Не е въпросъ да се освободятъ отъ мжнотиитѣ, но да не ги увеличаватъ или намаляватъ. Ако ги увеличаватъ, тѣ ще пѣшкатъ подъ тежестъта имъ и не могатъ да се развиватъ; ако ги намаляватъ, тѣ съвсемъ ще оголѣятъ. Мжнотиитѣ сж необходими за човѣка дотолкова, доколкото той може да работи съ тѣхъ. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, колко мжнотиини може да носи. На човѣка е опредѣлено, съ какви възможности ще разполага и при какви условия ще живѣе. Човѣкъ има условия за работа, но ако е глупавъ, не може да ги използва. Като поумнѣе,

той търси условия, но вижда, че ги е изгубилъ. Тогава той съжالياва за изгубенитѣ условия. По-добре е човѣкъ да поумнѣе, преди да е изгубилъ благоприятнитѣ условия. Добритѣ условия не сж нищо друго, освенъ царския произходъ на душата. Не уповавайте на своя царски произходъ, за да не изгубите условията си преждевременно. Уповаване на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля за да използвате условията, които ви сж дадени. Присметете любовта и работете съ нея, за да развивате вложенитѣ въ васъ дарби и способности.

Въ присмането и въ прилагането на любовта пазете следното правило: любовта къмъ Единния е любовъ къмъ всички. Който люби Единния, а не люби всички, той е на кривъ пътъ. Всички трѣбва да обичатъ Единния, а Той — всички. т. е. множеството. Когато обичате Бога, помнете, че това е любовта на всички същества. Като обичате хорага, това е любовта на Бога къмъ тѣхъ. Който обича само Единния, той може да обича всички. Щомъ обича всички, той може да обича и Единния. Това сж възможности за всѣки човѣкъ. Когато изиявява любовта си къмъ всички, Богъ учи хората, какъ трѣбва да обичатъ. Ако мислятъ, че съ своята любовъ могатъ да стигнатъ високо нѣкъде, тѣ се самозаблуждаватъ. Както бащата и майката обичатъ всичкитѣ си синове и дъщери, така и Богъ обича всички хора. Любовта на синовѣтѣ и на дъщеритѣ къмъ

родителитѣ ни дава представа за любовта на мнозинството къмъ Бога. Любовта на родителитѣ къмъ децата ни дава представа за любовта на Единния къмъ всички. Който проявява любовта си правилно, той обича човѣка заради онова вѣчно начало въ него, а не заради неговитѣ знания, способности, добродетели и т. н. Любовта е проява на онова начало, което хората не познаватъ. Безъ любовта Богъ остава незнаенъ.

Любовта приближава хората, не по физическо разстояние, а по връзка между душитѣ. Въ духовно отношение, които се обичатъ, тѣ сж близо единъ до другъ. Ако не се обичатъ, тѣ сж далечъ. Като се мразятъ, хората живѣятъ въ тъмнина. Следователно, искате ли да живѣете въ свѣтлина, обичайте се.

Мнозина се страхуватъ да не изгубятъ любовта си, да не я открадне нѣкой. Любовта нито се губи, нито се придобива. Невъзможно е любовта да се изгуби. Обаче, човѣкъ се отваря и затваря за любовта. Това, което наричатъ загубване на любовта, ние го наричаме затваряне на човѣшкото сърдце за любовта. Отворете широко умоветѣ и сърдцата си за любовта, за да се познаете, да разберете истинската свобода. Любовта е най-тежкото и най-лекото нѣщо въ свѣта. Ако искашъ да обсебишъ любовта, да я държишъ само за себе си, тя става по-тежка и отъ земята, и отъ слънчевата система. Ако си доволенъ отъ най-малкитѣ прояви на любовта и си готовъ да

я сподѣлишъ съ всички хора, тя става толкова лека, че можешъ да я носишъ всѣкога съ себе си, безъ да усѣщашъ, че носишъ нѣщо.

И тъй, искате ли нѣщо отъ Бога, помолете се веднѣжъ и повече не настоявайте. Той знае нуждитѣ ви и е готовъ всѣкога да ви помага.

*

16. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ рилски езера, 19 августъ, 9 ч. с. 1940 г.

Неоцененото богатство

Въ живота на съвременнитѣ хора сжществува едно голѣмо богатство, за което тѣ не подозиратъ. Ако го знаеха, тѣ щѣха да бждатъ кандидати за него. Всички хора сж слушали да се говори за това богатство, но подъ много прозаично име, вследствие на което не сж гледали на него като на нѣщо ценно.—Кое е това богатство? — Недоволството. Дето и да отидете, навсѣкжде ще срещнете недоволни хора. — Защо сж недоволни? — Защото търсятъ нѣщо, което никжде не сжществува. Мнозина мислятъ, че сж дошли на земята да благуватъ и, ако не намѣрятъ това, което очакватъ, ставатъ недоволни. Много естествено, че човѣкъ не може да намѣри всичко, каквото желае. Запримѣрь, нѣкой може да иска млѣко отъ птичка. Ще намѣри ли? Не може да намѣри. Днесъ никжде не можете да намѣрите птиче млѣко, а дали нѣкога ще намѣрите, това е въпросъ. Обаче, сега има вече масло отъ чесънъ, съ което лѣкуватъ различни болести. Едно време чесново масло не сжществуваше. Едно време чесънътъ минаваше за нѣщо про-

сго, малцина го употрѣбяха, а днесъ и най-образованитѣ хора го ядатъ. Лѣкаритѣ препоръчватъ чесъна за лѣкуване на много болести.

Казвамъ, че недоволството е едно отъ голѣмитѣ богатства. Защо? Защото всички хора ставатъ недоволни, следъ като минатъ презъ голѣми изпитания и мъчнотии. Детето расте, става ученикъ, слуша лекциитѣ на своитѣ учители и професори за създаването на свѣта. То се занимава съ различни изчисления, решава задачи по математика и геометрия. Докаго е въ теориитѣ на науката и на живота, човѣкъ е доволенъ; той мисли, че се намира въ рай. Щомъ влѣзе въ опитната страна на нѣщата, той вижда, че теорията не се съгласява съ практиката и започва да става недоволенъ. Младата мома и младиятъ момъкъ си теоретизиратъ, какъ ще живѣятъ, какъ ще си помагатъ. Докато се оженятъ, тѣ си пишатъ любовни писма, доволни сж отъ живота. Щомъ се оженятъ, теорията имъ пропада, и тѣ ставатъ недоволни. — Защо? — Всѣки търси своето право.

Всички хора се оплакватъ отъ неpravдата на живота. Преди всичко, човѣкъ трѣбва да бжде справедливъ къмъ себе си, т. е. къмъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Често човѣкъ мисли, чувствува и постѣпва не така, както трѣбва, и изпада въ вътрешна борба. Докато момата и момъкътъ не сж женени, тѣ мислятъ, че сж отъ Бога създадени, че по-

добри и благородни същества отъ тѣхъ нѣма, но като се оженятъ, виждатъ, че се излѣгали, че сж изгорѣли. Тѣ търсятъ начинъ да се освободятъ единъ отъ другъ. Въ края на краищата, и двамата отстъпватъ. Тѣ намиратъ, че заради доброто, заради съдържанието, което Богъ е вложилъ въ тѣхъ, могатъ да се търпятъ. И домакинята, като готви, постъпва по сжщия начинъ. Като пърже нѣщо въ тигана, тя случайно се изгаря и решава да го захвърли настрана. Обаче, като види съдържанието въ тигана, тя си казва: Заради доброто и хубавото, ще търпя болката и ще си продължа работата.

Като не разбиратъ дълбокия смисълъ на нѣщата, мнозина запитватъ, защо даденъ човѣкъ постъпва по единъ, а не по другъ начинъ. Каквито обяснения и да се даватъ, пакъ ще останете недоволни. То е все едно да питате, защо рѣката тече, защо вѣтрътъ вѣе, защо земята се върти и т. н. Много научни теории обясняватъ движението на земята около осъта ѝ и около слънцето, но и тѣ не сж задоволителни. Това сж повече предположения. Ние живѣемъ въ свѣтъ на голѣми противоречия. Всички обикновени хора, даже и великитѣ, сж дошли на земята да изпиятъ горчивата чаша на страданията и следъ това да си заминатъ. И въ рая даже първитѣ човѣци опитаха горчевината на живота. Тамъ имаше две дървета: дърво на живота и дърво за познаване на доброто и на злото. — Защо

Богъ постави дървото на доброто и на злото въ рая?—Като предметно учение. Той каза на първитѣ хора: Ще изучавате това дърво, безъ да ядете отъ него. Вие можете да изучавате свойствата на отровитѣ само външно, безъ да ги употребявате вътрешно. Запримѣръ, вие можете да употребявате сѣрната киселина външно само, за чистене на металически предмети, за получаване на различни съединения. Присметете ли я вътрешно, тя ще ви изяри. Пазете се отъ отровитѣ, били тѣ физически или психически. Лошитѣ и отрицателни думи сж психически отрови, които причинявагъ голѣми пакости. Не е лесно човѣкъ да се справи съ една психическа отрова. Защо трѣбва да казвате на човѣка, че е нечистъ, че е грубъ, че нѣма любовъ и т. н.?

Кой човѣкъ днесъ има такава любовъ, каквато трѣбва? Кой човѣкъ се е пожертвувалъ отъ любовъ за другѣ хора? Като насилиятъ нѣкого, той се жертвува, но тази жертва не е доброволно дадена. Така се жертвуватъ и кокошката, и овцата, и рибата. Много жертвоприношения има въ свѣта, но тѣ ставатъ чрезъ насилие, а не доброволно. Човѣкъ страда, но не доброволно. Възлюбената страда отъ своя възлюбенъ, но не доброволно. Тя пѣшка, мъчи се, търси начинъ да се освободи отъ него. За предпочитане е възлюбената да напусне кжщата на своя възлюбенъ, отколкото цѣлъ животъ да се каратъ и да се гледатъ накриво. Другъ е въпросътъ, ако тя

може доброволно и съ любовъ да остане при него, да дѣлятъ скърбитъ и мъчнотиитъ въ живота. Тя седи при него и си мисли, че ще го възпита, ще го облагороди. Лъже се тя. Невъзможно е да възпитащъ единъ човѣкъ, ако той самъ не желае да се възпита. Ако момата успѣе да възпита възлюбения си, ще получи голѣмо възнаграждение. Въ небето е опредѣлена голѣма премия за този момъкъ или за тази мома, които успѣятъ единъ другъ да се възпитатъ. Това е задача, дадена на човѣка. Досега никой не е решилъ задачата.

Иоанъ Веслей, виденъ английски реформаторъ и проповѣдникъ, почувствувалъ, че е самъ въ свѣта, както Адамъ се почувствувалъ въ рая, и си казалъ: Господи, добра работа си ми далъ, но ако ми ладешъ една другарка, съ която да се разговарямъ, ще проповѣдвамъ още по-добре. Молбата му се чула, и следъ време той се оженилъ. На третия день следъ женитбата си, той казалъ на единъ отъ добритъ си приятели: Не струва човѣкъ да се жени. Скоро следъ женитбата му дошълъ единъ отъ неговитъ ученици да го пита, добре ли ще направи, ако се ожени. Намѣрихъ, казалъ ученикътъ, една добра мома между сестритъ, много набожна и предана християнка. Вѣрвамъ, че съ нея ще живѣя добре. Иоанъ Веслей му отговорилъ: Момата е добра, съ Христа може да живѣе добре, но не и съ тебе.

Сегашниятъ свѣтъ е пълень съ погрѣшки. Човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да не по-

втаря погрѣшкитѣ на свѣта. Навсѣкжде виждате картини, въ които има много погрѣшки. Защо трѣбва да мислите, че сж идеални? Кое-то е хубаво, трѣбва да признаете, че е хубаво, но погрѣшката си е погрѣшка, нѣма защо да затваряте очитѣ си предъ нея. Казано е въ Писанието, че Богъ твори новъ свѣтъ — ново небе и нова земя. Сегашниятъ свѣтъ трѣбва да мине презъ огънь, да се пречисти и претопи. Вгледайте се въ отношенията на хората, да видите, колко сж изопачили живога си.

Двама братя, съседи, говорятъ за любовъ, за братски отношения, за християнство, а вдигнали помежду си голѣма ограда, или бодливъ телъ, да не объркатъ границитѣ си. Две сестри живѣятъ заедно, но една за друга говорятъ лошо. Едната е богата, другата — бедна, но не си помагатъ. Достатъчно е да се вслушате вечеръ въ човѣка, когато остане самъ, да чуete оплаквания, мърморене, недоволство. Като слушамъ съ радиото си тия нѣща, казвамъ, че това сж актьори, на които добре плащатъ. Нѣкой е написалъ голѣма житейска драма, и хората играятъ роли на действащитѣ лица. Защо се оплаквате отъ ролитѣ си? Никой не ви е заставилъ насила да играете една или друга роля. Всѣки актьоръ е добре платенъ. Колкото е по-даровитъ, по-добре му се плаща. Виждате, че нѣкой цигуларъ свири. Висотивате да го слушате. Казвате, че е великъ цигуларъ. Великъ е, наистина, за една вечеръ получава 50 — 60 хиляди лева. — Защо е ви-

денъ този цигуларь? — Защото получава много пари. Предназначението на музиканга не седи въ събиране на пари. Споредъ мене, виденъ цигуларь или музикантъ е този, който, като свири въ нѣкой градъ, дето хората се каратъ, може да внесе поне за една седмица братски и приятелски отношения между тѣхъ. Не може ли да направи това, той не е още истински музикантъ.

Съвременнитѣ хора очакватъ да получатъ нѣщо отъ свѣта, но нищо нѣма да получатъ. Какво получава стариятъ волъ отъ господаря си, на когото години наредъ е оралъ нивата? Като остарѣе волътъ, господарьтъ му ще каже: Нѣма смисълъ да храня този старъ волъ, ще го заколя, месото му ще продамъ, а отъ кожата му ще си направя цървули. Добре е да имамъ споменъ отъ вола, който е работилъ заедно съ мене на нивата. Господарьтъ има много спомени отъ вола, но какъвъ споменъ има волътъ отъ господаря си? Той помни добре остена, който се забивалъ на гърба му. Той си казва: Това било християнски свѣтъ! Наистина, това е християнски свѣтъ, който само се бие. Отворете Библията и четете, какво пише за еврейския народъ, който минаваше за избранъ отъ Бога. Тѣ постоянно воюваха съ езичниците. Правовѣрни и езичници се биеха, и всѣки се обръщаше къмъ своя Богъ съ молба, да победи неприягеля си. И днесъ християнски народи се биятъ, опустошаватъ цѣли градове и села, избиватъ мирното население,

избиватъ се едни други. Следъ всичко това всѣки очаква резултатъ. Всѣки иска да знае, кой ще излѣзе победителъ въ тази война.

Два вълка се боятъ за една овца. Тя стои настрана и гледа, кой отъ двамата ще победи. Минава единъ човѣкъ покрай овцата, вижда я, че стои и наблюдава, кои ще излѣзе победителъ, и казва: Слушай, плюи на краката си и бѣгай. Нѣма какво да чакашъ, да видишъ края на войната. Когато войната се свърши, нищо нѣма да остане отъ тебе. Докато кожата ти е здрава още, бѣгай. Така може да се каже днесъ на всички хора, до които огънятъ още не е дошълъ. Не чакайте да видите, кой ще победи, но стойте далечъ отъ огъня, да не ви засегне. Когато войната се свърши, вълцитѣ ще се огледатъ и ще кажатъ: Напрасно се бихме, овцата я нѣма.

Сегашнитѣ хора живѣятъ въ единъ свѣтъ на голѣми противоречия, въ който злото царува, а доброто слугува. Докато злото царува, страданията и нещастията сж неизбѣжни. Сега се създава новъ свѣтъ, съ новъ редъ и порядъкъ, въ който доброто ще царува, а злото ще слугува. Нѣкои очакватъ този свѣтъ да дойде вече. Тѣ го очакватъ преждевременно. Злото не иска да отстъпи царството си. То има още работа, има да взима отъ свѣта. Докато не получи своето си, злото нѣма да отстъпи. Вижте, какви дълбоки корени е пу-снало злото въ свѣта. Днесъ мнозина мислятъ, че като наругаятъ нѣкого, ще го оправятъ.

Днесъ навсѣкжде виждате насилието да управлява, но свѣтътъ не може да се оправи чрезъ насилие. Какво може да донесе насилието? Ще кажете, че чрезъ насилието човѣкъ учи, опитности придобива. Каква опитностъ ще придобие момата отъ своя възлюбенъ? Тя казва: изгорихъ се малко, но поне го познахъ. Десетъ момци ще я обикалятъ, и десеттѣ ще я изгорятъ, и тя мисли, че придобила нѣкаква опитностъ. Десеттѣ ще я изгорятъ по различенъ начинъ, а тя пакъ нѣма да ги разбере. Змията ще те ухапе по единъ начинъ, кучето — по другъ, комарътъ — по трети начинъ, но ти все ще бждешъ хапанъ и нищо особено нѣма да научишъ. Ако мислишъ че ще знаешъ, какво нѣщо е хапането, лъжешъ се.

Едно нѣщо трѣбва да знаете: злото царува въ самия човѣкъ, а не вънъ отъ него. Външнитѣ условия сж причина да се прояви злото навънъ, да излѣзе отъ човѣка, да види, какво се крие въ него. И най-кроткиятъ човѣкъ може да бжде предизвиканъ, да прояви злото въ себе си и да ухапе. Въ стремежа си да се самозапази, човѣкъ може да убие човѣка.

По какъвъ начинъ трѣбва да се оправи свѣтътъ? Единствената сила, която може да оправи свѣта, е любовта. Прилагали ли сте любовта, да видите, какъ действува тя? Мнозина си служатъ съ силни срѣдства, но, вмѣсто добро, тѣ сж причинявали зло. — Защо? — Количествата на силнитѣ срѣдства сж били голѣми. Тѣ сж ги използвали като лѣкарства,

но сж ги употребили въ голѣмо количество. Не увеличавайте дозата на силнитѣ лѣкарства. Който си служи съ любовята, той трѣбва да знае, каква доза да употреби отъ нея. И злото, и доброто трѣбва да се употребяватъ въ умѣрено количество.

Една отъ причинитѣ за злото въ свѣта е, че хората сж дошли по-близо единъ до другъ, отколкото трѣбва. Съ това тѣ измѣнятъ пжтя на движението си. Когато дървото дойде до огъня, то непременно ще изгори. — Какво трѣбва да правимъ, за да избѣгнемъ злото? — Да се отдалечите отъ него. Казано е въ Писанието: „Отдалечете се отъ злото“. Единственото нѣщо, което може да спаси свѣта, седи въ отдалечаване отъ злото. Човѣкъ трѣбва да застане на такова мѣсто отъ злого, че да не изгаря, но да се ползува отъ него. Засега злото, като мощна сила, е потрѣбно. Понеже злото господарува въ свѣта, вие трѣбва да се учите отъ него. Всички хора казватъ, че не обичатъ злото, а въ сжщностъ правятъ зло. Значи, макаръ и несъзнателно, тѣ го обичатъ. Може ли човѣкъ да прави нѣщо, което не обича? Човѣкъ дава пжтъ и на злото, което е вънъ отъ него. Той възприема нѣкоя лоша мисль въ ума си, или нѣкое лошо чувство въ сърдцето си, храни ги известно време и следъ това ги изнася вънъ отъ себе си. Човѣкъ трѣбва да има будно съзнание, да не допуска злото въ себе си, да не дава въ услуга на злото нито устата, нито ума, нито сърдцето си.

Като четете 64. глава отъ Исаия, виждате, че и той се е натъкналъ на злото между хората, вследствие на което изпада въ противоречие. Исаия казва за Господа : „Ето, Ти си се разгнѣвилъ, защото ние сгрѣшихме“. (—5 ст.). Исаия се ужасява отъ злото въ човѣка, което е причина за погрѣшки и престѣпления. И тогава предава думитѣ на Господа : „Дръжте злото вънъ отъ себе си, да не грѣшите“. Искане ли да не грѣши, човѣкъ трѣбва да държи злото и всички отрицателни прояви на естеството си вънъ отъ себе си. Това значи, да се очисти отъ злото. Страшно е положението на човѣка, който е влѣзълъ въ областта на злото. И светията, който стои високо надъ обикновенитѣ хора, изпитва ударитѣ на злото. И той минава презъ голѣма вътрешна борба, докато се освободи отъ злото и противоречията въ живота. Много работа се иска отъ човѣка, докато се справи съ жестокостта на своето сърдце. Виждате, че нѣколко малки деца стоятъ предъ едно коритце, въ което има сипани зрънца за птички. Тѣ държатъ коритцето съ една връвъ и чакатъ да дойде нѣкоя птичка, да си клъвне отъ зрънцата. Външно дѣцата сж мили, кротки, но тѣ замислятъ нѣщо жестоко за птичката. Щомъ дойде нѣкоя птичка при коритцето, тѣ веднага дърпатъ връвта, и тя остава подъ коритцето. После ѝ се радватъ. — Защо? — Защото ще я опекатъ. Мома или момъкъ си пишатъ любовни писма : Ти си мое щастие, безъ тебе не мога да живѣя. — До-

кога не могат единъ безъ другъ? — Докато дръпнатъ връвта. Който пръвъ е хваналъ птичката подъ коритцето, ще я опече и ще я опита. Следъ това жената казва: Жестокъ е моятъ мжжъ! — Какъвто е той, такава е и тя.

Коя е причината за жестокостта между хората? — Безлюбието. Когато любовта царува между хората, тѣ не се измжчватъ. Любовта учи хората на законитѣ на смаяването и на разширяването. Като знае да се смаява, човѣкъ може да влѣзе и въ най-тѣсна стая, безъ да ограничава другитѣ. Представете си, че въ малка стая трѣбва да живѣятъ сто души. При обикновенитѣ условия на живота, докато хората иматъ голѣми форми, като сегашнитѣ, това е невъзможно. Обаче, при закона на любовта това е възможно. — Какъ? — Ще се смаятъ, ще станатъ малки, като пчели. Не могатъ ли сто пчели да влѣзатъ въ една малка стая и да бждатъ доволни? Изобщо, любовта учи човѣка, кога да се смаява и кога да се уголѣмява. Голѣмитѣ и много желаня правятъ човѣка голѣмъ. И на широко да го туришъ, все му е тѣсно. Малкитѣ желаня смаяватъ човѣка. Той е доволенъ и на тѣсно, и на широко.

Днесъ Богъ изисква отъ всички хора да Му служатъ, да бждатъ проводници на Неговата Любовъ. — Защо е нужно човѣкъ да служи на Бога? — Защото само по този начинъ той ще изучи законитѣ на любовта. Безъ любовъ нѣма животъ, нѣма щастие, нѣма здраве.

Ако не приематъ любовта, хиляди години още хората ще се пържатъ въ собственото си масло, както сега. Днесъ мъчно се прилага и възприема любовта. — Защо? — Не сж готови още хората за нея. Който обича, не знае, какъ да обича; когото обичатъ, не знае, какъ да оцени любовта.

Какво виждаме въ любовта на съвременнитѣ хора? Нѣкоя млада мома обича единъ момъкъ. Той е доволенъ отъ любовта на момата, уважава я, радва ѝ се. Докато не се е оженилъ за нея, той се радва и на майка ѝ, и на баща ѝ, цени ги; щомъ се ожени, уважението къмъ родителитѣ на възлюбената му изчезва. Сжщото прави и момата. Докато не се е оженила за своя възлюбенъ, тя уважава и цени и майка му, и баща му. Щомъ се ожени, тѣ оставатъ на заденъ планъ. Тя не имъ обръща никакво внимание. При такива отношения, злото царува въ свѣта, а доброто слугува.

Следователно, докато злото царува, вие трѣбва да му се подчинявате. Не се ли подчинявате на злото, ще се натъкнете на наказания и на закони. Законитѣ въ свѣта показватъ, че злото царува. Който не се подчинява на неговитѣ закони, смъртъ го очаква. Не изпълнишъ ли единъ отъ законитѣ на злото, ще те осждатъ и ще кажатъ, че Богъ е наредилъ така. — Това е въпросъ още. Дето Богъ царува, тамъ е райгъ. Дето злото царува, пакъ е рай, но за силнитѣ, за голѣмитѣ. Тамъ силнитѣ господаруватъ, а слабитѣ — слугуватъ. Въ рая,

дето доброто царува, е обратно: слабигѣ господаруватъ, силнитѣ слугуватъ. Страшно е положението на слабия, когато силниятъ господарува. Какво трѣбва да прави слабия, за да се освободи отъ ржцетѣ на силниятъ? Той трѣбва да се обърне къмъ Бога, да потърси помощта Му. Днесъ Богъ иде въ свѣта да се всели между хората, да подкрепи слабитѣ. Само по този начинъ слабиятъ може да се освободи отъ силния. Значи, Богъ трѣбва да бжде тиль на слабия, за да го избави огъ ржката на силния. Освенъ Бога, нѣма друга сила, която може да освободи човѣка отъ властта на злото. Колкото и да се биятъ хората, колкото и да воюватъ, ако Богъ не се всели въ тѣхъ, никаква свобода не могатъ да иматъ. Вънъ отъ Бога царува насиетието, а въ Бога — свободата. Дето царува злото, въпросигѣ не се разрешаватъ правилно.

Разрешаването на въпроситѣ се заключава въ вселяването на Бога въ човѣшката душа. Казано е въ Писанието: „Азъ ще се вселя въ тѣхъ, тѣ ще ми станатъ народъ, и азъ ще имъ бжда Богъ“. Слушате ли нѣкой да плаче и да се оплаква отъ сждбата си, ще знаете, че той е слабъ човѣкъ. Силниятъ не се оплаква. — Защо? — Защото Богъ се е вселилъ въ него. Той е пожертвувалъ живота си въ служене на Великия. Всѣка жена или всѣки мжжъ, които жертвуватъ живота си въ служене единъ на другъ, не сж силни хора. Мжжъ, жена, майка, деца, всички трѣбва да

пожертвуватъ живота си въ служене на Бога. Щомъ служатъ на Него, тѣ ще служатъ и на ближния си. Докато живѣе само за себе си, или за своя ближень, човѣкъ служи на злото. Щомъ живѣе за всички, щомъ обича всички, той служи на доброто. Който иска да служи на доброто, той трѣбва да обича първо Бога, а после ближния си и себе си. Въ Единния сж всички. Той включва въ себе си не само хората, но и растенията, и животнитѣ. Дайте пжтъ на доброто въ себе си, за да се всели Богъ въ васъ и да обичате всички. Какво по-голъмо благо може да очаква човѣкъ отъ това, да разшири сърдцето си, да придобие вътрешенъ миръ и спокойствие?

Сегашнитѣ хора живѣятъ въ единъ свѣтъ, на който не сж господари. Тѣ иматъ единъ господарь, който ги заставя да правятъ това, което не искатъ. Никой не прави зло доброволно. Човѣкъ е заставенъ да прави зло, насилат го каратъ. Благодарение на това, всички хора пншкатъ подъ тежестъта на злото и очакватъ да дойде нѣкой да ги спаси. — Кой ще дойде? — Богъ. — Какъ ще ги спаси? — Като се всели въ тѣхъ. Кога познавате, че Богъ се е вселилъ въ човѣка? Единъ отъ признацитѣ за вселяването е, че човѣкъ става господарь на своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Видите ли, че нѣкой плаче, ще знаете, че той е далечъ още отъ вселяването. Светията не плаче. Не е лошо нѣщо да плаче човѣкъ. Плачтъ, както и дѣждятъ въ природата, иматъ

благоприятно въздействие върху човѣка. Като плаче, човѣкъ се лѣкува. Казано е въ Писанието: „Ще дойде Богъ и ще изтрие всѣка сълза отъ очитѣ на човѣка“. Тогава нѣма да има причини за плачъ. Днесъ хората плачатъ, защото има причини за плачъ. Новиятъ животъ изисква чисти, здрави, силни хора. Тамъ не се позволява никаква нечистота. Въ който домъ влѣзете, трѣбва да носите чистота. И тия, които ви приематъ, сжщо трѣбва да бждатъ чисти. Само така можете да очаквате вселяването.

Свѣтътъ се нуждае отъ герои, отъ силни хора. — Кой човѣкъ е силенъ? — Силенъ е онзи, въ когото Богъ живѣе, и който живѣе въ Бога. Ако Богъ не живѣе въ човѣка, и ако човѣкъ не живѣе въ Бога, той не може да бжде силенъ. Този човѣкъ е робъ на злото и прави това, което не иска. Той не е виновенъ за това, но трѣбва да признае въ себе си, че е слабъ. Щомъ съзнае слабостта си, той трѣбва да се моли на силния, да дойде при него, да го освободи. Ние не сждимъ слабитѣ, но имъ посочваме пътъ къмъ освобождаване. Какъ ще сждите болния, че е нечистъ? Той е слабъ и, безъ да иска, цапа се. Трѣбва да дойде нѣкой силенъ, да го очисти, измие и подкрепи. Обърнете се къмъ Онзи, Който може да ви очисти и излѣкува.

Време е вече силниятъ да приложи закона на любовта. Силниятъ трѣбва да приложи силата си, да разтопи злото въ себе си и да го

пусне да изтече навънъ. Умразата е злото въ човѣка. Тя е твърдо веществo, което трѣбва да се разтопи. Какъ ще разтопите злото? Ще пуснешъ повече топлина въ сърдцето си. Щомъ почувствуващъ вътрешно разположение въ себе си, ти си разтопилъ вече умразата. Щомъ разтопишъ злото, ти си на правъ пѣтъ. — Не обичамъ този човѣкъ. — Много естествено. Той е зелена круша още. Единъ день, когато узрѣе, ти ще го обичашъ. Кой не обича зрѣлата круша?

Каква е задачата на злото въ свѣта? Злото приготвя условия за идване на доброто. Злото казва: Днесъ азъ съмъ господарь на свѣта. Азъ искамъ да туря редъ и порядъкъ, та като дойде доброто, нека използва този редъ и порядъкъ, както намира за добре. Въ бждеще доброто ще се ползува отъ реда и порядъка, който злото е поставило. Днесъ, при царуване на злото, благата не сж еднакво разпредѣлени между хората. Въ бждеще, когато доброто царува, благата ще бждатъ еднакво разпредѣлени между хората, и тѣ ще иматъ добри отношения помежду си.

На едно мѣсто въ Писанието Богъ се обръща къмъ народитѣ съ думитѣ: „Докога ще ви търпя“? Наистина, докато хората се подчиняватъ на злото, тѣ не могатъ да бждатъ нито търпими, нито любими на Бога. Щомъ се откажатъ отъ злото и започнатъ да се подчиняватъ на доброто, тѣ ставатъ любими на Бога. Какво разбираме подъ думитѣ

„любими на Бога“? Любимиятъ на Бога се ползува отъ Неговата сила и властъ. Въ този смисълъ, човѣкъ и днесъ е любимъ на Бога, но външно, а не вътрешно. Днесъ той не се ползува отъ силата на Бога. — Защо? — Той не е готовъ още за тази сила. Ако днесъ има силата на Бога, човѣкъ би я употрѣбилъ само за зло. На сегашния човѣкъ е дадена малка сила, та като прави зло, да не бжде голѣмо. Ако има голѣма сила, човѣкъ ще се почувствува господаръ на свѣта и ще прави, каквото иска, а съ това ще увеличи злото, нещасгията и страданията. Той не може да се справи съ малката сила, която му е дадена, че ще се справи съ голѣмата. По-добре, че има по-малка сила, да прави по-малки злини.

И тѣй, докато злото царува, а доброто робува, радости не могатъ да съществува. Когато доброто започне да царува, а злото да робува, тогава ще дойдатъ радоститѣ въ свѣта.—Очаквайте времето, когато Богъ ще се всели между хората, и доброто започне да царува, за да дойде и радостта въ свѣта. Работете за идването на това време.

Доброто и злото не сж нищо друго, освенъ топлина и студъ. Топлината разтопява нѣщата, а студътъ ги смразява. Отворете сърцата си за топлината, да се разтопи твърдого и кораво вещество въ тѣхъ и да изтече навънъ.

*

17. Беседа отъ Учителя, държана на 25 августъ,
5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Дветъ царства

Мнозина се запитватъ, отъ какво зависи благо́то на човѣка. Много отговори могатъ да се дадатъ на този въпросъ, но всички не сж абсолютно вѣрни. Едни отъ условията, които обуславятъ благо́то на човѣка, сж неговиятъ умъ, неговото сърдце и неговата воля, но това сж външни условия. Въ сжщностъ, нито умътъ създава благо́то на човѣка, нито сърдцето, нито волята му. Нещастieto на човѣка седи, именно, въ това, че той не разбира, на какво се дължи неговото благо. Първоначално, когато Богъ създалъ човѣка, последниятъ билъ щастливъ. Впоследствие човѣкъ е изгубилъ щастieto си. Много хора сж загубили богатството си отъ чрезмѣрно ядене и пиене. Тѣ сж пропили и изяли всичко, каквото сж имали. Нѣкои хора сж изгубили щастieto си отъ разточителность.

Единъ американски милиардеръ се оженилъ за една американка, която се отличавала съ голѣма разточителность. Следъ сватбата тѣ предприели едно пжтешествие до Парижъ. Тя тръгнала отъ магазинъ на магазинъ да прави

покупки и въ нѣколко дѣня само изразходвала грамадна сума. Като видѣлъ това, мъжътъ ѝ се уплашилъ. Той разбралъ, че съ тази разточителность тя ще го съсипе въ нѣколко години. Заради това, той решилъ да се разведе, но искалъ да я осигури. Направилъ ѝ единъ голѣмъ палатъ, който струвалъ 15 милиона долара. Освенъ това, той ѝ далъ въ рѣшетъ една сума отъ шестъ милиона долара и така се освободилъ отъ нея. Значи, трѣбвало да плати 21 милиона долара, за да се освободи отъ една разточителна жена. Азъ привеждамъ този примѣръ само за изяснение на идеята. Доколко е вѣренъ, не се знае.

Днесъ повечето хора страдатъ отъ разточителность. По естество човѣкъ е толкова разточителенъ, че какво ли не иска: той иска да живѣе въ палатъ, да бѣде облѣченъ въ коприна, да има изобилно ядене и пиене. Той е разточителенъ и въ своитѣ мисли и чувства. Изобщо, човѣкъ се отличава съ голѣма разточителность. Като се стреми къмъ разточителность, човѣкъ изпада въ суевѣрие и започва да вѣрва въ това, което не може да стане. Той вѣрва, че може да стане царъ или царица, да бѣде божество за хората. И това е възможно, но не при даденитѣ условия.

Религиознитѣ хора говорятъ за своя пратецъ Адамъ и за своята прамайка Ева, отдето държатъ за своето високо произхождение. Кжде е първиятъ човѣкъ — Адамъ и първата жена — Ева? Ще кажете, че историята знае

това. Вие говорили ли сте съ Адамъ и Ева? Нѣкои хора сж много смѣли и казватъ, че сж видѣли нѣщо особено, което не могатъ нито да опишатъ, нито да разкажатъ. Какво сж видѣли? Нищо не сж видѣли. Тѣ сами себе си лъжатъ, а мислятъ, че и другитѣ могатъ да се лъжатъ. Не, свѣтътъ не се оправя съ лъжа. Защо трѣбва да представяте позлатения предметъ за чисто злато? Като го употребявате известно време, златото ще се изтрие и отдолу ще лъсне медната повърхностъ. Ще кажете, че не сте знаели, какъвъ е предметътъ. Като не знаете, защо го препоръчвате за чисто злато? Нѣкой препоръчва учение, подобно на Христовото. Той казва, че каквото пише въ Евангелието, това проповѣдвалъ. Какво нѣщо е Евангелието? Евангелието учи човѣка, какъ може да се избави отъ грѣха и да придобие свобода. Евангелието учи човѣка, какъ може да придобие безсмъртието.

Животътъ на съвременнитѣ хора е животъ на смъртта и на страданията. Споредъ сегашния порядъкъ на живота, всички хора сж затворници. Всички се намиратъ въ карцеръ. Нѣма човѣкъ на земята, който да прави изключение отъ това правило. Вижте отъ какви страшни болести страдатъ хората. Слушайте, че този ималъ туморъ въ стомаха, онзи — въ мозъка и т. н. За да се справятъ съ тия болести, лѣкаритѣ трѣбва да отварятъ корема, черепа на човѣка, да рѣжатъ тумора. Въ това отношение всички хора сж бременни съ нѣщо

чуждо въ себе си. За да се освободятъ отъ чуждитѣ тѣла въ своя организъмъ, хората трѣбва да мислятъ право. Нѣма по-хубаво нѣщо въ живота отъ правата мисль.

Сега, азъ не разглеждамъ личния животъ на човѣка. Азъ не се интересувамъ отъ личния животъ, защото е преходенъ. Въ този животъ има престѣпления, за които човѣкъ ще плаща. Нѣкои мислятъ, че човѣкъ не е виновенъ за престѣпленията, които върши. Кой е виновенъ тогава? Ако съ единъ чукъ можете да убиее човѣка, кой е виновенъ за убийството: човѣкътъ или чукътъ? Ако съ единъ ножъ можете да прободете нѣкого, ножътъ ли е виновенъ или човѣкътъ? Въ това отношение хората сж подобни на ножа и на точилото. Точилото остри ножоветѣ, а ножътъ и бравдата сѣкатъ дърветата. Въ края на краищата, точилото и ножътъ се изхабяватъ.

Съвременнитѣ хора трѣбва да разсждаватъ правилно. Ако не разсждаватъ, както трѣбва, тѣ не могатъ да дойлатъ до никакво разрешаване на въпроситѣ. Често слушате да се казва за нѣкого, че е вѣрващъ, а за другъ — че е безвѣрникъ. Но какво се отличава безвѣрникътъ отъ вѣрващия? Безвѣрникътъ вѣрва само въ нѣща, които може да види, да пипне, да чуе. Той е реалистъ. Кой каквото да му говори, той казва: Докато не видя и не пипна, не вѣрвамъ. Вѣрващиятъ вѣрва въ нѣща, които не вижда. Той не се нуждае отъ виждане и пипане, за да вѣрва въ нѣщо. Ние

казваме, че истинската вѣра включва въ себе си и физическия, и духовния, и Божествения свѣтъ. Ако вѣрата не включва и третѣ свѣта въ себе си, не е истинска. Това е вѣра, която се обуславя отъ една временна обстановка на нѣщата. Материалиститѣ казватъ, че всичко въ свѣта е материя. Тѣ признаватъ само материалнитѣ работи, а нематериалнитѣ не ги признаватъ. Какъ може да признава човѣкъ това, което не вижда? Близкитѣ предмети сж видими, а далечнитѣ — невидими. Витоша, която е предъ васъ, е видима. Обаче, ако я отдалечите на 500 или на хиляда километра отъ очитѣ си, тя ще стане невидима. Значи, дали нѣщата сж видими или невидими, дали сжществуватъ или не сжществуватъ, това зависи отъ разстоянието, на което се намиратъ, и отъ силата на зрението.

Както хората дѣлятъ нѣщата на видими и на невидими, така се явява въ умоветѣ имъ идеята за сжествуването или несжествуването на Бога. Мнозина искатъ да разбератъ, какво нѣщо е Богъ. Какъ ще схванете Бога? Той е безграниченъ. Той изпълва цѣлото Битие. Той включва въ себе си всички свѣтове, всички вселени. Какъ ще Го обхванете и опитате съ малкия си умъ? Какъ можете да видите това, което е невидимо? Нѣкой казва, че Богъ не е материално сжщество. Съгласенъ съмъ съ това. Другъ казва, че Богъ, наистина, сжествува. И съ това съмъ съгласенъ. Докато ти сжществувашъ, и Богъ сжествува.

Щомъ ти изчезнешъ, и Богъ престава да съществува.

Когато нѣкой казва, че животътъ е само на земята, това означава човѣкъ, който е робъ на условията. Този човѣкъ не може да бѣде щастливъ. Ако животътъ е само на земята, не очаквайте никакво щастие отъ него. Кого можете да следвате тогава? Има ли поне единъ щастливъ човѣкъ на земята? Нѣкой казва, че трѣбва да следваме Христа. Щастливъ човѣкъ ли бѣше Христосъ? Който следва Христа, той ще мине презъ Ценовия пѣлъ. Какво очаква християнинъ? Мнозина мислятъ, че като християни, очаквагъ ги златни вѣнци, корони. Вѣнцигъ и коронигъ не сж за този свѣтъ. Когато заведоха Христа при Пилата, последниятъ Му каза: „Знаешъ ли, че азъ имамъ власть да те пусна, имамъ власть и да те разпна“. Христосъ призна този фактъ и отговори: „Ти не би ималъ власть надъ мене, ако не бѣ ти дадена отгоре“. Питамъ: Кой отъ васъ нѣма да бѣде разпнатъ? На кого отъ васъ Пилатъ нѣма да каже, че има власть да го разпне, но има власть и да го пусне? И васъ ви очаква същата съдба, каквато имаше Христосъ. Следователно, приемоте участиѣ си доброволно, както Христосъ прие своята.

Сега се явява другъ въпросъ: Вѣрно ли е, че Христосъ възкрѣсна? Ако кажете, че Христосъ възкрѣсна, безъ да сте минали и вие презъ възкресението, това е теория само. Вашата вѣра въ възкресението още не е такава,

каквато трѣбва. Обаче, който е миналъ презъ възкресението, той вѣрва абсолютно въ възкресението на Христа. Сегашнитѣ християни казватъ, че вѣрватъ въ възкресението. Кой съвремененъ християнинъ е готовъ да напусне баща си и майка си, да се откаже отъ всичкитѣ си богатства, да вдигне кръста си и да води чистъ, скромнъ животъ? Може да се намѣрятъ такива хора, но това сж единици.

Мнозина говорятъ за реалния животъ. Какво разбиратъ тѣ подъ думата „реаленъ животъ“? Споредъ тѣхъ, реалниятъ животъ подразбира, да имашъ на разположение кжщи, ниви, лозя, да имашъ месеченъ приходъ отъ нѣколко хиляди лева, да бждешъ всѣкога здравъ, разположенъ и т. н. Колко хора сж собственици днесъ на кжщи, на лозя и на ниви? Следователно, малко хора познаватъ този реаленъ животъ. Повечето хора сж наематели, живѣятъ въ чужди кжщи. Днесъ живѣятъ въ една кжща, следъ известно време напушатъ старата кжща и отиватъ въ нова. — Защо? — Хазяинътъ имъ предложилъ да си излѣзатъ. Той намѣрилъ други наематели, които ще му плащатъ повече. Тѣ му говорятъ за Христа, за Бога, но той не иска да знае. Той казва: Оставете Христа, ние не сме готови още за Неговото учение. Христовото учение не е за нашия вѣкъ.

Питамъ: Христовото учение за нашия вѣкъ ли е? — Не е за нашия вѣкъ. Докато хората се биятъ, Христовото учение за нашия

вѣкъ ли е? Докато религиознитѣ хора се преследватъ едни-други, Христовото учение за нашия вѣкъ ли е? Докато мъже и жени не могатъ да се спогодятъ, Христовото учение за нашия вѣкъ ли е? Докато синове и дъщери не живѣятъ добре съ майка си и съ баща си, Христовото учение за нашия вѣкъ ли е?—Христовото учение не е още за нашия вѣкъ.

Ние разглеждаме нѣщата отъ становището на сегашния животъ. Когато занесете парче желѣзо при желѣзаря, добро ли го очаква? Желѣзарьгъ взима желѣзото въ ржка и го туря въ огъня, да омекне. Следъ това го изважда оттамъ и го туря на наковалнята. Тукъ чукътъ играе върху желѣзото. После пакъ го туря въ огъня, пакъ го вади и го чука на наковалнята, докато най-после изработи нѣщо отъ него. Като обработва желѣзото, добро или зло му прави желѣзарьгъ? Той нѣма предъ видъ желѣзото, но прилага изкуството си. Той казва: Азъ не прилагамъ никакви почести къмъ желѣзото. То е било дълго време на почивка въ земята, никаква работа не е вършило. Днесъ го взимамъ въ ржката си и не го жаля. Изработвамъ го, за да бжде въ услуга на човѣка.

Днесъ по цѣлия свѣтъ търсятъ желѣзото. Всичкитѣ държави — Англия, Германия, Франция търсятъ желѣзни гвоздеи за своитѣ аероплани, които изпращатъ по свѣта, да поздравяватъ хората. Дето минатъ аеропланитѣ, наистина, поздравяватъ хората, но не имъ

носятъ благословение. Хората пѣятъ отъ тия поздрави, но въ миньорна гама. Отъ рева на желѣзото много прозорци се чупятъ. Като се разиграятъ прозорцитѣ на кжщитѣ, всички хора заплакватъ. — Кой е виновенъ за това? — Никой не е виновенъ. Нито хората сж виновни, нито съвременниятъ порядъкъ е виновенъ. Въ свѣта действуватъ две сили, които трѣбва да се впрегнатъ разумно на работа. Тѣзи сили сж доброто и злото.

И тъй. две царства сжществуватъ въ свѣта: царството на злото и царството на доброто. Въ царството на злото, слабиятъ трѣбва да слугува на силния. Това е законъ, който никой не може да отмѣни. Въ царството на доброто, силниятъ трѣбва да слугува на слабия. Това е законъ, който сжщо не може да се отмѣни. Доброто и злото сж две сили, които се обичатъ. Тѣ живѣятъ братски помежду си, защото носятъ въ себе си диаметрално противоположни сили, които взаимно се уравновесяватъ. Злото носи въ себе си такава умраза, че, каквото срещне на пътя си, иска да го смачка, да го унищожи. Злото иска да срѣща само слаби хора. Намѣри ли нѣкой силенъ, то ще направи всичко, да го обезсили. Злото не иска да срѣща хора на два крака. Щомъ види нѣкой човѣкъ на два крака, веднага ще го събори. То обича хора, които ходятъ на четири крака. Въ царството на злото не можете да намѣрите хора съ вдигнати, т. е. съ изправени глави. Въ царството на злото само най-силнитѣ хора

ходятъ съ изправени глави и на два крака. Слабитѣ ходятъ съ увиснали глави и на четири крака. — Защо е така? — Не е важно, защо е така, но това е фактъ.

Мнозина сж задавали въпроса, защо съществува злото въ свѣта, но досега никой не е могълъ да отговори на този въпросъ, нито е могълъ да се справи съ злото. Всѣки човѣкъ въ себе си е раздвоенъ: половината отъ материята на неговото тѣло принадлежи на злото, а другата половина — на доброто. Тази е причината, поради която въ човѣка има постоянна борба. Тази е причината, поради която човѣкъ понѣкога прави нѣща, които не харесва. Вземете детето, запримѣръ. То е малко още, но когато майка му го накаже, веднага си отмъщава. То забива збитѣ си въ ржката ѝ и казва: Нѣмашъ право да ме биешъ. Ако ме биешъ, азъ мога да забия збитѣ си въ ржката ти, да покажа, че имамъ оръжие, съ което мога да се пазя.

Всички хора познаватъ злото въ свѣта. Онитали сж неговитѣ закони. Злото казва на доброто: Днесъ азъ царувамъ. Каквото направя, ще го оставя на тебе. Когато ти дойдешъ да царуашъ, ще направя, каквото намѣришъ за добре. Обаче, докато азъ царувамъ, ти нѣма да се мѣсишъ въ работитѣ ми. Щомъ е така, хората трѣбва да се подчиняватъ на злото. И Христосъ казва: „Не противи се на злото!“ Какъ ще се противишъ на силния? Какъ ще се противишъ на земята, която те

носи въ пространството? Не само това, но ние не знаемъ, накъде отиваме. Ние знаемъ само, че сме се качили на единъ параходъ и пътуваме. Къде ще ни заведе този параходъ, не знаемъ. Много пертурбации ставатъ съ този параходъ, но ние не можемъ да измѣнимъ хода на нѣщата. — Може ли християнскитѣ свѣтъ да измѣни хода на всички явления, които ставатъ въ съвременния свѣтъ? — Не може. — Може ли да избѣгне войната? — Не може. — Какво показва това? — Това показва, че при сегашнитѣ условия на живота войната е необходима. — Защо? — Герои се създаватъ. Безъ война герои не могатъ да се създадатъ.

Войната е зло, наистина, но въ царството на злото тя създава хубави работи. Запримѣръ, нѣкой мъжъ набие жена си добре, но следъ това съзнава погрѣшката си и омеква. За да му прости, той отива на пазаръ да ѝ купи нова рокля, нови обуца, нова шапка и се връща вкъщи веселъ. Той ѝ казва: Ще ме извинишъ, малко съмъ сприхавъ, не можахъ да се въздържа. Тя взима подаръцитѣ и му прощава. Не се минава много време, той пакъ я набие. Щомъ съзнае погрѣшката си, той пакъ отива на пазаръ да ѝ купи нѣщо, и пакъ се извинява. Ако я бие 12 пѣти презъ годината, тя ще има 12 нови рокли. — Не може ли безъ бой? — Може и безъ бой, но въ царството на злото не може безъ бой. Когато съединявате две дъски въ едно, вие взимате нѣколко гвоздеи и ги набивате въ дъскитѣ. Дъскитѣ не оби-

чатъ да забиватъ гвоздеи въ тѣхъ, но нѣма на кого да се оплачатъ. Такъвъ е законътъ на спояването. Каквото и да прави, човѣкъ трѣбва да мине презъ царството на злото. Следъ това само той може да стане новъ човѣкъ — човѣкъ на новото царство — царството на доброто.

Новиятъ човѣкъ трѣбва да носи свѣтлина въ себе си. Той трѣбва да бжде господарь на своя умъ, на своето сърдце, на своето тѣло. Човѣкътъ на новото трѣбва да знае, какъ да се отнася съ себе си, съ своигѣ ближни и съ Първата Причина. Ако човѣкъ не знае, какъ да се отнася съ себе си, най-малко може да изисква отъ другитѣ хора да се огнасятъ добре съ него. Ще кажеме, че човѣкъ е сжщество, което мисли, което може да заповѣдва и да управлява. Преди да заповѣдва на другитѣ, човѣкъ трѣбва да заповѣдва на себе си. Той трѣбва да бжде генералъ на себе си. Какъвъ генералъ е този, който нѣма войници следъ себе си? Ако съ ума си не можешъ да заповѣдвашъ на своитѣ мисли, ти не си генералъ; ако съ сърдцето си не можешъ да заповѣдвашъ на своитѣ чувства, ти не си генералъ; ако съ волята си не можешъ да заповѣдвашъ на своитѣ постѣпки, ти не си генералъ.

Съвременнигѣ хора мислятъ, че могатъ да заповѣдватъ въ свѣта. Преди всичко, този свѣтъ е създаденъ отъ Бога, а не отъ тѣхъ. Тѣ нѣматъ право да заповѣдватъ въ чуждо царство. Тѣ трѣбва да се подчиняватъ на то-

ва, което Богъ е създалъ. Злото ще ги научи да се подчиняватъ и да слугуватъ, както трѣбва. Който е дошълъ на земята, той трѣбва да се научи да слугува — нищо повече. Никой не може да бжде господарь, преди да е билъ слуга. Въ бждеще, когато на земята се въдвори порядъкътъ на доброто, които сж слугували, ще господаруватъ; които сж господарували, ще слугуватъ. Следователно, всѣки, който е господарь въ царството на злото, ще бжде слуга въ царството на доброто; и всѣки, който е слуга въ царството на злото, ще бжде господарь въ царството на доброто. Ако можешъ да управлявашъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки, ти можешъ да бждешъ господарь. Ако не можешъ да контролирашъ мислитѣ, чувствата и постѣпките си, ти можешъ да бждешъ само слуга. Щомъ си слуга, другитѣ хора ще ти заповѣдватъ.

Нѣкои мислятъ, че могатъ да ржководятъ човѣчеството. Днесъ злото повече ржководи хората. — Защо? — Защото днесъ само то господарува. На когото е дадена властъ, той ще господарува. Ще кажете, че сте свободни, независими и т. н. — Не, ти ще се подчинявашъ на властта. — Ама, азъ имамъ право. — Ти можешъ да имашъ право, но той има властъ въ ржцетѣ си. Пилать каза на Христа: „Знаешъ ли, че имамъ властъ да те разпна?“ Христосъ му отговори: „Зная, че имашъ властъ, но тя ти е дадена отгоре. Ако не бѣше дадена отгоре, ти нѣмаше да имашъ властъ“. Затова, имен-

но, на друго мѣсто Христосъ казва: „Не противи се на злото“. Съ други думи казано: Не противи се на властѣта, която злото носи въ себе си.

Сега, ако искате да се противите на злото, азъ мога да ви покажа, кой е пѣтътъ за това. Пѣтътъ за справяне съ злото, или за противене на злото, е любовта. Който иска да се противи на злото, трѣбва да бѣде въоръженъ съ най-доброто и мощно оръжие—съ любовта. Предъ любовта злого велнага отстъпва. Единствената сила, на която и доброто и злото се подчиняватъ, е любовта. Понеже любовта иде вече въ свѣта, тя става господарь и на злото, и на доброто. Господарьтъ на злото и господарьтъ на доброто ще турятъ вѣнци предъ нозетѣ на любовта и ще кажатъ: Управлявай, както знаешъ.

И тъй, докато дойде порядѣкътъ на доброто, вие трѣбва да се подчинявате и на двамата господари — и на злото, и на доброто. Сега азъ ви говоря за една реална наука и казвамъ: Само това е реално, съ което можешъ да си помогнешъ въ даденъ случай. Въздухътъ, който приемате всѣки моментъ въ дробоветѣ си, е реаленъ; свѣтлината, която приемате чрезъ очитѣ си, е сжщо реална; водата, храната, безъ които не можете да живѣте, сжщо сж реални. Всѣко нѣщо, което причинява временно удоволствие на човѣка, не е реално.

Нѣколко ханѣмки отишли при една богата българка, отъ старитѣ чорбаджийки, на гости. Тя ги почерпила съ старо вино, наречено „хардалия“. Тѣ изпили по нѣколко чаши и се развеселили толкова много, че започнали да играятъ. Като се върнали у дома си, тѣ казали на бея, че пили отъ старото вино — хардалия, вследствие на което се развеселили и си поиграли малко. Бейтъ казалъ на чорбаджията: Чорбаджи, ти веселишъ хората съ твоята „хардалия“. Казвамъ: Човѣкъ може да се развесели и по другъ начинъ. Достатъчно е да получи известие, че му се падатъ 500 хиляди лева наследство, да видите, какви игри, какво въртене ще има. И паритѣ действуватъ на човѣка упоително. Хардалията е сила, на чието действие малцина устояватъ. И злото е сила, на която човѣкъ трѣбва да се подчинява. То засѣга еднакво всички хора. Огньтъ гори, и всички растения, които сж близо до него, ще изгорятъ. Желѣзото, което не гори, се разтопява отъ огъня.

Злото е огънь, който изгаря всичко, каквото срещне на пътя си. То е безпощадно къмъ всички. Който не знае, какъ да се справя съ злото, или ще изгори, или ще се разтопи. Една отъ задачитѣ на злото е да унищожи всичко. Злото ни най-малко не се нуждае отъ красотата, която ни обикаля. Ако остане на него, то ще запали цѣлия свѣтъ. Злото казва: Всичко трѣбва да бжде равно. Всички трѣбва да ми се подчиняватъ,

навсѣкжде трѣбва да има равенство. Дойде ли до любовта, и тукъ злото прилага своитѣ закони. Въ първо време момата и момъкътъ си пишатъ любовни писма, че не могатъ единъ безъ другъ. Щомъ злото влѣзе между тѣхъ, тѣ измѣнятъ съдържанието на писмата си. Вмѣсто да пишатъ „безъ тебе умирамъ“, тѣ пишатъ: Отъ тебе умирамъ.

Казвате: Не може ли свѣтътъ да се построи другояче? — Какъ може да се построи свѣтътъ, това е другъ въпросъ. Ние говоримъ за построения вече свѣтъ. Кой е накаралъ момата да се жени за този мжжъ? Никой не я заставилъ насила, но тя си мислѣла, че, като се ожени за него, ще му стане учителка. Женитѣ минаватъ за голѣми педагози. Момата казва: Като се ожения за възлюбения си, азъ ще го вкарамъ въ правия пжтъ. Въ това отношение тѣ приличатъ на онзи професоръ — педагогъ, който се заелъ да работи съ лудитѣ, да имъ вкара ума на мѣсто. Донѣкжде той успѣлъ въ задачата си, но главата му пукнали на 12 мѣста. Професорътъ се чудѣлъ, какъ получилъ толкова удари. Отдето не очаквалъ, оттамъ билъ изненаданъ.

Следователно, не си поставяйте за залача да възпитавате единъ мжжъ или една жена. Единственото нѣщо, което не може да се възпитава, това е жената; единственото нѣщо, което не може да се възпитава, това е мжжътъ. Тѣй щото, дойдете ли до мжжа и до жената, не ги възпитавайте, оставете ги такива, какви-

то Господъ ги е създалъ. Ако искате да ви е мирна главата, не ги възпитавайте. Нека мъжътъ се проявява такъвъ, какъвто си е; нека жената се проявява такава, каквато си е. Ако искате да възпитавате мъжа и жената по новъ начинъ, да ги измѣните, тѣ ще станатъ два пѣти по-лоши, отколкото сж сега.

Едно време хората колѣха волове, крави, овце и кокошки за нуждитѣ си, да се нахранятъ. Сегашнитѣ хора, които минаватъ за културни, освенъ че не престанаха да колятъ добитѣка, но следъ това консервиратъ месото имъ. — Защо го консервиратъ? — За да има, какво да ядатъ въ бждеще. Едно време хлѣбътъ се ядѣше прѣсень, а сега го пекатъ на сухари, да издържа нѣколко години. Каква полза ще имате отъ печень хлѣбъ?

Съвременнитѣ хора консервиратъ не само зеленчуци и плодове, но тѣ консервиратъ даже и доброто. Тѣ казвтъ: Трѣбва да живѣемъ добре! — Какъ ще живѣете добре? Това не е въ ваша власть. Ти можешъ да живѣешъ добре днесъ, да бждешъ разуменъ човѣкъ, да възприемашъ Божественото благо. Що се отнася до другия день, това не е въ твоя власть. Ако не сте силни, ако не сте слугували добре въ царството на злото, и да влѣзете въ доброто, пакъ не можете да възприемете любовта. Тя ще остане неразбрана за васъ. Човѣкъ може да стане ученикъ и да разбере, какво нѣщо е любовта, само следъ като е слугувалъ въ царството на злото и въ царството на доброто.

Вънъ отъ доброто и отъ злото любовта остава неразбрана. Тя изважда навънъ погрѣшкитѣ на доброто и на злото, примирява ги и следъ това открива предъ човѣка новъ свѣтъ. Докато любовта не дойде въ свѣта да царува, доброто и злото се смѣняватъ, както се смѣняватъ денътъ и нощта. Щомъ влѣзете въ любовта, вие влизате въ вѣчния Божественъ день. Въ любовта нѣма нощъ, нѣма тъмнина. Казано е въ Писанието, че любовта ще изтрие сълзитѣ на хората.

Човѣкъ може да се радва на добъръ животъ, но временно. Нѣма да се минатъ петъ-шестъ години, и добриятъ животъ ще се смѣни съ лошъ: ще дойдатъ болести, сиромашия, неразбирателство и др. Днесъ всички хора търсятъ щастие тамъ, дето го нѣма: въ паритѣ, въ силата, въ знанието. Не е лошо човѣкъ да уповава на паритѣ, но тѣ носятъ голѣми нещастия. За пари могатъ да убиятъ човѣка. Безъ пари можешъ да страдашъ вътрешно, съ пари ще страдашъ външно.

Сиромаша никой не го пипа. Казватъ, че вълкътъ билъ жестокъ. Жестокъ е, наистина, но той се отнася много добре съ болнитѣ овце. Като срещне нѣкоя болна овца, той я бутне отгукъ-оттамъ, помирише я и казва: Бжди спокойна, азъ не съмъ лошъ. Съветвамъ те да пасешъ повече тревица, да пиешъ чиста водица, да оздравѣешъ по-скоро. Како мина втори пѣтъ край това мѣсто, ще опитамъ, какво е състоянието ти. Овцата мисли, че въл-

кътъ, наистина, я съжалява и, каквото ѝ каже е вѣрно. Азъ пъкъ съветвамъ овцата да си остане болна, та като дойде вълкътъ повторно, да не я пипа.

Като наблюдавамъ отношенията на мъжетѣ и на женитѣ едни къмъ други, намирамъ, че жената е поумнѣла вече. Като види, че мъжтъ ѝ е сърдитъ, тя приема видъ на болна. Тя заема положението на болната овца, а той — на вълка. Той дойде при нея, поразговори се малко и казва: Нѣма нищо, ще оздравѣешъ. Така състоянието му се смѣня. Ще кажете, че това е лицемѣрие, че не е морално такова поведение. Прави сте, но питамъ: Въ какво се заключава вѣрата и морала на онзи, който казва, че е вѣрващъ. Какво виждаме днесъ? Онѣзи, които вѣрватъ въ Бога, не даватъ на никого отъ своитѣ пълни хамбари, но чакатъ да се повдигнатъ ценитѣ и тогава да продаватъ житото си. Онѣзи, които иматъ голѣми заплати, не ги сподѣлятъ съ беднитѣ, но очакватъ да имъ повишатъ заплатитѣ.

Сега се проповѣдва ново учение, че този свѣтъ не е създаденъ отъ Бога. — Отъ кого е създаденъ тогава? — Отъ злото, т. е. отъ сжществата на злото. — Наистина, отрицателното въ свѣта е създадено отъ зли, но разумни сжщества. Въ Писанието е казано: „Пазете се да не ви разврати сатаната!“ Опасно е, сатаната да не разврати хората. Нѣкой носи револверъ, но нѣщо му нашепва: Убий този човѣкъ! — Защо трѣбва да убивашъ човѣка? После

гласътъ ще му пошепне: Извади ножа си, муш-ни онзи човѣкъ, вземи богатството му. — Защо трѣбва да мушкате човѣка? — Да не си вдига главата нагоре! То е все едно, когато мжжътъ бие жена си. Той се страхува да не се издигне тя надъ него, да го владѣе. Днесъ женитѣ опитватъ на гърба си, какво значи да управлява мжжъ. Когато казваме, че мжжътъ трѣбва да управлява, ние разбираме човѣшкия умъ. Умътъ прави погрѣшки, но той трѣбва да управлява човѣка. Ако сърдцето управлява, погрѣшкитѣ ще бждатъ два пжти повече. Ако волята управлява, погрѣшкитѣ ще бждатъ три пжти повече.

Сегашнитѣ хора се нуждаятъ отъ училище, въ което да се преподава Христовото учение, не само на теория, но и на практика. Споредъ нѣкои, свѣтътъ се нуждае отъ 12 души истински християни. Ако има такива 12 души, свѣтътъ щѣше да се оправи. Понеже свѣтътъ не е още оправенъ, това показва, че тия 12 души ги нѣма. Христосъ имаше 12 ученика, 12 апостола, което показваше, че свѣтътъ може да се оправи, ако има поне 12 души истински християни. Това сж 12-тѣ добродетели, върху които ще бжде построенъ свѣтътъ. Христосъ е 13-тия, т. е. центърътъ. Това е числото, отъ което хората се страхуватъ. Центърътъ е Божията Любовь. Ако извадите Божията Любовь отъ центъра, ще дойдете до най-опасното число, което сжествува въ свѣта. Кжде ще проявите своята любовъ? За да има на кого да господарува, майката трѣбва

да роди най-малко две-три деца. За да господарува, бащата сжщо трѣбва да има нѣколко деца; учителятъ — нѣколко ученици, свещеникътъ — нѣколко пасоми. Всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо, на което да господарува. Ако остане самъ, той нѣма на кого да бжде господаръ. Земедѣлецътъ трѣбва да има ниви, лозя, градини, волове, овце, да има на какво да господарува. Човѣкъ трѣбва да господарува на своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Ако остане самъ, безъ нищо, безъ мисли, чувства и постѣпки, човѣкъ нѣма на кого да заповѣдва.

Ние не трѣбва да се страхуваме отъ сегашния порядѣкъ на нѣщата, но трѣбва да изучаваме свѣта, въ който живѣемъ. Лошиятъ човѣкъ, билъ той мжжъ или жена, крие нѣщо хубаво въ себе си. На такъвъ човѣкъ може да се разчита. На здравъ конь може да се разчита, но на боленъ — не може. Свѣтътъ не се нуждае отъ кротки хора, които и на себе си не сж полезни. Защо ти е слабъ, хилавъ конь? Ще кажете, че слабиятъ конь не рита. Не рита той, но и работа не върши. Единъ лошъ човѣкъ може да свърши повече работа отъ единъ добъръ, кротѣкъ, който и на себе си не е полезенъ.

Мнозина се хвалятъ съ това, въ какво вѣрватъ и какъ вѣрватъ. Това не е важно. Важно е, какво добро или какво зло може да направи човѣкъ. Ако си чукъ, ще чукашъ на мѣсто; ако си четка, ще направишъ това, което четката може да направи; ако си перо, ще

пишешъ това, което перото може да напише. Дали перото е желѣзно или стоманено, това не е важно. И златното перо, и стоманеното могатъ да напишатъ умни работи. И обратно : и златното, и стоманеното перо могатъ да напишатъ глупави работи. Щомъ се управлява отъ разуменъ човѣкъ, перото е на мѣстото си.

Като не успѣватъ въ работитѣ си, хората лесно се обезсърдчаватъ. Слушате нѣкой да казва на приятеля си : На тебе разчитамъ. —Иѣма защо да разчиташъ на приятеля си; ще разчиташъ на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля. И приятельтъ ти разчита на сжщото. Щомъ и двамата разчитатъ на едни и сжщи сили, ще се съединятъ и ще работятъ заедно. Ако човѣкъ не разчита първо на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, нищо не може да постигне. Сжщо така всички хора трѣбва да разчитатъ на своя умъ, на своето сърдце, на своята воля и да се обединятъ за реализиране на една обща идея. Каква е общата идея, за която трѣбва да работятъ всички хора? Да създадатъ по-красиви и по-здрави тѣла отъ тия, които иматъ днесъ. Днесъ човѣкъ живѣе и диша свободно въ въздуха. Бждещето тѣло на човѣка трѣбва да е нагледено не само за въздуха, но и за етера, кждето да живѣе безпрепятствено. Съ такова тѣло хората ще могатъ да отиватъ и на луната. Стане ли животътъ ви на земята труденъ, веднага ще отидете на луната. Забелязано е, че всички нещастни жени все къмъ луна-

та поглеждатъ. Ако хората могатъ лесно да отиватъ на луната, всички спорове въ семействата ще изчезнатъ. Щомъ мъжътъ погледне криво жена си, тя веднага ще отиде на луната; ако жената е недоволна отъ мъжа, той ще отиде на луната.

Съвременнитъ мъже и жени трѣбва да си изработятъ отличенъ умъ, отлично сърдце и отлично тѣло. Тѣ ще бждатъ като писани яйца, като ангели Божии, слѣзли на земята. Човѣкъ има всички възможности въ себе си, да придобие, каквото желае. Вижте, какво става съ гжсеницата. Тя се превръща въ пеперуда, съ безброй краски на крилцата си. Ако гжсеницата може да се превърне въ пеперуда, съ нова дрешка, колко повече мъжътъ и жената могатъ да се преобразятъ. Тѣ могатъ да постигнатъ това лесно, понеже носятъ въ себе си Божествени заложи. Науката и религията сж условия, които благоприятствуватъ за създаване на бждеция мъжъ, на бждещата жена, на бждещитъ деца, на бждещитъ слуги и господари. Всичко старо трѣбва да се преобрази, да се обнови. Ако имате господаръ, той трѣбва да бжде и божество, и баща за васъ.

Сегашнитъ хора се нуждаятъ отъ едно мѣрило за нѣщата. Единствената права мѣрка за нѣщата е любовта. Дето е любовта, тамъ никакви противоречия не съществуватъ. Като работи съ любовъ, човѣкъ всѣкога постъпва право. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ

това, да заема известно положение заслужено. — Кой заема положението си заслужено? — Който работи съ любовъ. Всички признаватъ неговата работа. Такъвъ човѣкъ е изворъ на знания. Трѣбва ли да му завиждате? Дали е ученъ, или музикантъ, той дава отъ своето благо и на другитѣ. Цигуларьтъ свири и чрезъ цигулката си дава отъ своето благо и на окръжаващитѣ. Който слуша, той се ползува отъ свиренето му.

И тъй, когато хората говорятъ за любовта, тѣ иматъ особено разбиране за нея. Любовъ, която не може да примири противоречията на живота, е слаба. Истинската любовъ, наречена Божествена, примирява всички противоречия, които се явяватъ въ ума, въ сърдцето, въ волята и въ тѣлото на човѣка. Само при такава любовъ човѣкъ може да бжде здравъ. Следователно, когато човѣкъ боледува, трѣбва да знае, че любовта му е слаба. Преди да заболѣе и въ време на болестта, човѣкъ усѣща голѣмо неразположение, нервностъ, сприхавостъ. Той не може да търпи хората, лесно се дразни. Всичко това показва, че любовта му е слаба, не може да се справи съ мъжнотитѣ въ живота. Болнитѣ хора мязатъ на пружина. Достатъчно е да се докоснешъ само до нѣкоя, за да отскочи като пружина. Ако настъпишъ нѣкого, веднага става нѣщо нежелателно.

Христосъ казва: „Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“. Животътъ представя човѣшкия умъ, пжтьтъ — човѣшкото сърце, исти-

ната — човѣшката воля. Чрезъ тѣхъ Богъ се проявява. Тѣй щото, ако Богъ не се проявява чрезъ твоя умъ, чрезъ твоето сърдце и чрезъ твоята воля, какъвъ човѣкъ ще бждешь? Какъ може тогава човѣкъ да каже като Христа: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ?“ Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ, така живѣя“. Съ други думи казано: Както ме е Отецъ научилъ, така говоря, така живѣя и така постъпвамъ. Когато бѣше при умрѣлия Лазаръ, Христосъ се обърна къмъ Отца си съ думитѣ: „Отче, всѣкога си ме слушалъ. Послушай ме и въ този часъ“. Следъ това той се обърна къмъ гроба на Лазара и каза: „Лазаре, излѣзъ вѣнъ!“ Правете и вие опити, да видите, каква е силата на любовта ви. Като четете Евангелието, вие си казвате: Добре щѣше да бжде, ако и ние сме живѣли въ времето на Христа, да бждѣхме Негови съвременници. Какво щѣхте да направите, ако бѣхте съвременници на Христа? — Щѣхте да бждете като еврейтѣ.—Какво направиха еврейтѣ съ Христа? — Тѣ Го биха, а следъ това Го разпнаха. Тѣ казваха: Това учение не може да се приложи. Трѣбваше да минатъ още две хиляди години следъ Христа, за да се убедятъ хората, че Христовото учение може да се приложи. Дошло е време вече да излѣземъ отъ областта на доброто и на злото и да влѣземъ въ областта на любовта. Това всѣки може да направи. Защо да не влѣзете въ закона на любовта и да живѣете, както трѣбва? Влѣ-

зете ли въ любовта, свѣтътъ ще се отвори предъ васъ. Любовта учи човѣка.

Казвате, че има кой да ви учи. Какво значи, да ви научи нѣкой? Това значи, да ви покаже, че можете да растете, да станете силни. Ако дойда азъ да ви предамъ тази истина, ето какво трѣбва да направя: да ви туря въ земята, да ви покрія съ малко прѣстъ и да ви оставя известно време, да минете презъ процеса на гниене, покълване, растеж и т. н. Само така вие ще разберете силата си. Само така ще видите, че има нѣщо Божествено въ васъ. Това, което може да ви застави да излѣзете надъ земята, е Божественото. Когато изпаднете въ мѣнотии и започнете да растете, ще знаете, че Божественото работи вече въ васъ. Мѣнотиитѣ се даватъ на човѣка, за да се види силата му. Иначе, човѣкъ не може да се развива. Той познава силата си въ мѣнотии и изкушения.

Въ Господнята молитва е казано: „И не ни въвеждай въ изкушение, но избави насъ отъ лукавия“. Какво означава този стихъ? Това значи: да не ни поставя Богъ на изпитания, за които още не сме готови. Да турятъ на гърба на юнака петъ-шестъ килограма тежестъ, разбирамъ. Но да турятъ тази тежестъ на гърба на малкото дете, това значи, да го поставятъ на изпитание. Човѣкъ трѣбва да се моли, да не изпада въ изпитания, преди да е развилъ силата си. Щомъ стане силенъ, каквито изпитания и да му дойдатъ, той може да ги преодолѣе. Христосъ бѣше поставенъ

предъ нѣколко изпитания. Последното изпитание бѣше най-тежко. Сатаната му каза: „Ти си дошълъ да реформиращъ моя свѣтъ, но ще ти покажа, какъ ще го реформиращъ. Азъ ще те закова на кръста, да видишъ, какъвъ е резултатътъ на твоето учение. И истина, той закова Христа на кръста. Следъ това хората взеха този кръстъ и го направиха свещенъ. Съвременнитѣ християни цѣлуватъ дървения кръстъ, но не прилагатъ учението на Христа. Приложение е нужно!

Днесъ всички хора носятъ кръста, на който Христосъ е билъ разпнатъ, но приложение на учението Му нѣма. Всички несгоди, мжчнотии и страдания, които мжжетъ, женитъ, деца-та, учителитъ и ученицитъ, господаритъ и слугитъ, генералитъ и войницитъ носятъ, не сж ли все Христовиягъ кръстъ? Страшенъ е кръстътъ, които сегашнитѣ хора носятъ! Ние искаме да ликвидираме съ този кръстъ. Ние искаме да бжде той разуменъ, да почне самъ да се движи.

Сега ще ви кажа следното: Вѣрвайте въ онова, което Христосъ говори на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата воля и на вашето тѣло. Ако не вѣрвате въ това, вѣрвайте на всички добри и гениални хора, които говорятъ на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата воля и на вашето тѣло. Човѣкъ трѣбва да се учи отъ онѣзи, които стоятъ по-високо отъ него. Всички се учимъ отъ слънцето. Всички хора мислятъ за слънцето. Обаче, като че-

тете Мойсея, виждате, че той казва на евреитѣ да не се кланятъ на слънцето. — Защо имъ казва така? — Защото хората сж крайно суетвѣрни. Нѣма защо да се кланятъ на слънцето, но онова, което слънцето дава, трѣбва да се приеме и обработи. Всѣка сутринъ слънцето изгрѣва и раздава изобилно отъ Божийтѣ блага. Човѣкъ трѣбва да приема енергия отъ слънцето за своя мозъкъ, за своитѣ дробове, за своя стомахъ и за своего гъло. Въ тази енергия е скрито Божественото начало, т. е. разумността. Когато слънчевата енергия влѣзе въ човѣка, Божественото начало въ него започва да благодари на Бога за великото благо, което му изпраща.

Като благодарите за слънчевата енергия, като велико благо на живота, радвайте се, когато срѣщате и добри, и лоши хора. И добриятъ, и лошиятъ човѣкъ криятъ нѣкакво благо въ себе си. Лошиятъ ще ви направи смѣли. Ако търсите силни хора, ще ги намѣрите между лошитѣ; ако търсите меки хора, ще ги намѣрите между добритѣ. Човѣкъ е направенъ и отъ доброто, и отъ злото. Коститѣ му представятъ лошитѣ хора въ него, т. е. злото, а мускулитѣ — мекитѣ, добритѣ хора въ него, т. е. доброто. Коститѣ и мускулитѣ, съединени въ едно, образуватъ човѣка. Мозъчната и симпатичната нервна системи представятъ Божественото въ човѣка, което свързва доброто и лошото и образува човѣка, който сега се проявява. Въ такава голѣмо противоречие живѣе човѣшката

душа, но благодари на Бога за всички блага, които ѝ се даватъ.

Сега и на васъ казвамъ: Благодарете на коститѣ си, че държатъ тѣлото ви право. Благодарете на мускулитѣ си, които работятъ за васъ. Благодарете на мозъчната и на симпатичната нервни системи, чрезъ които се проявява Божествената енергия въ васъ. Всѣки човѣкъ, когото срѣщате, разглеждайте като Божествена книга, отъ която всѣки день да отваряте по една страница. Четете страницитѣ на Божественитѣ книги, за да се ползвате отъ написаното въ тѣхъ.

Т. м.

*

18. Беседа отъ Учителя, държана на 25. августъ, 10 ч. пр. об. 1940 г. София.—Изгрѣвъ.

Учене и служене

„И повѣривъ човѣкътъ на речѣта, която му рече Исусъ, и отиваше си“.

Въ какво трѣбва да вѣрва човѣкъ и каква трѣбва да бжде вѣрата му? Вѣрага може да бжде положителна и отрицателна. Думитѣ „положително и отрицателно“ сж относителни. Споредъ нѣкои, думата „отрицателно“ подразбира отричане на нѣщо. Въ сжщностъ не е така. Запримѣръ, свѣтлината е отричане на тъмнината, а тъмнината — отричане на свѣтлината безъ да вадимъ заключение, че свѣтлината е нѣщо отрицателно, а тъмнината — положително. Писанието препорѣчва на човѣка отричането. Важно е, отъ какво се отрича човѣкъ. Има смисълъ човѣкъ да се отрече отъ непоносимия си товаръ, отъ съмнението, отъ скръбта, която го измъчва, отъ безсилието и т. н. Обаче, като се отказва отъ едно нѣщо, човѣкъ трѣбва да приеме друго. Има нѣща полезни, които човѣкъ трѣбва да приеме. Изобщо, полезно е за човѣка да се откаже отъ едно нѣщо, за да възприеме друго. Невъзможно е

човѣкъ да приеме нѣщо, докато не се е отказалъ отъ друго. Ако не се откаже отъ богатството си за смѣтка на другитѣ хора, човѣкъ не може да се ползува отъ любовта имъ, нито отъ тѣхното уважение. Нѣкои мислятъ, че богатиятъ се ползува съ уважението и почитанието на хората заради богатството си. Това не е вѣрно. Ако го почитатъ само за богатството му, това почитание е користолюбиво. Тѣ иматъ предъ видъ да взематъ нѣщо отъ него. Ако го почитатъ и уважаватъ като човѣкъ, като душа, независимо отъ богатството му, това е другъ въпросъ.

Кое е по-добре за човѣка: да има благоволенieto на хората, или на Бога? Да има благоволенieto на своя огънь, или на слънцето? За предпочитане е човѣкъ да се ползува отъ благоволенieto на Бога и на слънцето, отколкото отъ благоволенieto на хората и на своя огънь, защото Богъ и слънцето сж вѣчни източници, а хората и огънятъ — временни.

Сегашнитѣ хора сж отегчени вече отъ еднообразието на живота и се стремятъ къмъ вътрешно, разумно разнообразие. Тѣ се стремятъ къмъ знание, богатство, сила, красота и сж ги придобили, но въпрѣки това сж нещастни. — Защо? — Защото не могатъ да се ползватъ отъ своитѣ придобивки. Защо имъ е знание, отъ което не могатъ да се ползватъ? Защо имъ е сила, отъ която не могатъ да се ползватъ? Като казвамъ, че тѣ не се ползу-

ватъ отъ своитѣ придобивки, имамъ предъ видъ ползата за тѣхнитѣ души, а не само за тѣлата имъ. Хората сж преситени отъ външния животъ, отъ външното разнообразие и търсятъ живота на вътрешното разнообразие, въ който има рѣстене и подемя.

Съвременнитѣ хора нѣматъ добри отношения помежду си, понеже не се познаватъ. Синътъ и дъщерята живѣятъ много години при родителитѣ си и пакъ не се познаватъ: нито родителитѣ познавагъ децата си, нито децата познаватъ родителитѣ си. Щомъ се опознаятъ, отношенията имъ се подобряватъ, и любовта имъ се усилява. Ако не се опознаятъ, родителитѣ съжбяляватъ понѣкога, че сж родили такъвъ синъ или такава дъщеря. Не само това, често човѣкъ съжбялява, че свършилъ нѣкаква наука, която не го обезпечавя материално. Той свършилъ по музика, а съжбялява, че не е следвалъ за инженеръ, да получава по-голѣми приходи. Другъ пъкъ съжбялява, защо не е изучавалъ медицина, да осигури не само своя животъ, но и този на жена си и на децата си. Добре е човѣкъ да изучава медицината, за да помага на болни и на страдащи, а не да мисли за своето осигуряване. Добре е човѣкъ да познава себе си и да изучава онази наука, къмъ която има любовъ и вътрешно влѣчение. Животътъ е красивъ, когато хората се познаватъ. Щомъ се познаватъ, тѣ се обичатъ и сж готови на взаимни жертви.

Днесъ всички хора се стремятъ къмъ нѣщо основно, къмъ нѣщо сжщественно. — Кое е сжщественото за човѣка? — Това, което той може да приеме въ даденъ моментъ. Ако всѣки день човѣкъ не приема по нѣщо, деньтъ е изгубенъ за него. Най-малкото нѣщо, което може да приеме презъ деня, осмисля живота му поне за този день. Като стане сутринъ отъ сънь, първо човѣкъ възприема една мисль и едно чувство. Следъ това той се измива, облича и се приготвя да закуси. Въ тия действия той приема нѣщо, което трѣбва да обработи. После започва да чете, да пише, да копае, да шие и т. н. Всѣка работа, съ която човѣкъ е свързанъ, допринася нѣщо за развитието му. Книгитѣ, които чете, сж писани за всички любители на четенето. Значи, гѣ сж писани и за него. Той трѣбва да възприеме отъ тѣхъ онова специфичното, което е писано за него. Щомъ го възприеме, той може да го обрабоги въ себе си. Като възприема и обработва, човѣкъ трѣбва да е готовъ да даде нѣщо отъ себе си. Правилна обмѣна трѣбва да сжществува между хората. Не е ли готовъ да дава, човѣкъ дохожда най-после до обезсмысляне на живота. Той прилича на търговецъ съ много стока, която не може да пласира. Ще кажете, че сте бедни, че нѣма какво да дадете. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който не може да даде нѣщо отъ себе си. Поне едно добро желание всѣки може да отправи къмъ човѣка.

Мнозина казватъ, че искатъ да работятъ,

но не знаятъ, какъ и отде да започнатъ. Това е най-лесната работа. Щомъ имате желание за работа, всичко друго иде естествено. Като започвате една работа, започнете я съ пѣсень въ душата си. Това значи, да започнете работата си съ любовъ. Следъ това повикайте на помощъ ума, сърдцето и волята си — вашитѣ слуги. Тѣ знаятъ повече отъ господаря си. Щомъ умътъ, сърдцето и волята участвуватъ въ една работа непременно резултатътъ ще бжде добъръ. Слушайте слугитѣ си, които ви сж дадени въ услуга. Слушайте ума и сърдцето си. Не мислете, че господарътъ всѣкога стои по-високо отъ слугата. Христосъ дойде на земята да служи, да бжде слуга на човѣчеството, а не господарь. Кой стоеше по-високо: Христосъ или хората, на които служеше? Кой стои по-високо: майката или детето? За да служи на свѣта, човѣкъ трѣбва да бжде силенъ и да разполага съ голѣми знания. Не е достатъчно само да служи човѣкъ, но той трѣбва да знае, съ какво може да бжде полезенъ на ония, на които служи. Като знае, какъ да служи, човѣкъ отваря сърдцата на своитѣ ближни и се ползува отъ любовта имъ.

Слушате нѣкой да казва, че идеалътъ му е да бжде красивъ. Добре е да бжде човѣкъ красивъ, но красотата се обуславя отъ известни добродетели. При това, човѣкъ трѣбва да знае мѣстото на всички добродетели въ себе си. Когато младата мома отива на хорото, тя знае, какъ да се облѣче и кое да тури

първо, кое — второ и т. н. Тя не се облича безразборно. Първо туря ризата си, а после останалитѣ дрехи. Когато войникътъ отива на бойното поле, първо облича долнитѣ си дрехи, после — горнитѣ, шинела и следъ това препасва пушката презъ рамо, патронитѣ — на пояса си и тръгва. Не трѣбва ли всѣки човѣкъ да бжде като младата мома и като войникътъ, готовъ всѣки моментъ за работа? Той трѣбва да облѣче дрехата на ума, на сърдцето и на волята си, да застане като войникъ, да чака заповѣдта на Онзи, Който го изпратилъ на земята.

Сега вие сте се събрали тукъ, но трѣбва да бждете въоръжени. — Съ какво? — Съ оржжието на любовта, съ оржжието на знанието и съ оржжието на силата. Мощни сж тия оржжия. Отъ тритѣ, най-мощно е, обаче, оржжието на любовта. Каква по-голѣма сила може да иска човѣкъ отъ тази, да знае всѣки моментъ, какъ и кжде да прилага любовта, която Великото начало влива въ сърдцето му? Любовта прави човѣка красивъ и силенъ. Стотици и хиляди години трѣбва човѣкъ да живѣе подъ ръководството на любовта, за да стане красивъ, уменъ и светъ. Който иска да стане светия, той трѣбва да придобие любовта. — Каква е задачата на светията? — Да свѣти. Той носи запалена свѣщъ, съ която излиза вечеръ, да освѣтява пътя на хората, да не се спъватъ. Пътътъ на всички хора е различенъ. Светията трѣбва да знае това, за

да отправя всѣки човѣкъ къмъ неговия пжтъ и къмъ неговото предназначение. — Какво е предназначението на учителя? — Да учи малкитѣ деца да четатъ и да пишатъ. Сжщевременно той ги учи, какъ да живѣятъ. Учителътъ по музика запознава ученика си първо съ цигулката, да знае, какъ да я държи, какъ да управлява лжка. Следъ това започва да тегли лжка върху празни струни. Като се научи да управлява лжка върху струнитѣ, учителътъ започва да го учи нотитѣ и мѣстата на тоноветѣ на цигулката. Ще кажете, че това сж маловажни работи. Ако човѣкъ не знае маловажнитѣ работи, нищо не може да направи.

Какво представя, въ сжщностъ, човѣшкото тѣло? Нищо друго, освенъ една сложна цигулка. Ако не знае да свири на собствената си цигулка, човѣкъ не би могълъ да издаде никакъвъ тонъ. Какъвъ човѣкъ е този, който не може да издаде никакъвъ тонъ? Ако цигулката ти е разгласена, какво ще излѣзе отъ нея? Една дисхармония. Следъ това, имашъ ли право да казвашъ, че хората сж лоши? Не сж лоши хората, но цигулката ти е разгласена. Настрой добре цигулката си и ще се убедишъ, че хората сж добри, че разбиратъ музиката. Докато цигулката ти е разгласена, лошото е въ тебе: не знаешъ да живѣешъ, не знаешъ да ядешъ, не можешъ да спишъ добре, не знаешъ правилно да говоришъ, не знаешъ, какъ да мислишъ, да чувствувашъ и да постъпвашъ съ себе си и съ своитѣ ближни. Това сж еле-

ментарни нѣща, които всѣки човѣкъ трѣбва да знае.

Каква е първата работа на човѣка, когато се събуди отъ сънъ? — Какво прави детето въ този случай? — Детето отива при майка си и при баща си и започва да се разговаря съ тѣхъ. Добрата дъщеря и добриятъ синъ отиватъ при майка си и при баща си да ги поздравятъ. Между майката и дъщерята, отъ една страна, и между бащата и сина, отъ друга — има тѣсна връзка. Затова, именно, успѣхътъ на дъщерята зависи отъ успѣха на майката. И придобивките на майката сж придобивки на дъщерята. Каквото майката носи въ себе си, тя го предава на дъщеря си. Сжщото се оінася за бащата и за сина. Ето защо, синътъ и дъщерята трѣбва да благодарятъ за блага, които получаватъ отъ майка си и отъ баща си и да сж гогови и тѣ да предаватъ своигъ блага на другитѣ хора.

Новото възпитание препоръчва на децата и на възраснитѣ да даватъ. Сегашното възпитание се страхува отъ даване, да не би човѣкъ да осиромашее. Колкото повече дава човѣкъ, толкова по-добре за него; колкото помалко дава, толкова по-зле. Давайге изобилно, а не разточително. Какво ще стане съ живота на земята, ако слънцето не дава изобилно своята енергия? Какво ще стане съ живота на земята, ако слънцето престане да изгрѣва и да залѣзва? Мойсей е казалъ на евреитѣ да не си кланятъ на слънцето и на звездитѣ, да не се

правягъ никакви земни кумири и идоли. Той говори за външната дреха на слънцето. Ние не говоримъ за външното слънце, за неговата дреха, но за Онзи, Който е въ слънцето и въ Когото е слънцето. Свѣтлината на слънцето не иде отъ самото слънце, но отъ Божествения Духъ. Свѣтлината е признакъ на онази мисль, която Великиятъ огправя къмъ всички живи същества на земята. Тази свѣтлина, именно, ни възраства и подкрепва. Безъ нея нѣма животъ, нѣма мисль, нѣма знание.

Като четете различни писатели и поети, виждате, че всѣки пише за слънцето на своя животъ. Значи, има нѣщо въ човѣка, което е подобно на слънцето. Докато това слънце грѣе въ човѣка, той вижда ясно нѣщата. Той познава хората и ги обича. Щомъ слънцето залѣзе, той гледа човѣка и не го вижда. Той казва: Виждамъ нѣщо да се движи; виждамъ, че има известна височина и широчина; виждамъ, че яде, както всички животни, но какво носи въ себе си. не виждамъ и не разбирамъ. Не е така. Като обичате човѣка, ще видите, че той крие въ себе си известна разумность. И като яде, и като спи, и като се движи, той се ръководи отъ нѣщо разумно. Като яде, човѣкъ трѣбва да върши това съзнателно. Щомъ иска да изяде една ябълка, той не трѣбва да пристѣпва изведнѣжъ къмъ нея. Ще я подържи известно време въ ръката си, ще разгледа цвѣта ѝ, ще я помирише, ще се разговори съ нея и тогава ще яде.

Ще кажете, че нѣмате време да се занимавате съ ябълката. — За всичко има време. Човѣкъ трѣбва да яде и да мисли за храната, която приема, както и за храносмилането. Ако не мисли, той се натѣква на различни болести. Изобщо, мисълта на човѣка трѣбва да присѣтствува въ всички негови действия.

Следователно, безъ мисълъ човѣкъ не може да се развива, а безъ любовъ нищо не може да постигне. Щомъ не люби и не мисли, човѣкъ не може да се ползува отъ Божиитѣ блага. Той е подобенъ на трѣба, презъ която водата тече само, безъ да оставя нѣщо. Дето е любовта, тамъ всичко никне, расте, цѣвти и зрѣе. Щомъ любовта изчезне, и животътъ се прекратява. Приложете любовта въ своитѣ градини, да молатъ цѣвтята да растатъ и да се развиватъ. Човѣшкитѣ души сѣ градинитѣ на живота. Поливайте градинитѣ си съ любовъ, да не изсѣхнатъ. Поливайте вашитѣ мисли и чувства — цѣвтята на вашата градина, съ любовъ, да получите отъ тѣхъ очакванія плодъ.

Дайте пѣтъ на любовта, за да се проявятъ чрезъ вашитѣ мисли, чувства и постѣпки. Постигнете ли това, вие влизате вече въ реалния животъ. Ако си недоволенъ отъ себе си, можешъ ли да очаквашъ другитѣ хора да бждатъ доволни отъ тебе? Ти си недоволенъ отъ себе си, значи, сготвилъ си лошо ядене. Ако си недоволенъ отъ яденето си, и другитѣ хора нѣма да бждатъ доволни. Мѣрка

за нѣщата е самъ човѣкъ. Който е доволенъ отъ своитѣ мисли, и близкитѣ му ще бждатъ доволни. Който не е доволенъ отъ себе си, цѣлъ свѣтъ да го убеждава, че е гениаленъ, той нѣма да се стыласи съ тѣхъ. Всички хора сж гениални, но главно въ едно отношение — въ погрѣшките си. Всѣки е гениаленъ, когато чупи и разваля нѣщата. Кой не е чупилъ стомни? Въ това всѣки е гениаленъ. Обаче, като рече да направи нова стомна, тамъ не е гениаленъ. Време е вече хората да започнатъ съзнателно да работятъ, да проявятъ своята гениалностъ.

Ще кажете за нѣкой човѣкъ, че е честенъ. Какъ познавате това? Честността има свой признакъ. Не само честността, но всички добродетели иматъ специфични линии, по които се познаватъ. Тия линии сжществуватъ на три мѣста въ човѣка: на главата, на лицето и на ръката. Като четете по тия линии, вие можете да кажете, кой човѣкъ е разуменъ, справедливъ, смѣлъ и т. н. Нѣкои хора сж смѣли, когато иматъ пари. Щомъ изгубятъ паритѣ си, тѣ губятъ и смѣлостта си. Истински смѣлиятъ не носи паритѣ въ себе си, но тѣ вървятъ следъ него, като войници следъ своя генералъ. Ако той спре, и тѣ спиратъ. Той имъ заповѣдва, кжде да отидатъ и каква работа да свършатъ. Златната монета върви подиръ господаря си, и, като ѝ каже той да свърши нѣкаква работа, тя веднага започва да се търкаля — отива на опредѣленото мѣ-

сго. Докато паритѣ не се подчиняватъ на вашитѣ заповѣди, вие не постъпвате разумно. Ако паритѣ ви не работятъ, вие сте отъ ленивитѣ господари Предназначението на паритѣ е да се търкалятъ, да вършатъ работа. Едно време паритѣ сж били четирижгълни, вследствие на което бавно се движили и малко работа свършвали. Сегашнитѣ пари сж кръгли, лесно се движатъ и много работа вършатъ. Каквото имъ се каже, тѣ веднага изпълняватъ: кжщи правятъ, дрехи шиятъ, храна доставятъ, книги пишатъ и т. н. Мощно нѣщо е парата въ човѣшкия животъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате линиитѣ на вашитѣ добродетели, на вашитѣ дарби и способности Въ материално отношение, кои каквото притежава, има и съответенъ докуменъ за това Ако притежава кжща, човѣкъ има крепостенъ актъ за собственостъ. Които иска да докаже, че кжщага е негова, той веднага показва документа си Нѣкой казва, че има любовъ въ сърдцето си. Кжде е документътъ му за това? Кжде е линията, която показва, че, наистина, той има любовъ? Който има добре развито музикално чувство веднага доказва това Той взима цигулката си и свири. Всички сж доволни отъ свиренето му. Ако не е музикаленъ, пакъ може да има цигулка, но той не свири, а скърца. Като знаете това, работете съзнагелно върху себе си, да развиете своитѣ дарби и способности, да ги закрепостите. Който погледне на главата и на

лицето ви, да види, че сте собственикъ, притежавате известни добродетели и способности. Безъ такива собствениости човѣшкиятъ животъ нѣма смисълъ.

Днесъ и вѣрващи, и безвѣрници се оплакватъ отъ мъжнотингъ въ живота — Защо иматъ мъжнотии? — Защото не прилагатъ това, което знаятъ. Всички хора говорятъ какво е казалъ Софатъ, Толстой Христосъ, но не правятъ опити да следватъ примѣра на великитъ хора. Великитъ и гениалнитъ хора сж станали такива, защото денъ и нощъ сж работили върху своя умъ и своето сърдце, разработвали сж ги. Каква полза имате отъ житнитъ зрънца, които Христосъ ви е оставилъ въ наследство? Трѣбва ли тия зрънца да стоятъ и до днесъ още въ хамбаритъ на хората? Щомъ сж житни зрънца, тѣ иматъ условия да растатъ. Посѣйте ги на нивитѣ си и търпеливо очаквайте тѣхния плодъ. Какъвъ смисълъ има да стоятъ затворени? Отъ две хиляди години насамъ тия зрънца стоятъ въ хамбаритѣ и се пазятъ да не изгниятъ. Посѣйте ги на нивитѣ си! Нека изгниятъ. Казано е въ Писанието: „Ако житното зърно не се посади въ земята и не изгние, не може да даде плодъ“. Ако отъ две хиляди години насамъ семената на Христовото учение се посаждаха въ земята, цѣлиятъ свѣтъ щѣше да живѣе въ изобилие и доволство. Следователно, ако съ своитѣ мисли, чувства и постѣпки, като житни зрънца, човѣкъ не може

да бжде полезенъ на себе си, най-малко може да бжде полезенъ на своитѣ близки.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, хората казватъ, че мисълта не представя нѣщо ценно.—Това е неразбиране и ограничено схващане на нѣщата. Мисълта има Божественъ произходъ. Вслушвайте се въ онова, което умътъ и сърдцето ви говорятъ, за да разберете, каква сила се крие въ тѣхъ. Лесно е да се каже, че не можете да направите това или онова и да не работите. Приложете вашата мисълъ и вашата любовъ въ действие. Отивате при нѣкой боленъ, искате да му покажете, че го обичате. — Какъ ще проявите любовта си? — Като занесете цѣръ за болестта му. Като обичате нѣкого, вие можете да му помогнете при всички условия. Когато обичате човѣка, ще намѣрите и лѣкъ за болката му. Като не го обичате, и лѣкъ не можете да намѣрите. Учителъ, който обича ученицитѣ си, знае тѣхнитѣ нужди и на време имъ помага. Ако ученикътъ обича учителя си, и той познава неговитѣ нужди. Когато учителятъ обича ученицитѣ си, всѣкога имъ е полезенъ. И ученикътъ, който обича учителя си, сжщо така може да му бжде полезенъ.

Оттукъ вадимъ заключението: който обича Бога, той може да бжде проводникъ на Неговия Духъ. Щомъ стане проводникъ на Божествения Духъ, човѣкъ се освобождава отъ робството. Той става господаръ на условията. Да бждешъ господаръ на условията, това значи, да бждешъ господаръ на себе си,

да бждешъ лѣкаръ на себе си, да бждешъ и учителъ на себе си. Търсите ли лѣкаръ, потърсете го първо въ себе си, а после повикайте нѣкой лѣкаръ отвънъ, като асистентъ на вашия. Търсите ли учителъ, потърсете го първо въ себе си, а после отвънъ. Външниятъ учителъ ще бжде като асистентъ на вътрешния.

Помнете: единъ е вашиятъ Учителъ, Който е въ връзка съ всички учители вънъ отъ васъ. Единъ е вашиятъ Богъ, Който е въ връзка съ всички богове вънъ отъ васъ. Ако не познавате Учителя си вътре въ васъ, Който ви е далъ свѣтлина, да виждате и да разбирате нѣщата ясно, вие не можете да разбирате и външнитѣ учители. Ако не познавате Бога, Който е вътре въ васъ, Който ви е далъ животъ, вие не можете да познаете и да разберете окръжаващитѣ нѣща. Ако разберете това, което днесъ говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които сж минали тази възраст, ще се върнатъ назадъ. Всички ще станете млади, безъ никакви бръчки по лицата, безъ никакви гърбици. Всички ще олекнете и ще хвърчите съ вашитѣ аероплани. Ако мисълта на човѣка не лети съ аеропланъ и не обикаля цѣлия свѣтъ, каква мисълъ е тя? Ако съ окото си човѣкъ не може да вижда и най-отдалеченитѣ звезди на небето, какво око е това?

Астрономитѣ си служатъ съ телескопи, за изучаване на звездитѣ и на планетитѣ, но все още нѣматъ такива усъвършенствувани телескопи, съ които да виждатъ свѣтлината и

на най-малките звезди. Въ бждеще и това може да се постигне. Чрезъ своя вътрешенъ телескопъ човѣкъ и днесъ може да види, какво представятъ жителитъ на слънцето и на луната и какъ живѣятъ тамъ. Това, обаче, не е достояние за всички. Малцина иматъ тази способностъ. По какъвто и да е начинъ, въ бждеще хората ще разбератъ, че и на луната има животъ, както на земята. Нѣкои учени, както и младитъ моми и момци, отиватъ на луната да се разхождатъ. Като се повдигне високо въ мисълта си, човѣкъ отива на луната. Тамъ има по-висока наука отъ земната. Земята е забавачница още, дето хората изучаватъ азбуката на живота. Който отива на луната, той е научилъ вече азбуката.

Като говоря за луната и за слънцето, вие не сте доволни, искате да ви кажа нѣщо съществено, нѣщо реално. Щомъ искате нѣщо реално, щомъ искате да знаете, какво ви очаква, ето, казвамъ ви: Вие ще станете богати и ще осиромашеете; ще станете учени и ще изгубите знанието си; ще заемете високо обществено положение и ще го изгубите. Това може ли да ви насърдчи? Днесъ сте млади, следъ време ще остарѣете. Какво се ползвате отъ това знание? Каква е разликата между младия и стария? Младиятъ се ржководи отъ любовта, а стариятъ — отъ мъдростта. Младиятъ живѣе въ градината на любовта, напичена съ безброй сладки, зрѣли плодове. Тази е причината, поради която младитъ се захлас-

ватъ по плоднитѣ дървета. Стариятъ живѣе въ библиотеката на знаниято и на мъдростта, дето по цѣли дни чете и прелиства книгитѣ на живота.

Следователно, като младъ, човѣкъ изучава любовта; като възрастень, той изучава мъдростта, а като старъ, той изучава истината. Безъ да сж минали презъ тѣзи училища, мнозина очакватъ времето на замънването си за онзи свѣтъ. Тѣ искатъ да знаятъ, какво има на онзи свѣтъ. Азъ нѣма да ви кажа, какво има, но ще ви кажа, какво нѣма. Тамъ нѣма страдания, нѣма сиромашия, болести, невежество, изкушения и т. н. Въ онзи свѣтъ всѣки е на своето мѣсто. Тамъ всички пѣятъ, свирятъ, веселятъ се. Когато работятъ, всички работятъ заедно; когато се веселятъ, всички се веселятъ заедно. Тамъ всички сжщества се надпреварватъ, кой пръвъ да послужи, кой повече да даде, кой по-добре да помага. Хората на земята сега изучаватъ тия нѣща.

Сега вие желаете да бждете добри, но безъ да искате, изкривявате линията на доброто. Вие сте художникъ, който още не се е научилъ да рисува. Нѣкой пише на възлюбената си любовно писмо, въ което излива любовта си. Той пише, че умира отъ любовъ и не може да живѣе безъ нея. Обаче, цѣлото писмо е нацапано съ капки отъ мастило. Вѣрно ли е това, което пише? Ако той имаше голѣма любовъ, щѣше да напише писмото съ златно перо, върху хубава хартия и съ доброкачествено

мастило. Буквитѣ щѣха да бждатъ добре написани, съ спокойна ржка. Който види това писмо, ще разбере, че е пропито съ любовь. Много любовни писма сж написани все набързо, и всѣки се извинява, че бързалъ. Който много бърза, не живѣе по закона на любовьта. Единственото нѣщо, което не бърза, това е любовьта. Тя има време за всичко. Каквото пипне любовьта, всичко става безпогрѣшно. Нѣкой се моли на Бога и бърза. Той изговори нѣколко думи набързо и счита, че молитвата му е приета. Такава молитва отива най-много до райската врата и тамъ спира. Буквитѣ, съ които любовьта пише, сж еднакви по голѣмина. Ако излѣзе само една буква вѣнъ отъ реда, писмото не се приема. Пресиинателнитѣ знакове сжщо се поставятъ на мѣстата си.

Като дойдете до обръщението въ любовното писмо, и тамъ се спира вниманието. Не е безразлично, какво обръщение ще напишете. Можете да напишете: любезни, обични, драги и т. н. Любезенъ означава човѣкъ, който носи нѣщо. Обиченъ е този, който служи. Прелюбезенъ е този, който става поржчителъ на нѣкого. Каквото обръщение и да турите, важно е вие да сте доволни.

Сегашнитѣ хора сж недоволни отъ старото въ живота, а не отъ самия животъ. Тѣ искатъ да се освободятъ отъ старото. Само любовьта е въ състояние да освободи човѣка отъ старото. Оцапаната дреха може да се очисти само съ топла вода и сапунъ. Въ този

смисълъ, само любовта е въ състояние да измие човѣшката душа отъ калта, която се е наслоила върху нея отъ вѣкове насамъ. Кой човѣкъ, като мине презъ калта, нѣма да оцапа краката си? Като се върне у дома си, той ще се измие и ще легне да спи съ чисти крака.

Две нѣща сж потребни на човѣка: правилно да възприема Божията Любовь и правилно да я предава. Това значи, да бждемъ добри проводници на Божията Любовь. Днешниятъ день благоприятствува за това. Небето е чисто, ясно. Въздухъгъ е свежъ, кристаленъ. И той благоприятствува да бждемъ добри проводници на Божията Любовь, която ни обгрѣща отъ всички страни. Богъ се проявява чрезъ насъ и чрезъ цѣлия свѣтъ. Той управлява свѣта, и всичко, каквото става, превръща го въ добро. Божията Любовь поставя всичко въ редъ и порядъкъ. Докато страда, човѣкъ не разбира, какво благо се крие въ страданието. Щомъ мине презъ него, той вижда, че страданието му е донесло нѣкакво благо и благодарни за него. Колко деца сж прогонвани отъ домоветъ си, но, като минатъ презъ страдания, тѣ се каляватъ, придобиватъ голѣми опитности, за които единъ день благодарятъ. За предпочитане е човѣкъ да мине презъ страдания, но да придобие любовта, да стане уменъ и силенъ, отколкото да бжде свободенъ отъ страдания и да нѣма никакви придобивки.

Велико нѣщо сж страданията. Тѣ носятъ такива богатства, които хората още не подо-

зиратъ. Христосъ мина презъ голѣми страдания, но съ това увеличи силата си. Днесъ никой не може да Го разпне. Като дойде втори пътъ на земята, всички ще станатъ прави и мирни ще стоятъ. Силата на човѣка се изпитва въ страданията и изпитанията. Така се изпита и силата на Христа. Чрезъ възкресението, Той доказа, че е силенъ. Нищо въ свѣта не бѣше въ състояние да Го задържи въ гроба. Следователно, който иска да влѣзе въ новия животъ, трѣбва да умре за стария. Ако житното зърно не умре, не може отново да покълне и да израсте при новитѣ условия. Смъртта трѣбва да дойде, да ни покаже, че ние сме достатъчно силни, да влѣземъ въ новия животъ. Като слиза отгоре, човѣкъ влиза отъ живота къмъ смъртта. Това е първата му опитностъ. Като възлиза нагоре, човѣкъ минава презъ обратния процесъ: отъ смъртъ въ животъ.

Всички трѣбва да бъдете герои, да не се плашите отъ смъртта. Каквото да правите, не можете да избѣгнете смъртта. — Какъ ли ще умремъ? — Много лесно. Ще отворите вратата на кжщата си, ще се поклоните и ще излѣзете вънъ. Предъ васъ ще се разкрие широкъ, красивъ свѣтъ, и вие ще влѣзете въ друга кжща, която апостолъ Павелъ нарича „домъ нержкотворенъ“. Това показва, че като напусне тленното си тѣло, човѣкъ влиза въ друго тѣло, което не гние и не се разваля. Нѣкой пита, съ старото тѣло ли ще възкрѣсне, или съ дру-

го нѣкое?—Ако волѣтъ умре и възкрѣсне пакъ съ рогата и съ копитата си, това не е никакво възкресение. Това е пакъ робство. Възкресението изключва раждането. Който е възкрѣсналъ, той не се ражда вече по стария начинъ. Казано е въ Писанието: „Който се сподобятъ съ този вѣкъ, нито умиратъ, нито се раждатъ, нито се женятъ“.

Какво нѣщо е женитбата? Ограничение. — Защо се женягъ хората? Да станатъ проводници на великия Божественъ животъ. Отъ децата се сѣди за развитието на майката и на бащата. Ако тѣ не могатъ да родятъ добри синове и дѣщери, какви майки и бащи сѣ? Родителитѣ трѣбва да бждатъ добри проводници на Божественото, но и децата имъ трѣбва да бждатъ такива. Какъвъ проповѣдникъ е този, който не можс да внесе любовь между хората, на които проповѣдва? Какъвъ проповѣдникъ е този, който обърналъ хората къмъ Бога, а кесиятъ имъ не обърналъ? Единъ американски проповѣдникъ казва: Азъ вѣрвамъ само въ едно обръщане на човѣка къмъ Бога, а именно — съ него заедно да се обърне и кесията му. Какво обръщане е това, при което човѣкъ се обръща, а кесията му не се обръща? Азъ пѣкъ вѣрвамъ въ такова обръщане, при което, заедно съ човѣка се обръща и цѣлиятъ му домъ: и бащата, и майката, и жената, и децата, и братята, и сестритѣ, и воловетѣ, и овцетѣ му.

Желая ви, тази година да се обърнете къмъ Бога така, че заедно съ васъ да се обърнатъ и кесииѣ ви. Вие сте обърнати вече, но кесииѣ ви още не сж обърнати. Подъ думата „кесии“ разбирамъ сърдцата ви. Значи, сърдцата ви трѣбва да се обърнатъ, но не чрезъ насилие, а по закона на любовта. Служене се иска отъ сегашнитѣ хора — служене по любовъ. Каквото давате, давайте го съ съзнание, че принадлежи на Бога, а не на васъ. Ако имате пари, тѣ не сж ваши. Единственото ваше нѣщо е любовта, която се излива отъ сърдцето ви. Всичко останало принадлежи на Бога. Когато предложите на нѣкого да хапне заедно съ васъ, на вашата трапеза, радвайте се, че яде сладко. Не се страхувайте, че ще яде много. Давайте всичко съ любовъ, да се благослови даването ви.

Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ това, да върши човѣкъ всичко съ любовъ. Най-малкото нѣщо, направено съ любовъ, причинява голѣма радостъ. Всичко, което е направено съ любовъ, подразбира служене на Бога. Като работи съ любовъ, човѣкъ всѣкога е доволенъ. Радвайте се на доброто, на силата, на красотата, на здравето на хората. Ако срещнете болни и слаби, пакъ се радвайте, защото можете да проявите любовта си къмъ тѣхъ, да имъ помогнете. Помощта не е само материална, но и духовна. Изкуство е да съградишъ една кжща, но по-голѣмо изкуство е да поставишъ добри хора въ нея. При това, кжщата

трѣбва да бжде чиста отвѣнъ и отвѣтре, да има въ нея редъ и порядъкъ. И въ природата сжествува редъ, порядъкъ и чистота.

„И повѣрва човѣкътъ на речѣта, която му рече Исусъ“. — Какво му каза Христосъ? — Христосъ му каза: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ“. Това значи: както Христосъ върви изъ пжтя и изпълнява волята Божия, това може всѣки човѣкъ да направи. Всѣки може да следва пжтя на Христа; всѣки може да приеме истината и живота, които Христосъ проповѣдва. Като прилагате учението на Христа, изучавайте себе си, защото изпитанията идатъ. Всички хора ще бждатъ подложени на изпитъ. Много естествено. Ученикътъ всѣкога се изпитва. Не се страхувайте отъ изпититѣ. И да грѣшите, нѣма нищо страшно. Като направите една погрѣшка, ще я изправите. Съ изправяне на погрѣшките си, вие помагате на ония, които идатъ следъ васъ. Ако хлѣтнете въ нѣкой трапъ и навехнете крака си, вие ще имате грижата да запушите трапа. Съ това вие предпазвате отъ падане всички ония, които идатъ следъ васъ. Следователно, запушвайте дупките, въ които сте паднали, или които отдалечъ още виждате, за да предпазите отъ нещастие ония, които идатъ следъ васъ. Постъпвайте по сжщия начинъ и съ ония мисли и чувства, които ви причиняватъ мжнотии и страдания. Натѣкнете ли се на такава мисль, или на такова чувство, запушете ги, преди още да сте попаднали подъ влиянието имъ.

Често слушате нѣкои да казватъ, че хората трѣбва да се примирятъ. Какъ ще се примирятъ? Ако не обичашъ нѣкого, не отивай да се примирявашъ направо съ него, но вижъ, кого обича той. Щомъ намѣришъ такъвъ човѣкъ, сближи се и ти съ него. Щомъ и двамата обичате единъ и същъ човѣкъ, вие лесно ще се примирите. Като не разбиратъ законитѣ на любовта, хората едни на други си пакостятъ. Запримѣръ, като видятъ, че двама души се обичатъ, неприятно имъ става. Нека тѣ обикнатъ другъ нѣкой. Свѣтътъ е мѣсто за приложение на любовта. Има Единъ, Когото можете да обичате на всѣко време. Щомъ обичате Единния, ще обичате всички хора. Като обичате всички, ще обичате и Единния. Тази е правилната любовъ, която наричаме Божествена. Като обичашъ единъ човѣкъ, ще обичашъ всичко негово: и дрехитѣ му, и очитѣ му, и веждитѣ му, и космитѣ му. Това значи, да обичашъ всички. Следователно, като обичашъ Бога, обичай всичко, което е вънъ отъ Него. Свѣтътъ се нуждае, именно, отъ тази всеобемаща любовъ.

Кое е главното качество на любовта? — Служенето. Който обича, той е готовъ да служи. Той е на правъ пътъ. Който служи, той едновременно се учи. И като служишъ, и като ти служатъ, ти пакъ се учишъ. Учителтъ служи, а ученикътъ се учи отъ него. Като научи уроцитѣ си, ученикътъ започва да работи, т. е. да служи, а учителтъ го изпитва. Сега и вие ще учите и ще служите. Който не може да

служи, не може и да работи; на когото не служатъ, не може и да се учи. Досега невидимиятъ свѣтъ ви е служилъ, съ своитѣ разумни сжщества, а вие сте се учили. Отсега нататкъ вие ще служите, а тѣ ще ви изпитватъ.

И тѣй, приложете любовта, макаръ и въ най-малкъ мащабъ. Всѣки може да направи поне най-малкото добро. Всѣки може да прочете една малка книжка съ любовъ. Всѣки може да посети единъ беденъ или боленъ съ любовъ. Всѣки може да посети своя приятелъ съ любовъ. Всѣки може да полѣе едно цвѣте съ любовъ. Нѣма човѣкъ на земята, който не може всѣки день да прави по едно малко добро.

Хората се молятъ на Бога и очакватъ Той да имъ обърне внимание. Доколкото тѣ обръщатъ внимание на Божиитѣ дѣла, дотолкова и Богъ ще обърне внимание на тѣхъ. Следователно, доколкото вие обръщате внимание на картинитѣ на нѣкой художникъ или на творбитѣ на нѣкой музикантъ, дотолкова и тѣ ще обърнатъ внимание на васъ. Ако не имъ обръщате внимание, вие не можете да се запознаете съ тѣхъ. Вие можете да се запознаете съ даденъ човѣкъ, само ако обичате неговия умъ, неговото сърдце, неговата душа и неговото тѣло. Влѣзте въ ролята си да обичате. Обикнете първо ума на човѣка, после — сърдцето му, душата му, духа му и най-после неговото тѣло. Обикнете ли човѣка по този начинъ, и той ще ви обича. Това изисква

новиятъ животъ отъ всички хора на земята.

Обичайте всичко, което Богъ е създалъ, за да обичатъ хората това, което вие създавате.

Знайте, че задъ всичко, за което мислите, седи човѣшкиятъ умъ. Задъ всичко, което предизвиква човѣшкитѣ чувства, седи любовта. Задъ любовта седи Божиятъ Духъ.

*

19. Беседа отъ Учителя, държана на
28 августъ, 5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Вслушване

Размишление върху любовта.

Днесъ ще говоря върху съдържанието и смисъла на думата „вслушване“. Тази дума не е толкова съдържателна, но който разбира смисъла ѝ, може да се ползува отъ нея. Вслушването е качество на човѣшкото съзнание. Вслушва се само онзи, който има вътрешно разбиране на нѣщата. Който се вслушва, той взима предъ видъ всичко онова, което предстои да стане. Който не се вслушва, самъ си причинява нещастия и пакости. Да се вслушва човѣкъ, значи, да даде ухо на това, което Божественото му говори. Първи не дадоха ухо Адамъ и Ева, когато бѣха въ рая. Богъ имъ каза да ядатъ отъ плодетѣ на всички дървета, съ изключение на плодетѣ отъ забраненото дърво. Той имъ каза, че въ който день ядатъ отъ това дърво, ще умратъ. Въпрѣки това, тѣ ядоха, следъ което излѣзоха отъ рая и отидоха въ широкия свѣтъ, дето и до днесъ още страдатъ. И до днесъ хората правятъ сжщата погрѣшка, каквато Адамъ и Ева направили. — Защо? — Защото не се вслушватъ. Бащата казва на сина си: Нѣма да пиешъ вино!

Синътъ не се вслушва въ думитѣ на баща си и започва да разсждава: Какво лошо има въ виното? Защо да не го опитамъ? Не е отрова, грозденъ срокъ е. Ще срѣбна само нѣколко глътки, да видя, какво нѣщо е виното. Колко хора сж изгубили дарбитѣ и способнитѣ си, благодарение на пиенето на вино. И то само затова, защото не се вслушвали въ думитѣ на баща си.

И тъй, който не се вслушва, пие. Азъ взимамъ думата „пиене“ въ широкъ смисълъ. Пиенето е свързано съ желанието въ човѣка да опита нѣщата. Човѣкъ реализира желанията си чрезъ ядене и пиене въ всички свѣтове, но той трѣбва да бжде разуменъ, да знае, кои желания сж полезни и кои — не сж. Изпитвайте само ония нѣща, които допринасятъ нѣкаква полза въ вашия животъ. Запримѣрь, добро е желанието на човѣка да бжде ученъ, но това не се постига изведнѣжъ. Човѣкъ носи въ себе си способности, които трѣбва да развива. Развиването на тия способности подразбира работа и учене. Сжщото се отнася и до чувствата въ човѣка. Запримѣрь, човѣкъ развива доброто въ себе си, когато дружи съ добри хора, или когато дава възможность на доброто въ себе си да се прояви навнъ.

Следователно, ако не мисли за доброто и не го прилага, човѣкъ не може да бжде добъръ; ако не мисли за милосърдието и не го проявява, човѣкъ не може да бжде милосърденъ; за да бжде богатъ, човѣкъ трѣбва да

мисли за богатството и съзнателно да го търси. Ще цитирате стиха отъ Евангелието, дето се казва, че богатиятъ нѣма да влѣзе въ Царството Божие.—За кой богатъ се говори?— Ние имаме предъ видъ онзи богатъ, на когото хамбаритѣ сж пълни съ жито и не дава на никого, а мисли само за себе си. Ние имаме предъ видъ онзи богатъ човѣкъ, който складира въ хамбаритѣ си жито, но не го яде. Щомъ не яде житото, а го пести, животътъ нѣма да влѣзе въ него, но и той нѣма да влѣзе въ живота. — Какво ще стане съ този човѣкъ? — Той ще излѣзе извънъ рая, т. е. ще напусне живота. Човѣкъ трѣбва да яде, колкото е потрѣбно — ни повече, ни по-малко. Обаче, има богати, които могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Такъвъ примѣръ имаме съ Закхей. Когато Христосъ влѣзе въ дома му, той веднага раздаде половината отъ богатството си на сиромаситѣ. Като дойде новото учение въ дома ви, вие трѣбва да сте готови да раздадете половината отъ богатството си на сиромаситѣ. Не само вие трѣбва да ядете, но и вашитѣ ближни. Ще кажете, че паритѣ не се ядатъ. Паритѣ се превръщатъ въ храна. Съ петъ лева можете да купите единъ килограмъ хлѣбъ.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се вслушва вътре въ себе си и вънъ отъ себе си. — Защо? — Защото разумниятъ свѣтъ говори на човѣка по два начина: по външенъ и по вътрешенъ. Когато пие вино, човѣкъ се вслушва въ външния гласъ, който му казва да пие. Като отре-

зи́е, той се вслушва въ вътрешния гласъ, който му казва, че не прави добре, като пие. Тогава човѣкъ става философъ, започва да мисли повече, а по-малко да говори. Докато е подъ влиянието на виното, човѣкъ говори много. Каквото знае и каквото е мислилъ въ трезво състояние, всичко ще изкаже.

Всички хора познаватъ физическото пиянство, но има и духовно, т. е. психическо пиянство. Като изпадне въ това състояние, човѣкъ не знае, какво говори и какво прави. Като пийне една-две чашки отъ астралното винце, човѣкъ излиза отъ релситѣ на обикновеното си състояние и става или веселъ, или скръбенъ. Ако е веселъ, той може за нищо и никакво да се разтревожи. Нѣкой се тревожи, че въ вестниците писали нѣкаква статия противъ него.— Ако той е майка или баща, ще се тревожи нѣщо за сина си или за дъщеря си. Човѣкъ се вслушва въ всичко, което се казва за него или за ближнитѣ му. Какво придобива човѣкъ, като се тревожи? Не само, че нищо не придобива, но губи. Тревогата всѣкога отнема нѣщо отъ човѣка, а не дава. Нѣкои християни се безпокоятъ предварително, дали ще влѣзатъ въ Царството Божие, дали ще се спасятъ, или не.

Мнозина сж дохождали при мене, да ме питатъ, колко време ще живѣятъ. На този въпросъ всѣки самъ може да си отговори. Ако диша дълбоко, човѣкъ ще живѣе повече време на земята; ако диша повърхностно,

плитко, годинитѣ му сж преброени. Дългиятъ животъ зависи и отъ правилното хранене. Ако знае, какъ да се храни, човѣкъ може да живѣе повече време. Малко хора се вслушватъ въ това и казватъ: Нѣма какво да ни се проповѣдва, какъ да се хранимъ. Дайте ни пари, ние знаемъ, какво да ядемъ и какъ да се хранимъ. Така не се разсжждава. Често богатитѣ хора, които разполагатъ съ грамадни суми, страдатъ отъ разстройство на стомаха. — Защо? — Защото не знаятъ, какъ да се хранятъ. Че защо трѣбва да искате пари отъ хората? Като знаете, какъ да се храните, вие трѣбва да знаете, какъ да си доставяте пари. Ето, всѣки човѣкъ има известно количество злато въ кръвта си. При това, ще знаете че колкото злато имате въ кръвта си, толкова можете да имате и вънъ отъ себе си. Количеството на външното злато е пропорционално на количеството на златото, което е въ кръвта.

Какво представя златото въ живота? Златото носи животъ, здраве за човѣшкия организъмъ. Колкото повече злато има човѣкъ въ кръвта си, толкова по-здравъ е организъмътъ му. Мисълта му е свежа, трезва, а чувствата — добри и благородни. Ако организъмътъ на човѣка е слабъ, мисълта не е свежа и чувствата — непостоянни, колебливи, казваме, че той име малко злато въ кръвта си. Сжщевременно той не може да го използва. Нѣма смисълъ да има човѣкъ богатство и да не може да го използва. Стремете се къмъ

придобиване на злато, за да освежите мисълта си, да облагородите чувствата си и да подкрепите своето здраве. Въ този смисъл, богатството е вътрешна, органическа необходимост за човѣка. Когато нѣкои възставатъ противъ богатството, тѣ иматъ предъ видъ само външното богатство. Външното богатство е условие за човѣка, а вътрешното — възможност. Следователно, ако златото не влѣзе въ кръвта на човѣка, той не може да се ползува отъ него.

Златото, къмъ което всички хора се стремятъ, не е нищо друго, освенъ складирана слънчева енергия, която индуситѣ наричатъ „прана“. Праната е необходима за човѣшкия организъмъ. Отъ нея зависи здравето на човѣка. Праната се съдържа въ слънцето. Затова, именно, се препоръчва на хората, да излизатъ сутринъ рано, да възприематъ по-голъмо количество прана. Нѣкои се взиратъ въ слънцето, искатъ да видятъ праната и тогава да я приематъ. Нѣма защо да се взиратъ. Достатъчно е да постоятъ десетина минути предъ слънцето, за да възприематъ онова, което е нужно за организма имъ. Следъ това тѣ трѣбва да обработятъ енергията, която сж възприели.

Като ученици, вие трѣбва да обработвате енергията, която възприемате отъ вѣнъ, да я използвате разумно. Не я ли използвате, тя ще ви причини пакости. И тогава все ще се намѣри нѣкой човѣкъ да ви морализира. Ако сте сприхавъ, ще ви каже, че трѣбва да бж-

дете добъръ, да работите. Какво допринася морализирането? Вмѣсто да морализирашъ човѣка, кажи му, че е добъръ. Ако не вѣрва въ думитѣ ти, поне ще му стане приятно и ще се развесели. Защо трѣбва да казвашъ на пияницата да не пие? Кажи му да пие, но вода, а не вино. Всѣки човѣкъ трѣбва да пие вода, която иде отъ чешми, отъ извори, отъ рѣки, а не вода, която излиза отъ бѣчви. Чистата вода носи животъ, а виното отнема живота. Ако виното бѣше необходимостъ за човѣка, първа природата щѣше да го достави. Водата чисти организма, а виното внася въ него утайки, отъ които човѣкъ трѣбва да се чисти.

Задачата на всѣки човѣкъ е да очисти тѣлото си, за да влѣзе Божествената енергия въ него. — Отде ще влѣзе тази енергия? — Отъ три мѣста. Презъ мозъка влиза енергията на Божествената мисълъ; презъ сърдцето — енергията на Божията Любовь, а презъ тѣлото — Божествената сила. Влѣзе ли тази енергия въ човѣка, тя започва да работи, да преустройва неговия организъмъ. За да се приготви за Божествената енергия, човѣкъ трѣбва да се вслушва въ тихия гласъ на Бога, да разбере, какво му се говори. Следователно, ако иска да се развива правилно, да разрешава мъжнотиитѣ си добре, човѣкъ трѣбва да приготви мозъка, сърдцето и тѣлото си за Божествената енергия. Така, именно, той ще види, че всичко, каквото душата му желае, е постижимо. Чо-

вѣкъ разполага съ условия и съ възможности, за да постигне своитѣ желания.

Често хората се оплакватъ отъ неуспѣхъ въ живота си. — Защо не успѣвагъ? — Защото правятъ само планове и скици, безъ да работятъ. Ако скулпторътъ прави планъ на статуята си, а не дѣла камъка, нищо не може да постигне. На всѣки човѣкъ е дадена задача, да извае лицето си, да извае своитѣ рѣце и крака, да извае тѣлото си. — Какъ ще ги извае? — Съ работа. Той трѣбва да вдига и слага чука си, докато изработи своята статуя и да я изнесе на изложение. Ако въ продължение на единъ животъ отъ 40—50 години човѣкъ не може да извае статуята си, той не е изпълнилъ своето предназначение. Следъ всичко това той говори за красота. Докато е младъ, човѣкъ може да се нарече красивъ, но щомъ мине 30—40 години, той губи красотата си. Ако е жена, ще каже, че мъжътъ ѝ е виновенъ за това. Мъжътъ пъкъ ще каже, че жена му е виновна. Така се оправда и Адамъ. Той казва, че сгрѣши, понеже другарката му, Ева, го изкуси съ плода на забраненото дърво. Докато не бѣха сгрѣшили, и двамата се радваха на своитѣ красиви мантии. Щомъ сгрѣшиха, тѣ се видѣха голи. — Защо оголява човѣкъ? — Защото не се вслушва въ гласа на Бога.

Вслушвайте се въ Божествения законъ, за да не оголявате. Всичко отрицателно въ живота причинява оголяване. Недоволството, безвѣрието, безнадеждието, безлюбието, умраза-

та, жестокостта умъртвяват човѣка. А всичко, което умъртвява човѣка, става причина да оголѣе той. Всички положителни нѣща, всички добродетели сж облѣкло за човѣшката душа. Казватъ, че светиитѣ имали ореолъ около главата си. Тѣ иматъ ореолъ, но иматъ и цѣла дреха, изтъкана отъ лжчитѣ на свѣтлината. Дрехата на светията, както и ореолътъ му, сж образувани отъ цвѣтоветѣ на спектъра. Жълтиятъ цвѣтъ на ореола на светията показва неговата мъдростъ, зелениятъ — неговото растение, червениятъ — възвишения животъ, който се влива въ него, синиятъ — неговата вѣра и т. н. Докато ореолътъ на човѣшката глава свѣти, човѣкъ е здравъ и вѣрва въ живота и въ любовта. Щомъ изгуби ореола си, човѣкъ заболява. Болниятъ не вѣрва нито въ живота, нито въ любовта. Той знае, че е изгубилъ нѣщо, което мъчно може да възстанови.

Казано е въ Писанието: „Гледайте да не изгубите онова, което Богъ е вложилъ въ васъ“. Всѣки човѣкъ носи въ себе си голѣмо богатство, което трѣбва да пази, да не го изгуби. Изгуби ли го, мъчно ще го придобие. Всѣки съзнава, че е изгубилъ богатството си и търси начинъ да го спечели. Той купува лотарийни билети, влиза въ предприятия, дано разбогатѣе. Въ човѣка сж вложени милиарди, но той не съзнава това. Съ една дума само човѣкъ може да спечели хиляди. — Каква е тази дума? — Тя не се казва. Ако ви се каже тази дума, вие повече ще изгубите, отколкото ще спече-

лите. Не сте готови още за нея. Ако ви се каже думата, и вие отидете да пиете отъ водата на чиститѣ планински извори, на мѣсто е казано. Обаче, ако отидете да пиете отъ червената вода на бѣчвитѣ, по-добре да не я знаете.

Синѣтъ на единѣ турски бей обичалѣ мно-го да пие. Беятъ се чудѣлѣ, какѣ да въздействува на сина си, да го отвикне отъ този порокѣ. Единѣ день той му казалѣ: Синко, знаешъ ли, че като отидешъ на онзи свѣтъ като пияница, ще закачатъ на врата ти бѣчви, съ които вѣчно ще ходишъ? — Татко, празни ли ще бждатъ бѣчвитѣ, или пълни? — Пълни, разбира се. — Тѣкмо това и азъ желая. Бащата мислѣлѣ, че ще наплаши сина си, а той се зарадвалѣ, че и на онзи свѣтъ ще може да пие. Не, онзи свѣтъ не е мѣсто за пиене. Тамъ всѣки трѣбва да работи. Тамъ не се приематъ мързеливи хора.

Разумниятъ свѣтъ иска хора съ отворени очи, а не слѣпи. Нѣма да ви кажа да не ядете отъ плодетѣ на забраненото дърво, но ще ви кажа: Не оставяйте сърдцето си само да излиза на разходка. Нека умѣтъ и волята ви го придружаватъ. Ако пуснете сърдцето си само, то ще направи сжщата погрѣшка, каквато направи Ева. Всички погрѣшки излизатъ отъ сърдцето.

Като се намѣрятъ въ мжчнотии и страдания, хората отричатъ смисъла на живота. Тѣ казватъ: Защо сме дошли на земята, не знаемъ. По-добре да заминемъ на онзи свѣтъ.

Като отидатъ на онзи свѣтъ и не знаятъ, какво да правятъ, тѣ казватъ: Да слѣземъ на земята. — Това сж хора, които спятъ още. Тѣ сж непобудени души.

Въ единъ анекдотъ, въ видъ на алегория, се разказва, какъ става слизането на душиѣ. Въ невидимия свѣтъ имало магазини, по витринитѣ на които били наредени разноцвѣтни и красиви дрехи. Като видятъ тѣзи дрехи, колкото и да не искатъ да слѣзатъ на земята, тѣзи души се увличатъ отъ красотата на дрехитѣ и отиватъ въ магазинитѣ да облѣкатъ една отъ тия дрехи. Щомъ се облѣкатъ, дрехата прилепва къмъ тѣхъ така здраво, че не може вече да се съблѣче. Тѣ започватъ да се въртятъ на една, на друга страна, докато най-после се видятъ въплѣтени на земята. Тѣ живѣятъ 60—70 години на земята и постоянно се питатъ: Защо живѣемъ тукъ? Какъвъ е смисълътъ на този животъ.

Човѣкъ трѣбва да слиза на земята доброволно и да знае, защо е дошълъ. Той трѣбва и доброволно да замине за другия свѣтъ. Щомъ и едното, и другото става съ насилие, човѣкъ още не се е пробудилъ. Човѣкъ трѣбва да прави всичко съ любовъ и съ разположение. Ако мисли, работи, яде, или учи, всичко трѣбва да му е приятно. Това значи, да се вслушва човѣкъ въ Божествения гласъ. Когато искате да кажете нѣщо, вслушвайте се въ себе си, трѣбва ли да говорите, или да мълчите. Го-

ворете на време. Слушайте на време. Мълчете на време.

Днесъ решихъ да говоря по-малко. Защо понѣкога говоря много? Защото не мога да уловя нищо. Много пжти трѣбва да хвърлямъ мрежата си, докато хвана нѣщо. Щомъ хвана повече, спирамъ да говоря. Каквото хвана, занасямъ го у дома си, дето му давамъ угощение. На трапезата слагамъ хубавъ, Божественъ хлѣбъ и Божествено вино. Като се нахрани, изсвиря му една пѣсенъ и давамъ въ ржцетѣ му една мрежа, да отиде на морето, да улови нѣщо.

Сега и на васъ казвамъ: Стремете се всѣки день да хващате въ мрежата си по една красива мисълъ, по едно красиво чувство и по една красива постжпка. Следъ това ще имъ дадете по едно угощение. Ако не можете да направите това, деньтъ ви е отишълъ напразно.

Днесъ говорихъ за вслушване, а не за послушание. Вслушване и послушание сж две различни думи, както по съдържание, така и по смисълъ.

Вслушвайте се въ Божията Любовь. Вслушвайте се въ всичко добро и красиво, което е вложено въ вашия умъ и въ вашето сърдце. Обичайте се едни други, за да имате Божието благословение.

Т. м.

*

20. Беседа отъ Учителя, държана на
29. августъ, 5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Прилежание

Тази сутринъ ще говоря върху прилежанието.

Като изучавамъ живота на съвременнитѣ хора, виждамъ, че имъ липсва нѣщо. Тѣ се натъкватъ на много противоречия, които произтичатъ отъ самото имъ естество. Следъ всичко това тѣ се чудятъ, какво да правятъ съ себе си. Човѣкъ знае, кое е добро, но всѣкога не може да го прави. Той иска да бжде ученъ, но не знае, какъ да стане такъвъ. Като търси причинитѣ на неуспѣха въ живота си, най-после човѣкъ дохожда до заключение, че мързелътъ му пречатствува. Благодарение на мързела, той отлага нѣщата. Като се яви нѣкоя свѣтла мисль въ ума му, той казва: Не е сега време за реализиране на тази мисль, ще отложамалко. Нѣкой пропусналъ условията да учи на младини, затова мисли, че времето му е минало вече. Тъкмо на стари години той може да учи. Като младъ, външнитѣ условия го изкушавали. И като старъ има изкушения, но вътрешни. Докато се придържатъ въ старитѣ разбирания, хората не могатъ да

*) Лука, 19 гл.

постигнатъ нищо. Човѣкъ трѣбва да знае, че може да учи и като младъ, и като старъ. Отъ него зависи да използва условията.

Мнозина разглеждатъ живота съ огледъ на смъртта. Тѣ искатъ да знаятъ, има ли другъ животъ, или не. Ако има другъ животъ има смисълъ тогава човѣкъ да живѣе по-високъ духовенъ животъ; ако нѣма другъ животъ, въпросътъ се поставя другояче. Дали има другъ животъ следъ смъртта, или нѣма, това зависи отъ съзнанието на човѣка. Ако човѣкъ не е готовъ за другия свѣтъ, и да влѣзе въ него, нищо нѣма да придобие. Ако влѣзешъ въ нѣкоя черква, а не си религиозенъ, ще станешъ ли религиозенъ? Ако влѣзешъ въ водата, ще станешъ ли риба? Всичко, което човѣкъ може да придобие, зависи отъ неговия духъ. Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да учи. Като учи, той придобива различни енергии, които сж необходими за изграждане на онази форма, която може да се нарече човѣкъ.

Съвременнитѣ хора нѣматъ ясна представа, какво нѣщо е човѣкъ. Тѣ казватъ, че човѣкъ се ражда, живѣе известно време и после умира. Като умре, всичко се свършва съ него. Нѣкои вѣрватъ, че следъ смъртта си човѣкъ отива въ другъ свѣтъ, но повече нищо не знаятъ. Наистина, човѣкъ отива на онзи свѣтъ, но какво мѣсто заема тамъ, нищо не знае. При това, важно е да се знае, дали всички хора отиватъ на едно и сжщо мѣсто. И животнитѣ

сж въ човѣшкия свѣтъ, но какво мѣсто заематъ въ този свѣтъ, и тѣ не знаятъ. Кокошката знае, че живѣе въ курникъ, конѣтъ — въ конюшна, волѣтъ — въ дамъ, рибата — въ водата, птицата — въ въздуха. Обаче, нито курникѣтъ, нито конюшната, нито дамѣтъ, нито водата, нито въздухѣтъ представятъ човѣшкия свѣтъ. Каква представа иматъ животнитѣ за човѣшкия свѣтъ, това зависи отъ тѣхното съзнание. Следователно, сжщо така и представата на човѣка за този и за онзи свѣтъ зависи пакъ отъ неговото съзнание.

Първото сжщество, което е започнало да мисли, е човѣкѣтъ. За какво мисли човѣкъ? Ще кажете, че човѣкъ мисли за много нѣща. За много нѣща мисли, но истинска мисълъ е онази, която има за обектъ любовта къмъ знанието. Като има любовъ къмъ знанието, човѣкъ едновременно има и прилежание. Безъ прилежание нищо не се постига. Безъ прилежание нѣма знание, нѣма и любовъ. Като не се спиратъ върху прилежанието, хората говорятъ за майчина любовъ, за братска и сестринска любовъ. Какво въ сжщностъ е майчината любовъ, и майката не знае. Тя мисли, че любовта ѝ се отнася главно до грижитѣ къмъ детето ѝ: да го окжпе, повие, нахрани, разходи на чистъ въздухъ и т. н. Майката се занимава по цѣли дни съ детето си, безъ да го познава. Коя майка е направила детето си философъ? Има майки, чиито деца сж философи, но самата майка е била философъ. Ако тя не може да

мисли философски, и детето ѝ не може да стане философъ. Като порасне детето, майката го изпраща на училище, тамъ да се учи. Тя вижда, че не е готова сама да учи детето си.

Днесъ има учени хора въ свѣта, но повечето сж външно учени, за предъ хората. Малко сж истинскитѣ учени. Нѣкои искатъ да се покажатъ предъ хората, че обичатъ науката, музиката, изкуствата. Религиознитѣ пъкъ казватъ, че обичатъ Бога. Който обича науката, трѣбва да докаже това, всички да разбератъ, че той прави нѣщо за науката. Който обича музиката, сжщо трѣбва да докаже това. — Какъ? — Ще вземе цигулката и ще свири. Който обича Бога, трѣбва да се различава отъ другитѣ хора. Каквато мжнотия да срещне на пжтя си, той лесно се справя съ нея. Мжнотиитѣ сж задачи на хората. Ако вѣрващиятъ и онзи, който обича Бога, не могатъ да разрешатъ правилно задачитѣ си, нито вѣрата, нито любовта имъ сж истински. — Какъ да обичаме хората? — Както себе си. Кой човѣкъ не обича себе си? И мушицата, и пеперудката обичатъ себе си. Вижте, какво прави пеперудката, когато предстои да вали дъждъ. Тя предвижда това и предварително се скрива подъ нѣкой листъ на дърво, или на цвѣте, но така майсторски, че и при най-силния вѣтъръ, да не я вали дъжда. Тя внимателно пази дрешката си. Съ царска дрешка е облѣчена пеперудката. Ако дъждътъ намокри дрешката ѝ, това е голѣмо изпитание за нея. Щомъ се намокри

дрешката ѝ, тя не може вече да живѣе. Ако прашецътъ на крилцата ѝ се измие, тя не може да хвърчи, не може да каца отъ цвѣтъ на цвѣтъ, да си събира храна. Съ това тя губи условия за животъ. И човѣкъ е облѣченъ съ такива дрехи, безъ които не може да се развива. Запримѣръ, способнитѣ и дарбитѣ сж дреха на неговия умъ, а добродетелитѣ — дреха на неговото сърдце. Изгуби ли тѣзи дрехи, той оголява и се лишава отъ условия за животъ.

И тѣй, искате ли да се развивате, пазете дрехата на вашитѣ способности. Пазете дрехата и на вашигѣ добродетели. Това се постига само съ прилежание. Като прилежава, човѣкъ става царъ и господаръ на себе си. Каквото каже, думата му навсѣкжде се чува. Ако отиде на нивата, съ една дума само нивата се разорава; съ една дума само житото може да се овършѣе; съ една дума само житото се прибира въ хамбара. Такъвъ човѣкъ живѣе въ единъ уреденъ, организиранъ свѣтъ. Той е царъ на себе си. Той самъ си заповѣдва, самъ изпълнява. Той е миналъ презъ прилежанието и го разбира.

Днесъ постоянно чуваме да се казва: Да се обичаме, да работимъ, да си помагаме! Само царътъ може да обича, и само царътъ е обичанъ. Само царътъ работи. Само царътъ помага. Можете ли да обичате простия човѣкъ? Калъта обичате ли? Отъ калъта, обаче, може да излѣзе нѣщо хубаво. Това, което излиза отъ калъта, може да се обича, но калъта ни-

кой не я обича. И грънчарьтъ не обича глината, но грънцитъ си обича. Казано е въ Писанието, че ще станете царе и свещеници. Отъ човѣка зависи да стане царь и свещеникъ. Нѣкои искатъ да отидатъ на небето, между ангелитъ. Докато не стане царь на себе си, на своитъ мисли, чувства и постѣпки, и тѣ да изпълняватъ волята му, човѣкъ не може да отиде на небето. Религиознитъ знаятъ това и казватъ: Каквото Богъ даде, или каквото Богъ каже. — Богъ казва да учите и да работите. Слушате ли заповѣдта Му? Ученикътъ казва: Каквото каже учителтъ. — Учителтъ казва на ученика да учи. Ученикътъ повтаря всѣки день думитъ на учителя, но не учи. Ако само повтаряте думитъ на учителя, а не учите, нищо нѣма да постигнете. Нѣкои евангелисти знаятъ Стария и Новия Заветъ наизустъ, но не сж истински учени, или истински вѣрващи. Всичко зависи отъ вътрешното разбиране и приложение на тия истини. Каква полза имате отъ знанието на Священото Писание, ако го разбирате като Аврама, като Якова, като 12-тѣ сина на Якова и т. н.? Каква полза имате отъ знанието на Стария Заветъ, ако го прилагате като старитъ евреи? Ще се избивате едни-други, ще колите и избивате животни, ще ги принасяте въ жертва на Бога. Нѣкой направи една погрѣшка и, за прощение на грѣха си, ще заколи едно животно. Днесъ поне, хората не принасятъ жертви на Бога, както едно време. Тѣ не принасятъ въ жертва животни, но друго нѣщо

принасятъ. За да се ползува отъ Свещеното Писание, човѣкъ трѣбва да има дълбоко разбиране, да схваща вътрешния смисълъ на истинитѣ, по духъ, а не по буква.

Като изучавате проявитѣ на хората, виждате, че всѣки иска да се покаже, че разбира, че знае нѣщо повече отъ другитѣ и т. н. Добре е човѣкъ да се показва предъ хората, но когато е красивъ. За да бжде красивъ, той трѣбва да има хубаво чело, правиленъ носъ, красиви уши. Кое чело е хубаво? Ако челото е високо два сантиметра, не е хубаво; ако е три, четири, петъ сантиметра високо, все още не е хубаво. Челото трѣбва да бжде високо поне отъ петъ сантиметра нагоре, за да бжде хубаво. Ако челото е шесть саниметра високо, може да бжде красиво.

Какво означава числото шесть? Който владѣе числото шесть, той може да се качва по планинитѣ, между снѣговетѣ; той може да слиза и въ долинитѣ, при плодетѣ. Той знае кога и какъ да работи и кога да почива. Числото шесть наричаме „законъ на прилежание“. Да бждешъ прилеженъ човѣкъ, това значи, каквото хванешъ въ ржката си, да го свършишъ добре. Като имате поне шесть сантиметра високо чело, вие разполагате съ достатъчно почва, съ достатъчно ниви, върху които да посадите семената на своитѣ мисли. По челото се познава умственото богатство на човѣка, както и богатството му въ Божествения свѣтъ. Видите ли високо и широко открито чело, то-

ва показва прилежанието на човѣка. Челото на животнитѣ е много низко, а нѣкои почти нѣматъ чело. Това показва, че тѣ сж крайно мързеливи. За да ги изкара отъ леностъта, отъ голѣмия мързелъ, природата е създала паразититѣ, голѣмитѣ мухи, стършелитѣ. Като кацатъ върху тѣхъ и ги хапятъ. животнитѣ, особено млѣкопитаещитѣ, започватъ да се бранятъ съ опашката си и бѣгатъ. По този начинъ тѣ излизатъ отъ своята инертностъ. Животното не се интересува отъ нищо. Че звезди има на небето, че вѣтрърь вѣе, че слънце грѣе — нищо не го интересува. То се интересува само отъ ядене. Като се наяде, лѣга да спи. Ако нѣкой стършелъ кацне на гърба на вола, той скача и бѣга въ гората. Той казва: Бѣгайте, кавалерия иде! — Каква кавалерия? — Една муха, която е хиляди пѣти по-малка отъ него. Говедото бѣга, защото не иска да учи, а стършелътъ е неговъ учителъ, застава го да учи.

Често и хората бѣгатъ въ гората. — Защо бѣгатъ?—Отъ страхъ. Тѣ бѣгатъ отъ учителитѣ, които идатъ да ги учатъ. Неволята, сиромашията, грѣхътъ, болеститѣ сж все учители, отъ които хората бѣгатъ. Колкото и да бѣгатъ, тѣзи уроци ще имъ се наложатъ. Хората бѣгатъ и отъ злото, но не подозиратъ, че още живѣятъ въ него. Злото е неорганизиранъ свѣтъ. Наистина, ние виждаме, че мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка още не сж организирани. Той трѣбва да работи съзнателно, да организира своя свѣтъ, да орга-

низира силитѣ на своето тѣло. Казано е, че Богъ създаде човѣка, но това още не значи, че го създаде съвършенъ. Човѣкъ има да работи много върху себе си, да се самоусъвършенствува. Богъ каза на Адама: „Отъ всичкитѣ дървета на рая ще ядешъ, само отъ плодовѣтъ на дървото за познаване на доброто и на злото нѣма да ядешъ“. Адамъ и Ева не изпълниха заповѣдта на Бога. Тѣ показаха непослушание, което говори, именно, за тѣхното несъвършенство. И за земята е казано: „Земята бѣше неустроена и пуста“.

Сега азъ нѣма да се спирамъ върху дървото за познаване на доброто и на злото, да го описвамъ. Опасно е това дърво. Само едно можете да знаете: то е едно отъ най-красивитѣ дървета въ свѣта. Който го погледне, не може да не спре вниманието си върху него. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не се е влюбвалъ въ това дърво. То съблазнява даже силнитѣ хора. Желанието на човѣка къмъ забогатяване, къмъ слава, къмъ придобиване на голѣми знания не е нищо друго, освенъ плодъ отъ забраненото дърво. За да не изпадне въ съблазънъ, човѣкъ трѣбва да се изучава, да види, че всичко онова, което желае отвѣнъ, има го и въ себе си. За да се изучава, човѣкъ трѣбва да бжде прилеженъ. Като изучавате себе си, вие изучавате и ближнитѣ си. Срещнете ли нѣкой човѣкъ, пожелайте да прочетете поне една страница отъ неговата книга. Ако не можете да прочетете по една страница отъ

всѣки човѣкъ, прочетете поне заглавието на неговата книга. Всѣки човѣкъ има различно заглавие на книгата си. Запримѣрь, първата красавица въ свѣта — Ева, имала едно заглавие; първиятъ юнакъ — Адамъ, ималъ друго заглавие. Знаете ли, какви сж били заглавията на книгитѣ на първитѣ човѣци? — Ако не ги знаете, ще ги наречете „първата красавица“ и „първиятъ юнакъ“. По подобие на тѣхъ ще наречете и останалитѣ хора красавици и юнаци. Какво правятъ сегашнитѣ „красавици и юнаци“? Тѣ се събиратъ да живѣятъ заедно и да воюватъ. Дето видите мжжъ и жена, събрани заедно, ще знаете, че тѣ воюватъ помежду си.

Мнозина се спъватъ въ живота си, понеже се увеличатъ отъ външнитѣ нѣща. Външното е отражение на нѣщо друго. Запримѣрь, физическиятъ свѣтъ е отражение на Божествения; красотата на физическия свѣтъ е отражение на Божествената красота. Тѣй щото, ако срещнете една красива жена, знайте, че тя е отражение на Божественъ принципъ, който живѣе въ човѣшката душа. Жената е символъ на сърдцето, чрезъ което се изявява любовта. Душата е свързана съ любовта, която се изявява чрезъ сърдцето. Сърдцето върши една отъ главнитѣ служби въ организма; то движи кръвта и я изпраща по цѣлото тѣло. Въ сърдцето се крие капитанътъ на парахода, който наблюдава посоката на движението му и следи, да не се удари въ нѣ-

кой канара и да потъне въ морето или въ океана.

Следователно, за да не потъне параходътъ ви, вслушвайте се въ Божествения гласъ и проявете всичкото си прилежание, да изпълните Неговитъ заповѣди. Мощенъ е Божествениятъ гласъ! Когато Богъ проговори на Адамъ и на Ева, тѣ оживѣха. Като не послушаха Божествения гласъ, тѣ излѣзоха вѣнъ отъ рая, въ широкия свѣтъ, да се мжчатъ. — Защо ги изпждиха отъ рая? — Защото не учеха това, което трѣбваше, а се заеха съ изучаване на странични въпроси. Раятъ е велика школа, съ опредѣлена програма. Който влѣзе тамъ, трѣбва да изучава предметитѣ, които му се преподаватъ, а не които той иска. Ако младата мома не учи уроцитѣ, които ѝ се преподаватъ, тя ще напусне рая. Бащиниятъ домъ е раятъ за момата. Ако не слуша баща си, момата ще излѣзе вѣнъ отъ бащиния си домъ. Сжщото се отнася и за сина. Ако синътъ се занимава съ любовни работи и не учи, бащата ще го изпжди вѣнъ отъ своя домъ.

Казвате: Какво лошо има въ любовнитѣ работи? Има ли нѣщо лошо въ женитбата? — Нищо лошо нѣма въ женитбата, но, който се ожени, трѣбва да напусне рая. Женитбата е фалшивъ надписъ. Като се жени човѣкъ, даватъ му табела, на която е написано, че влиза вече въ Божествения свѣтъ, да учи. Вѣрно е, че човѣкъ учи въ женитбата, но не е вѣрно, че влиза въ Божествения свѣтъ. Ка-

кви по-добри уроци може да получи жената отъ мъжа, и мъжътъ отъ жената? Какви по-добри уроци могатъ да получатъ родителитѣ отъ децата? Докато сж малки децата, положението на родителитѣ не е лошо, но като започнатъ да растатъ, тѣ проявяватъ своитѣ желанія. Тѣ искатъ да бждатъ добре облѣчени и нахранени, да иматъ слуги на разположение, да бждатъ богати, да разполагатъ съ пари. И ако родителитѣ не могатъ да задоволятъ желаніята имъ, явява се споръ между тѣхъ. Децата искатъ обяснение отъ родителитѣ си, защо сж ги родили, щомъ не могатъ да задоволятъ всичкитѣ имъ нужди и изисквания. Свѣтътъ, въ който сжществуватъ такива желанія, не е Божественъ. Това е свѣтъ извънъ рая. Това е свѣтъ на погрѣшки и на заблуждения. Въ този свѣтъ се явяватъ всички противоречия, недоразумения, изкушения и т. н. Въ рая нѣма противоречия и изкушения. Тамъ има само условия за изкушения. Който не прилага закона на послушанието, той се натѣква на условията на изкушението. Вънъ отъ рая пѣкъ виждаме плодетѣ на изкушението.

Въ какво седи погрѣшката на Адама и на Ева? Тѣ проявиха непослушание. Змията изкуси Ева да яде отъ плода на забраненото дърво. Тя яде, но даде и на Адама да го опита. Заради непослушанието си тѣ трѣбваше да напуснатъ рая. Като излѣзоха вънъ отъ рая, родиха два сина: Каинъ и Авелъ. Каинъ уби

Авела. Убийството е първият плодъ отъ познаване на доброто и на злото. Каинъ уби Авела отъ завистъ, че жертвата на Авела била приета отъ Бога, а неговата — не била приета. Каинъ искалъ да вземе нѣщо отъ брата си. Следователно, когато човѣкъ върши нѣкакво престѣпление, казваме, че той иска да вземе нѣщо отъ брата си. — Какъ може човѣкъ да измие своитѣ грѣшки и престѣпления? — Чрезъ прилагане на закона на любовта. Преди да приложи любовта, човѣкъ трѣбва да я придобие. Нѣкой иска да приложи любовта чрезъ насилие. Това е невъзможно. Любовта и насилието взаимно се изключватъ. Дето е насилието, тамъ нѣма любовъ; дето е любовта, тамъ нѣма насилие. Любовта се придобива по пътя на прилежанието.

И тъй, започнете съ прилежанието. Само така ще придобиете любовта, която носи щастие и блаженство за вашитѣ души. Да обичашъ нѣкого, както трѣбва, това значи, да имашъ най-малката възможность къмъ придобиване на любовта. Като обичашъ едного, ти ще разтворишъ сърдцето си за всички. Това значи, да придобиешъ любовта. Като обичашъ всички, ти постепенно отивашъ къмъ съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ включва въ себе си всички живи същества. Ще кажете, че е мжно да се обичатъ всички. Мжно е, но е постижимо. Неопитниятъ и младъ художникъ избира единъ ограниченъ кжтъ отъ природата за обектъ на своята работа. Затова, именно, него-

витѣ картини сж еднообразни. Опитниятъ и виденъ художникъ избира различни мѣста отъ природата, съ голѣмъ мащабъ, вследствие на което картинитѣ му сж разнообразни и многобройни. Колкото повече се свързва художникътъ съ природата, толкова по-свършенъ става. Колкото повече художникътъ обикаля природата, толкова по-здравъ, по-добъръ и по-знаменитъ става.

Защо трѣбва да обичаме? — Да придобие онова, което нѣмате, и да усилите онова, което имате. Отъ различнитѣ хора ще черпите различни нѣща. Като обичате нѣкои хора, вие ще станете по-здрави, отколкото сте били; отъ любовта си къмъ други ще увеличите добротата си; отъ любовта си къмъ трети ще увеличите разумността си. И най-после, отъ любовта си къмъ четвърта категория хора ще свѣтнете, красотата ви ще се увеличи, ще станете подобни на ангелитѣ. Наистина, слушали сте да казватъ за нѣкого, че има ангелска красота. Тѣй щото, искате ли да бждете добри, разумни, здрави и красиви, обичайте всички хора. Това е капиталътъ на вашата душа.

Нѣкой казва, че може да обича, само ако вижда обекта на своята любовъ. Този човѣкъ живѣе въ физическия свѣтъ. Другъ казва, че се задоволява, когато чувствува, че обича. Този човѣкъ живѣе повече въ духовния свѣтъ. Трети казва, че му е достатъчно да мисли за човѣка, когото обича. Този човѣкъ живѣе въ Божествения свѣтъ. За да бжде любовта ви пълна, трѣбва

да съедините тритѣ свѣта въ едно. Само тогава вие имате истинската, положителна наука въ живота.

Коя наука наричаме истинска? Колко е голѣма тя? Истинската наука не се заключава въ много томове, но въ обясненията, които дава за сжщината на нѣщата. Тя включва въ себе си въпроситѣ за произхода на човѣка, за причинитѣ, по които той се е поляриизиралъ, за произхода на неговия духъ и умъ, за произхода на неговото сърдце и на неговата душа, за разликата между човѣка и животнитѣ. Човѣкъ живѣе и работи главно за ума си, а животното — за тѣлото си. Ако знанието на истинската наука се напечата, едва ли ще се събере въ 999 книги, голѣми като Стария и Новия Заветъ. Тамъ е описано и обяснено, защо отъ яйцето на кокошката въ 21 день излиза оформено вече пиле, а човѣшкиятъ зародишъ на 21 день е едва четири милиметра. Въ продължение на 56 дня човѣшкиятъ зародишъ нараства на шестъ сантиметра, когато агнето и котката носятъ малкитѣ си 56 дни. Въ 56 дня тѣ сж вече оформени и се раждатъ. Значи, процесътъ на физическото развитие въ човѣка е бавенъ, а въ животнитѣ — бързъ. Много време и много енергия отиватъ за съграждане на човѣшкия мозъкъ, понеже е сложенъ апаратъ. Мозъкътъ е създаденъ отъ особена материя, която се дѣли на три качества: отъ едната материя е създадена основата на мозъка, отъ втората — задната частъ

на мозъка, а отъ третата — предната частъ. Ако разгледате отдѣлно предната частъ на мозъка, ще видите, че и тя е съставена отъ нѣколко качества материя: материя на долната частъ на мозъка, на сръдната, на горната и на най-горната, дето се намиратъ висшитѣ морални чувства.

Казватъ за нѣкого, че е милостивъ, милосърденъ човѣкъ. Знаете ли, кжде се намира милосърдието въ човѣка? То се намира въ предната и горна частъ на челото. Челото на милосърдния човѣкъ е доста повдигнато. Ако челото на човѣка е наклонно, като покривъ на кжща, този човѣкъ не е много милостивъ. Казватъ, че майката е милостива. Такава милостъ иматъ всички животни къмъ своитѣ малки. Милосърдниятъ човѣкъ е такъвъ къмъ всички животни и къмъ всички растения. Той цени човѣка, но цени и цвѣтето. Миризмата на цвѣтята е въ състояние да премахне скръбта на човѣка и да внесе известно разположение у него. Уханието на цвѣтята не е нищо друго, освенъ прилежанието на човѣка. Цвѣтето се развива при неблагоприятни условия, но пакъ се справя съ тѣхъ. То излиза отъ земята, отъ калъта на живота, но веднага облича своята царска премѣна и разнася своето ухание надалечъ. Не може ли и човѣкъ, като малко растение, да проявява прилежанието си въ всички случаи на живота и да расте нагоре?

Сегашниятъ човѣкъ заема централно мѣсто въ живота. Той се счита за царски синъ,

за светия, а при това го виждате окжсанъ, полуголъ, съ петна на дрехитѣ си. Азъ не вѣрвамъ въ светия, на когото дрехата е окжсана и нечиста; азъ не вѣрвамъ въ светия, на когото ржцетѣ и краката сж кални и нечисти; азъ не вѣрвамъ въ светия, на когото ноктитѣ сж нечисти; азъ не вѣрвамъ въ светия, на когото ушитѣ сж заглѣхнали; азъ не вѣрвамъ въ куцъ и въ слѣпъ светия. Тѣзи хора могатъ да се представятъ за светии, но не сж светии. Светията е красивъ, младъ, разуменъ, жизнерадостенъ човѣкъ. Дето мине, той носи животъ, знание и свѣтлина. Нѣкои си представятъ светиитѣ като старци, съ бѣла коса и бѣла брада. Не, светията нѣма брада. Той свѣти толкова силно, че нищо друго не виждате отъ него, освенъ свѣтлина. Има старци, но тѣ сж само на небето и сж 24 на брой. Тѣ седатъ около престола на Бога.

Сега, като слушате да говоря така, ще кажете, че това не е лесна работа. — Да, новото учение не е за деца. То е и за деца, но разумни. Ако сте възрастни, ще хвърлите брадитѣ си и нѣма да мислите за старостъ. Ще станете деца, които сж готови да учатъ, да възприематъ новото. На колкото години да сте, ще учите прилежно. Какво представятъ човѣшкитѣ години въ сравнение съ една слънчева година? Какво представятъ сто земни години по отношение на 20 милиона години, презъ което време слънцето се завъртва единъ пжтъ около своя центъръ? Въпросътъ за старостта

е относителенъ. Той има отношение къмъ съзнанието на човѣка. Годиניתѣ се опредѣлятъ отъ знанията, отъ опитноститѣ на човѣка. Старъ е онзи, който има знания, който е придобилъ мъдростъ. Точилото се върти много пжти около своята ось, но може ли да се нарече старо? Отъ дълго употребление то се изтрива, но никакви знания не е придобило. Щомъ нѣма знания и опитности, точилото не е старо.

Казвате, че сте остарѣли вече, а не знаете, къде ще отидете. То е все едно да пита нѣкой, къде е университетътъ, а пъкъ не е готовъ за него. Щомъ не може да прочете надписа на университета, той не е за тамъ.—Ама, къде е духовниятъ свѣтъ? Ти носишъ духовния свѣтъ въ себе си, а не знаешъ, къде е той. Ти носишъ една книга въ ржката си, а не знаешъ да четешъ. Тури ржката на сърдцето си и ще намѣришъ духовния свѣтъ. Пулсътъ на сърдцето е духовниятъ свѣтъ въ човѣка. Както пулсътъ на сърдцето у всички хора не е еднакъвъ, така и духовниятъ свѣтъ не е еднакъвъ за всички хора. Общо, сърдцето прави 72 удара въ минута, но все пакъ има разлика при различнитѣ хора. Запримѣръ, пулсътъ на добрия човѣкъ се различава отъ пулса на учения и т. н.

Какво представя пулсътъ на сърдцето? — Говоръ. Животътъ, който Богъ е вложилъ въ човѣка, говори чрезъ сърдцето. Той казва: Учи, работи, прилеженъ бжди. Като се разгнѣвишъ, пулсътъ пакъ казва: Не се смущавай! Бжди спокоенъ. Като се разболѣешъ, пипни

пулса си. Той ще ти каже, какво трѣбва да правишъ. Вие носите богатството въ себе си, а го търсите отвънъ. Вие не търсите духовния свѣтъ въ себе си, а го търсите вънъ нѣкъде. Ако не разберете сърдцето си, никога нѣма да разберете духовния свѣтъ. Преди да дойдете до възвишения духовенъ животъ, който е надъ васъ и ви обгрѣща, както слънцето обгрѣща земята, вие трѣбва да разберете живота на вашето сърдце, т. е. малкиятъ духовенъ свѣтъ, който е въ васъ.

И тъй, когато искате да знаете, какво е положението ви въ Божествения свѣтъ, турете ржката си на челото. Вие пренебрегвате тия нѣща и се занимавате съ математика, съ философия, съ финансови науки, съ право и т. н. И това е добре, но освенъ вашата математика има жива математика, която опредѣля отношенията ви съ хората. Споредъ тази математика, всѣки човѣкъ е известно число, което вие трѣбва да знаете. Като знаете числото на човѣка, ще знаете, какви сили работятъ въ него. Нѣкои хора представятъ щастливи числа, а други — нещастни. Добре е, когато започвате нѣкаква работа, да срѣщате хора отъ щастливитѣ числа.

Желая ви да бждете прилежни, да срѣщате добри хора на физическия, въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Когато срещнете нѣкой човѣкъ, радвайте се. Ако той ви поздравя, зарадвайте се още повече. — Защо ви поздравява? — Той иска да ви каже, че е отъ

нашитѣ хора, т. е. той е съ насъ, а не противъ насъ. Радвайте се на всички хора, които сж съ насъ. Радвайте се и на ония, които не сж противъ насъ. Като срещнете нѣкой добъръ човѣкъ, не чакайте той прѣвъ да поздрави. Можете и вие да го поздравите прѣви.

Сега, азъ не искамъ да хвърлямъ много пжти мрежата си. Турете прилежанието по отношение на ума си, да учите. Поставете прилежанието къмъ сърдцето си, да развивате своитѣ чувства. Никога не съжбявайте, че обичате, или че сте обичали. Въ свѣта нищо не се губи. Всѣко нѣщо става на своето време и мѣсто. Всички вътрешни противоречия въ живота ви представятъ предмети за изучаване. Знаете ли, на какво се дължи неразположението, гнѣвътъ, скръбъта? Изучавайте тия състояния, за да знаете, какъ да се справяте съ тѣхъ. Когато сте разположени, ще давате; когато сте неразположени, ще взимате. Когато сте радостни, ще давате; когато сте скръбни, ще взимате. — Какво трѣбва да прави човѣкъ, когато се разгнѣви? — Ако е жена, ще вземе метлата да мете; после ще вземе четката и ще мие. Ако е мжжъ, ще вземе мо-тиката и ще копае; после ще вземе брадвата и ще сѣче дърва. Който работи на физическия свѣтъ, разширява главата си; който работи въ духовния и въ Божествения свѣтъ, прави главата си по-дълга и по-висока.

И тъй, мислете, за да направите челото си красиво; чувствувайте, за да предадете ме-

кота на лицето и на очитѣ си; работете, за да направите тѣлото си пѣргаво и пластично. Челото е Божествениятъ свѣтъ, носѣтъ — духовниятъ, а брадата — физическиятъ. Като работи съ мисълта си, човѣкъ създава челото — Божествения свѣтъ. Като работи съ сърдцето си, човѣкъ създава свѣта, който заема областта отъ веждитѣ до върха на носа. Като работи съ волята си, човѣкъ създава областта, която се намира отъ носа надолу. Съ други думи казано: когато мисли, човѣкъ създава челото си; когато чувствува, създава лицето си; когато работи съ волята си, човѣкъ създава брадата си.

Сегашнитѣ хора искатъ да бждатъ щастливи. Безъ прилежание нѣма щастие. Щастието на човѣка зависи отъ развитието на неговото чело, на неговото лице и на неговата брада. На всички хора е дадена задача: да работятъ върху челото, лицето и брадата си, т. е. да създаватъ своя умственъ, духовенъ и физически свѣтъ. Като работите върху тази задача, вие ще се ползвате едновременно и отъ тритѣ свѣта.

Обичайте ума си! Обичайте сърдцето си! Обичайте и тѣлото си! Обичайте добритѣ хора! Обичайте и лошитѣ хора! Само по този начинъ ще изпълните волята Божия и ще разберете, че човѣкъ не е нищо друго, освенъ малкъ свѣтъ, който се поддържа отъ Божественитѣ енергии на възвишенитѣ свѣтове.

Нека останатъ въ ума ви тритѣ думи:
вслушване, прилежание и изпълнение.

Т. м.

*

21. Беседа отъ Учителя, държана на 30 августъ, 5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Десеттѣ девици

„А отъ тѣхъ петъ бѣха разумни, и петъ безумни“.*)

Съвременниятъ свѣтъ е пълненъ съ разумни и неразумни хора, както петтѣ разумни и петтѣ неразумни девици. По какво се отличава разумниятъ отъ неразумния или отъ глупавия човѣкъ? Разумниятъ човѣкъ е работливъ, разчита на себе си, а неразумниятъ е мързеливъ. Той седи, не работи и очаква всичко наготово. Той вѣрва въ щастие, което иде наготово, предъ краката на човѣка. Той казва: Това е щастие, да ти падне въ кърпа вързано, безъ да си работилъ. Мързеливиятъ нѣма никакъвъ занаятъ и току ходи отъ едно мѣсто на друго, движи рѣцетѣ и краката си, безъ да знае защо. И разумниятъ прави движения, но неговитѣ движения се различаватъ коренно отъ тия на неразумния.

Често религиознитѣ хора правятъ различни движения и казватъ, че Духътъ ги посетилъ. Сжществена разлика има между движенията на Духа и тия на неразумния религиозенъ. За

*) Матей 25 : 2.

да не изпада въ заблуждения, човѣкъ трѣбва да знае качества на духа, на душата, на ума и на сърдцето си. Както свѣтскиятъ човѣкъ, така и религиозниятъ трѣбва да иматъ знания, да разбиратъ нѣщата, а не както нѣкои турци, които казватъ, че човѣкъ не трѣбва да знае много. Като знае, че на онзи свѣтъ има седемъ етажа нагоре, а въ този свѣтъ — седемъ етажа надолу, това е достатъчно. Не е достатъчно това знание. Мнозина казватъ, че знанието разваля свѣта. Това не е вѣрно. Глупостта, невежеството развалятъ свѣта, но истинското знание — никога. Неразумниятъ не работи, не учи, очаква да му дойде нѣкакво благо отъ лотария. Какво придобива човѣкъ, ако очаква щастието си отъ лотария? Нѣкои хора сж вложили по нѣколко хиляди лева въ лотарийни билети, дано имъ се падне милионътъ. Колко души могатъ да получатъ милиона? Само единъ човѣкъ има щастието да получи милиона, но всички го очакватъ. Вмѣсто да изразходва енергия и да губи, по-добре е човѣкъ да отдѣля паритѣ си за билета настра-на, да ги спести. Колкото пжти намислите да купите лотариенъ билетъ, турете тия пари въ една касичка. Въ продължение на нѣколко години вие ще имате спестени пари, които иначе щѣха да бждатъ загубени.

И християнитѣ, отъ времето на Христа до днесъ, сж гледали на Христовото учение като на лотария, вследствие на което сж го изопачили. Тѣ казватъ: Христосъ дойде да

спаси човѣчеството. Днесъ ние сме спасени вече. Нищо друго не ни остава, освенъ да влѣземъ въ Царството Божие и да се радваме и веселимъ. Други пъкъ казватъ, че всичко ще имъ се даде по благодатъ. Да се мисли така, това значи, ученикътъ да влѣзе въ училището, да не учи и да изисква отъ учителя си добри бележки по благодатъ, отъ любовъ. Това е невъзможно. Всѣка добра бележка отговаря на известно знание. Когато изисква нѣщо отъ другиго, човѣкъ трѣбва да е далъ, или да е готовъ да даде нѣщо отъ себе си. Едно отъ качествата на любовта е даването. Ако давашъ, ще ти се даде. Следователно, ако християнитѣ не гледатъ на Христовото учение като на лотария и ако всѣки день прилагатъ нѣщо малко отъ него, днесъ тѣ щѣха да бждатъ най-богатитѣ и най-силни хора въ свѣта.

И тѣй, не се заблуждавайте. Пазете се отъ старитѣ навици, отъ старитѣ разбирания. Въ човѣка има нѣщо инертно, неподвижно, което го прави ленивъ. Това не е истинското естество на човѣка. Човѣкъ има духъ, който е мощенъ, способенъ да твори. Човѣкъ има душа, която е широка, готова да обхване всичко въ себе си. Човѣкъ има умъ, способенъ да възприема свѣтлина и знание. Най-после, човѣкъ има сърдце, което възприема топли и благородни чувства. Не може ли човѣкъ съ тия четири елемента въ себе си да се справи съ инертната материя на тѣлото си? Силенъ е човѣшкиятъ духъ и може да се справи съ инертната мате-

рия. Обширна е човѣшката душа, за да използва всички условия и възможности, които ѝ се даватъ.

Следователно, човѣкъ не може да бжде силенъ, ако не разбира духа си; човѣкъ не може да се развива, ако не разбира душата си; човѣкъ не може да учи, ако не разбира ума си; човѣкъ не може да придобива богатства, ако не разбира сърдцето си. Ще кажете, че сърдцето е грѣшно. Това е старо разбиране. Ако сърдцето е грѣшно, това показва, че човѣкъ е работилъ много. Който е работилъ, само той се е оцапалъ. Не може човѣкъ да живѣе на земята, да работи и да не се оцапа. На земята има и добри, и лоши условия. Щомъ работи при лоши и мжчни условия, човѣкъ непременно ще прави погрѣшки. Грѣшниятъ човѣкъ има бждеще. — Защо? — Защото той търси начини да подобри живота и условията си, за да излѣзе отъ областъта на погрѣшкитѣ. Този човѣкъ правилъ погрѣшки по причина на недостатъчно свѣтлина въ ума си и поради лоши условия. Той работи, мжчи се да придобие по-голѣма свѣтлина, да се справи съ условията, за да не грѣши. Той се обезсърдчава, мисли, че е загубенъ, че нѣма спасение за него. За него, именно, е спасението. Ако е праведенъ, той нѣма нужда отъ спасение.

Сега иде нова епоха въ свѣта, която изисква хора съ нови възгледи и разбирания. Старото трѣбва да се тури настрана. — Ама, ние остарѣхме, не можемъ вече да работимъ.

— Сега, именно, трѣбва да работите, да учите, да изправяте погрѣшкитѣ си. Стариятъ трѣбва да се подмлади. — Какъ ще се подмлади? — Като замѣсти старитѣ си разбиракия съ нови. Нови мисли, нови чувства, нови постѣпки сж нужни на човѣка. За да мисли право, човѣкъ се нуждае отъ повече свѣтлина въ ума си; за да чувствува правилно, той се нуждае отъ повече топлина въ сърдцето си. Свѣтлитѣ мисли внасятъ свѣтлина въ ума, а топлитѣ чувства — топлина въ сърдцето. Когато учителятъ даде нѣкаква задача на ученика, въ първо време задачата не му е ясна, не може да я реши. Колкото повече мисли върху нея, свѣтлината му се увеличава, и той решава задачата. Обичайте задачитѣ, които учителитѣ ви задаватъ, за да придобиете повече свѣтлина, съ която да работите.

Всички хора говорятъ за любовъ, за обичъ, за добро, безъ да знаятъ, какво сж въ сжщностъ тѣ. Нѣкой казва, че като обичашъ нѣкого, имашъ желание да го срещнешъ, да се разговоришъ съ него. Другъ казва, че като обичашъ нѣкого, имашъ желание да го пригърнешъ, да му кажешъ нѣколко сладки думи. Трети казва, че като обичашъ нѣкого, имашъ желание да му направишъ нѣкакво добро. Много мнения сжществуватъ за любовта, но нито едно отъ тѣхъ не е дошло до абсолютното понятие за любовта.

Ще кажете, че ако не знаете, какво представля любовта, поне доброто познавате. —

Какво нѣщо е доброто? — Доброто е семка. Ако само държишъ семката въ ржката си и разправяшъ, че тя може да се посади, да изникне, да израсте, да се развие, да цъвне и даде плодъ, това още не е доброто. Това е теория за доброто. За да имашъ ясна представа за доброто, ти трѣбва да го посадишъ въ земята и да видишъ, какво ще излѣзе отъ него. Отъ дървото можете да сждите за семката, но отъ семката не можете да сждите за дървото. Кои сж отличителнитѣ качества на добрия човѣкъ? Ако добриятъ човѣкъ влѣзе между хора, които се каратъ, веднага наставя миръ; ако влѣзе между мързеливи, тѣ се раздвижватъ и започватъ да работятъ; ако влѣзе между скжперници, тѣ отварятъ по малко кеснитѣ си и започватъ да даватъ. Скжперникътъ трѣбва да бжде щедъръ, но разумно. Да бждешъ щедъръ, това значи, да изливашъ изобилно вода отъ чешмата си. Има смисълъ да излива човѣкъ изобилно вода, но когато тя извира отнѣкжде. Обаче, ако водата едва капе, трѣбва ли да се излива безразборно? Ако си въ пустинята, ще пестишъ водата; ако си на планината, при нѣкой изворъ, можешъ да я разливашъ повече. Когато нѣкой вика, сърди се, крещи, той е щедъръ човѣкъ. Неговата щедростъ има мѣсто въ долините, да напоява растителността, но не и въ пустинята, дето водата е оскждна.

Съвременнитѣ народи воюватъ, но въпрѣки това говорятъ за миръ. Слушате да казватъ,

че човѣкъ трѣбва да бжде миролюбивъ. Споредъ една статистика, отъ 1496 г. пр. Христа до 1861 г. сл. Христа, значи, въ продължение на 3357 г., само 227 години сж били мирни, а останалитѣ 3130 години сж били военни, воювали сж хората. Какво показва това? Ако влѣзете въ нѣкой домъ, ще видите, че и тамъ воюватъ. Като живѣе, човѣкъ все трѣбва да прави нѣщо. Ако нищо не върши, или ако е мъртавъ, за предпочитане е да се бие. За предпочитане е хората да бждатъ живи и да се биятъ, отколкото да умратъ, да ги заровятъ въ земята и отгоре имъ да пишатъ: Вѣчна имъ паметъ, вѣченъ покой! Лошо нѣщо е войната, но ако не воюватъ хората, мирътъ нѣма да дойде. Мирътъ иде следъ война. Като се набиятъ хората добре и се помирятъ, тогава виждатъ, че въпроситѣ могатъ да се разрешатъ и по другъ начинъ. Като дойде мирътъ, хората се успокояватъ, започватъ да живѣятъ въ съгласие. Щомъ минатъ нѣколко години, тѣ пакъ забравятъ лошото и отново започватъ да воюватъ. Когато положението имъ стане тежко, пакъ викатъ мира. Мирътъ всѣкога се отзовава на вика на хората. Днесъ хората съзнателно се биятъ, за да дойде мирътъ, да научагъ нѣщо ново отъ него.

За какво се биятъ хората? — Да станатъ голѣми, велики, мощни. Това е криво разбиране. Външно голѣмото не е и въ сжщностъ голѣмо. Въ действителностъ голѣмитѣ работи сж малки, а малкитѣ — голѣми. Като наблю-

дават слънцето, което е единъ милионъ и 500 хиляди пжти по-голѣмо отъ земята, то изглежда малко. Като наблюдавате една микроба подъ микроскопъ, тя изглежда голѣма. Размѣстване е станало. Турете микробата на мѣстото на слънцето, и слънцето—на мѣстото на микробата, за да имате ясна представа за тѣхъ. Докато мисли за себе си, че е голѣмъ, въ сжщностъ човѣкъ е малъкъ. Щомъ започне да мисли, че е малъкъ, той се приближава къмъ голѣмото. Истински мощното въ свѣта е малкото, а не голѣмото. Голѣмото се смалява, за да може да се схване и разбере. Малкото се увеличава, за да бжде видимо и разбрано.

Не се заблуждавайте огъ привидността на нѣщата. Не се заблуждавайте огъ думитѣ на хората. Ще дойде нѣкой пророкъ да ви убеждава, че Господъ му казалъ да живѣе въ дома ви, да управлява. — Какво означаватъ тия думи? — Това значи: ще дойда въ дома ви, ще се кача на гърба ви, да ме носите. Така не говори Господъ. Защо този пророкъ не каже, че ще дойде въ дома ви да се качите на гърба му да ви носи? Ако каже така, по-скоро може да му се повѣрва. Ако бѣше уменъ, така трѣбваше да каже. Понеже е глупавъ пророкъ, той казва, че Господъ го пратилъ въ дома ви, да се качи на вашия грѣбъ и да ви управлява. Това е невъзможно. Щомъ е пророкъ, той е силенъ.

Силниятъ трѣбва да носи на гърба си слабия, а не слабиятъ да носи силния. —

Кой се качва на гърба на майката и на бащата? — Детето. Понеже детето се качва на гърба на майка си и на баща си, то върва въ тѣхъ, че Господъ имъ говори. Следователно, знайте, че всѣки човѣкъ, на гърба на когото можете да се качите, за да ви носи, е Божи пратеникъ. Всѣки човѣкъ, на гърба на когото не можете да се качите, не е изпратенъ отъ Бога. Силата на човѣшкия грѣбнакъ се изпитва чрезъ слабитѣ, които се качватъ на гърба на силния. Можете ли да се качите на гърба на слабия? Не можете. Той е слабъ, грѣбнакътъ му не издържа. Свѣтътъ се нуждае отъ силни хора, а не отъ слаби. Не вървайте на мисли и на чувства, на гърбоветѣ на които не можете да се качвате. Вървайте само на тия мисли и чувства, които могатъ да ви носятъ.

Много заблуждения има въ свѣта, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Слушайте нѣкой да казва, че е евангелистъ. Питамъ: Умътъ и сърдцето му станали ли сж евангелисти? Другъ казва, че е окултистъ. — Умътъ и сърдцето му станали ли сж окултисти? Докато умътъ и сърдцето на човѣка не се преобразятъ, не започнатъ да мислятъ като него, той никакъвъ не е станалъ. Ще каже нѣкой, че станалъ ясновидецъ. Какво е неговото ясновидство? Какво особено е видѣлъ? Ако е въпросъ за ясновидство, всички хора сж ясновидци. — Кога? — Когато спятъ. Като стане отъ сънь, човѣкъ започва да разказва, какво

е сънувалъ. Той видѣлъ на сънь хора, животни, градове, планини и рѣки, каквито въ действителностъ не е виждалъ. Истински ясно-видецъ е онзи, който вижда и въ будно състояние, както и въ време на сънь.

Мнозина минаватъ за ясновидци, а при това питатъ, какво е тѣхното предназначение на земята. Предназначението на всѣки човѣкъ е такова, каквото е било на майка му и на баща му. Свърхъ това, той има да изработи още нѣщо. Изобщо, всѣки човѣкъ има умъ, сърдце, духъ и душа. Следователно, той е изпратенъ на земята да развие ума си, да придобие повече свѣтлина; той е изпратенъ на земята, да развие сърдцето си, да придобие повече топлина; той е изпратенъ на земята да придобие благородни качества, да разшири своята душа; той е изпратенъ на земята, да усили духа си, да стане великъ човѣкъ. Той ще има мжчноти, но ще гледа на тѣхъ като на задачи за разрешаване. Решавайте задачитѣ си, безъ да се спирате на нереални нѣща. Трѣбвали актьорътъ, който играе ролята на старъ човѣкъ, да съжалява, че играе такава роля? Всички знаятъ, че той е младъ, но докато е на сцената, играе роля на старъ човѣкъ. Трѣбвали актьорътъ да съжалява, че играе роля на нѣкой буенъ младежъ? Щомъ слѣзе отъ сцената, той ще хвърли младежкия костюмъ и ще се покаже такъвъ, какъвто е въ действителностъ. Следователно, не се смущавайте отъ ролитѣ, които играете на житейската сцена.

Дали сте младъ, или старъ, това сж роли, които хората трѣбва правилно да изпълняватъ.

Кой човѣкъ е младъ и кой — старъ? Младъ човѣкъ е онзи, който е влѣзълъ въ областта на любовта и изпълнява волята Божия. Старъ човѣкъ е онзи, който е влѣзълъ въ областта на мъдростта и прилага Божественото знание, което е придобилъ въ живота си. Когато младиятъ прилага любовта, а стариятъ — мъдростта, и двамата учатъ. Не е старъ онзи, който е побѣлѣлъ, нито е младъ онзи, на когото косата е още черна. Докато живѣе, човѣкъ постоянно минава презъ фазитѣ на младия и на стария. Началото на живота е младостта, краятъ — старостта. Като се съединятъ младостта и старостта, образуватъ колелото на живота, т. е. истината. Който не знае, кога и какъ да прилага младостта и старостта въ живота си, той не разбира истината. Младиятъ гледа съ радостъ на мъчениитѣ и страданията. Щомъ дойде радостта при него, той вади соковетѣ ѝ и ги използва разумно. Сжщото прави и стариятъ. Това наричаме истински младъ и старъ. Когато слънцето изгрѣва, човѣкъ е младъ. Щомъ залѣзе слънцето, той остарява и отива да спи, да почива. Сутринъ пакъ се подмладява. Така се движи колелото, и човѣкъ придобива истината.

Сега иде нова епоха въ свѣта — епохата на любовта. Тя се характеризира съ работа въ новъ духъ. Кой каквито погрѣшки е направилъ, ще почне да ги изправя. Ако е огорчилъ

нѣкого, ще се примири съ него. — Какъ ще стане примиряването? — Като даде нѣщо отъ себе си. Ако човѣкъ не е готовъ да даде на ближния си поне една свѣтла мисълъ, или едно свѣтло чувство, той не може да придобие новото, той не може да се ползува отъ любовта. Ако съ силата на своя духъ и съ широтата на своята душа не може да подкрепи слабитѣ и страдашитѣ, той не може да се нарече човѣкъ на новото време.

Хората говорятъ за нови времена, за нова епоха, а по старъ навикъ още разискватъ върху въпроса за сѣществуването на Бога. Ако искатъ да упражняватъ ума си, могатъ да разискватъ по този въпросъ, но досега тѣ трѣбва да сж го разрешили вече напълно. — Защо? — Щомъ човѣкъ мисли, Богъ вече сѣествува. Той е мислилъ преди сѣществуването на човѣка. Когато мисли, човѣкъ изявява мисълта на Бога, която е отправена къмъ него. Следователно, щомъ мисли, човѣкъ не може да пита, сѣествува ли Богъ, или не сѣествува. Когато човѣкъ мисли за себе си, дали е добъръ, трѣбва ли да учи и какво да учи, това показва, че Богъ мисли за него. Хората мислятъ, че трѣбва да видятъ Бога. — Какъ ще имъ се представи Той? Въ своето величие ли? Не, никой човѣкъ не може да види Бога. Човѣкъ не може да види още подобния си, а иска да види нѣщо повече. Срѣщате единъ човѣкъ и казвате, че сте видѣли еди-кого си. Вие не сте видѣли човѣка, но дрехата му. Виждате очитѣ

му, това сж неговитѣ прозорци; виждате уши-тѣ му — неговитѣ слушалки; виждате устата му — главниятъ входъ на кжщата му; виждате носа му — неговиятъ вентилаторъ. Като разгледате човѣка отвънъ, най-после ще видите истинския човѣкъ — алфа и омега на нѣщата. Това е Божественото въ човѣка, облѣченъ въ дрехата на ума и на сърдцего си, на-киченъ съ способности и добродетели. Красивъ и мощенъ е човѣшкиятъ духъ! Обширна е човѣшката душа! Тѣ представятъ Бога на земята. За този човѣкъ, именно, Псалмопѣвецътъ казва: „Когато видя лицето ти, душата ми се изпълва съ радостъ“.

Казано е въ Писанието: „Азъ съмъ алфа и омега“. Това значи: азъ съмъ началото и краятъ. Кое е началото въ човѣшкия животъ? — Младостта. — А краятъ? — Старостта. Като съедините младостта и старостта въ едно, получавате истината — проявениятъ човѣкъ. Приложете младостта и старостта, т.е. любовта и мъдростта въ живота си, за да се проявите. Това е задача на всѣки човѣкъ. Човѣкъ не мисли за задачата си, а върху това, какъ ще се оправи свѣтътъ. Ако всички хора, всички християни проявятъ истината, въ която влизатъ любовта и мъдростта, свѣтътъ ментално ще се оправи. Направете опитъ, всѣки отъ васъ да предаде своята любовъ поне на единъ човѣкъ, той — на втори, вториятъ — на трети, ще видите, че въ една година свѣтътъ ще бжде оправенъ. Любовта е огънь,

който отъ една искра може да обхване цѣлия свѣтъ. — Колко свѣтлина приема семето? — Малко свѣтлина приема, но тя е въ състояние да го превърне въ голѣмо дърво. Мощна е любовта, мощни сж и нейнитѣ елементи — свѣтлината и топлината.

Казвате: Не сме ли приели Христовото учение? Не сме ли се обърнали къмъ Бога? Да се обърне човѣкъ къмъ Бога, това значи, да се преобрази коренно, да се откаже отъ стария животъ. Ако вълкътъ е приелъ моята любовъ, трѣбва да каже: Досега ядохъ овце, отсега нататъкъ ще паса трева. Ако мечката е приела моята любовъ, трѣбва да каже: Досега пиехъ кръвта на говедата, отсега нататъкъ ще пия вода. Говедата могатъ да обикалятъ около мене, безъ страхъ за живота си. Следователно, ако и човѣкъ, като вълка, като мечката, се откаже отъ всичко старо въ себе си и приеме любовта, той е приелъ Христовото учение. — Ама, трудни били задачитѣ ви! — Това не трѣбва да ви обезсърдва. Трудната задача иска работа, а не плачъ. Плачете преди да сте получили задачата. Щомъ я получите, работа трѣбва.

Свѣтътъ се нуждае отъ работници, а не отъ малодушни хора. Ако сте грѣшили, ще исправите погрѣшкитѣ си. Щомъ правите погрѣшки, вие живѣте въ свобода. Погрѣшкитѣ показватъ, че сте злоупотрѣбили съ свободата, която ви е дадена. Сега иде истината, да ви даде начинъ да исправите погрѣшкитѣ, които

сте направили съ злоупотрѐбление на Божията Любовъ и Мждрость. Ако сте живѣли въ безлюбие, замѣстете го съ любовъта. Безлюбието прави човѣка жестокъ. Трѣбва ли да оставите вълка да дави овцетѣ? Ако е гладенъ, нека изяде една овца. — Защо той одушва десетъ овце? — Да се осигури. Природата не позволява никакво осигуряване, никаква продажба. И любовъта не позволява никаква продажба. Трѣбва ли момата и момъкътъ да се продаватъ за пари? Трѣбва ли проповѣдникътъ и свещеникътъ да благословятъ за пари? Трѣбва ли ученикътъ да учи за пари? Трѣбва ли гадателътъ да гадае за пари? Ако можешъ да предсказвашъ, кажи нѣщо на човѣка и го остави свободенъ. Нека той реши, може ли да даде нѣщо, или не може. Важно е, предсказанието да се сбъдне.

И тъй, не се стремете къмъ продажба. Ако имате нѣщо за даване, дайте го даромъ на хората. Това, което е за васъ, оставете го настрана. — Ама да станемъ богати, да придобиемъ знания, да придобиемъ любовъта, да проповѣдваме на хората. — Преди да проповѣдвате, вие трѣбва да живѣте въ любовъта и мждростъта. Проповѣдването е последна работа. Всѣки заминалъ за онзи свѣтъ е проповѣдникъ вече. Безъ да иска, той проповѣдва. Важно е да влѣзете въ свѣта на любовъта, но и тя да влѣзе въ васъ. Можете ли да кажете като Христа: „Отецъ е въ мене, и азъ въ Отца. Азъ и Отецъ ми едно сме“. — Защо

трѣбва да проповѣдвашъ на хората? — Да имъ покажа, че имамъ знания. — И безъ да имъ проповѣдвашъ, ще се разбере, какви знания имашъ. Изпитътъ наближава. Всички хора ще бждатъ изпитани, да се разбере, каква е силата имъ, каква е любовта имъ и съ какво знание разполагатъ. Ще излѣзешъ предъ изпитната комисия и ще се биешъ. Противникътъ ти ще бжде силенъ човѣкъ. Тукъ ще се изпита и постоянството ти. Ако се откажешъ, още следъ първата борба, ти си отъ слабитѣ. Не, 99 пѣти ще излизашъ на борба, докато най-после победишъ. Ще излѣзешъ стотния пѣтъ, ще хванешъ противника си, ще го стиснешъ и ще кажешъ: Да знаешъ, кой съмъ! Да знаешъ, съ кого имашъ работа!

Желая ви да победите дявола, макаръ и на стотния пѣтъ. Като се борите съ него, вие черпите отъ силата му и ставате силни. Дяволътъ е много енергиченъ. Той се бори съ човѣка до последни сили, но като види, че е победенъ, казва: Научиха изкуството ми. Който не се е борилъ съ дявола, той не е развилъ силата си. Ако сте се борили съ него, не сж-жалявайте. Който се е борилъ съ дявола и го е победилъ, той има бждеще: ученъ може да стане, богатъ може да стане. Дяволътъ е учителъ на хората. Много нѣща можете да научите отъ него. Въ миналото човѣкъ е оралъ, копалъ земята самъ, съ дветѣ си рѣце. Дяволътъ го научилъ, какъ да оре и да копае. Той му казалъ: Защо се мжишъ самъ? Вземи два

вола, впрегни ги, направи си рало и иди да орешъ нивата. Вземи четири колела, тури имъ по една ось, съедини ги, направи си кола и започни да впрѣгашъ конетѣ, воловетѣ, да ти помагатъ.

„Петтѣ били разумни, а петтѣ — неразумни“. Като четете тази притча, казвате: Ние отъ кои сме? — Ако се борите съ дявола и го надвиете, вие сте отъ разумнитѣ; ако не се борите съ дявола, вие сте отъ неразумнитѣ. Ако се учите и придобивате добродетели, вие сте отъ разумнитѣ; ако не се учите и не придобивате добродетели, вие сте отъ неразумнитѣ. Ако изучавате закона на любовта, вие сте отъ разумнитѣ; ако не го изучавате, вие сте отъ неразумнитѣ. Разумниятъ свѣтъ се нуждае отъ разумни и добри работници, а не отъ такива, които искатъ само да управляватъ.

„Петтѣ бѣха разумни девици, а петтѣ — неразумни“. Разумнитѣ девици бѣха свързани съ любовта. Сега и на васъ казвамъ: Свържете се съ любовта така, че всѣка ваша клетка да е проникната отъ нея. Нека всѣка клетка на мозъка, на дробоветѣ, на стомаха ви стане частъ отъ любовта. Нека всѣка клетка на организма ви излъчва свѣтлината и топлината на любовта. Само при това положение, човѣкъ може да бжде напълно здравъ. Само истински здравиятъ е отъ петтѣ разумни девици, които навреме напълнили масленицитѣ си съ масло, за да посрещнатъ младоженика. Иде вече младоженикътъ! Той ще влѣзе при всѣки, който е

готовъ и го очаква съ запаленъ свѣтилникъ. Щомъ влѣзе младоженикътъ, вратата ще се затвори, и отвънъ ще останатъ неразумнитѣ девици, т. е. вашитѣ стари, неразумни разбирания и възгледи. Оставете старото навънъ, не се занимавайте съ него. Старитѣ погрѣшки, старитѣ вѣрвания да останатъ навънъ. Нѣма защо да ги внасяте въ новия животъ. Младоженикътъ иде въ свѣта и носи новото. Приемете новото, което Той носи, и работете за него.

Кой е младоженикътъ въ сегашния свѣтъ? — Христосъ. Той дойде въ свѣта, не да разреши нѣкоя своя задача, но да разреши задачата на човѣчеството. Сега и вие сте дошли, не да се занимавате съ себе си, съ своя личенъ животъ, но да работите за исправяне на погрѣшкитѣ и за разрешаване на мъжнотиитѣ, останали отъ поколѣния насамъ. Всички погрѣшки не сж ваши, но понеже и вие имате дѣлъ въ тѣхъ, работете за общото съ общи усилия.

Т. м.

*

22. Беседа отъ Учителя, държана на
1 септемврий, 5 ч. с. 1940 г. София.—Изгрѣвъ.

Добрата покана

„Нѣкой си чловѣкъ направи вечеря голѣма и покани мнозина“*)

„Нива купихъ и нужда имамъ, да излѣза и да я видя; моля ти се, имай ме отреченъ“. (— 18 ст.) — Наистина, когато сѣе нивата си, човѣкъ не може да отиде на угощение.

„Купихъ петъ чифта волове, отивамъ да ги опитамъ; моля ти се, имай ме отреченъ“. (— 19 ст.). — Когато впрегне воловетъ си за работа, човѣкъ пакъ не може да отиде на угощение.

„Оженихъ се, затова не мога да дойда“. (— 20 ст.) — Оженилъ се човѣкътъ, не може да отиде на угощение.

Като четатъ тази Притча, нѣкои се спиратъ върху нея, да коментиратъ думитъ на Христа, да разбератъ, какво искалъ да каже Той. Когато посетите концерта на нѣкой виртуозъ, мислите ли, че ще станете като него? Никога нѣма да станете като него, но все ще придобиете нѣщо. Следователно, когато нѣкой виденъ човѣкъ ви покани у дома си, все ще

*) Лука 14 · 15—24.

придобиее нѣщо. Обаче, не постѣпвайте като онзи американецъ, който искалъ да покаже предъ единъ виртуозъ, че знае да свири. Виртуозътъ далъ концертъ въ единъ американски градъ и, като свършилъ концерта си, върналъ се въ хотела да си почине. Американецътъ милионеръ не могълъ да чуе, какъ свири виртуозътъ, затова отишълъ въ хотела при него съ молба, да му изсвири нѣщо. Американецътъ му предложилъ 200 долара, но виртуозътъ отказалъ. Като виждалъ, че нѣма да успѣе, американецътъ увеличавалъ сумата, докато стигналъ до хиляда долара. Най-после виртуозътъ се съгласилъ да му изсвири нѣщо. Той взелъ цигулката си и изсвирилъ едно парче. Американецътъ слушалъ внимателно. Следъ това той се обърналъ къмъ виртуоза съ думитѣ: Мога ли и азъ да ви изсвирия нѣщо? Виртуозътъ му далъ цигулката си и слушалъ, какъ свири. Питамъ: какво може да изсвири американецътъ предъ този голѣмъ майсторъ?

Ще приведа още единъ анекдотъ изъ американския животъ. Единъ американецъ поканилъ единъ виденъ виртуозъ у дома си да му свири. Музикантътъ помислилъ, че американецътъ ще покани нѣкои свои приятели да го слушатъ. Той отишълъ въ дома на американеца и видѣлъ, че нѣмало никой другъ, освенъ домакинътъ и неговото куче. Той започналъ да свири. Следъ известно време кучето залаяло. Американецътъ се обърналъ къмъ виртуоза и му казалъ: Достатъчно! По лаенето на

кучето, разбрахъ, че свирите добре. Какво придобилъ американецътъ отъ свиренето на виртуоза?

Казвамъ: Американецътъ вѣрвалъ въ ланенето на своето куче. Българинътъ пъкъ казва, че когато куче лае, това означава, че или вълкъ е влѣзълъ въ кошарата, или крадецъ въ кѣщата. Българинътъ вѣрва и въ кукуригането на пѣтла. Когато пѣтелътъ кукурига, той казва, че нѣкакво щастие иде. Значи, нѣкои преценяватъ нѣщата отъ гледището на нисшето, а други — отъ гледището на висшето.

Въ човѣка има две ценности: Божествено, или висше начало и човѣшко, или нисше. Човѣшкото може да преценява човѣшкитѣ работи, а Божественото — Божественитѣ. Понѣкога хората смѣсватъ тия нѣща и преценяватъ Божественото съ човѣшкото. Каква ще бѣде преценката на нѣщата, ако нисшето трѣбва да си даде думата за висшето? То е все едно, да разчитаме на ума си, да даде преценка за отнoшенията на силитѣ въ природата.

Противоречияга въ живота се дължатъ, именно, на намѣсата на нисшето въ работата на висшето. Има нѣкои вѣрвания, които се дължатъ на нисшия човѣшки умъ. Тѣ сж вѣрни за даденъ случай и за дадено време и мѣсто, но не всѣкога. Запримѣръ, едно представление се дава една вечеръ; то може да се даде и втора вечеръ, но непрекъснато нѣма да се дава. — Защо? — Защото всичко, което природата е създала, представя пѣтица за мина-

ване и изучаване. Като мине човѣкъ презъ единъ пѣтъ и го проучи, втори пѣтъ не е нужно да мине по сѣщото мѣсто. Като се връщаме назадъ, ние виждаме пѣтя, по който животътъ се е развивалъ. Природата е правила редъ опити, докато дойде до човѣка. Човѣкъ мисли, че е последното творение на Бога, т. е. вѣнецътъ на творението. Не, и надъ него има други форми, къмъ които той се стреми. Човѣкътъ не е завършена форма, още има да расте и да се развива.

Че това е така, виждате отъ своя животъ. Докато сте били малки, вие сте обикаляли постоянно около майка си и баща си, пригръщали сте ги, радвали сте се, че ви обичатъ. Колкото повече сте расли, ставали сте по-въздържани, докато единъ день си кажете: Свърши се нашето детинство. Ние отиваме къмъ зрѣла възраст, къмъ възмжжаване. Въ нѣкои отношения детето стои по-високо отъ възрастния. Запримѣръ, детето се отличава съ голѣма вѣра. То вѣрва на всичко, каквото майка му и баща му кажатъ. Като порасне, то казва: Не мога да вѣрвамъ на всичко, трѣбва да опитамъ нѣщата. Много деца не знаятъ, какво нѣщо е лъжата. Като станатъ голѣми, започватъ да лъжатъ. Често на лъжитѣ казватъ „арменски долапи“. — Кога хората употребяватъ долапи? — Когато искатъ да запазятъ нѣщо отъ прахъ. Дрехитѣ, хранитѣ се турятъ въ долапи. Лошо е човѣкъ да бжде затворенъ въ долапъ, защото е тъмно.

Следователно, всичко, което се разваля на свѣтлина, трѣбва да седи на тъмно. Всичко, което се разваля на тъмно, трѣбва да се изнесе на свѣтлина. Запримѣръ, нисшиятъ умъ се разваля на свѣтлина, вследствие на което трѣбва да остане на тъмно. За него тъмнината е естественото мѣсто. Като дойдете до нисшия умъ на човѣка, той казва: За свѣтлина не ми проповѣдай! Забелязано е, че много процеси въ природата ставатъ на тъмно. Храносмилането, дишането, мисленето ставатъ на тъмно. Това става съ цель да не се отвлича вниманието на човѣка отъ външнитѣ явления. За да се извърши нѣкакъвъ важенъ процесъ, човѣкъ трѣбва да бжде съсредоточенъ.

Често хората съжбяляватъ за детинството си. Тѣ съжбяляватъ, че сж изгубили вече щастливия животъ на детскитѣ си години. Тѣ се заблуждаватъ. Детето не е толкова щастливо, колкото си въобразяватъ възрастнитѣ. — Защо? — Защото го не съзнава нѣщата. Щастливъ е онзи човѣкъ, който съзнава, че е придобилъ щастиего и го цени. Детето е несъобразително; въ всичкитѣ си работи бърза. Като намисли да направи нѣщо, то веднага ще пристъпи къмъ действие, безъ да има предъ видъ послѣдствията. Много нѣща липсватъ на детето. Много нѣща трѣбва да развива. Бързането е присъщо и на възрастнитѣ. Всички хора бързатъ, часъ по-скоро искатъ да видятъ свѣта такъвъ, какъвто предстои да стане въ бждеще.

Днесъ всички запитватъ, кога ще дойде Царството Божие на земята. — Царството Божие е дошло вече на земята, но само външно, привидно. Царството Божие трѣбва да дойде и отвътре, въ сърдцата на хората. Ако единъ слѣпороденъ дойде въ Царството Божие, какво ще разбере? Той ще пипа тукъ-тамъ, но нѣма да има реална представа за него. Съ пипане само Царството Божие не се познава. Глухиятъ пъкъ ще види всичко, но нѣма да чуе говора на хората. И съ виждане само Царството Божие не се познава. Зрението на сегашнитѣ хора е слабо, тѣ не виждатъ много нѣща, но и слухътъ имъ не е силенъ. Сегашнитѣ хора сж и нетърпеливи. Като говори нѣкой, тѣ едва го изслушватъ. Има говорители, които обичатъ да говорятъ много и да повтарятъ едно нѣщо по нѣколко пѣти. Какво трѣбва да правите въ такъвъ случай? Или ще му кажете да мълчи, или ще излѣзете навънъ, нѣма да го слушате. За предпочитане е мислено да му кажете да престане да говори. Ако говорительтъ е уменъ човѣкъ, ще възприеме мисълта ви и ще спре. Ако не е уменъ, ще продължава да говори.

Така трѣбва да постѣпватъ всички ученици съ учителитѣ си. Тѣ трѣбва да знаятъ, че учителитѣ имъ сж умни хора, и нѣма защо да плачатъ предъ тѣхъ, да имъ говорятъ съ часове за своитѣ мжчноти. И учителтъ не трѣбва да говори много на ученицитѣ си, да ги морализира. Достатъчно е мислено да имъ

каже, че трѣбва да бждатъ мирни, внимателни, и тѣ ще го разбератъ. Умнитѣ веднага ще го разбератъ, а за неразумнитѣ, колкото и да имъ говори, пакъ неразбранъ ще остане. Нѣкой казва: Трѣбва да се говори на хората, да разбератъ. — Какво ще имъ се говори? Хиляди статии съ морално съдържание сж писани, хиляди проповѣди за мораленъ животъ сж държани на хората, че не трѣбва да крадять, да убиватъ, да лъжатъ, но въпрѣки тона тѣ правять, каквото знаятъ.

На какво се дължатъ кражбитѣ? — На стари, атавистични навици. И въ миналото, и сега птицата е свободна да каца отъ дърво на дърво и да яде, колкото иска плодове — череши, грозде и др. Колкото по-културни ставатъ хората, толкова по-голѣми ограничения се вмѣкватъ въ живота. Днесъ и за птицитѣ се създаватъ различни примки и капани. Като помни, съ каква свобода се е ползувала въ миналото, тя се чуди, защо попада въ капанъ. Въ сжщото положение се намира и човѣкъ. Днесъ той краде по атавизъмъ. Като си спомня свободата, съ която разполагалъ въ миналото, той си позволява да взима нѣкои нѣща безъ позволение и се чуди, защо го затварять, защо трѣбва да го сждять за нищо и за никакво.

Съвременнитѣ хора се борять съ нѣкои стари, наследени чърти отъ миналото, които не сж присжщи на естеството имъ. Много отъ тия атавистически навици сж присадени на чо-

вѣка, и той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ. Запримѣръ, нѣкой иска повече да мълчи, да слуша, когато другитѣ говорятъ, но като попадне въ общество на хора, които обичатъ да говорятъ, нѣщо въ него му нашепва: Кажи и ти две думи. Другъ нѣкой, безъ да разбира музика, бърза да си даде мнението за нѣкой виденъ музикантъ, че не изпълнилъ нѣкое парче, както трѣбва. Нѣкои религиозни пѣкъ се изпреварватъ да даватъ мнението си, защо Богъ създалъ свѣта. Не само на земята, но и на небето още не знаятъ, защо Богъ е създалъ свѣта. По-скоро можемъ да си обяснимъ, защо сме създадени ние, отколкото да си отговоримъ на въпроса, защо е създаденъ свѣтътъ. Ние сме създадени да учимъ и да мислимъ. Може би следъ хиляди години да се отговори на този въпросъ, но засега той е неразрешимъ. Сложенъ въпросъ е той. Единственото нѣщо, което днесъ знаемъ, това е, че свѣтътъ е създаденъ. Това е теория. Защо е създаденъ, не знаемъ.

Каква е разликата между теорията и опита, или практиката въ живота? Въ теорията всички нѣща започватъ добре, свършватъ зле; въ опита нѣщата започватъ зле, свършватъ добре. Когато детето се ражда, то е въ теорията. Всички го приематъ добре, даватъ му угощение, радватъ му се. Майката мисли, че нѣкакъвъ гений е родила. Като мине известно време, детето влиза въ опита и проявява всичко, което

носи въ себе си. Майката го гледа, чуди се и си казва: Какво мислѣхъ, какво излѣзе!

Защо хората се изненадватъ въ живота? — Защото не разбиратъ нѣщата. Като не разбиратъ законитѣ на живота, тѣ правятъ погрѣшки. Много хора представятъ питомно клонче, присадено на дивачка. Докато присадката расте, плодоветѣ сж добри. Обаче, ако по невнимание присадката се счупи, дивачката започва да ражда, вследствие на което плодоветѣ сж кисели и стипчави. Понеже сега не могатъ да растатъ питомни растения, всички нѣща въ свѣта сж присадки. Въ свѣта има два вида присадки: когато присадкитѣ сж питомни, хората сж праведни; когато присадкитѣ сж дивачки, хората сж грѣшни. Ако се счупи питомнага присадка, на дървото остава дивачката, която дава кисели плодове. Вие се чудите, какво е станало, че праведниятъ, светиятъ човѣкъ е станалъ грѣшникъ. И обратно: ако се счупи дивачката присадка, на дървото остава питомната, която дава сладки плодове. Вие се чудите, какво е станало, че грѣшникътъ се е превърналъ на светия.

Сега азъ изнасямъ закона за наследствеността по два начина. При единия случай наследствеността е присадена на дивачка, а при втория — на питомно дърво. Човѣшкото е дивачката, а Божественото — питомното. Нѣкой пжтъ Божественото е присадено на човѣшкото, а нѣкога човѣшкото — на Божественото. Когато изпаднете въ противоречие, Божестве-

ната присадка се е счупила и останала човѣшката, която ражда киселици. Когато имате добро, свѣтло разположение, вие се ползвате отъ плодовѣтъ на Божествената присадка. Внимавайте да не пречупите тази присадка. Ако я счупите, ще имате киселици и ще изгубите доброто си разположение. Има случаи въ живота, когато не трѣбва да пипате питомната присадка. Ако мислите, че като счупите питомната присадка, ще израсте нѣщо по-хубаво, лъжете се — киселица ще израсте. Щомъ израстатъ киселицитѣ, страданията ще дойдатъ. Щомъ дойдатъ страдания, несгоди, изкушения, ще счупите дивачката, да остане отдолу питомната.

На съвременнитѣ хора се говори за търпение. Препоръчва имъ се да бждатъ търпеливи. Обаче, човѣкъ не може да бжде търпеливъ, докато не е разбралъ любовта. Безъ любовъ никакво търпение не може да се постигне. Търпението изключва всички болести, сиромашията, страданията. Следователно, ако искате да сте здрави, бждете търпеливи. Ако не сте здрави, това показва, че носите неволята. Търпението се ражда отъ любовта. Дето е любовта, тамъ всички болести си заминаватъ, и хората оздравяватъ.

Днесъ всички очакватъ да дойде Христосъ на земята, да оправи свѣта. — Какъ ще го оправи, когато единъ иска едно, а другъ — друго? Всички хора, всички народи трѣбва да се подчинятъ на Божественото. Тогава ще

се тури навсѣкжде редъ и порядъкъ. Сега хората се биятъ, за да възстановятъ правдата. Ще кажете, че много хора умиратъ. Тѣ умиратъ, но вѣрватъ въ безсмъртието. Тѣ пакъ ще дойдатъ на земята. Лошото не е въ това. Лошо е, ако хората чупятъ Божествената присадка въ себе си. Лошо е, ако народитѣ чупятъ Божествената присадка въ себе си. Лошо нѣщо е войната, ако тя счупва Божествената присадка. Обаче, ако въ време на война се чупи дивачката и отдолу остава питомното, да даде своя плодъ, войната е на мѣсто.

Защо воюватъ хората? — Да подобрятъ положението си. Войната е неизбежно зло. Като четете Милтона, ще видите, че и ангелитѣ се биятъ. Ако ангелитѣ се биятъ, колко повече хората ще се биятъ. Важно е войната да бжде за нѣщо полезно, отъ което да се ползватъ всички народи, а не само единъ народъ. Като не разбиратъ нѣщата, хората питатъ, защо трѣбва да воюватъ, защо трѣбва да вѣрватъ въ онзи свѣтъ, защо трѣбва да се молятъ и т. н. Като живѣешъ на земята, ще воювашъ, но за нѣщо разумно; като живѣешъ, ще вѣрвашъ, но въ нѣщо разумно, безразлично въ кой свѣтъ е то; като живѣешъ, ще се молишъ. Човѣшката глава живѣе въ разумния свѣтъ. Тя мисли, разсждава. Ти виждалъ ли си своята мисль? Не си я виждалъ, но вѣрвашъ въ нея. Човѣкъ прави своитѣ планове въ ума си, т. е. въ умствения свѣтъ. По-

сле човѣкъ слиза въ духовния свѣтъ, въ свѣта на чувствата и, ако плановѣтѣ му могатъ да се реализиратъ, той изпитва известна приятностъ въ областта на слънчевия вжзелъ. Ако не се реализиратъ, той изпитва неприятни чувство въ сжщата областъ. Реализирането на плана става на физическия свѣтъ.

Ще кажете, че се съмнявате въ реализиране на своитѣ планове. За да не се съмнявате, вслушвайте се дълбоко въ Божествения гласъ, който ви говори. Като се вслушвате въ този гласъ, виждате, че каквото сте почувствували, това става: чувствувашъ, че ще стане война, и тя става; чувствувашъ, че времето ще се развали, и се разваля. Чувствувашъ че ще станешъ художникъ, или ученъ, и ставашъ. Каквото чувствувашъ, че ще стане, това става, но не знаешъ причината, защо става. Като не знаете причинитѣ на нѣщата, вие сте готови да ги отречете, да кажете, че това сж халюцинации, суевѣрия и т. н. Ученитѣ се смѣятъ на суевѣрието на хората, но по-суевѣрни отъ тѣхъ нѣма. Тѣ вѣрватъ въ гова, което не може да стане. Запримѣръ, нѣкои отъ тѣхъ вѣрватъ, че малката микроба, която едва се вижда подъ микроскопъ, ще стане нѣкога човѣкъ. И всичко това доказватъ по наученъ начинъ.

Нѣкои учени разрешаватъ въпроса: кокошката ли е сжществувала по-рано, или яйцето. Чуденъ въпросъ! Отъ гледището на физическия свѣтъ, яйцето е сжществувало преди кокошката; отъ гледището на духовния свѣтъ,

кокошката е съществувала преди яйцето, а отъ гледището на Божествения свѣтъ, нито кокошката е съществувала, нито яйцето. Това е въпросъ само за физическия и за духовния свѣтъ. Въ Божествения свѣтъ не съществуватъ въпроси за кокошки и яйца. Тамъ нѣщата съществуватъ вѣчно. Нѣма раждане и прераждане, за да става въпросъ, кой пръвъ се е родилъ и кой—последенъ. Божествениятъ свѣтъ е вѣченъ. Тамъ цари безсмъртието.

Физическиятъ и духовниятъ свѣтъ сж ограждение на Божествения. Физическиятъ свѣтъ е създаденъ за развлѣчение на Божествения. Когато съществата отъ Божествения свѣтъ искатъ да се развлѣкатъ, да смѣнятъ работата си, тѣ слизатъ на земята между хората, да видятъ, какъ работятъ. Като видятъ, че нѣкой плаче, тѣ се приближаватъ къмъ него и му казватъ: Какви хубави извори излизатъ отъ очитѣ ти. Защо плачешъ? Нѣкой ангелъ вижда, че една мома плаче. Той веднага отива при нея и я разпитва, защо плаче. Тя му разказва, че обича нѣкого, а той ѝ изневѣрилъ. Като разказва историята на своята любовъ, той слуша внимателно и се чуди, каква е тази любовъ, отъ която човѣкъ плаче. Ангелътъ я утешава, казва ѝ, че направила добре, дете полѣла градинката си и се чуди, защо и той не може да научи изкуството да пролива сълзи. Когато момата се успокои и престане да плаче, ангелътъ си отива. Каквото научи на земята, ангелътъ го записва. На другия день

той вижда, че сжщата мома пакъ плаче. — Защо плачешъ? — Баща ми умрѣ. — Че какъ може баща да умира? — Не плачи, азъ ще го върна отново на земята. Той ще дойде като малко детенце, което ти ще носишъ на ръце и ще му се радвашъ. Ще пазишъ добре детенцето, ще гледашъ да не умре.

Хората се страхуватъ отъ смъртта. Вечеръ, когато заспива, човѣкъ се отдѣля отъ тѣлото си. И това е смъртъ, но човѣкъ не се страхува отъ нея. — Защо? — Защото не е изгубилъ тѣлото си. Хората се страхуватъ отъ смъртъ, отъ която тѣлото изчезва. Когато една форма не може да прокарва Божественитѣ идеи, тя се разглобява, стопява се, докато изчезне съвършено. Веществото ѝ, обаче, се запазва и следъ време отъ нея се образува нова, по-здрава и устойчива форма. Всички хора сж изложени на постоянни промѣни. Формитѣ се измѣнятъ споредъ идеитѣ, които минаватъ презъ тѣхъ. И отъ промѣнитѣ, които ставатъ, можемъ да сждимъ, какви идеи минаватъ презъ човѣка и какъ се разработватъ. Ако въ нѣкой човѣкъ е развитъ творческиятъ умъ, това показва, че той е оралъ, копалъ, градилъ, мислилъ и прилагалъ всичко, което го интересувало. Ако главата на нѣкой човѣкъ е висока горе, това показва, че той е билъ религиозенъ, молилъ се е, правилъ е добрини, помагалъ е на бедни и страдащи. Той развилъ милосърдието си, религиозното си чувство и любовъ къмъ Бога. Човѣкъ развива повече ония цен-

трове, върху които работи. Тамъ той складира повече енергия и ги прави активни.

Хората правятъ погрѣшки, когато не различаватъ нѣщата. Запримѣрь, слушате нѣкой религиозенъ или духовенъ човѣкъ да казва, че Господъ му проговорилъ. Възможно е, но той трѣбва да знае, отде иде този гласъ. Гласътъ може да иде отъ три мѣста: отдолу, отстрана — отъ посоката на ушитѣ, и отгоре, отъ центъра на мозъка. Най-мощниятъ гласъ иде отгоре. Както седите, нѣкаква свѣтлина блесне предъ васъ, и вие чувате тихъ гласъ—гласътъ на Божественото. Чуете ли този гласъ, умътъ ви се просвѣтява, и всички противоречия изчезватъ. Когато чуе този гласъ въ себе си, човѣкъ е готовъ на всички жертви.

Когато Богъ проговори на пророкъ Иона, каза му да отиде въ Ниневия, да проповѣдва на хората, да се разкаятъ. Ионъ чу гласа, но се уплаши. Той помисли, че не може да изпълни волята Божия и каза: Тази работа не е за мене. Ще отида на Западъ. Той взе торбичката си и замина за Испания. Понеже въ Божиитѣ решения нѣма обратни действия, Богъ каза на Иона: Ти не пожела да отидешъ въ Ниневия, но ще те сполети нѣщо по-страшно. И наистина, китъ погълна Иона, и той прекара три дни и три нощи въ утробата му. Тукъ Ионъ се моли усърдно и обеща, че ако Богъ го освободи отъ това нещастие, ще отиде въ Ниневия да проповѣдва. Ниневия е раятъ, а утробата на кита—адътъ. Кое отъ дветѣ мѣста

е за предпочитане? За предпочитане е да отидешъ въ Ниневия, да кажешъ, че Богъ те е пратилъ да имъ проповѣдвашъ, да се разкаятъ. — Защо Ионъ не послуша Господа? — Той бѣше крайно честолюбивъ човѣкъ и си казваше: Богъ ме праща въ Ниневия, но като кажа на хората, какво ги очаква, тѣ ще започнатъ да се молятъ, да плачатъ, да се разкайватъ, и Богъ, понеже е милостивъ и благъ, ще ги помилва. Тогава азъ ще излѣза лъжецъ предъ хората. Като не искаше да се изложи по този начинъ, Ионъ реши да избѣга въ Испания. Той избѣга отъ Бога, но се натъкна на по-голѣмо зло. Следователно, когато Богъ ви изпраща въ Ниневия, да проповѣдвате, изпълнете волята Му. Днесъ вие ще проповѣдвате по другъ начинъ, а не както Иона. Той имъ каза, че ако въ продължение на 40 дни не се покаятъ, ще погинатъ. И вие ли ще кажете същото? По другъ начинъ се проповѣдва на сегашнитѣ хора.

Преди години, когато стана земетресението въ Търново, отидохъ и азъ, да видя областѣта, въ която е станало размѣстване на земнитѣ пластове. Всички хора бѣха излѣзли на палатки, страхуваха се да влѣзатъ въ къщитѣ си. Азъ отидохъ въ дома на единъ нашъ приятелъ. Тѣ веднага ме запитаха: На палатка ли ще останешъ? — Не, въ къщата ще остана. — Опасно е, земята още се тресе. — Нищо отъ това, земетресение нѣма да стане. — Отде знаешъ? — Има авторитети, които доказватъ това. — Кои сж тѣзи авторитети? — Кучета-

та, пѣтлиѣ и птичкитѣ. Ето, кучетата, които преди земетресението още избѣгаха, връщатъ се вече. Значи, докато кучетата лаятъ, пѣтлиѣ кукуригатъ, и птичкитѣ пѣятъ, земетресение нѣма да има. Щомъ кучетата бѣгатъ и не лаятъ, пѣтлиѣ не кукуригатъ, и птичкитѣ не пѣятъ, земетресение непременно ще има. Видите ли, че жабитѣ и рацитѣ излизатъ отъ водата и бѣгатъ, земетресение ще има. Както виждате, въ нѣкои случаи животнитѣ сж погълѣми авторитети отъ хората, които мислятъ, че знаятъ много.

Сега, ние не се спираме върху въпроса, кой стои по-високо: пѣтелѣтъ или човѣкътъ? Тукъ не може да става споръ. Човѣкъ съдържа въ себе си не само единъ пѣтелъ, но много пѣтли. Ако пѣтелѣтъ може да познае, ще има ли земетресение, или нѣма да има, колко повече човѣкъ може да предскаже това. Въ човѣка има и пѣтли, и кокошки, и змии, и гущери, и вълци, и тигри, и говеда — цѣлото животинско царство е въ човѣка. Не само това, но и растителното царство е въ човѣка. Всичко, което Богъ е създалъ, сжествува въ миниатюръ и въ човѣка. Здравето на човѣка зависи отъ растителността въ него. Като не знаятъ този законъ, хората изсичатъ горитѣ въ себе си. Това се отразява вредно върху живота имъ. Чрезъ мисълта си хората покварятъ растителността въ себе си. Тази е причината, поради която дробовѣтъ на хората заболяватъ.

Заболяването на дробоветъ се отразява зле и върху стомаха.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите къмъ самообладание, да гледате еднакво и на злото, и на доброто. Това сж две мощни сили, които играятъ важна роля въ свѣта. Човѣкъ не се нуждае отъ вжглената киселина. За него тя е зло, но вижте, какво голѣмо значение има тя за живота на растенията. Безъ вжглена киселина тѣ не могатъ да живѣятъ. Растенията приематъ вжглородния двуокисъ като храна за организма си. Подъ влиянието на слънчевата свѣтлина и зеленитѣ части на растенията, той се разлага на кислородъ, който се връща въ въздуха, и вжглородъ, който заедно съ други елементи и съединения въ растенията, се използвава като храна. Задушливъ газъ е вжглородниятъ двуокисъ, но растенията се хранятъ съ него. Освенъ това, той дава кислородъ на въздуха, който подържа живота. Като знаете това, не можете ли и вие да направите, както растенията правятъ? Не можете ли да обработвате отровнитѣ и задушливи мисли и чувства и да ги превърнете въ нѣщо полезно, както за себе си, така и за окръжаващитѣ?

Казвате: Да ме пази Богъ отъ злото! Не искамъ да имамъ никакво отношение съ него. Вие не разбирате законитѣ на природата. Каквото и да правите, нѣма да избѣгнете злото, но трѣбва да бъдете разумни, да използвате неговитѣ сили. Знаете ли, какво ще стане съ живота на земята, ако се махнатъ вжглородниятъ

двуокисъ, водородътъ, кислородътъ, азотътъ и въглеродътъ? Това сж основнитѣ елементи на живота. Какъвъ ще бжде човѣкъ, ако нѣма азотъ въ себе си? Азотътъ е единъ отъ благороднитѣ газове, мжно влиза въ съединения. Всѣки човѣкъ, който има азотъ въ себе си, е спокоенъ, търпеливъ. Той може да придобие любовта. Безъ търпение нѣма любовъ. Задъ всѣки елементъ се крие нѣкаква разумна сила. Ако може да влѣзе въ връзка съ тази разумна сила, човѣкъ ще владѣе елементитѣ, т. е. тѣ всѣкога ще му бждатъ въ услуга.

Добре е човѣкъ да разбира законитѣ, на които се подчиняватъ елементитѣ, да се ползува отъ тѣхъ разумно. Ако разбира законитѣ на кислорода, горението въ човѣшкия организъмъ ще става правилно. Човѣкъ ще носи въ себе си Божествения пламъкъ, крепитель на здравето. Ако разбира законитѣ на водорода, човѣкъ ще има мекота и пластичность, ценно качество за него. Ако разбира законитѣ на въглерода, човѣкъ ще знае, какъ е създаденъ органическиятъ свѣтъ. Въглеродътъ съдържа условия за организиране на живота. Безъ въглеродъ органическиятъ свѣтъ не може да се организира. Като не разбиратъ законитѣ на природата, хората се запитватъ, защо сжществуватъ злого и грѣхътъ. Не може ли безъ тѣхъ? Както растенията на физическия свѣтъ се нуждаятъ отъ торъ, така и растенияга въ духовния свѣтъ се нуждаятъ отъ торъ. Какъвъ е торътъ за растенията въ духовния

свѣтъ? Човѣшкитѣ грѣхове и погрѣшки служатъ за наторяване на нивитѣ въ духовния свѣтъ. Тамъ боравятъ съ по-фина материя. Въ това отиошение, материята на човѣшкитѣ погрѣшки е по-фина отъ тази, съ която торятъ нивитѣ и градинитѣ на земята. Материята на земята е изгубила своята първоначална чистота и ефирностъ, каквато нѣкога е имала. Споредъ нѣкои учени, първоначалната материя е била хиляди пжти по-лека отъ водорода, който днесъ се счита за единъ отъ най-лекитѣ газове. По отношение на първичната материя, водородътъ е много гжстъ, като каша.

Ние говоримъ за елементитѣ като за разумни сжщества, понеже естеството на човѣшкия духъ е такова, че той борави съ разумни сили. Ако се придържате въ интуицията и следвате пжтя, по който тя ви води, вие бихте имали повече знания, отколкото сега. Вие се страхувате да проникнете по-дълбоко въ научнитѣ илгии, да не изпаднете въ заблуждения. Когато търси истината, човѣкъ не се страхува отъ заблуждения. Вие казвате, че трѣбва да имате водородъ, кислородъ, азотъ и вжглеродъ въ организма си, но защо ви сж нужни тия елементи, не знаете. То е все едно, както казватъ нѣкои, че трѣбва да иматъ пари. — Защо имъ трѣбватъ пари? — Да живѣятъ добре. Предназначението на паритѣ, специално на златото, не е само външно. Не е достатъчно човѣкъ да знае свойствата на елементитѣ, но той трѣбва да знае, каква роля

има всѣки елементъ въ неговия организъмъ. Не е достатъчно да знае човѣкъ, какви храни подхождатъ на неговия организъмъ, но той трѣбва да знае още и условията, при които известна храна може да се асимилира отъ организма. При добре асимилирана храна само непотрѣбнитѣ вещества се изхвърлятъ навънъ. Обаче, ако храната не е добре асимилирана, заедно съ непотрѣбнитѣ вещества се изхвърлятъ и потрѣбни.

Следователно, ако човѣкъ може правилно да се храни, да мисли, да чувствува, да постѣпва и да говори, той се е натѣкналъ вече на условията за подмладяване. Нѣкои искатъ да помислятъ само, и веднага да се подмладятъ. Това е невъзможно. Сегашниятъ човѣкъ не е готовъ още да си служи съ магическата пръчица, съ която нѣщата ставатъ моментално. Ако говорите на нѣкой човѣкъ само съ ума си, вие можете да го убедите да повѣрва въ това, което говорите, но не можете да го заставите да направи нѣщо за васъ. Той ще ви каже: Разбрахъ идеята ви, отлична е, но не е приложима. Обаче, ако проектирате ума си къмъ слънчевия вѣзелъ на човѣка, да събудите въ него приятно, топло чувство къмъ себе си, той може да направи нѣщо за васъ. Това наричаме вътрешно говорене. Следователно, вътрешно говорене е това, споредъ което нѣщата ставатъ моментално. При това говорене не е нужно да убеждавате човѣка много, за да го на-

карате да направи нѣщо за васъ. И тогава, ако отидете при нѣкой банкеръ и му поискате една сума, той веднага ще ви даде. Колко лева ще искате отъ банкера? Ако сте разуменъ, ще искате само единъ левъ. — Защо? — Защото разумниятъ знае да посажда паритѣ. Като посади единъ левъ, следната година ще има хиляда лева. Ако глупавиятъ иска пари отъ банкера, ще поиска най-малко сто лева, съ които, обаче, не знае, какво да прави.

Съвременнитѣ хора сж дошли до едно мѣсто, дето влизатъ въ стълкновение съ своитѣ стари разбирания. Който разбира законитѣ на новия животъ, не говори много. Той разбира, какъ трѣбва да постѣпва. При всѣко неправилно отношение къмъ хората, той изпитва болка въ слънчевия вжзелъ и, вмѣсто да се извинява, бърза да изправи погрѣшката си. Всѣка болка, всѣко свиване или притѣсняване въ слънчевия вжзелъ, е предупреждение отъ Божествения свѣтъ, съ което му обръщатъ вниманието, че не е постѣпилъ, както трѣбва. Отъ Божествения свѣтъ го запитватъ: Ти прецени ли своята постѣпка? Защото, всѣка постѣпка се връща къмъ онзи, който я направилъ. Ако е добра, ще се ползувашъ. Ако не е добра, ще носишъ последствията ѝ. Преди да направишъ нѣщо, три пѣти мисли. Ако правишъ нѣщо добро, прави го; ако не е добро, мисли за лошитѣ последствия. Помнете, че Богъ живѣе въ всички души, и Той се застѣпва за тѣхъ. Що се отнася до дрехата на човѣка, мо-

жешъ да кажешъ, каквото искашъ, но дойдешъ ли до душата, до сжщността на човѣка, ти трѣбва да бждешъ много внимателенъ. Всички души трѣбва да се отнасятъ внимателно помежду си. Ако ти се отнасяшъ внимателно къмъ душитѣ, и тѣ ще се отнасятъ внимателно къмъ тебе. Ако не се отнасяшъ внимателно къмъ душитѣ, и тѣ нѣма да се отнасятъ внимателно къмъ тебе. Съ други думи казано: ако работишъ за душитѣ, и тѣ ще работятъ за тебе; ако не работишъ за тѣхъ, и тѣ нѣма да работятъ за тебе.

Сега, като говоря по този начинъ, това не значи, че вие нѣмате желание да изпълнявате волята Божия. Вие правите голѣми усилия въ това направление, но има механически усилия, които сж безрезултатни. Ти не можешъ да повлияешъ на човѣкъ, когото не обичашъ. Ако го обичашъ, той ще те слуша. Следователно, ако искашъ да влѣзешъ въ връзка съ една душа, първото условие е да я обичашъ. Щомъ я обичашъ, и тя ще те обича. Така ще се свържатъ всички души. Когато любовта свързва душитѣ, всички работи вървятъ добре.

Днесъ се явява въпросътъ, какъ може да се оправи свѣтътъ. Много методи има за изправяне на свѣта. И окултнитѣ науки даватъ методи, но всички не сж резултатни, защото не се отнасятъ до тритѣ свѣта. Единъ методъ е сигуренъ. когато има приложение въ тритѣ свѣта. За да бжде една идея вѣрна, тя трѣбва да се разглежда въ Божествения свѣтъ като принципъ, въ

духовния свѣтъ — като законъ и въ физическия свѣтъ като явление или фактъ. Ако направите нѣщо и не съжалявате, че сте го направили, това действие има Божественъ произходъ. Всѣко действие, за което съжалявате, че сте го направили, нѣма Божественъ произходъ. Всѣки, който изобличава хората, самъ не е изправенъ въ постѣпките си. Често сжидията, който сжди хората, не е изправенъ въ живота си. Споредъ мене, когато сждятъ, сждиитѣ трѣбва да иматъ маски на лицата си, да не знаятъ хората, кой ги е осждилъ. Ако знаятъ, кой ги е осждилъ, ще му се сърдятъ. Нека се сърдятъ на маската. Често хората се обръщатъ къмъ Бога, Той да ги сжди. Сждбата на Бога е сждба на любовта. Когато сжди нѣкого, Богъ го обиква първо и следъ това вика за свидетели любовта, мъдростта, истината, правдата, знанието си. Сждбата на Бога служи за повдигане на човѣка, а не за изобличаване и унищожаване. Христосъ казва: „Синъ Человѣчески дойде не да сжди свѣта, но да го повдигне“. Ето защо, и сждиитѣ не трѣбва да сждятъ свѣта, но да го спасятъ.

Ние говоримъ сега за вътрешната сждба на човѣка, а не за външното, механическо сждане. Ти имашъ приятель, който направилъ една погрѣшка. Какъ ще го сждишъ? Като обикновенъ сждия ли? Имашъ единъ синъ, който направилъ една погрѣшка. Какъ ще го сждишъ? Знаете ли, колко мъчно се възпитава човѣкъ? Хората сж много прозорливи. Ти

говоришъ на единъ човѣкъ, а той те гледа, какъ му говоришъ — отъ любовъ къмъ него, или отъ нѣкакъвъ интересъ. Кое е по-добре: да вземете една чужда картина и, безъ да знаете да рисувате, да преподавате на нѣкого, какъ трѣбва да рисува, или да сге знаменитъ художникъ и да учите хората да рисуватъ? На теория ли трѣбва да преподавате, или на практика?

Сегашнитѣ хора сж дошли вече до опита и трѣбва да имъ се преподава на практика. И теорията е на мѣсто, но безъ практика нищо не се постига. Когато учителятъ преподава на ученицитѣ си, не трѣбва да мисли, че тѣ нищо не знаятъ. Тѣ слушатъ учителя си и претеглятъ всѣка негова дума. Тѣ разбиратъ много нѣща. Тѣ всичко провѣрватъ. Ако учителятъ говори невѣрни работи, въ скоро време ще изгуби довѣрието и уважението на ученицитѣ си. Учителятъ трѣбва да говори истината, и то онази истина, която е въ полза на ученицитѣ.

Сега нека остане въ ума ви мисълъта, че пие не се занимаваме съ погрѣшкитѣ на хората. Погрѣшкитѣ, това сж старитѣ теории и разбирания на хората. Човѣкъ може да вѣрва, въ каквото иска, но не трѣбва да лъже. Човѣкъ може да прави, каквото иска, но това, което прави, не трѣбва да вреди нито на него, нито на другитѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ къмъ постѣпкитѣ си, да знае, защо постѣпва така, или иначе. Щомъ направи

нѣщо, което е погрѣшно, било къмъ него, било къмъ другитѣ, той трѣбва да го изправи. И азъ като говоря, нѣкои се насърдчаватъ отъ думитѣ ми, а нѣкои се обезсърдчаватъ. — Защо се обезсърдчаватъ? — Защото думитѣ ми влизатъ въ стѣлкновение съ тѣхнитѣ вѣрвания и разбирания. Азъ нѣмамъ право да руша това, въ което хората вѣрватъ, но казвамъ: Не туряйте Божествени табели на вашитѣ стари разбирания и вѣрвания. Божествено е само това, което носи въ себе си любовта, като мощна сила. Божествено е това, което носи въ себе си знанието. Божественото носи въ себе си истината, която защитава и освобождава човѣка. Ще каже нѣкой, че говори истината. Той говори истината, а при това умира. Който говори истината, никога не умира. Щомъ умира, човѣкъ говори факти, но не говори истината. Че нѣкой изнесълъ погрѣшката на нѣкого, това е фактъ, явление, но не е още истината. Нѣкой нарисувалъ една карикатура. Не е лоша тази карикатура, но тя е отклонение отъ хармонията.

Следователно, време е вече хората да се освободятъ отъ онѣзи идеи, които иматъ карикатуренъ характеръ. Ти се влюбишъ въ единъ човѣкъ и гледашъ на него като на божество. Ти го считаешъ талантливъ, гениаленъ. Не се минава много време, ти казвашъ, че този човѣкъ не е гениаленъ, даже и талантливъ не е, намирашъ, че си се излѣгалъ въ него. Кжде е погрѣшката? Може да не си се излѣгалъ въ

неговата гениалност, но си се излъгалъ въ времето и въ разстоянието. Днесъ той не е гениаленъ, но следъ сто прераждания ще бжде гениаленъ. Съвременнитѣ астрономи изучаватъ небето и звездитѣ по него, отъ най-голѣмата до най-малка величина. Когато говори за свѣтлината на звездитѣ, астрономътъ трѣбва точно да знае разстоянието, на което тѣ се намиратъ отъ земята. Ако не знае разстоянието имъ, той може да извади криви заключения. Кривитѣ заключения сж резултатъ на неговото незнание, на неточнитѣ изчисления, а не на самитѣ звезди.

Хората се намиратъ подъ влиянието на различнитѣ планети, вследствие на което се проявяватъ различно. Учениятъ трѣбва да знае това, да не прави погрѣшки, да не веди криви заключения. Понеже хората се намиратъ подъ влиянието на различни планети, тѣ се различаватъ едни отъ други. Който се намира подъ влиянието на Сатурна, е подозрителенъ. Който се намира подъ влиянието на Юпитера, има достоинство. По фигура той е широкоплещестъ. Земниятъ типъ пѣкъ е малко пригърбенъ, съ погледъ, устременъ къмъ земята. Съ една дума, всички планети сж трансформатори на Божествената енергия въ различнитѣ организми. Всички планети сж населени съ разумни същества. — Кой управлява тия същества? — Има кой да ги управлява. Не мислете, че животътъ се изявява механически. Красивъ е свѣтътъ съ своето голѣмо разнообразие! Ако отидете на Юпитеръ, ще

видите същества съ достоинство, съ съзнание за себе си. Тѣ мислятъ, че много знаятъ. Тѣ не сж още свършени. Горделиви сж юпитерианцитѣ. Тѣ сж огняри на слънцето. Тамъ тѣ минаватъ за електротехници. Сатурновитѣ типове пѣкъ минаватъ за философи, понеже разглеждатъ нѣщата философски. Тѣ сж едни отъ най-старитѣ жители на слънчевата система. Обаче, Уранъ и Нептунъ сж излѣзли преди Сатурна. Тѣхнитѣ жители сж по-стари отъ тия на Сатурна.

Сегашнитѣ хора и днесъ още се питатъ, има ли живи същества на другитѣ планети. Че има и на другитѣ планети животъ, това е фактъ за мене, а за васъ — теория. Свѣтътъ е населенъ. Дето е Богъ, тамъ има животъ, който се изявява. Дето е животътъ, тамъ е и разумността. Даже и мухитѣ, които минаватъ за несъзнателни, иматъ известна разумность. Тѣ предсказватъ, макаръ и несъзнателно, какво ще бжде времето. Когато времето ще се развали, мухитѣ хапятъ силно; когато ще се оправи, тѣ кацатъ върху човѣка, безъ да хапятъ. — Коя е причината, че мухата може да предскаже времето? — Причината е електричеството въ въздуха. Когато времето се разваля, въ въздуха се събира много електричество. Понеже електричеството се събира по остритѣ части на предметитѣ, то се натрупва на хобота на мухата и я безпокои. За да се освободи отъ него, мухата започва да хапе. Електричеството отъ мухата минава въ човѣ-

ка, съединява се съ неговото електричество и отива въ земята. По този начинъ мухата се освобождава отъ излишното електричество на хобота си. Когато времето се оправя, тя не усѣща никакво напрежение и не хапе. Тогава тя каца върху носа, лицето или рждетѣ на човѣка, да си вземе нѣщо за ядене.

Като сте дошли на земята, знайте, че има много да учите. Като срещнете единъ човѣкъ, не мислете, че той нищо не представя, но гледайте на него като на Божествена книга, отъ която можете да научите нѣщо. Като погледнете носа на нѣкой човѣкъ, вие казвате: Тѣпъ е този носъ. Вие мислите, че много сте разбрали. Това е повърхностно гледане. Всички носове сж красиви. Отъ вкуса на човѣка зависи, какъвъ носъ харесва. Нѣкои хора харесватъ дългитѣ носове, а други—кжситѣ. Срещнешъ ли човѣкъ съ дълъгъ носъ, знай, че не можешъ да го излъжешъ. Обаче, хора, които иматъ кжси носове, лесно се лъжатъ. Каквото имъ се каже, тѣ вѣрватъ. Ако искате да ви се свърши нѣкаква работа, търсете човѣкъ съ кжсъ и широкъ носъ. Той ще обещае и ще свърши работата. Ако се обърнете за сжщото къмъ човѣкъ съ дълъгъ носъ, той нѣма да ви се отзове. Хора съ кжси и широки носове сж чувствителни и експансивни, а тия съ дълги и сплеснати носове сж нервни, сприхави. Тѣ лесно избухватъ. Ако искате да знаете, дали въздухътъ въ нѣкой салонъ е чистъ, вкарайте човѣкъ съ дълъгъ носъ. Въ това отношение

той е авторитетъ, веднага ще се произнесе. Обаче, ако искате мнението на човѣкъ съ кжсь носъ, той ще каже: Чистъ е въздухътъ. Той не може да го усѣти.

Въ прочетената Притча се казва, че онзи, който посѣлъ нивата си, се отказалъ на поканата, да присѣтствува на вечеря. Който си купилъ волове, сѣщо се отказалъ. Най-после, и онзи, който се оженилъ, отказалъ да присѣтствува на угощението. Нивата, воловетъ и женитбата, съ които човѣкъ се ангажиралъ, сж символи. Нивата е човѣшкото тѣло, което човѣкъ разорава и посѣва. Воловетъ представятъ живота, даденъ на човѣка. Женитбата пѣкъ, това е службата, която човѣкъ се е наелъ да свърши. Понеже тази работа отнема времето и силитъ на човѣка, както въ времето на Христа, така и днесъ, хората не сж готови още за Христовото учение. Когато Христосъ покани на угощение ученитъ и достойнитъ на времето, всички се отказаха. Тогава Той изпрати слугата си на улицата, да покани, които намѣри свободни. Ако днесъ лойде Христосъ, ще намѣри ли готови хора, които да се отзоватъ на поканата Му, т. е. да приематъ Неговото учение? Ония, които не приеха Христовото учение, бѣха сатурнови типове. Тѣ казваха: Не е време още за това учение. Тѣзи, които имаха кжси носове, казваха: Време е за това учение. Тѣ приеха поканата и присѣтствуваха на вечерята.

Следователно, ако питате, кои хора ще оправятъ свѣта, ще знаете, че хората съ кжситѣ носове сж призвани да оправятъ свѣта. Въ миналото, хората съ кжситѣ носове слугуваха на тия съ дългитѣ носове. Днесъ ще бжде обратно: хората съ дългитѣ носове ще слугуватъ на тия съ кжситѣ носове. Не е лошо да слугува човѣкъ. Когато хората съ дългитѣ носове слугуватъ на тия съ кжситѣ носове, между тѣхъ ще стане правилна обмѣна. Хората съ дългитѣ носове ще помогнатъ за израстване на кжситѣ носове. Само по този начинъ свѣтътъ ще се оправи.

Свѣтътъ ще се оправи, когато хората се намиратъ подъ добритѣ влияния на планетитѣ. Меркурий учи човѣка да не се товари повече, отколкото трѣбва. Венера пъкъ го учи да не товари сърдцето си съ любовни работи повече, отколкото трѣбва. Луната влияе върху въображението на човѣка. Безъ въображение, т. е. безъ луната никакво изкуство не може да съществува. Марсъ предава на човѣка воинственостъ, смѣлостъ, да защитава своето право. Безъ смѣлостъ човѣкъ нищо не може да направи. Той трѣбва да има ножъ, съ който да се защитава. Ножътъ представя човѣшкия умъ. Влѣзе ли въ умствения свѣтъ, човѣкъ трѣбва да има ножъ, или сабя, която да го ръководи. Безъ умъ човѣкъ не може да се развива правилно. Юпитеръ влияе върху достоинството на човѣка. Сатурнъ е философътъ, т. е. стариятъ човѣкъ, който е падналъ отъ

личието, на което се намиралъ. На мѣстото на Сатурнъ днесъ седи Юпитеръ — новиятъ човѣкъ, който ще господарува. Сатурнъ представя свѣта на законитѣ и на насилието, а Юпитеръ е представителъ на новия свѣтъ — свѣтътъ на човѣшкото достоинство. Юпитерианцитѣ сж хора, които ще служатъ на Бога, на новото въ свѣта. За да служи на новото, човѣкъ трѣбва да се новороди. Затова, именно, Христосъ казва: „Ако се не родите изново, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Ако човѣкъ не се роди отъ умна майка и отъ уменъ баща, не може да влѣзе въ Царството Божие. Ако бащата не е гениаленъ, а майката — талантива, детето не може да влѣзе въ Царството Божие.

И тъй, да се родишъ изново, това значи, да вѣрвашъ въ единъ Богъ. Ти не можешъ да вѣрвашъ въ Бога, ако не се родишъ отъ Него. За да вѣрвашъ въ Бога, ти трѣбва да Му слугувашъ. Едно време, когато Сатурнъ царуваше, хората вѣрваха въ Бога, но различно отъ сегашнитѣ хора, които живѣятъ въ епохата на Юпитеръ.

Казано е въ Битието: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое“. По образъ и подобие, разбираме човѣкъ да обича това, което Богъ обича. И да мисли, както Богъ мисли. Погрѣшката на първитѣ човѣци се заключава въ това, че тѣ пожелаха, да направятъ нѣщо повече отъ това което Богъ може да направи. Тѣ искаха да станатъ

по-голѣми отъ Бога. Това е невъзможно. Въ епохата, въ която Адамъ живѣеше, невъзможно е било човѣкъ да бжде даже като Бога, а още по-невъзможно е да бжде по-голѣмъ отъ Бога. Обаче, въображението на Ева проработи въ криво направление, и тя помисли, че може да бжде по-голѣма отъ Бога. Вжтрешно човѣкъ може да бжде като Бога, но външно — по никой начинъ. Да бждемъ вжтрешно като Бога, това значи, да обичаме като Него, да бждемъ милостиви и снизходителни като Него. Човѣкъ трѣбва да се стреми да бжде поне търпеливъ, ако не може да бжде дълготърпеливъ като Бога. Богъ гледа на всичко което става въ свѣта, безъ възмущение и оправя работитѣ. Като дойде нѣкой при Него да се оплаква, че отнели живота му, Той казва: Дайте му другъ животъ! — Изгубихъ паритѣ си. — Дайте му повече отъ тия, които изгубилъ.

И тъй, подкрепвайте вашия умъ, вашето сърдце и вашето тѣло, които Богъ ви е далъ. Бждете вѣрни на вашитѣ мисли, на вашитѣ чувства и на вашитѣ постѣпки. Бждете вѣрни на Онзи, Който ви е далъ всичко. Това е новото, което иде въ свѣта.

Исправете миналото си! Изявете настоящето! Стремете се къмъ бждещето! Вѣрвайте въ всичко онова, което Богъ е вложилъ въ природата, въ човѣчеството и въ васъ!

*

23. Беседа отъ Учителя, държана на 1. септемврий, 10 ч. пр. об. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Закони на дишането

Съвременнитѣ хора знаятъ много нѣща, но обикновенитѣ нѣща не знаятъ. Запримѣръ, понѣкога тѣ сж весели, разположени, но не знаятъ защо; нѣкога сж скръбни, неразположени, пакъ не знаятъ защо. Мнозина се интересуватъ отъ богатството, искатъ да станатъ богати. Защо искатъ да станатъ богати, не знаятъ. Тѣ мислятъ, че съ богатство, съ пари всичко се постига. Много работи се купуватъ съ пари, наистина, но животътъ съ пари не се купува. Съ богатството човѣкъ може да си създаде нѣкаква болестъ, но богатството всѣкога не лѣкува болеститѣ. Като забогатѣе, човѣкъ започва да се страхува да не го обератъ, да не изгуби богатството си, вследствие на което нито яде, нито спи спокойно. Отъ страхъ той се разболява. Обаче, сжщото богатство не е въ състояние да го излѣкува.

Човѣкъ разполтга съ своето тѣло, като съ машина за работа, но не знае, какво е нужно за това тѣло. Той казва: Трѣбва да имамъ повечко мазнини, да издържамъ на външнитѣ условия.—Трѣбва да имашъ мазнини, но трѣбва да имашъ и мускули, и кости, и нерви. Най-

устойчивото вещество въ човѣка е мозъкътъ. Когато боледува отъ нѣкоя сериозна болестъ, човѣкъ първо губи мазнинитѣ си. Тѣ се стопяватъ, и той става като свѣщъ. Ако болестъта още продължава, мускулитѣ се губятъ, но нервитѣ и мозъкътъ оставатъ докрай. Тѣ сж най-устойчиви. И обратно: когато организъмътъ започва да се поправя, първо се възстановява здравословното състояние на мозъка, на нервитѣ, на мускулитѣ и най-после идатъ мазнинитѣ. Които иматъ повече мазнини, сж спокойни, разположени натури. Които иматъ малко мазнини, сж повече сприхави, нервни. Сприхавиятъ и нервенъ човѣкъ казва: Така ме е създала природата. Спокойниятъ казва: И мене така ме е създала природата. Ние пъкъ казваме: Характерътъ на човѣка се опредѣля отъ главата му. Каквато е главата на човѣка, такъвъ е и характерътъ му. Умътъ на човѣка зависи главно отъ мозъка, а после и отъ отношението му къмъ дробоветѣ и сърдцето.

Едно трѣбва да се знае: здравето на човѣка зависи отъ законитѣ, които управляватъ неговото тѣло. На първо мѣсто здравето зависи отъ мисълта на човѣка. Като знае законитѣ на мисълта и правилно ги прилага, човѣкъ е здравъ. Ние не говоримъ за обикновената човѣшка мисълъ, придружена съ тревоги и безпокойства. Ние имаме предъ видъ свѣтлата и възвишена мисълъ. Човѣкъ, на когото мисълта е възвишена, права, той има особена топлина, особенъ пулсъ, особено отношение къмъ нѣ-

щата. Който нѣма правилно отношение къмъ въздуха, той не може да бѣде здравъ.

Мнозина не могатъ да бѣжатъ здрави, поради вътрешния страхъ, на който се подаватъ. Като се страхува за здравето си, човѣкъ се намира подъ влиянието на умствени микроби и заболява. Пазете се отъ микробитѣ, били тѣ умствени, сърдечни или органически. Вие трѣбва да имъ станете господарь, а не тѣ на васъ. Съмнението, подозрението сж умствени микроби. Трѣбва ли да се подавате на такива микроби? Казвате, че нѣкой вашъ близъкъ, майка ви или баща ви, не ви обичатъ. Отде знаете това? Ако вие ги обичате, и тѣ ви обичатъ. Премѣрихте ли врата си, да знаете, дали вие ги обичате? Като станете сутринъ, премѣрете врата си на широчина. Следъ това започнете да мислите за майка си и за баща си и пакъ премѣрете врата си. Ако е станало поне микроскопическо разширяване на врата ви, това показва, че обичате родителитѣ си. Щомъ вие ги обичате, и тѣ ви обичатъ. Тѣй щото, не допускайте съмнението въ себе си, да хване дълбоки корени. Щомъ въ ума ви дойде съмнението, че нѣкой отъ близкитѣ ви не ви обича, веднага премѣрете врата си. Турете съмнението далечъ отъ васъ, ако искате да не боледувате.

Това сж факти, които трѣбва да се изучаватъ. Фактитѣ, обаче, не представятъ науката. Има закони, които трѣбва да се спазватъ, но и законитѣ още не представятъ науката.

Трѣбва да дойдете до принципитѣ. За да имате ясна представа върху даденъ въпросъ, преди всичко човѣкъ трѣбва да знае фактитѣ, законитѣ и принципитѣ, които го опредѣлятъ. За примѣръ, фактъ е, че майката обича детето си. На какъвъ законъ се основава нейната любовъ? Какъвъ принципъ я управлява? Всичко това трѣбва да се знае. Ще кажете, че любовта се опредѣля отъ закона на даването. Значи, майката е дала нѣщо отъ себе си на своето дете, затова го обича. Човѣкъ дава по два начина: първо дава, а после иска да вземе; или първо взима, а после иска да даде нѣщо. Следователно, когато човѣкъ иска да го обичатъ, той има намѣрение първо да взима, а после да дава. Когато иска да обича, човѣкъ има желание първо да дава, а после да взима.

Нѣкой се оплаква, че иска да обича, а не е намѣрилъ подходящъ човѣкъ. Чудно нѣщо! Свѣтътъ е пълненъ съ хора, които очакватъ да бждатъ обичани, а той не може да намѣри човѣкъ, когото да обича. — Защо не може да намѣри такъвъ човѣкъ? — Той търси човѣкъ, който да му подхожда, да отговаря на неговитѣ разбирания. На сухия подхожда пълничкия. На пълния човѣкъ подхожда сухъ, слабъ. Хората трѣбва да се сближаватъ така, че силитѣ имъ да се уравновесяватъ. Мускулната и нервната система въ пълния човѣкъ сж повече намазани съ мазнини, вследствие на което той е разположенъ, и колата му не скърца. Мазнитѣ сж акумулатори на топлинна енергия въ

човѣка. Който нѣма вътрешни мазнини, лесно губи топлината си. Тази е причината, поради която слабятъ хора, както и тия, които живѣятъ на северъ, се нуждаятъ отъ мазни храни.

Да се върнемъ къмъ въпроса за здравето. — Отъ какво зависи здравето на човѣка? — Отъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Мозъкътъ е свързанъ съ мислитѣ на човѣка; дробоветѣ и сърдцето — съ неговитѣ чувства, а мускулитѣ, мазнинитѣ и коститѣ — съ постѣпкитѣ му. Ако мускулната, костната и стомашната системи не сж свързани помежду си, човѣкъ не би могълъ да се движи. Щомъ не може да се движи, той не може и да работи, нѣма сила въ себе си. Като знаете зависимостта между различнитѣ системи въ човѣка и проявата на неговитѣ мисли, чувства и постѣпки, вие трѣбва да ги пазите, да бждатъ въ пълна изправностъ. Само при това положение човѣкъ може да мисли, да чувствува, да действува, да говори, да се движи и т. н.

Каква е службата на устата? Ще кажете, че задачата на устата е да приема храна отвънъ и да говори, да предава човѣшката мисль. Ние казваме: Службата на устата е да приема и да дава. Като се отваря и затваря, тя приема храна отвънъ, сдѣвква я и я изпраща въ пищевода. Въ това отношение тя е голѣма скжперница. Каквото приеме отвънъ, тя го счита свой капиталъ и на никого не дава отъ него. По отношение на своето тя е скжперница. Къмъ чуждото, обаче, е щедра. Тамъ

тя постъпва демократически, лесно го раздава. — Кой е чуждият капитал за устата? — Въздухътъ, който излиза вънъ отъ дробоветъ. Като се ползува отъ въздуха, който излиза отъ нея, тя образува такива красиви думи, съ които се прочува по цѣлъ свѣтъ. Като слушате нѣкой добъръ ораторъ, казвате: Този човѣкъ има медена уста. — Медена е устата му, но съ чуждъ капиталъ. Да вземешъ частъ отъ въздуха, който трѣбва да излѣзе отъ носа, и да образувашъ отъ него стройна, красива речъ, и това не е малко изкуство.

Казано е въ Битието: „И вдѣхна въ ноздритъ му дихание на животъ, и стана човѣкъ жива душа“. (— 2 гл., ст. 7) — Значи, презъ носа Богъ вдѣхна въ човѣка въздухъ, и той прие Божествения животъ. Ето защо, когато се намѣри въ затруднение, човѣкъ трѣбва да диша. Като диша и поема въздухъ презъ носа си, той ще намѣри Господа. Като диша, човѣкъ започва да мисли. Следъ мисълта идатъ чувствата. Който диша съзнателно, само той може да намѣри Бога. Господъ казва на човѣка: Като дишашъ презъ носа си, ще ме намѣришъ и ще слушашъ, какво ще ти говоря. Въздухътъ е носителъ на електричество и на магнетизъмъ. Тази енергия минава презъ носа на човѣка и обновява нервната му система. Много методи има за дишане, но нѣкои отъ тѣхъ сж доста скѣпи. За да изкаратъ единъ килограмъ розово масло, трѣбва да иматъ три хиляди килограма розови листа. Можете да си

представите, колко работници трѣбва да работятъ, докато събератъ розитѣ, докато ги сварятъ и дестилиратъ, за да получатъ едва единъ килограмъ масло. При това положение, естествено е маслото да струва скъпо.

Ценно е розовото масло, но още по-ценно е доброто разположение. Човѣкъ може да изкара доброто си разположение отъ въздуха, чрезъ носа. Чрезъ дишането вие можете да представите мозъка си да мисли право, сърдцето — да чувства право и стомаха — да работи нормално. Мнозина се гнѣвятъ, нервиратъ се, мислятъ криво. — Защо? — Не дишатъ правилно. Неправилното дишане е причина на много болести: главоболие, стомахъ, сърдце, гърди и т. н. Кракътъ те боли, защото не дишашъ правилно. Гръбначниятъ стълбъ те боли, защото не дишашъ правилно. Изобщо, всички болести се дължатъ на неправилно дишане. Бързото и повърхностно дишане е опасно за организма. То води къмъ различни болести. Дишайте спокойно, плавно, съ опредѣленъ ритъмъ. Бъдете внимателни къмъ въздуха, който влиза презъ носа ви. Съ него заедно влизатъ Божественитѣ мисли, които подготвятъ пътя на човѣка къмъ Божественото. Божието благословение пъкъ минава въ човѣка презъ горната частъ на мозъка, слиза перпендикулярно къмъ физическия му мозъкъ, после презъ носа, отдето излиза навънъ.

Правете опити, сами да се лѣкувате чрезъ дишане. Ако ви боли глава, стомахъ или има-

те общо неразположение, правете сутринъ, преди обѣдъ и преди вечеря по 12—19 упражнения за дишане. Ако не сте упражнени въ дишането, правете по шестъ упражнения. Всѣко вдишване, задържане и изпусчане на въздуха представя едно упражнение. Значи, шестъ вдишки, шестъ задържания и шестъ издишвания, правятъ шесттѣ упражнения. Като правите тия упражнения, умътъ ви трѣбва да бжде концентриранъ. Когато дишате, диафрагмата трѣбва да се вдига и спуща, да се свива и разширява. Диафрагмата представя граница между духовния и физическия свѣтъ. Една отъ причинитѣ на сърдцебиенето, задъхата и нѣкои гръдни болести се дължи на измѣстване на диафрагмата отъ естественото ѝ положение. Ако диафрагмата се повдигне повисоко, отколкото трѣбва, дробоветѣ и сърдцето се притискатъ и не действуватъ правилно. Като поема човѣкъ дълбоко въздухъ, дробоветѣ се напълватъ съ въздухъ, натискатъ върху диафрагмата, и тя се връща на мѣстото си, заема опредѣленото си мѣсто, като граница между два свѣта—физически и духовенъ.

Правили ли сте опитъ, като дишате дълбоко, да четете мислено нѣкоя молитва? Ако не сте правили такъвъ опитъ, започнете да дишате и да четете мислено „Отче нашъ“ или „Добрата молитва“. Дишайте, задържайте и изпускайте въздуха спокойно, бавно, за да можете въ едно упражнение да прочетете цѣлата молитва. Като правите упражненията съ ми-

слено четене на молитвата, ще усѣтите приятна топлина въ областята на слънчевия вжзелъ. За да се убедите въ силата на мисълъта, трѣбва да правите опити.

Съвременнитѣ учени вѣрватъ само въ онава, което могатъ да подложатъ на опитъ. Затова, именно, се явява споръ, има ли животъ на слънцето, на луната и на другитѣ планети. Нѣкои подѣржатъ, че има животъ на другитѣ планети. Други отричатъ това. Сега се правятъ опити за съобщаване на земнитѣ жители съ тия на луната. За да могатъ земнитѣ жители да влѣзатъ въ връзка съ съществата отъ другитѣ планети, преди всичко тѣ трѣбва да иматъ духовно разбиране за нѣщата. Днесъ научнитѣ факти сж разпокжсани, безъ връзка помежду си, защото хората минаватъ презъ различни болезнени състояния. Когато стабилизиратъ своята нервна система и организиратъ силитѣ на своето тѣло, хората ще разбератъ, че между всички факти, явления и закони на различнитѣ науки има тѣсна, неразривна връзка.

Днесъ хората не могатъ да се домогнатъ до духовната наука и да влѣзатъ въ връзка съ духовния свѣтъ, защото се занимаватъ съ обикновени работи. Всѣки се безпокои отъ мисълъта за утрешния день. Всѣки иска да знае, какъ ще прекара физическия си животъ. Съ една дума всѣки мисли за стомаха си. Трѣбва ли синътъ да се безпокои, какво ще стане съ него? Баща му и майка му го обичатъ. Тѣ се

грижатъ за него. Неговата работа е само да учи. Родителитѣ иматъ грижа за материалнитѣ нужди на децата си, а децата трѣбва да учатъ. Всѣки човѣкъ е дете на нѣкой възвишенъ духъ. Щомъ е така, задачата на хората е да учатъ. Ако работитѣ имъ не вървятъ добре, ще се молятъ, да имъ дойде отнѣкъде помощъ. Нѣкой се помоли набързо и казва, че молитвата му била приета. Не, молитва, която не е придружена съ бавно, спокойно и ритмично дишане и мислене, не се приема. Като се молишъ, ще концентрирашъ мисълта си само къмъ даденъ предметъ и ще поемашъ въздухъ дълбоко и бавно. При всѣко вдишване, задържане и издишване на въздуха ще мислишъ само за онова, което те интересува. Ако те боли стомахъ, ще мислишъ за стомаха си; ако те боли глава — за главата си.

Който не е упражненъ въ дълбокото дишане, нека задържа въздуха до две-три секунди, и всѣки день да увеличава задържането съ още една секунда. Като увеличава задържането на въздуха съ по една секунда, въ продължение на единъ месецъ, човѣкъ ще задържа въздуха до 30 секунди. Ако може да задържа въздуха до 30 секунди, той ще се справи съ много отъ своитѣ неразположения и болести. Главоболие, гръдна болестъ, стомахъ, парализия — всичко това изчезва. Следователно, чуete ли, че нѣкой е боленъ, посъветвайте го да диша дълбоко. Ако не знае, какъ да диша, той се отпуска, лѣга на гърба си и казва: Да бжде волята

Божия!—Да бжде волята Божия, това значи, да движи човѣкъ ржцетѣ и краката си свободно; да мисли, да чувствува и да постѣпва, както Богъ мисли, чувствува и постѣпва.

Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ заблужденията, да разбира проявитѣ си, както и тия на своитѣ близни. Нѣкой се ржува съ приятеля си и стиска силно ржката му. — Защо? — Иска да му покаже, че го обича. Другъ пъкъ се ржува, но едва се докосва до ржката на приятеля си. Той иска да покаже, че не се интересува отъ тия обикновени работи. Трети се ржува само съ два прѣста. Изобщо, чрезъ ржуването човѣкъ предава и взима енергия. Ако не диша дълбоко, човѣкъ не може да се ржува правилно. Преди да се ржувашъ съ нѣкого, поеми дълбоко въздухъ. Преди да влѣзешъ въ стаята си, или въ нѣкой салонъ, пакъ поеми дълбоко въздухъ. Преди да говоришъ, пакъ поеми въздухъ. Добритѣ оратори дишатъ дълбоко. Който не дишатъ дълбоко, не говорятъ добре. Като диша дълбоко чрезъ носа си, човѣкъ възприема Божието благословение въ себе си. Като диша правилно, човѣкъ сѣщо така се храни правилно. Като диша и се храни правилно, всички процеси въ организма на човѣка ставатъ правилно.

И тъй, искате ли да бждете здрави, дишайте дълбоко. Заслужава човѣкъ да плати на лѣкарь да го научи да диша правилно, преди да се е разболѣлъ. Въ бждеще лѣкаритѣ ще

се занимаватъ повече съ здравитѣ, да ги научатѣ да пазятъ здравето си. Лѣкувайте се преди да сте се разболѣли. Лѣкарствата помагатъ на онзи, който диша дълбоко. Ако човѣкъ не диша дълбоко, никакви лѣкарства не помагатъ. Нѣкой се гнѣви, сърди се на този — на онзи и после диша дълбоко. Не, преди да се разгнѣвишъ, преди да се карашъ, преди да говоришъ, дишай дълбоко. Напълни дробоветѣ си съ чистъ въздухъ и тогава говори. Не спазвашъ ли това правило, думитѣ ти нѣматъ резултатъ: нито ти се ползувашъ отъ тѣхъ, нито другитѣ хора. Бждете снизходителни къмъ погрѣшкитѣ на хората, да не внасяте смущение въ сърдцето си. Щомъ мислите за погрѣшкитѣ на хората, дишайте дълбоко, да се проясни мисълта ви.

Като ученици, вие трѣбва да се лѣкувате съ дълбокото дишане. Ако стомахътъ или коремътъ ви боли, направете шестъ упражнения по четири пѣти на день. Като правите упражнението, турете лѣвата ржка на корема си, или на стомаха, съ дланъта надолу; върху лѣвата турете дѣсната ржка, пакъ съ дланъта надолу. Като дишате дълбоко, трѣбва да усѣщате свиване и разпущане на диафрагмата. Който не диша дълбоко, не може да бжде ученикъ на новото учение.

Като изучавате мѣстата на човѣшкитѣ чувства и способности въ мозъка, ще видите, че въ задната частъ на мозъка се намиратъ нѣколко чувства: чувството на приятелство, на

общителностъ, на любовъ къмъ семейството, къмъ децата и любовъ къмъ жената и къмъ мъжа, така наречената „любовъ на младитѣ“. Любовта на младитѣ е особена, тя се намира въ малкия мозъкъ на човѣка. Опасността отъ тази любовъ се заключава въ това, че като нахлува повече кръвъ къмъ този центъръ, тя прѣчи на кръвообръщението да става правилно. Като не дишатъ правилно, тѣ постоянно се каратъ. За да избѣгнатъ спороветѣ и недоразуменията помежду си, младитѣ трѣбва да дишатъ дълбоко. Ако човѣкъ не диша правилно, и любовта въ него не се проявява правилно. На такъвъ човѣкъ дѣхътъ мирише лошо, потъта му — сжщо. Който диша правилно, и кръвообръщението му е правилно. Той е здравъ. Отъ каквато болестъ и да страдате, търсете помощъ въ дълбокото дишане. То лѣкува ревматизъмъ, грждни и стомашни болести, главоболие, коремоболие и т. н. Нѣма болестъ, която не може да се лѣкува чрезъ дишане.

Дишайте дълбоко и вѣрвайте, че ще постигнете това, което желаете. Вѣрата е Божествено чувство, което събужда мисълта въ човѣка и го заставя да работи. Като диша, човѣкъ трѣбва да бжде спокоенъ, да си припѣва мислено и да търси причината на болката си. Дишайте и пѣйте на болкитѣ си! Запримѣръ, коя е причината за главоболието? Когато въ главата на човѣка се събере повече електричество, образува се вътрешно напрежение, което се отразява върху нервната

система. Мине ли напрежението, и главоболието минава. Като заболѣте отъ нѣкаква болестъ, дишайте и пѣйте на болестъта. На всѣка болестъ пѣйте специална пѣсенъ. Като дишате добре, вие ще можете свободно да излизате отъ тѣлото си, когато пожелаете. И тогава, нѣма да умирате отъ задушаване, както днесъ умиратъ хората, но ще излѣзете свободно отъ тѣлото си. Ще поканите близкитѣ и приятелитѣ си на угощение, ще пѣете, ще се разговаряте и, като наближи часа на заминаването ви, ще се сбогувате съ всички и ще имъ кажете: Сбогомъ, отивамъ въ отечеството си, между своитѣ близки. Който диша правилно, той е добъръ наемателъ и го задържатъ повече на земята. Ако дишате добре, можете да останете и 120 години на земята. Ако не дишате добре, едва ще изкарате 30—40 години. Дългиятъ животъ зависи отъ дълбокото и правилно дишане. Дишането пъкъ зависи отъ правилното мислене и чувствуване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение иде върху човѣка чрезъ въздуха.

Хората на земята дишатъ въздухъ. Като отидатъ въ онзи свѣтъ, ще дишатъ етеръ, по-рѣдка материя отъ въздуха. Рибитѣ живѣятъ въ по-гъста срѣда отъ човѣка — въ водата, и оттамъ изкарватъ въздуха.

Засега, единственото сѣщество на земята, което диша съзнателно, е човѣкътъ. Затова е казано за него, че стана жива душа. И животнитѣ дишатъ, но несъзнателно. Като ди-

шате, вие трѣбва да съзнавате, че приемате Божието благословение. Ако диша и не мисли, човѣкъ се намира въ положението на животното. Най-дълъгъ животъ на земята иматъ растенията, защото дишатъ правилно.

И тъй, помнете, че всички болести и неразположения се лѣкуватъ съ дълбоко и съзнателно дишане. За всѣки човѣкъ има специални методи за дишане. Той ще се домогне до тия методи чрезъ своя вътрешенъ учителъ и лѣкаръ. Слушайте своя вътрешенъ лѣкаръ, т. е. Божественото въ себе си. Той ще ви отпрати въ добъръ пѣтъ. Ако не слушате вътрешния лѣкаръ, вие нѣма да слушате и външния. Като слушате своя вътрешенъ лѣкаръ, вие ще изправите всичкитѣ си недостатѣци. Каквото ви липсва, ще го набавите; каквото не сте развили, ще го развиете.

И тъй, ще дишате и ще пѣте. Ако не пѣте, не можете да дишате правилно. Който пѣе, има възможность да подобри дишането си. Ако не диша правилно, човѣкъ заминава преждевременно за онзи свѣтъ. И на онзи свѣтъ не го приематъ за ученикъ, ако не диша правилно. Като отиде на онзи свѣтъ, веднага ще го спратъ предъ райската врата и ще го накаратъ да прочете „Добрата молитва“ съ вдишване, задържане и издишване на въздуха. Ако не може да я прочете плавно, съ дълбоко дишане, нѣма да го пуснатъ въ рая. Онзи свѣтъ е добре организиранъ. Тамъ всички хора сж красиви, съ отлични линии на лицето и

на тѣлото. Тамъ нѣма болести, нѣма страдания, нѣма и противоречия.

Като знаете това, дишайте правилно. Дишайте съзнателно и съ любовъ. Като станете отъ сънъ, преди да започнете, каквато и да е работа, направете нѣколко дълбоки вдишки. Дишането помага за оформяване на човѣшкия характеръ. Правилното дишане усилва свѣтлината на ума и топлината на сърдцето. Правилното дишане прави лицето красиво. Ако човѣкъ не диша правилно, кожата на лицето и на рѣцетѣ му преждевременно се набръчква. Набръчкването се дължи на разстройство на черния дробъ и на неправилно дишане. Щомъ започне да диша правилно, бръчките отъ лицето и отъ рѣцетѣ на човѣка постепенно изчезватъ.

Нѣкои избѣгватъ дълбокото дишане, защото се измжчвали. Какво отъ това? Въ човѣка има нѣщо инертно, което не обича да се измжчва. Нека се мжчи, нѣма защо да го жалите. Като се мжчи инертното, човѣкъ се възпитава. Сжщото се отнася и до малкитѣ деца. Ако не дишатъ правилно, тѣ не могатъ да мислятъ и да чувствуватъ правилно.

Съвременнитѣ хора дишатъ бързо и повърхностно, въ една минута правятъ 20 вдишки и издишки. Значи, въ една минута тѣ взиматъ 20 въздушни обѣди. Това е извънредно много. Като се учи да диша правилно, човѣкъ трѣбва постепенно да намалява вдишките, да дойде до два въздушни обѣда въ минута. Това се

постига постепенно, въ продължение на нѣколко години, а не изведнѣжъ.

Приложете дълбокото дишане и при гимнастическитѣ упражнения. Като правите гимнастика, вие клѣкате на земята и се изправяте. При всѣко изправяне на тѣлото вие поемате дълбоко въздухъ и го задържате въ дробоветѣ си, докато дойде време за клѣкане. Щомъ клѣкате къмъ земята, издишвате въздуха. При повторно изправяне на тѣлото пакъ поемате въздухъ. Като правите упражненията съ дишане, вие се концентрирате, а съ това и упражненията се осмислятъ. Тогава и резултатътъ имъ е по-добъръ.

*

24. Беседа отъ Учителя, държана на
4. септемврий, 5 ч. с. 1940 г. София.— Изгрѣвъ.

Функции на вѣрата

Въ 11. глава отъ Посланието къмъ евреитѣ се говори за вѣрата. Съвременнитѣ хора иматъ различни понятия за вѣрата. Кои сж побудителнитѣ причини да вѣрва човѣкъ? Отъ какъвъ характеръ сж тия причини? Едни отъ причинитѣ, които заставятъ човѣка да вѣрва, иматъ материаленъ характеръ, други — духовенъ, а трети — Божественъ. Понѣкога вѣрата на човѣка е въ състояние да реализира само материални блага; понѣкога тя реализира духовни блага, а понѣкога — Божествени. Има случаи, когато вѣрата на човѣка е въ сила да реализира едновременно и материални, и духовни, и Божествени блага. Отъ реализирането на благата, къмъ които човѣкъ се стреми, се опредѣля и неговата вѣра. Ако нѣкой се стреми къмъ постигане само на материални блага и може да ги реализира чрезъ вѣрата си, неговата вѣра е частична. Той казва, че е вѣрващъ, но неговата вѣра има отношение само къмъ материалния свѣтъ.

За да има ясна представа за себе си, човѣкъ трѣбва да си отговори на единъ сжще-

ственъ въпросъ: Какъвъ е неговиятъ стремежъ. Слушате нѣкой да казва: Единъ е моятъ стремежъ — да си поживѣя и да си похапна добре. — Това не е стремежъ. Като живѣе, човѣкъ непремѣнно ще яде. Ако не яде, не може да живѣе. Ако човѣкъ живѣе, само за да яде, това е изключително физически животъ. Този човѣкъ живѣе само за земята. За да не остане човѣкъ само на физическия свѣтъ, съ земни стремежи, религиознитѣ казватъ, че човѣкъ не трѣбва да яде много. Малко или много, това сж относителни понятия. Пчелата яде като пчела, комарътъ — като комаръ, слонътъ — като слонъ. Слонътъ може да каже, че яде малко. Колкото малко да яде слонътъ, съ единъ неговъ обѣдъ пчелитѣ могатъ да прекаратъ години. Не е въпросъ въ малкото или въ многото ядене. Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да знае, колко ядене му е нужно. Той трѣбва да има правилни разбирания за живота. Какво дете ще роди майката, това зависи отъ нея. Докато е бременна, майката има грижи за детето си. То не е самостоятелно и зависи отъ майка си. Каквито грижи положи майката за детето си, духовни или физически, такова ще бжде то. Обаче, когато се роди, детето постепенно се освобождава отъ влиянието на майка си. Тогава грижитѣ на майката се намаляватъ, а на детето се увеличаватъ. Когато грижитѣ на човѣка се увеличаватъ, той започва да се безпокои и казва, че животътъ му е дотегналъ, не иска повече да

живѣе. Който не иска да има грижи, трѣбва да остане завинаги въ утробата на майка си. Обаче, излѣзе ли вѣнъ отъ тази утроба, непременно ще има грижи. Не само, че ще има грижи, но отъ день на день грижитѣ му ще се увеличаватъ. Значи, грижитѣ на майката сж безгрижие за детето. И грижитѣ на детето сж безгрижие за майката.

Христосъ казва: „Не се грижете за себе си, има кой да се грижи за васъ.“ — Какво означаватъ тия думи? — Христосъ иска да каже, че докато е въ утробата на майка си, детето нѣма за какво да се грижи. — Какво трѣбва да прави детето въ утробата на майка си? — То трѣбва да се учи. Първиятъ урокъ, който детето учи въ утробата на майка си, е мълчанието. Като се научи да мълчи, то ще изучава кротостта, смирението, въздържанието, любовъ къмъ майка си. Започне ли преждевременно да си дава мнението по различни въпроси, майка му ще го изпжди навѣнъ. Докато е въ утробата на майка си, детето нѣма право да се произнася за характера и проявитѣ на майка си. Каже ли само една дума, тя го изхвърля навѣнъ — единъ моментъ повече не може да остане въ утробата ѝ. Първитѣ човѣци напуснаха рая, защото проговориха по-рано, отколкото трѣбваше. Дълго време тѣ трѣбваше да мълчатъ. — Защо? — Защото бѣха въ утробата на майка си. Богъ имъ каза: „Докато сте въ утробата на майка си, нѣма да ядете отъ забраненото дърво“. Обаче, тѣ по-

бързаха да излѣзатъ вѣнъ, въ свѣта на грижитѣ. Тѣ проговориха преждевременно, заради което излѣзоха отъ майчината си утроба. Като се видѣха самостоятелни, тѣ ядоха отъ плодовѣтъ на забраненото дърво и напуснаха рая. Всѣки човѣкъ, въ когото се яви желание да яде отъ забраненото дърво, трѣбва да напусне рая.

Мнозина се запитватъ, защо хората умиратъ и защо се раждатъ. Много просто. Хората умиратъ и се раждатъ, защото сами искатъ това. Който иска да се роди, ражда се; който иска да умре, умира. Детето се ражда, или защото майката иска, или защото то иска. Казвате: Така ли е въ сжщностъ? — За мене е така, а за васъ, както искате. Вие можете да вѣрвате, можете и да не вѣрвате. — Ама, ние вѣрваме въ Бога, за Него мислимъ. — Въ Бога вѣрвате, а по цѣли дни мислите, какъ по добре да се наредите. По цѣли дни нареждате кжщата си. Богъ не е човѣкъ, да дойде въ кжщата ви. Това не значи, че човѣкъ трѣбва да изостави кжщата си, да не я чисти. Който е чистъ отвѣнъ, и отвжтре трѣбва да бжде чистъ. Нѣкой казва: Не ме гледайте, какъвъ съмъ отвѣнъ; гледайте, какъвъ съмъ отвжтре. Нѣкой баща казва: Не ме гледай, какъвъ съмъ отвѣнъ, съ хората. Ела да ме видишъ, какъвъ съмъ съ жената и съ децата. Другъ казва: Не гледай, какъвъ съмъ съ жената и съ децата си; гледай, какъвъ съмъ съ външнитѣ хора. Наистина, нѣкои хора сж добри отвѣнъ, съ

окръжаващитѣ; други сж добри въ дома си, съ близкитѣ си. Външната страна на човѣка е неговиятъ физически свѣтъ; вътрешната му страна представя духовния му свѣтъ. Тѣй що-що, когато нѣкой казва, да не обръщатъ внимание на външнитѣ му отношения, а на вътрешнитѣ, това значи, да не гледатъ физическата страна на живота му, но духовната. Азъ бихъ желалъ, човѣкъ да бжде еднакъвъ и външно, и вътрешно, т. е. и въ физическо, и въ духовно отношение. Явява се въпросъ: външното отъ вътрешното ли зависи, или вътрешното отъ външното?

Да се върнемъ пакъ къмъ вѣрата. Тя е сила, която стимулира човѣка къмъ придобиване и развиване на нѣкои дарби и способности. Безъ вѣра човѣкъ нищо не може да постигне. Като вѣрва въ това, къмъ което се стреми, човѣкъ ще работи, за да го реализира. — Какво предстои на човѣка да реализира? — Човѣкъ се стреми да реализира всичко онова, което е вложено въ неговия умъ и въ неговото сърдце. Като се стреми да реализира своитѣ желания, той трѣбва да знае, кои, именно, трѣбва да реализира. Нѣкой иска по-скоро да израсте, да стане възрастенъ, да придобие повече знания. Обаче, като стане възрастенъ, той започва да се плаши и казва: Остарѣхъ вече. Защо се страхува отъ старостта? Нали самъ пожела да стане възрастенъ? Той мислѣлъ, че като възрастенъ, ще има голѣми знания, но останалъ излѣганъ. Той казва: Какво

придобихъ въ живота? Бѣхъ дете, станахъ юноша, после — възрастенъ, сега съмъ старъ, но нищо особено не направихъ.

Какво представя младостта и какво — старостта? Младостта е чувалъ, който съдържа сто килограма тежестъ, но е турено въ него само единъ килограмъ. Старостта е пакъ сжщиятъ чувалъ, който е напълненъ догоре. Младиятъ върви свободно, подскача и леко подхвърля чувала си. Стариятъ едва се движи, напълнилъ е чувалътъ си съ връхъ. Той носи сто килограма тежестъ, гледа къмъ земята и пъшка. — Защо младиятъ се движи свободно? — Защото мисли само за днесъ. Като има единъ килограмъ брашно въ чувала си, той е доволенъ. Стариятъ едва се движи, но все за утрешния день мисли, какъ да се осигури за повече години. Като мислѣлъ за утрешния день, той все пълнѣлъ чувала си, докато най-после го напълнилъ догоре. Пъленъ е чувалътъ му, но не може лесно да ходи, не може да изправи главата си. Защо му трѣбватъ сто килограма брашно? Като има едно кило, достатъчно му е. Останалитѣ 99 килограма сж излишни. Като мислятъ да се осигурятъ, хората правятъ по нѣколко кжщи: една за младитѣ, друга за старитѣ. Като израснатъ децата, тѣ правятъ още нѣколко кжщи. После пъкъ за внучетата и т. н. Това е излишенъ товаръ, който преждевременно огъва гръбнака на човѣка къмъ земята.

Това сж примѣри отъ живота, които показватъ, какви сж резултатитѣ отъ осигуряването. Не е лошо да има човѣкъ кжщи, но бащата е създалъ вече една кжща на сина си — неговото тѣло, нѣма защо да му прави втора кжща. Ако синътъ иска да има втора кжща, въ която да внесе кжщата, която баща му направилъ, нека самъ се погрижи за това. Нека работи, за да си направи нова кжща. Сжщото се отнася и до дъщерята. Не е лошо родителитѣ да направятъ по единъ апартаментъ на сина и на дъщеря си, но по този начинъ тѣ ги лишаватъ отъ работа. Какво ще правятъ синътъ и дъщерята на земята, ако имъ дадатъ готови кжщи за живѣене? Тѣ нѣма какво да работятъ. Когато способнитѣ ученици решатъ задачитѣ си, тѣ иматъ време да решатъ задачитѣ на неспособнитѣ ученици, но какво излиза въ края на краищата? Докато сж въ училището, неспособнитѣ ученици могатъ временно поне да минатъ за добри. Обаче, излѣзатъ ли отъ училището, животътъ ще ги постави на изпитъ, и тѣхната неспособностъ ще се прояви. Бащата осигурилъ сина и дъщеря си, турилъ въ банката на тѣхно име по сто хиляди лева. Когато се намиратъ въ затруднение, тѣ вадятъ по малко отъ вложенитѣ пари, докато ги свършатъ. Лесно се работи съ решени задачи: щомъ се свършатъ паритѣ, пакъ се даватъ задачи, но синътъ и дъщеряга не могатъ сами да ги решатъ. Който самъ е решавалъ задачитѣ си, той самъ може да си на-

прави кжща. Онзи, на когото други сж реша-
вали задачитѣ, той нищо не може да спечели,
никаква кжща не може да си направи. Самѣ
да решавашъ задачитѣ си, това значи, да раз-
вивашъ търпението си. Нѣкой казва, че е тър-
пеливъ, а като диша, повдига раменетѣ си,
криви се ту на една, ту на друга страна. Кой-
то повдига и изкривява раменетѣ си, той на-
рушава равновесието си. Раменетѣ сж везни,
поставени за граница между духовния и Бо-
жествения свѣтъ. Нарушите ли това равнове-
сие, вие нарушавате хармонията на своя животъ.

Преди години единъ виденъ българинъ ме
запита, какво ще стане съ Добруджа, ще си я
вземемъ ли пакъ? Азъ казахъ, че Добруджа ще
падне право въ устата ни, като зрѣлъ плодъ.
Достатъчно е да отворимъ устата си и да чакаме
— нищо повече. — Какъ може това? Може ли
безъ бой да ни я дадатъ? — Може. Чакайте само
и ще видите, какво ще стане. Българитѣ трѣбва
да знаятъ, че на бой не имъ върви. Каквото сж
взели съ бой, всичко сж изгубили. Сега не оста-
ва нищо друго, освенъ да чакатъ. Добре е чо-
вѣкъ да бжде готовъ за бой, но той прѣвъ да
не предизвиква.

Какво означава боятъ? Да се бие чо-
вѣкъ, това значи, да тури нѣщо на гърба си.
Всѣка работа, която не е свършена добре, во-
ди къмъ бой. Всѣко нѣщо, което смущава чо-
вѣка, създава въ него воинствено расположе-
ние. Ще кажете, че безъ война нѣма постиже-
ния. Съгласенъ съмъ и съ това. Човѣкъ трѣб-

ва да работи, да воюва въ себе си. И да има въра, той пакъ трѣбва да работи. Истински вѣрващъ е онзи, който работи, а не онзи, който живѣе въ бездействие. Всѣки трѣбва да работи умѣрено, да не пресилва нѣщата. За да знае, кога и колко трѣбва да работи, човѣкъ трѣбва да развива чувството си, да предвижда нѣщата. Всѣки има това чувство, но всички не сж работили за неговото развитие, вследствие на което въ нѣкои хора то е силно развито, въ други — по-слабо, а въ трети — още не е проявено.

Често слушате нѣкой да ви говори, че ходилъ на онзи свѣтъ, видѣлъ Христа и Бога. И това ще ви разправя тъкмо онзи, въ когото прозрението е слабо развито, или почти никакъ. Той ще ви каже, че ходилъ на онзи свѣтъ! Какво видѣлъ тамъ?— Видѣлъ Христа, облѣченъ въ бѣли шопски дрехи и съ калпакъ на главата си. Видѣлъ още и Бога, въ видъ на старецъ. — Това сж негови специфични разбира-ния за Бога и Христа. Въ сжщностъ, той не е видѣлъ нито Бога, нито Христа. Чудно нѣщо! Видѣлъ Христа, а работитѣ му не вървятъ добре. Видѣлъ Господа, а не може да реши една обикновена задача. Това сж заблуждения, огъ които човѣкъ трѣбва да се пази.

Като не разбиратъ законитѣ на духовния свѣтъ, хората се стремятъ главно къмъ физически придобивки. Тѣ искатъ да бждатъ физически красиви, безъ да подозиратъ, че физическата красота безъ духовната е временна.

Като работи съзнателно върху себе си, човѣкъ става и физически, и духовно красивъ. Има ли тази красота, човѣкъ свободно може да се яви предъ хората. Дето минава, всички се обръщатъ да го гледатъ. Страшно е, когато хората обръщатъ главата си отъ нѣкого, не искатъ да го гледатъ.

Синътъ на единъ турски бей се оженилъ за една млада мома, която била препорѣчана като голѣма красавица. Споредъ закона на Мохамеда, момъкътъ нѣма право да вижда своята избраница преди вѣнчаването. Той вѣрвалъ на препорѣката на своитѣ близки. Като се оженили, неговата избраница свалила предъ мжжа си булото, съ което покривала главата си, и казала: Предъ кого трѣбва да се показвамъ? Мжжътъ ѝ трѣбвало да каже, предъ кои отъ неговитѣ близки тя има право да се показва. Като я видѣлъ, той се ужасилъ и казалъ: Показвай се, на когото искашъ, само на мене не се показвай.

Сега и на васъ казвамъ: Работете върху себе си да придобиете такава красота, че, като ви види Богъ, да не каже, както синътъ на бея казалъ на своята избраница, но да каже: Показвайте се първо на мене! Следователно, ако вие имате смѣлостта да се покажете на Бога, ще се показвате и на всички хора. Ако Богъ ви харесва, всички хора ще ви харесватъ.

И тъй, истински красивъ е онзи, който е красивъ едновременно на физическия свѣтъ,

въ духовния и въ Божествения. Съ други думи казано: Красивъ човѣкъ е онзи, който е красивъ по умъ, по сърдце и по тѣло. Следователно, ако човѣкъ не е красивъ, търсете причината за това или въ физическия, или въ духовния, или въ Божествения свѣтъ. Виждате нѣкой човѣкъ съ много тънки устни и питате, защо устнитѣ му сж толкова тънки. Причината за тънкитѣ устни се крие или въ физическия, или въ духовния, или въ Божествения свѣтъ. Този човѣкъ е ялъ малко, или въ единъ отъ свѣтоветѣ, или въ двата, или въ тритѣ свѣта едновременно. Нѣкой човѣкъ има дебели устни. Той е ялъ много. За да направи устнитѣ си по-тънки, той трѣбва да яде по-малко. Изобщо, дали устнитѣ на човѣка сж тънки или дебели, това зависи отъ съотношението между другитѣ части на лицето. За тази целъ човѣкъ трѣбва да знае нормата на нѣщата и оттамъ да прави своитѣ изчисления. Човѣкъ се стреми къмъ възвишения свѣтъ, дето нѣщата сж точно опредѣлени. Тамъ не може да се играе съ изкуството. Тамъ, между всички удове на лицето, както и на цѣлото тѣло, има известно съотношение, което не търпи никакво отклоняване. Като знае нормалнитѣ съотношения между удоветѣ на човѣшкия организъмъ, всѣки човѣкъ може да изучава себе си и постепенно да изправя своитѣ криви страни или отклонения.

Това сж задачи на бждещето. Ако нѣкой иска да има красива уста, преди всичко, той

трѣбва да знае, какъ да говори. Който има красива уста, красиво говори. Словото, което излиза отъ устата на човѣка, храни първо него, а после и окръжаващитѣ. За доброкачествената храна всѣки е готовъ да плаща. Разумното слово прави устата красива, а неразумното я изкривява. Правилното чувствуване оформява носа, а неправилното го изкривява. Правата мисъл оформява челото, а неправилната го изкривява. Следователно, искате ли да имате правилно, добре оформена глава, вие трѣбва да мислите, да чувствувате, да постѣпвате и да говорите правилно и красиво. Ако главата е добре оформена, и тѣлото е красиво, стройно и добре развито.

Като изучава себе си, човѣкъ вижда, че много работа му предстои. Той казва: Чудно нѣщо! Едно време имахъ повече надежда и вѣра, а сега и надеждата, и вѣрата ми отслабнаха. Защо сж отслабнали? — Защото дружишъ съ хора, на които вѣрата и надеждата сж слаби. Той се намира подъ тѣхно влияние. Докато се кали и развие вѣрата и надеждата си, да не пада духомъ и да не се обезсърдчава, човѣкъ трѣбва да дружи съ хора, които иматъ силна вѣра и надежда. Каквото и да прави, човѣкъ не може да се освободи отъ влияния. Като знаете това, работете върху себе си, да развивате своитѣ дарби и способности, да се калявате, да издържате на чужди влияния. Ако дружите съ добри, способни и вѣрващи хора, и вие ще развивате съответни-

тѣ дарби и способности. Когато учителитѣ и професоритѣ на ученицитѣ и на студентитѣ сж способни хора, работата върви добре. Не сж ли способни, ученицитѣ се спъватъ и не могатъ да учатъ добре. Запримѣръ, нѣкой учитель преподава химия, но не чувствува влѣчение къмъ нея. Щомъ учителятъ не обича предмета си, и ученицитѣ не го обичатъ. За да разбира химията, човѣкъ трѣбва да разбира любовта. Ако не обича химията, той често пострадва: ту лицето, ту носа, ту ржката му ставатъ жертва. Който не разбира, въ какви отношения, какъ и кога да се съединяватъ елементитѣ, той често се натъква на нѣкакви малки катастрофи.

Химикътъ трѣбва да разбира законитѣ, по които елементитѣ се съединяватъ. Не спазва ли тия закони, той се натъква на катастрофи: нѣкжде ретортата се пръснала, нѣкжде станалъ малъкъ пожаръ. На разбранъ езикъ казваме, че който се заелъ да сватосва елементитѣ, трѣбва да знае, какъ и кога да ги сватосва. Не знае ли това, по-добре да не се заема съ тази работа. Сжщото се отнася и съ хората. Ако сватосвате младитѣ моми и момци, трѣбва да знаете, какъ да направите тази работа. Не знаете ли, какъ да сватосвате, и дветѣ страни ще съжаляватъ, че сте ги сватосвали. За да се оженятъ двама души, тѣ трѣбва да иматъ три допирни точки помежду си: на физическия, въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Въ това отношение птицитѣ стоятъ по-високо отъ хората. Тѣ се женятъ, както Богъ изисква,

а хората се женятъ, или споредъ своитѣ желанія, или споредъ желанията на хората. Нѣкой се оплаква, че остарѣлъ, че не се оженилъ. Той любилъ десетъ души и казва, че не е жененъ. Това не е вѣрно. Чистота се иска отъ хората. Божествениятъ свѣтъ не търпи абсолютно нищо нечисто. Който влѣзе въ Божествения свѣтъ, трѣбва да бжде безъ маска. Тамъ всѣки човѣкъ влиза такъвъ, какъвто е, безъ никаква маска на лицето си. Като влѣзе въ духовния свѣтъ, човѣкъ вижда своитѣ постѣпки; той вижда всички хора, съ които има добри или лоши отношения. И еднитѣ, и другитѣ ще вървятъ следъ него. Съ ония, които е обичалъ, той ще се яви при Господа и ще каже: Ето моятъ домъ. Добре е човѣкъ да обича. И цѣлиятъ свѣтъ да обича, той се ползува.

Какво значи, да обичашъ и да те обичатъ? — Да обичашъ и да те обичатъ, това значи, да си помагате взаимно. Приятно е на човѣка да го обичатъ. Той мисли, че това благо му е дадено за вѣчни времена. Не, човѣкъ се ползува отъ благата на любовта, докато чешмата тече. Човѣкъ се ползува отъ любовта, докато водата е чиста. Щомъ чистата вода престане да тече и отъ чешмата започне да излиза мѣтна вода, човѣкъ се отказва отъ любовта. За какво обичате човѣка? Човѣкъ може да бжде обичанъ, не за неговата външностъ, но за онова, което изтича отъ него: за чувствата, за мислитѣ и за постѣпкитѣ му. Когато се обичатъ, хората

се опознаватъ. Не можете да познаете човѣка, докато не го обичате.

Какво виждаме въ отношенията на хората? Тѣ казватъ, че се обичатъ, а въпрѣки това се каратъ и биятъ. Това е отрицателната страна на опознаването. Нѣкой седи настрана и гледа, какъ се каратъ. Исква да ги сжди, да се произнесе, кой отъ двамата е правъ. Нѣма защо да сждите хората, нито да се произнасяте за тѣхната правота. Като се скаратъ, тѣ сами ще се опознаятъ и ще разбератъ, кой отъ двамата е по-правъ. Когато двама атлета се биятъ, тѣ ще разбератъ, кой отъ тѣхъ е по-силенъ. Който победи, силата е на негова страна. Докато не сж влѣзли въ борба, и двамата се мислятъ за силни. Щомъ се сбиятъ, спорътъ престава. — Защо? — Знае се вече, кой отъ двамата е по-силенъ. Ако не знаешъ, какъ да се боришъ, не влизай въ борба. Нѣкой влиза неподготвенъ, но мисли, че щастието ще му помогне. Излиза на сцената, но веднага го по-валятъ на земята. И следъ това се чуди, защо не е успѣлъ въ борбата. Много естествено. Той разчиталъ на нѣкакво илюзорно щастие. Щастието на човѣка се заключава въ неговия умъ, въ неговото сърдце и въ неговата воля. Ако си шивачъ и можешъ да шиешъ хубави дрехи, да задоволявашъ клиентитѣ си, щастието ти седи въ ума и въ ржката ти. Ако не можешъ да шиешъ добре, нѣмашъ щастие. Щастието се заключава въ любовта. Работете съ любовь, за да бждете щастливи.

Днесъ всички религиозни хора сж подложени на изпитъ, да се провѣри любовта имъ. Тѣ казватъ, че иматъ любовъ къмъ Бога. — Какъ се познава тази любовъ? — Като обичатъ жена си и децата си, тѣ мислятъ, че това е сжщевременно любовъ и къмъ Бога. Любовта къмъ жената не е любовъ къмъ приятеля, нито къмъ брата. Любовта къмъ сина или къмъ дъщерята не е любовъ къмъ приятеля. Всички видове любовъ се различаватъ. Даже и любовта къмъ дъщерята не е сжщата, както любовта къмъ сина. Дъщерята представя сърдцето, а синътъ — ума. Вие трѣбва да знаете тѣзи нѣща и да ги различавате, защото ви предстои матура. Всички хора трѣбва да държатъ матура за гимназия. За тази целъ ви е даденъ конспектъ, по който ще учите. Само нѣколко въпроси ако не знаете, ще ви скжсатъ. Вие трѣбва да знаете всички въпроси, че, дето ви пипнатъ, да отговорите. Има лесни и мжчни въпроси, но трѣбва да знаете всичко. Комисията е строга и взискателна.

Като ученици, вие трѣбва да благодарите на Бога, че сте обичани и можете да проявите любовта. Знайте, че любовта, която излиза отъ сърдцето ви, иде отъ Великия източникъ на живота. Дето и да се докоснете, когото и да срещнете, вие ще възприемете нѣщо отъ него. Срѣщате една млада мома, която е влюбена въ нѣкой момъкъ, и вие възприемате любовта ѝ. Вие мислите, че самъ сте влюбени. Не, любовта не е ваша, нито на момата. Обаче, рад-

вайте се, че въ даденъ моментъ можете да проявите любовта. Човѣкъ може да счита за свое нѣщо само това, съ което се е родилъ. Всѣко нѣщо, което временно обладава, не е негово. Така се обясняватъ бързитѣ смѣни въ настроенията на човѣка. Нѣкой казва, че е голѣмъ грѣшникъ. Това не е негова мисль. Той я възприелъ отъ другъ човѣкъ. На другия день сжщиятъ човѣкъ казва, че е праведенъ. И тази мисль не е негова, възприета е отнѣкжде.

Христосъ казва: „Както ме е Отецъ възлюбилъ, така и азъ ви възлюбихъ“. Следователно, ако човѣкъ не може да възлюби хората, както Богъ го е възлюбилъ, неговата любовъ е отражение на Божията. Тази любовъ наричаме лична. Когато човѣкъ разбере, че любовта на Бога къмъ всички хора е еднаква, поради което има предъ видъ нуждитѣ имъ, тогава само човѣшката любовъ е проявление на Божията. Станешъ ли проводникъ на тази любовъ, ти трѣбва да обичашъ еднакво и тѣлото, и ума си. Като обича своя умъ и своето сърдце, човѣкъ се свързва съ умоветѣ на всички добри и разумни хора и се радва на успѣхитѣ имъ. Ако срещне нѣкой силенъ човѣкъ, и на него ще се радва. Единъ день и той ще има възможность да стане силенъ. Обичайте хората съ ума си, съ сърдцето си, съ цѣлото си тѣло. Това значи, да обичате хората и въ триѣ свѣта.

Днесъ хората се изпитватъ едни-други, вследствие на което развалятъ отношенията си.

Какъ ще те изпитва човѣкъ съ нечисти рѣце? Само онзи може да те изпитва, който стои по-високо отъ тебе, т. е. на когото умътъ, сърдцето и волята сж чисти. Въ този смисълъ, само Богъ изпитва човѣка. Следователно, който се осмѣли да изпитва ближния си, трѣбва да бжде чистъ. Той изпитва ближния си отъ наученъ интересъ, иска да знае, какво е вложилъ Богъ въ неговия умъ, въ неговото сърдце и въ неговата воля. Понеже хората сж проводници на Божията Любовь, Мждрость и Истина и чрезъ тѣхъ се даватъ всички блага, интересно е да изучавате човѣка, а не да го изпитвате. Бждете готови да изучавате себе си и своя ближень безъ смущения и безпокойства. Ако живѣете безъ воюване, вие ще спечелите повече, отколкото, ако воювате. Ако спорите и се карате съ хората, вие ще изгубите повече, отколкото, ако живѣете съ тѣхъ въ миръ и съгласие. Защо трѣбва да се карате съ хората? Като се карате, вие ще се намѣрите въ трудни положения. После ще съжбялявате, че не сте постжпили добре.

Запомнете следното правило: когато искате да се карате съ нѣкого, провѣрете, дали Богъ е въ него, или не. Ако Богъ е въ ума му, не се карайте съ него; ако е въ сърдцето му, пакъ не се карайте; ако е въ волята му, сжщо така не се карайте. Видите ли, че въ нѣкой човѣкъ не присжтствува Богъ, можете да му се посърдите, можете да се поскарате съ него. Той има

нужда отъ учитель, да дойде нѣкой при него и да го разтърси малко.

Днесъ говоря по този въпросъ, защото Богъ присѣтствува въ умоветъ, въ сърдцата и въ волята ви. Вѣрвайте на тия думи, ако искате да се самовъзпитавате.

Т. м.

✱

25. Беседа отъ Учителя, държана на 8. септемврий, 5 ч. с. 1940 г. София.—Изгрѣвъ.

Израилъ и българинъ

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. Като махнемъ думата „вѣченъ“, остава стихътъ: „Това е животъ, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“

„Каквото вържете на небето, вързано ще бжде и на земята; каквото развържете на небето, развързано ще бжде и на земята“. Това се отнася до онѣзи хора, които сж познали Бога, а не до онѣзи, които не сж Го познали. Това се отнася до онѣзи зрънца, които сж на нивата, а не до онѣзи, които сж въ хамбара.

Сега азъ ще говоря върху две положителни нѣща: върху вѣрата, която е потикъ къмъ знанието, и върху любовта, която носи животъ. Безъ вѣра човѣкъ не може нищо да придобие. Безъ вѣра човѣкъ не може да угоди на Бога. Всѣки потикъ въ душата ви показва, че вѣрата се проявява. Това, което съвременитѣ хора наричатъ вѣра, е материалистично схващане на вѣрата. Нѣкой казва: Не зная, дали това, което хората учатъ, е нужно. — Всѣкога можешъ да го провѣришъ. Храната, която ядешъ, всѣкога можешъ да провѣришъ, добра ли е, или не; въздухътъ, който дишашъ.

всѣкога можешъ да го провѣришъ; свѣтлината, която влиза въ очитѣ ти, всѣкога можешъ да я провѣришъ; пжтьтъ, по който вървишъ, всѣкога можешъ да го провѣришъ, правъ ли е, или кривъ.

Дошло е време вече, когато трѣбва да посѣемъ нашето знание. Всичко е важно, но въ даденъ случай всичко не е полезно. Когато посѣете житното зърно, въ първо време вие не се интересувате отъ него. Щомъ израсте, върже плодъ и започне да зрѣе, вие се интересувате отъ него: събирате го на снопи, овършете го и го туряте въ хамбара. Отъ време на време вадите отъ житото въ хамбара и го употребявате. Часть отъ него отива за тѣлото ви, часть—за сърдцето ви и часть — за ума ви. Онѣзи, които не знаятъ, какъ да ядатъ, изпращатъ житото само къмъ тѣлото си, вследствие на което напълняватъ. Тѣ ядатъ повече, отколкото трѣбва. Има други, които сжщо не знаятъ, какъ да се хранятъ, вследствие на което приематъ по-малко храна, отколкото трѣбва. Затова тѣ сж слаби. Човѣкъ не трѣбва да бжде нито слабъ, нито пъленъ. Когато наливате нѣкаква течность въ единъ сждъ, внимавайте да не го напълните догоре, нека остане поне малко празно мѣсто. Нѣкои искатъ да бждатъ пълни, да знаятъ всичко. Тѣ искатъ да бждатъ пълни бурета. Защо имъ е толкова знание? Ако има малко пространство, човѣкъ може свободно да се движи; ако нѣма никакво пространство, той не може да се движи.

Сега вие не трѣбва да се спѣвате отъ думитѣ „пълнота“ и „празнота“. Всѣка дума има свои елементи, отъ които е съставена. Разгледайте тѣзи елементи и ще намѣрите значението на тия думи. Вие сте българи, но не знаете, какво означава думата „българинъ“. Първиятъ елементъ въ тази дума е буквата „б“, която означава посѣване на семето. Вториятъ елементъ е буквата „ъ“, която означава товара, който българинътъ носи. Третиятъ елементъ — „л“ означава това, което българинътъ носи отъ горния свѣтъ. Четвъртиятъ елементъ — „г“ е вѣчното начало, за което българинътъ се е хваналъ. Петиятъ елементъ е буквата „а“, която показва, че българинътъ е бремененъ съ нѣщо. Шестиятъ елементъ — „р“ показва, че, като се хване за нѣщо, българинътъ не се отказва отъ него. Съ деветъ чифта волове да го теглишъ, той не се отказва отъ идеята си.

На физическия свѣтъ българинътъ се нуждае отъ една хомеопатическа доза надежда; въ духовния свѣтъ той се нуждае отъ хомеопатическа доза вѣра, а въ Божествения свѣтъ — отъ любовъ. Щомъ има надежда, той ще бжде здравъ, ще се бори геройски съ всички болести. Ще хване една болестъ, ще я тупне на земята и ще ѝ каже: Знаешъ ли, кой съмъ азъ? Българинъ съмъ! Като има вѣра, той ще се справи съ всички противоречия въ духовния свѣтъ, ще ги стѣпче на земята

и ще каже: Знаешъ ли, кой съмъ азъ? Българинъ съмъ!

Какво означава думата Израилъ? Кои сж елементитѣ на Израила? Израилъ е онзи, който излиза отъ рая, из—рая, а пъкъ българинъ, който влиза въ рая. Първоначално сте били Израилъ, излѣзли сте отъ рая; после ще станете българи, ще влѣзете въ рая. Така се примиряватъ противоречията.

Колко малко е нужно на човѣка, за да бжде щастливъ. Днесъ българитѣ сж щастливи, че имъ върнаха Добруджа. Цѣлъ празникъ е това. Досега българинътъ бѣше вънъ отъ рая, затова бѣше Израилъ. Сега стана българинъ. Значи, той е вече въ рая. Който влѣзе въ рая, всичко взима безъ война, по приятелски начинъ.

Сега азъ ви проповѣдвамъ върху вѣрата. Вѣрвайте въ онова, което Богъ е вложилъ въ васъ. Досега вие сте излизали отъ душата си, но като българи, трѣбва да влѣзете вече въ душата си, да не въздишате повече. Душата е раятъ на човѣка. Всѣки, който е вънъ отъ душата си и въздиша, той е и вънъ отъ рая. Който е престаналъ да въздиша, той е въ рая. Който въздиша, е Израилъ; който не въздиша, е българинъ.

Сега, ако се проповѣдва на хората за Бога, мнозина ще кажатъ, че това сж нереални работи. — Кои нѣща сж нереални и кои — реални? — Това, което се губи, е нереално; това, което се придобива, е реално. Ако гу-

бишъ мислитъ, чувствата и постъпките си, тѣ сж нереални. Ако ги придобивашъ, тѣ сж реални. Следователно, когато губишъ нѣщата, ти си Израилъ; когато ги придобивашъ, ти си българинъ. Който губи, който се обезсърдчава, който страда, който не може да живѣе съ ближния си, той е Израилъ. Когато Христосъ дойде между израилтянитъ, приека ли Го? Не Го приека. Не само това, но тѣ Го разпнаха. Тѣ мислѣха, че безъ Христа ще се повдигнатъ повече. Въ сжщностъ, повдигнаха ли се? Тѣ не приека Онзи, Който носѣше Божието благословение, но не се издигнаха, както очакваха.

Следователно, ако имате въ себе си една Божествена идея и я хвърлите настрана, мислите ли, че и вашето положение ще бжде подобро? Щомъ влѣзе въ ума ви една Божествена мисълъ, вие ще я приемете — нищо повече. Въ нея се крие вашето бждеще щастие. Щастieto на човѣка седи въ това, да стане българинъ. Днесъ всички сте въ Израилъ. Нѣма човѣкъ, който да не е въ Израилъ. Значи, всички сте извънъ рая и отсега нататъкъ трѣбва да влѣзете въ рая, да станете българи. За сега, първи вкарватъ въ рая българитѣ. — Какъ ги вкарватъ? — Съ камшикъ.

Всѣки човѣкъ, билъ той германецъ, французинъ, англичанинъ, който се справя съ своитѣ мжнотии, е българинъ. Ако не може да се справя съ мжнотиитѣ си, не е българинъ. Какво представя българинътъ на физическия свѣтъ, не е важно. Ние разглеждаме елемен-

титѣ на българина въ духовния свѣтъ. Отъ физическо гледище думата „българинъ“, споредъ нѣкои, е произлѣзла отъ думата „булгуръ“, което показва, че нѣкога българинътъ много употрѣбявалъ булгура за храна. На физическия свѣтъ българинътъ пѣе и играе, движи се и работи. Каквото вижда, той все мнението си дава, затова главата му страда. Той мисли, че ако стане министъръ, ще оправи свѣта. Всѣки българинъ мисли, че може да оправи свѣта. Това е Израилъ. Като дойде истинскиятъ българинъ и каже на камънитѣ да станатъ, тѣ ще станатъ. Онзи, който казва на камънитѣ да станатъ, а тѣ седатъ на мѣстото си, той е Израилъ. Онзи, който казва на Добруджа да се върне, и тя се връща, той е българинъ. Ако каже, и Добруджа не дойде, той е Израилъ.

Азъ взимамъ думата „българинъ“ въ смисълъ на човѣкъ, роденъ отъ любовта. Всички европейски народи трѣбва да се родятъ отъ любовта. Моето почитание къмъ всички народи, но тѣ трѣбва да повѣрватъ въ онова, което Богъ е вложилъ въ тѣхъ. Само тогава може да стане истинско опознаване на народитѣ. Това не е за насърчение, но истина, която единъ день ще провѣрите. Запримѣръ, думата „любовъ“ не е еднаква въ всички народи, но идеята, която любовта преследва, е навсѣкжде една и сѣща. Съ каквото име да кръщавате любовта, тя носи навсѣкжде едни и сѣщи елементи. Сѣщото можемъ да кажемъ

и за вѣрата. Тя не е еднаква въ всички народи, но елементитѣ, които носи, навсѣкжде сж едни и сжщи.

Съвременнитѣ народи могатъ да се кръстятъ съ едно общо име—Божественъ народъ. И при това положение, пакъ ще има единъ български Божественъ народъ, турски Божественъ народъ, руски Божественъ народъ, френски Божественъ народъ, английски, италиански и т. н. Едно е важно: въ бждеще всички народи трѣбва да принадлежатъ къмъ единъ новъ народъ, който ще обедини всички народи въ себе си. Ние не подържаме идеята, че на едно дърво трѣбва да има само единъ клонъ или единъ листъ. Едно дърво може да има хиляди клончета, но колкото по-голѣми ставатъ тѣ, толкова сж по-малочислени. Що се отнася до листата на дървото, тѣ сж многобройни. Обаче, дървото не може да роди толкова плодове, колкото листа има. Листата представятъ умствения свѣтъ на дървото. Колкото повече листа има дървото, толкова по-умно е. Плодоветѣ на дървото пъкъ показватъ степенъта на развитието, до което е достигнало. Наистина, дървото се познава по плодоветѣ си. Ако плодоветѣ сж кисели и стипчави, дървото има едно развитие; ако плодоветѣ сж сладки и ароматни, дървото има друго развитие, друга култура. Плодоветѣ на човѣка сж неговитѣ постѣпки. Отъ постѣпкитѣ на човѣка сждите за неговото развитие и култура.

Днесъ много хора търсятъ Бога, но не знаятъ, къде да Го намърятъ. Всѣки човѣкъ може да бжде прозорецъ за Бога. Богъ създаде слънцето и земята, но Той самъ не е нито въ слънцето, нито въ земята. Казватъ, че Богъ е навсѣкжде. Наистина, Той е и въ човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. Той е и въ страданията, и въ радоститѣ на хората. Богъ присѣтствува въ разумнитѣ страдания и радости. Нѣкой страда. — Защо? — Ималъ единъ приятель, който заминалъ за другия свѣтъ. Нека се радва, че заминалъ. Богъ го обикналъ и го повикалъ на гости при себе си. Като минавалъ по земята, Богъ харесалъ твоя приятель, далъ му карта да Го посети. Той отива на гости при Бога, а ти плачешъ и страдашъ за него.

Всички хора се нуждаятъ отъ ново разбиране на живота. Нѣкой пѣтъ се ражда дете въ нѣкой домъ, и не знаете, защо се е родило. То може да бжде момче или момиче. Ако въ единъ домъ се родятъ три—четири момчета, родителитѣ искатъ да иматъ и едно момиче. — Защо? — Защото момчетата носятъ единъ отъ най-твърдитѣ елементи въ себе си.

И тъй, ако човѣкъ ражда само мъжки мисли, ще предизвика втвърдяване на мускулитѣ, на мозъка, на дробоветѣ си. За да не става това, човѣкъ трѣбва да прави смѣна въ мислитѣ си: първо да приеме една мъжка мисълъ, после — една женска и най-после — една детска. Отъ друга страна, ако въ ума на чо-

вѣка се роди една мисълъ, непосредствено следъ нея въ сърдцето трѣбва да се роди едно желание, и въ волята — нѣкаква постѣпка. Правилната обмѣна между мисли, чувства и постѣпки подразбира правилно развиване на човѣшката душа. Ако умътъ, сърдцето и волята не раждатъ, тѣ сж осждени на страдания. Кои турци сж измѣчвали българитѣ: беднитѣ или богатитѣ? — Богатитѣ. — Защо? — Защото тѣ не раждатъ, т. е. не даватъ нищо отъ себе си. Въ това отношение, тѣ приличатъ на безплодни дървета. Кои дървета отсичатъ: плоднитѣ или безплоднитѣ?

Единъ отъ неджитѣ на съвременнитѣ хора е, че избѣгватъ да раждатъ. По много причини тѣ се страхуватъ отъ раждането. Мжжътъ казва: Добре, че не съмъ жена, да раждамъ. — Като се е родилъ на земята, по какъвто и да е начинъ, човѣкъ все ще ражда, не може да се освободи отъ раждане. Ако е мжжъ, съ ума си ще ражда; ако е жена, съ сърдцето си ще ражда; ако е дете, съ тѣлото си ще ражда. Ако си господарь или слуга, царь или царица, пакъ ще раждашъ. Каквото положение и да заема човѣкъ на земята, непременно ще мине презъ процеса на раждането. Човѣкъ живѣе, докато ражда; шомъ престане да ражда, животътъ минава презъ други процеси.

Сега, като говоря за раждането, азъ нѣмамъ предъ видъ онова състояние, придружено съ страдания. Азъ имамъ предъ видъ

онова раждане, което е придружено съ радостъ и веселие. Азъ не говоря за раждане, придружено съ мъчение, но за онова раждане въ човѣшкия умъ, което се изразява въ радостъ; азъ говоря за онова раждане въ човѣшкото сърдце, което носи любовъ, здраве и разположение; азъ говоря за онова раждане въ волята, което прави човѣка свободенъ. Кждето и да ражда човѣкъ — въ ума, въ сърдцето или въ волята, не е лесно да роди. Условия сж нужни за раждането. Земята ражда, само ако се намира подъ влиянието на слънчевитѣ лъчи. Не е ли подъ тѣхно влияние, раждането е невъзможно. Освенъ това, важно е положението на земята спрямо слънцето. Тази е причината, поради която полюситѣ на земята сж почти безплодни.

Малцина се интересуватъ отъ въпроса за раждането въ тритѣ свѣта — умственъ, сърдеченъ и волевъ и запитватъ, какво да правятъ, за да станатъ богати. Придобиването на богатството е последенъ процесъ. Човѣкъ не може да стане богатъ изведнѣжъ. Бързото забогатяване е изкуственъ процесъ. Както бързо е забогатѣлъ човѣкъ, така и бързо ще осиромашее. За да придобие вѣчното богатство, човѣкъ трѣбва да забогатѣе едновременно въ тритѣ свѣта — въ умствения, въ духовния и въ физическия. Когато всички хора станатъ богати по гози начинъ, земята ще се превърне на рай.

Да се върнемъ пакъ къмъ символичното понятие „българинъ“. Всѣки българинъ, който е позналъ Бога, може да влѣзе въ рая. Всѣки българинъ, който може да вързва нѣщата на земята и на небето, и който ги развързва на земята и на небето, живѣе въ рая—него можете да слушате. — Защо? — Защото Богъ го е кръстилъ. Името „българинъ“ не е произволно дадено. То съдържа въ себе си велика Божествена идея. Който е готовъ да приеме тази идея, той носи вече това име. Ще каже нѣкой, че е българинъ. Това не е достатъчно. Българинътъ трѣбва да съдържа три елемента въ себе си: тѣло, което се ръководи отъ надеждата и работи безъ никакви ограничения; умъ, който се ръководи отъ вѣрата и работи безъ никакви ограничения, и сърдце, което се ръководи отъ любовта и работи безъ никакви ограничения.

Следователно, като знаете, какво може да бжде българинътъ, трѣбва ли да се обезсърдявате? Трѣбва ли да роптаете, че сте се родили българи? Когато духовниятъ свѣтъ иска да кали човѣка, да му предаде повече твърдостъ, изпраща го на земята, между българи-тѣ. Когато иска да предаде на нѣкой великъ духъ твърдостъ, той пакъ го изпраща на земята, да се роди българинъ. Който иска да се справя съ мъжнотиитѣ, да придобие твърдостъ, става българинъ. Българинътъ е професоръ по твърдостта. Въ това отношение, когато се касае за установяване на нѣкаква

Божествена идея, човѣкъ трѣбва да бжде българинъ.

Изобщо, за да се домогне до нѣщо, човѣкъ трѣбва да съдържа въ себе си съответно качество. Кажете ли, че иска да бждатъ простени грѣховетъ му, той трѣбва да отговори срещу това съ друго нѣщо. — Съ какво? — Съ щедростъ. Законътъ на щедростта подразбира изобилие. За да бжде щедъръ, преди всичко, човѣкъ трѣбва да бжде вътрешно богатъ, да не се страхува отъ никакви лишения и ограничения. Може ли да се нарече богатъ онзи, който има милиони килограми жито въ хамбара си, а се страхува да не настане гладъ, да не се влошатъ условията на живота? Колко жито му е нужно за една година? Като прекара спокойно една година, следната пакъ ще донесе своето благо.

Днесъ вие сте се събрали, да чуете нѣщо за настоящия моментъ. Това, което наричате настояще, е минало. Вие още не живѣете въ настоящето. Вашитъ идеи сж на миналото, въ тѣхъ нѣма никаква реалностъ. Тѣ сж бентове, които всѣки порой, всѣка по-силна вода може да отнесе. Една отъ идеитъ на миналото е човѣкъ да стане великъ. Чудно нѣщо! Човѣкъ е великъ, но като не съзнава това, стреми се къмъ нѣкакво въображаемо величие. Слонътъ е великъ, голѣмъ, но може ли да заповѣдва на човѣка? Човѣкътъ, малкото същество, се качва на гърба на слона и го управлява. — Защо? — Защото е по-

умень и по-добъръ отъ него. Той възсѣда слона, управлява го и му говори: Голѣмъ и великъ си, но си изпратенъ при мене, да те уча. Така постѣпватъ и всички ония, които ядатъ кокошки, патици, агнета и др. Тѣ ги колятъ, ядатъ и казватъ, че ги пращатъ на училище въ своя стомахъ, тамъ да се учатъ.

Като не познаватъ себе си, хората искатъ да притежаватъ качества, за които тѣ не подозиратъ даже, че се криятъ въ самитѣ тѣхъ. Нѣкой, запримѣръ, иска да бжде добъръ. Щомъ иска да бжде добъръ, той се стреми къмъ физическия свѣтъ, иска да изучава неговитѣ закони. Щомъ пожелае да влѣзе въ духовния свѣтъ, човѣкъ се стреми вече къмъ истината и свободата. Обаче, нито доброто е истинско добро, безъ свободата, нито свободата е ценна безъ доброто. Ако човѣкъ не може да приложи доброто свободно, все едно, че хамбарътъ му е пълненъ съ жито, а стомахътъ му е разстроенъ, не може да работи. Какъ ще се ползува отъ това жито? Какъ ще се ползува той отъ доброто, лишено отъ свобода?

Човѣкъ трѣбва да бжде здравъ. да превръща енергията на житото въ работа. Житото прави човѣка поетъ, музикантъ, художникъ, ученъ, родолюбецъ и т. н. Безъ жито нищо не можешъ да постигнешъ. Въ духовенъ смисълъ, житото подразбира идеята, която Христосъ изказалъ въ стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ се-

бе си“. Съ други думи казано: Ако не разбирате онова, което е вложено въ житното зърно, и ако не знаете, какъ да го отправите къмъ своя умъ, къмъ своето сърдце и къмъ своето тѣло, вие не можете да приемете Божествения животъ. Като придобие Божествения животъ, човѣкъ излиза отъ свѣта на постояннитѣ промѣни. Той гледа на всичко отъ добрата страна. Дали приятелътъ му е добре разположенъ, или не, за него е едно и сѣщо. И на облачното, и на ясното небе той гледа съ еднакво разположение.

Следователно, докато живѣятъ въ свѣта на промѣнитѣ, хората често изпадатъ въ заблуждения. Запримѣръ, когато иматъ радости, тѣ казватъ, че Богъ ги обича, грижи се за тѣхъ. Щомъ дойдатъ страдания, казватъ, че Богъ ги е забравилъ, че нѣщо се изпрѣчило на пътя имъ. Това е заблуждение. Богъ не забравя хората, но тѣ Го забравятъ. Майката не забравя децата си, но децата забравятъ майката. Казано е въ Писанието: „Ако баща ви и майка ви забравятъ за васъ, азъ ще си спомня“. На друго мѣсто е казано: „Написахъ ви на дланьта си“. Като погледне къмъ дланьта си, Богъ вижда, къде е мѣстото на българина и си спомня за него. Всички могатъ да тъпчатъ българитѣ, но като погледне къмъ дланьта си, Богъ казва: „Тукъ сѣ тѣ“. Заслужава човѣкъ да бжде тъпканъ отъ хората, но името му да бжде написано на Божията ржка. Това значи, да бждешъ подъ зоркото око на любовта.

„Каквото вържешъ на земята, вързано ще бжде и на небето“. — Кога? — Когато челото, носътъ и устата ти сж правилни и красиви. Въртата е създала челото, любовта — носа, а надеждата — устата. Значи, чрезъ челото, т. е. чрезъ мозъка, човѣкъ възприема енергии отъ висшитѣ свѣтове, чрезъ носа — духовни енергии, а чрезъ устата — енергии отъ физическия свѣтъ. Човѣкъ не може да разбере законитѣ на земята, ако надеждата му не е развита. Щомъ разбира тѣзи закони, той гледа съзнателно на фазитѣ, презъ които човѣшкиятъ животъ минава, и разумно ги използва. Човѣкъ е билъ младъ и пакъ ще бжде; той е билъ старъ и пакъ ще бжде. Обаче, за да се използватъ всички възрасти, като условия за работа и учене, нужно е будно съзнание.

Сегашнитѣ хора се страхуватъ отъ старостта и, като дойдатъ до 50—60 годишна възраст, тѣ не смѣятъ да предприематъ никаква работа, нищо ново, понеже мислятъ, че тѣхното време е минало вече. — Кой ще работи тогава? — Младитѣ и децата. Това е заблуждение. Сегашнитѣ хора проявяватъ живота на миналитѣ поколѣния. Тѣхниятъ животъ е резултатъ на миналото. Животътъ на бждещето поколѣние пъкъ ще бжде резултатъ отъ настоящия животъ. Тогава, какво наследство ще оставите на бждещето поколѣние, ако тѣй рано се откажете отъ работа? Бждещето поколѣние ще покаже, какво сте били вие и какво сте имъ оставили.

Стремете се къмъ новото, въ което нѣма остаряване. — Въ какво се заключава новото? — Новото подразбира умъ свѣтълъ, пълень съ добродетели; сърдце чисто, пълно съ добродетели и тѣло здраво, пълно съ добродетели. Ще кажете, че тѣлото умира. — Има едно тѣло, което всѣкога върви съ човѣка и на този, и на онзи свѣтъ. Това тѣло никога не умира. То съблича само старата си дреха и свободно отъ нея продължава своя пжтъ. И въ Божествения свѣтъ не приематъ човѣка безъ тѣло. Въ никой свѣтъ не приематъ човѣка безъ умъ, безъ сърдце и безъ тѣло. Той остава нѣкъде въ козмоса, но при страшно мъчително състояние. За да не изпада въ това мъчително положение, човѣкъ трѣбва да пази физическото си тѣло, да не нарушава неговата чистота и цѣлостъ. Какво ще стане съ млѣчната още ядка на орѣха, ако преждевременно пострадатъ горнитѣ две покривки? Орѣхътъ е осъденъ на смъртъ. Той не може да продължи своето съществуване. Като се запазятъ горнитѣ покривки, орѣхътъ се развива правилно. Всѣка покривка пада на времето си и, като се посади орѣхътъ, отъ него излиза новъ животъ. Казано е въ Битието: „И земята бѣше неустроена и пуста, и Духъ Божи се носѣше надъ бездната“. Духътъ Божи, това е свѣтлината на свѣта. Следователно, докато Слънцето на живота грѣе, използвайте свѣтлината му, да организирате вашата земя, т. е. тѣлото си, да го превърнете въ рай.

Въ Божествения свѣтъ слънцето грѣе всѣкога и освѣтява всѣки, който иска да се ползува отъ него.

Сега, азъ говоря за онѣзи българи, които сж въ Божествения свѣтъ. Има българи и въ духовния свѣтъ. Когато се намѣрите въ известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се къмъ българитѣ отъ духовния свѣтъ, тѣ ще ви помогнатъ. Ако и тѣ не могатъ да ви помогнатъ, обърнете се къмъ българитѣ въ Божествения свѣтъ. Тѣ непременно ще ви се отзоватъ. Дали вѣрвате въ това, или не вѣрвате, не е важно. Ако е вѣрно, за моя смѣтка остава, азъ печеля; ако не е вѣрно, ще благодарите, че съмъ ви далъ едно богато угощение.

Сега, вѣрвайте въ онова, което Богъ е вложилъ въ вашия умъ, въ вашето сърдце, въ вашата душа и въ вашия духъ. Въ тѣхъ се крие Великиятъ въ свѣта. Тѣ произлизатъ отъ Него. Служете на духа и на душата си, на ума и на сърдцето си, като учители на вашия животъ. Ако тѣхъ не слушате, кого можете да слушате? Ако нѣкой дойде отвѣнъ и се опитва да ви въздействува, вие казвате: Не ставамъ робъ на никого!—Който не служи на Бога, само той е робъ. Който не люби, който не вѣрва, който не се надѣва, само той може да бжде робъ. Всѣки, който е възприелъ истината, той е свободенъ. Който е възприелъ любовта, знанието, той е свободенъ човѣкъ. Не е лесно, да приложи човѣкъ принципитѣ на

любовта и на свободата, да се откаже отъ старото. Тъкмо сѣдате предъ приятенъ, хубавъ обѣдъ и при васъ дохожда единъ гладенъ човѣкъ. Нѣщо ви нашепва: Раздѣли обѣда си съ този човѣкъ! Погледнешъ къмъ обѣда си, погледнешъ къмъ бедния човѣкъ, не ти се дава. Пакъ нѣщо ти нашепва: Раздѣли обѣда си съ този беденъ. Повикай го при себе си, Богъ е въ него. Ако не сподѣлишъ обѣда си съ него, ще съжалявашъ. Следъ дълго увещаване ти се съгласявашъ да дадешъ нѣщо отъ себе си на своя беденъ братъ. Не се стопява лесно коравото човѣшко сърдце.

Не е въпросъ да правимъ добро, съ което да се показваме предъ хората. Азъ съмъ за онова положение, когато човѣкъ почувствува присѣтствието на Бога, да стане на крака съ всичкото си уважение и почитание. Отъ хиляди години насамъ Богъ те е подкрепвалъ, давалъ ти е всички блага на разположение—ще станешъ и ще Му се поклонишъ. Заради Него, ще извършишъ всичко съ любовъ. И най малкото да направишъ за Него, ще получишъ благословението Му. И царъ да си, бжди готовъ за Бога на всѣкакви жертви. За предпочитане е да бждешъ последенъ човѣкъ въ свѣта, но съ Бога, отколкото пръвъ и безъ Бога. За предпочитане е да бждешъ последенъ слуга, но съ Бога, отколкото пръвъ царъ безъ Бога. Ако и царътъ е съ Бога, още по-добре. Ако си мжжъ, и Богъ е съ тебе, радвай се. Ако си жена, и Богъ е съ тебе, радвай се. Ако си

дете, и Богъ е съ тебе, радвай се. Изобщо, въ каквото положение и да се намирашъ, важно е, Богъ да е съ тебе. Когато влѣзе въ кжпалнята и намѣри онзи, който отъ 38 години лежеше боленъ, Христосъ го изцѣри. — Защо само него излѣкува? — Защото само той очакваше Христа. Дълбоко въ душата си той уповаваше на Бога. Значи, въ Израилъ по онова време имало само единъ, който очаквалъ да го избави нѣкой. Васъ кой ще избави? Днесъ и вие сте въ кжпалнята, но ако не можете да се излѣкувате, ще влѣзете въ лоното на смъртта. Кой ще ви избави оттамъ?

Единъ день наблюдавамъ, какъ единъ соколъ се спусна върху единъ косеръ, който спокойно си пѣше, и го сграбчи. Веднага отпавихъ мисълта си къмъ сокола, казахъ му: Ще пуснешъ косера! Той го пусна и отлетѣ. При другъ случай наблюдавамъ, какъ единъ кълвачъ чука съ клюна си по едно дърво, кълве и търси червейчета. Работникъ е кълвачътъ, върши своята работа. Зададе се отнѣкжде соколъ и право върху кълвача. — Слушай, това е работникъ, който върши работата си. Пусни го и не го смуцавай. Той пусна кълвача.

Много соколи има въ живота. Единъ отъ тѣхъ е човѣшкото безвѣрие. Като дойде при васъ, то казва: Не е време за тази работа. Можете да я отложите за малко. — Щомъ работата е добра, не слушайте безвѣрието, но го вържете.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето. Каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето“. Какво ще вържете на земята? Ще вържете вашето безвѣрие, безнадеждие и безлюбие на земята, за да бждатъ вързани и на небето. Какво трѣбва да развържете на земята? Развържете вѣрата, надеждата и любовта на земята, за да бждатъ развързани и на небето.

Пожелавамъ ви сега, като българи, да бждете образецъ на всички народи. Какво представятъ българитѣ? Тѣ не сж нито избраницитѣ на Бога, нито ония първенци, които се отказаха да присѣтствуватъ на царската вечеря, подъ различни предлози: че си купили ниви и ги засѣли, че воловетѣ си опитвали, че се женили. Когато званитѣ се отказаха отъ поканата на царя, той каза строго на слугата си: „Иди по кръстопжтищата и ми доведи всички хроми, клосни, сакати и слѣпи, да ги облѣка въ нови премѣни, да седнатъ съ мене заедно на трапезата“. Това сж българитѣ. Хроми и сакати сж тѣ за грѣха, за прѣстѣпленията. Слѣпи сж тѣ за злото — не го виждатъ. Тѣ сж осиромашели за стария и грѣшенъ животъ; тѣ се отказали отъ всички заблуждения и търсятъ новия свѣтълъ день, въ който Слънцето вѣчно грѣе, а Правдата строи нови пжтища.

Благословенъ е онзи народъ, за когото може да се каже: Който не бѣше мой народъ,

намъри ме. Моятъ народъ, обаче, остана вънъ“.

Прочетете сега „Добрата молитва“, която ще бжде символъ на новото вѣрую въ свѣта.

*

26. Беседа отъ Учителя, държана на 8. септемврий, 10 ч. пр. об. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Любовь въ третѣ свѣта

Въ прочетената глава отъ Евангелието на Матей се вижда, до каква степенъ хората изпадатъ въ дребнавости. Тѣ разискватъ, спорятъ за нищо и за никакво.

Фарисеитѣ Му рекоха: „Ето твоитѣ ученици правятъ онова, което не е простено да се прави въ сѣбота. (— 2 ст.). — Какво правѣли ученицитѣ Христови? Понеже огладнѣли, кжсали класове въ сѣботенъ день и яли. Съ това тѣ престѣпвали закона на сѣботата. Чудно нѣщо! Всѣки човѣкъ престѣпва сѣботата. Още съ ставането си отъ леглото, той е престѣпилъ закона. Кой човѣкъ не престѣпва закона на сѣботния день? За да не го престѣпи, той трѣбва цѣль день да лежи въ леглото си, да не се мърда. Въ сѣботенъ день никой нѣма право да се облѣче, да тури шапка на главата си. Така разсѣждавали фарисеитѣ по онова време. Който разбира физиогномията, може да нарисува образа на фарисея. Като чете тѣхнитѣ прояви, той може да има вѣренъ образъ за тѣхъ. Изобщо, всички хора иматъ специфични

лица : консерваторитѣ иматъ особени лица ; тия, които обичатъ да си похапватъ, иматъ особени лица ; религиознитѣ сжщо иматъ особени лица. Не само това, но всѣки човѣкъ, който обича да се облича съ пѣстри дрехи, сжщо така има особено лице. Той има на главата си силно развитъ центъръ за цвѣтоветѣ. Каквито центрове има на главата си, това се изявява и на тѣлото му. Каквото човѣкъ обича, него изявява.

Кого обичате повече : онзи съ пълната кесия, или онзи съ празната кесия ? Вие обичате повече онзи съ пълната кесия, защото има какво да вземете отъ него. Вие обичате повече онзи съ пълната торба, отколкото онзи съ празната торба. Религиозниятъ е човѣкъ съ пълна торба. Ще кажете, че вѣруютьо му не е право. Това нищо не значи. Той носи въ торбата си хлѣбъ. Този хлѣбъ може да е сухъ, но все пакъ носи нѣщо. По-добре е да имашъ хлѣбъ, макаръ и сухъ, отколкото да нѣмашъ никакъ.

Изобщо, човѣкъ обича повече това, което е развито въ него. Запримѣръ, нѣкои хора обичатъ математика, а други не я обичатъ. Въ първитѣ, центъра на математиката е силно развитъ ; въ вторитѣ, този центъръ не е развитъ. Нѣкои хора сж музикални, обичатъ музиката, защото музикалниятъ центъръ въ тѣхъ е добре развитъ. Нѣкои хора сж избухливи, сприхави, смѣли. — Защо ? — Главата при ушитѣ имъ е повече развита, отколкото въ ония, които сж тихи, кротки. Центърътъ на смѣлостта въ

човѣка за пръвъ пѣтъ е откритъ отъ учения Галъ, който поставилъ основа на френологията. Той забелязалъ, че нѣкои хора сж по-сприхави и смѣли, но не могълъ да намѣри мѣстото на този центъръ. Въ помощъ му дошълъ единъ неговъ приятель, който развѣждалъ кокошки и пѣтли. Приятельтъ му забелязалъ, че нѣкои пѣтли сж смѣли, голѣми борци, а други сж по-кротки. Смѣлиятъ, като влѣзе въ борба, докрай устоява; кроткиятъ скоро отстъпва. Той потърсилъ причината за тѣзи прояви и намѣрилъ, че главата при ушитѣ на смѣлитѣ пѣтли е широка. Като знаелъ вече това. Галъ констатиралъ сжщото нѣщо и въ хората. Главата при ушитѣ на смѣлитѣ хора е по-широка, отколкото на тихитѣ. Най-много биятъ онѣзи деца, на които главитѣ сж широки при ушитѣ. Немирни сж тия деца, но и отъ тѣхъ може да излѣзе нѣщо. Кроткитѣ хора сж такива само при дадени условия. Излѣзатъ ли отъ тия условия, тѣ ставатъ буйни. Запримѣръ, водата въ езерата е тиха, спокойна. Въ нея можете да си измиете ржцетѣ и краката, безъ никакъвъ страхъ. Обаче, ако дадете наклонъ на тази вода, ще видите, какво може да направи тя. Христосъ, който бѣше единъ отъ най-миролюбивитѣ хора на свѣта, извади камшика и изпжди всички търговци отъ храма.

Сега и на васъ казвамъ: Извадете камшика си и изгонете всички лоши мисли отъ главата си. Вземете камшика и изгонете всички лоши желания отъ сърдцето си. Умътъ и сърд-

цето сж храмъ за човѣка, дето никакви търговци, никакви продавачи не трѣбва да останатъ.

Човѣкъ трѣбва да разбира нѣщата, да не изпада въ заблуждения. Като срещнете нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да четете по него, като по книга. Защо ржцетѣ на нѣкой човѣкъ сж по-дълги, отколкото трѣбва, за това има причини. Ние казваме, че всѣки удѣ, който се упражнява повече, отколкото трѣбва, се повече развива. Значи, хора съ много дълги ржце, въ редѣ поколѣния сж обичали да взиматъ чуждо. Нѣма престѣпление, което човѣкъ да е извършилъ, да не е написано на лицето му. Безразборното изсичане и изкореняване на горитѣ сжщо е написано на лицето. Ще кажете, че това не е престѣпление. Когато законътъ за-сегне човѣка, тогава само той разбира, кое е престѣпление и кое — не. Като знаете, че нѣма нищо скрито-покрито въ свѣта, работете за придобиване на добри мисли и чувства. Като работите върху доброто, вие можете да извадете, каквото лице искате. Върху каквото работите, това постигате. Казваме за нѣкой човѣкъ, че яде много. — Кжде виждаме това? — Въ този човѣкъ е развитъ специаленъ центъръ, който се намира въ областта на слѣпитѣ очи. За такива хора се разправятъ баснословни работи. Разправятъ за единъ човѣкъ, че могълъ да изяде закуска на 72 деца наведнѣжъ. За другъ нѣкой разправятъ, че могълъ да изяде едно агне отъ 12 килограма съ единъ голѣмъ

хлѣбъ. И следъ това изяждалъ още два килограма халва. Чудно е това, наистина, но знаете, че слонътъ изяжда на день 70 килограма оризъ. Китътъ пъкъ яде още повече.

Какво показва това? — Че и въ човѣка има ненаситни желанія, като тия на слона и на кита. Той иска да има милиони на разположение. Като има милиони, и тѣ не му стигатъ, иска да има милиарди. Какво ще прави съ толкова много пари? Човѣкъ може да има много пари, безъ да бѣде щастливъ. Колко богати мжже сж били опропастени отъ женитѣ си! И колко богати жени сж били опропастени отъ мжжетѣ си! Като се хванатъ за богатството, докато не го изядатъ, не се успокояватъ. Тукъ думитѣ „мжжъ“ и „жена“ сж взети въ изопачена форма. Не е мжжъ, нито жена този, който може да опропасти човѣка. Това сж опорочени форми, които носятъ нещастие за човѣчеството. По цѣлъ день тѣ се каратъ, биятъ слугитѣ и слугинитѣ си и минаватъ за енергични хора.

Добре е да бѣде човѣкъ енергиченъ, но ако едно чувство или една способностъ заематъ мѣстото на други, това нарушава хармонията въ човѣшкия организъмъ. Значи, и въ човѣшкия организъмъ има безправие. — Кога? — Когато нѣкое силно чувство, или нѣкоя силна способностъ вземе храната на по-слаби чувства и способности въ човѣка. Страшно е, когато човѣкъ се натъкне на тази вътрешна борба, на това вътрешно потисничество въ

себе си. Колко войни сж водени за религиозното чувство на хората! Колко хора сж били изгаряни за тѣхнитѣ религиозни вѣрвания! Не е лошо, да бжде човѣкъ религиозенъ, но лошото е въ злевъзпитаното религиозно чувство. Не е лошо да има човѣкъ силенъ умъ, но лошо е, ако този умъ е злевъзпитанъ. Доброто се крие въ доброто възпитание. То води къмъ самообладание. А самообладанието подразбира умѣне да употребишъ всѣка сила на време и на мѣсто. Истинскиятъ художникъ рисува на платно съ хубави бои и, каквото нарисува, изнася го предъ хората, и тѣ да кажатъ мнението си. Онзи, който не е истински художникъ, рисува, дето му попадне: на една стена, на друга стена. Приятно ли е на хората да рисувате по стенитѣ имъ? Да направишъ набързо нѣкаква скица, това не е художество.

Мнозина казватъ, че вѣрватъ въ Бога. Какво се ползува Богъ отъ вашата вѣра? Или какво се ползувате вие отъ тази вѣра? Други пъкъ казватъ, че вѣрватъ въ слънчевитѣ лъчи. Какво се ползува слънцето отъ вашата вѣра? Или какво се ползувате вие отъ тази вѣра? Вѣрата на човѣка въ нѣщо трѣбва да отговаря на нѣкаква реалностъ. Запримѣръ, да вѣрвашъ въ слънцето, това значи, така да възприемашъ неговата енергия, че тя да помогне за растенето на твоя организъмъ. Следователно, ако вѣрата ни въ Бога не може да ни достави онази енергия, която ни е потрѣбна, какво се ползуваме отъ тази вѣра? Въ

Евангелието е казано: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Съ други думи казано: „Въ това седи Любовьта, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“

Често казваме: Всичко въ свѣта произтича отъ Бога. — Кое всичко? — Всичко разумно. Значи, всички възвишени мисли и чувства произтичатъ отъ Бога. Всички добри и разумни хора произтичатъ отъ Бога. Добриятъ баща и добрата майка, добритѣ приятели произтичатъ отъ Бога. Всичко добро произтича отъ Бога и, въпрѣки това, вие отричате Онзи, отъ Когото нѣщата произтичатъ. Ще каже нѣкой, че самъ си ушилъ нѣкаква дреха. Той не се замисля, отде е взета дрехата и колко сжщества сж работили, докато се приготви тя. Най-първо, овцетѣ сж работили за неговата дреха. После се е намѣрилъ нѣкой способенъ човѣкъ да изпреде вълната, да я изтъче и продаде като платъ. Ти купувашъ плата наготово, занасяшъ го на шивачъ, да ушие дрехата, и казвашъ, че имашъ нова дреха, или че си ушилъ нова дреха. Нѣкои чегатъ Библията и минаватъ за религиозни, за учени хора. Въ какво се заключава тѣхната ученость? Тѣ четатъ за единъ или за другъ пророкъ, но нѣматъ тѣхната опитность. Тѣ четатъ за Христа, но никой отъ тѣхъ не е миналъ презъ опитностьта на Христа. Тѣ четатъ за апостолитѣ, но даже и тѣхната опитность нѣматъ. Кой има опитностьта на апостолъ Павла, да бжде битъ за своитѣ убежде-

ния? — Защо биха Павла? — Защото бѣше много смѣлъ. Преди да стане християнинъ, той гонѣше и преследваше християнитѣ. Като стана християнинъ, той искаше да обърне цѣлия свѣтъ къмъ новото учение. Обаче, евреитѣ му се противопоставяха и казваха: Ето единъ отстъпникъ отъ нашата вѣра. Тѣ го биха петъ пѣти по 39 удари, следъ което характерътъ му се смекчи.

Не е лесно, да внесе човѣкъ порядѣкъ въ себе си. Често той влиза въ стѣлкновение съ себе си, не знае, дали това, което иска да направи, е на мѣсто. Той не знае, дали вѣрують, което изповѣдва, е право, и пита другитѣ за това. Да питашъ другитѣ хора, дали е право това, което вършишъ, то е все едно да питашъ, дали дрехата, съ която си облѣченъ, седи добре на тѣлото ти. Ако питате мене по този въпросъ, азъ бихъ далъ особено мнение, особена мода. Дрехата на мъжа и на жената трѣбва да вървятъ по линиитѣ на тѣлото. Ако нѣкое тѣло е изопачено нѣкъде, било раменетѣ сж много низки, или дветѣ части на тѣлото несъразмѣрни, дрехата трѣбва да изправя тия дефекти. Казвате, че всичко е отъ Бога. — Това, което е отъ Бога, е свършено. Обаче, изопаченитѣ форми не сж отъ Бога. Тѣ говорятъ за отклоненията, които хората сж направили въ редица поколѣния.

Като живѣе на земята, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да моделира главата си, тѣлото си, да извае една свършена форма.

Такъвъ, какъвто е сегашниятъ човѣкъ, кракътъ му не може да влѣзе въ Царството Божие. Какъ ще влѣзете въ Царството Божие, когато искате да бъдете богати, щастливи, учени? Това сж земни желанія. Който влиза въ Царството Божие, самъ по себе си е ученъ, богатъ, щастливъ. И на земята даже, човѣкъ е по-богатъ, отколкото предполага. Той има очи, уши, носъ, уста, мозъкъ, които струватъ милиарди. Когато човѣкъ е недоволенъ отъ живота, отъ богатството си, Богъ казва да го извадятъ отъ тѣлото му и да го заведатъ при Него. Въ този смисълъ, смъртъта не е нищо друго, освенъ отиване на човѣка при Бога, да даде отчетъ, защо е недоволенъ.

Днесъ и мъжетъ, и женитъ сж недоволни отъ живота си. Ако запитатъ жената, защо е недоволна, ще каже, че е недоволна отъ мъжа си. Мъжътъ пъкъ ще каже, че е недоволенъ отъ жена си. — Защо сж недоволни? — Тѣ се събрали да живѣятъ на едно разстояние отъ четири—петъ квадратни метра и мислятъ, че могатъ да бъдатъ щастливи. Въ бъдеще, мъжътъ и жената ще живѣятъ на разстояние най-малко отъ сто километра и отъ време на време ще се срѣщатъ. Тогава нѣма да спорятъ, но ще се разговарятъ като ангели. Много е естествено, че днесъ не могатъ да живѣятъ добре. Ако мъжътъ получава две хиляди лева месечна заплата, жената иска дрехи, обувца, украшения, които струватъ хиляди левове. Мъжътъ се намира въ противоречие, какъ да ѝ

угоди. Другаде пъкъ мжжътъ създава противоречия на жената.

Като наблюдавамъ проявитѣ на хората, виждамъ млади моми, които скубятъ пера отъ юрдечкитѣ. — Защо скубятъ перата имъ? — Тѣ се кичатъ съ тѣхъ, съ което искатъ да кажатъ, че могатъ да се нагодятъ на всички условия, благоприятни и неблагоприятни, т. е. и по суша, и по вода. Момцитѣ гледатъ на тия пера и не могатъ да разбератъ, какво означаватъ. Човѣкъ трѣбва да бжде добре облѣченъ. Това и природата го изисква. Тя е работила върху облѣклото, правила е много опити. Ако видите пауна, перата му сж много нашарени. Райската птица е облѣчена, съ такава красива дреха, както никоя царска дъщеря. Пеперудитѣ сжщо иматъ красиви облѣкла. При това, цвѣтоветѣ сж хармонично съчетани. Благодарение на това, колкото по-културенъ е човѣкъ, толкова повече обръща внимание на линиитѣ на своята дреха.

Следователно, както дрехата трѣбва да се нагоди на тѣлото на човѣка, така и мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ му трѣбва да се нагодятъ споредъ неговото съзнание. Само при това положение човѣкъ е доволенъ отъ себе си. При това, казвате, че искате да бждете щастливи. Човѣкъ може да бжде щастливъ само при едно положение: когато живѣе споредъ разумнитѣ закони на природата и когато е въ връзка съ разумнитѣ същества, които водятъ съвършенъ животъ. Съвършениятъ чо-

вѣкъ използва разумно богатата, които му сж дадени. Вие живѣете 40—50 години на земята и не знаете, какъ да използвате богатата. Вие не знаете, какво нѣщо е приятелъ. Приятелътъ ви обича, цени и всѣкога желае вашето добро. Въ съвременнитѣ хора има нѣщо опорочено, благодарение на което истинското приятелство липсва. — Кое разваля любовнитѣ отношения между хората?—Неразумната ревностъ. Всички болести се дължатъ на ревността. Единственото нѣщо, което изключва престѣпленията, това е любовта. Дето е любовта, тамъ е хармонията. Следователно, не се страхувайте, когато мжжътъ ви обича и други жени. Щомъ обича и други жени, той ще обича и своята. Не мислете, че ако не обича други жени, ще обича само своята. Това е криво разбиране. Любовта е онази сила въ свѣта, която изключва всѣкаква ревностъ и противоречия. Който обича, той е въ правия, Божественъ пжтъ. Нищо въ свѣта не е въ състояние да опетни любовта му. Море е великата любовъ, нищо не може да я опетни. Хиляди нечисти капки да влѣзатъ въ морето, нѣма да повлияятъ на неговата чистота.

Любовта, за която говоримъ ние, е законъ на Цѣлото. Следователно, Цѣлото всѣкога обича своитѣ части. Може ли човѣкъ да обича лѣвата си ржка повече отъ дѣсната? Може ли човѣкъ да не обича нѣкой отъ своитѣ удове? Здравиятъ човѣкъ обича еднакво всички свои удове. Здравиятъ човѣкъ обича цѣлото си

тѣло. За да бжде мжжътъ здравъ, той трѣбва да бжде широкъ въ плешитѣ, въ раменетѣ, а въ долната частъ — по-тѣсенъ. Никакъвъ коремъ не се позволява на мжжа. Изобщо, между всички удове на здравия човѣкъ има съразмѣрность. Ако носътъ е по-дълъгъ, отколкото трѣбва, а ушитѣ—по-голѣми, това показва нѣкакво отклонение отъ правия пѣтъ. На магарето и на заека ушитѣ сж дълги, понеже тѣ сж живѣли при неблагоприятни условия. Заекътъ, запримѣръ, е крайно страхливъ. При всѣко шумоление въ гората, той насочвалъ ушитѣ си да слуша, да не иде нѣкаква опасностъ. Като насочвалъ ушитѣ си да слуша, той ги продължилъ.

Като знаете, че чрезъ упражнения човѣкъ развива удоветѣ си, казвамъ: Работете за развиване на своитѣ добродетели, разумность и сила. Вижте, какъ свири на пиано опитниятъ пианистъ. Като слага и вдига рѣцетѣ си отъ пианото, той изкарва приятни тонове за човѣшкото ухо. Такива трѣбва да бждатъ мислитѣ и чувствата на човѣка. Ако отъ вашитѣ мисли и чувства не се образуватъ приятни за ухото тонове, какъвъ е вашиятъ умъ и какво е вашето сърдце? Какъвъ човѣкъ сте вие, ако въ всѣки, когото срещнете, не видите една добра чѣрта? Ако искаме да угодимъ на Бога и да имаме Божието благословение, трѣбва да знаемъ, че всичко, което Той е създалъ, е добро.

Като не разбиратъ това, хората казватъ, че Богъ не е създалъ нѣщата, както трѣбва.

Тѣ намиратъ, че липсва нѣщо. — Защо? — Защото не съпоставятъ нѣщата. Жената казва: Защо съмъ създадена жена? Преди нѣколко прераждания жената е била мъжъ, а мъжътъ — жена. Били ли сж доволни отъ положението си? И тогава не сж били доволни. Жената е форма, чрезъ която се възпитаватъ чувствата; мъжътъ е форма, чрезъ която се възпитаватъ мислитѣ. За да могатъ въ човѣка да се развиватъ и мислитѣ, и чувствата, той дохожда на земята ту като мъжъ, ту като жена. Мъжътъ и жената сж форми, които единъ день ще се слѣятъ въ едно и ще образуватъ единъ човѣкъ. Когато се развиятъ чувствата и способноститѣ въ човѣка, тогава той ще бжде душа, която ще живѣе въ другъ порядъкъ на нѣщата. Първоначално на земята сж сжществували само растения и дървета, и всички мислѣха, че само дървета трѣбва да сжществуватъ. После дойдоха рибитѣ, които мислѣха сжщото, че въ свѣта трѣбва да има само риби. Следъ тѣхъ дойдоха птицитѣ, млѣкопитаещитѣ и най-последно — човѣкътъ. Но и човѣкъ не е последна форма на творението. Сегашниятъ човѣкъ вижда само отпредъ, а бждещиятъ ще вижда навсѣкжде: отпредъ, отзадъ, отгоре, отдолу. По този начинъ той ще се освободи отъ всички нещастия, които сполетяватъ днешниятъ човѣкъ. Това е ясновидството, за което мнозина говорятъ. Всичко това се постига само чрезъ любовта. Любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ ближния сж двата велики закона, които

управляватъ свѣта. Като обича Бога и ближния си, нито мжжътъ трѣбва да ревнува жената, нито жената — мъжа. Щомъ ревнуватъ, тѣ сж още въ старата култура, тѣ не обичатъ Бога и ближния си. Ако обичатъ Бога и ближния си, любовта имъ е света, къмъ която и да е насочена тя.

Ще кажете, че тази любовъ е висока, не е за вашето време. За васъ е тази любовъ. Не само, че е за васъ, но вие даже сте закъснѣли за нея. Докато не придобие любовта, човѣкъ вижда нѣщата наопаки. Запримѣръ, той вижда, че нѣкой държи въ ржката си единъ орѣхъ и го заравя въ земята. Той се чуди, защо оставя орѣха въ земята да изгние, а не го изяде. Добре е да изяде орѣха, но още по-добре е да го посади. Като го посади, следъ нѣколко години орѣхътъ ще израсте, ще даде много плодъ, отъ който ще се ползватъ повече хора.

Казано е въ Писанието: „Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Следователно, посадете вашитѣ добродетели, да израстатъ, да видите, какви сж плодетѣ имъ. Човѣшкиятъ характеръ се познава отъ неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Нѣкои казватъ: Да положимъ живота си за Бога и за своя ближень. Това значи: Да обичаме Бога и въ Негово име да обичаме всички. Когато обичате нѣкого, и той ви обича. Ако вие не го обичате, и той нѣма да ви обича. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да обича всички хора. Ако сте пжт-

никъ и по пѣтя си срещнете нѣколко чешми съ хубава вода, вие ще пиете отъ тѣхъ. Лошо ли сте направили? Чистата вода подобрява живота. Следователно, ако една жена обича правилно, тя се повдига. Сжщото се отнася и до мъжа. Любовта повдига хората. Безъ любовъ човѣкъ се осакатява, а съ любовъ се повдига.

Сжществуватъ три прояви на любовта: човѣшка, ангелска или духовна и Божествена. Въ човѣшката любовъ една трета е Божествена, а две трети сж човѣшка. Въ духовната любовъ две трети сж Божествени, една трета духовна, а въ Божествената любовъ три трети сж Божествена. И чувствата се дѣлятъ на три категории: чувства, които се отнасятъ до физическия свѣтъ; чувства, които се отнасятъ до духовния свѣтъ, и чувства, които се отнасятъ до Божествения свѣтъ. Приятелството е чувство, което има отношение къмъ духовния свѣтъ. Милосърдието се отнася къмъ Божествения свѣтъ, защото се прилага къмъ всички сжщества: растения, животни и хора. Изявете любовта си и въ тритѣ свѣта. Това е новото учение. Ако не живѣе едновременно въ тритѣ свѣта и не проявява любовта си въ тритѣ свѣта, човѣкъ не може да бжде гражданинъ на Царството Божие.

Като живѣе въ човѣшкото съзнание, човѣкъ трѣбва да се вслушва и въ онова, което Божественото му говори. Когато направи нѣщо лошо, човѣшката уста му казва: Не по-

стжпи добре. Когато направи нѣщо добро, Божествената уста му казва: Добре постжпи. Вслушвайте се и въ дветѣ усти, които сж въ васъ и ви говорятъ.

Т. м.

*

27. Беседа отъ Учителя, държана на 15. септемврий, 5. ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Разбрани и неразбрани езици

Мжно се говори на разбранъ езикъ, още по-мжно — на неразбранъ. Мжно е да се говори на своя езикъ, още по-мжно — на чуждъ. Ако знаешъ нѣкой чуждъ езикъ, можешъ, като говоришъ или пишешъ, да направишъ нѣ какви грѣшки, съ които да се изложишъ. Обаче, ако знаешъ малко езика, повече грѣшки ще правишъ и повече ще се излагашъ. Слушате нѣкой да казва, че всичко знае, а другъ — че нищо не знае. И въ дветѣ твърдения има нѣщо неразбрано. — Защо? — Защото, който казва, че всичко знае, не разбира, че има нѣщо, което не знае; който казва, че нищо не знае, не разбира, че все нѣщо знае.

На едно мѣсто въ Писанието Христосъ казва за себе си: „Азъ съмъ вратата на кошарата“. Въ обикновения животъ подъ думата „врата“ разбираме предметъ съ различна форма, направенъ отъ дъски, майсторски изработени. Този предметъ поставятъ на празно мѣсто, на стена или на ограда, и го закрепватъ така, че може свободно да се отваря и затваря. Съзнателна ли е вратата? Има ли пред-

става за службата, която върши въ единъ домъ? Значи, понятието „врата“ има двойко значение: буквално и преносно. Човѣшкиятъ умъ си служи съ представи, изводи и заключения, дохожда до вътрешния смисълъ на нѣщата. Като понятие, вратата е допусната въ човѣшкия умъ. Нѣкои понятия, обаче, умътъ не допуска въ себе си. Когато говоримъ за врата, ние знаемъ, че тя се отваря за добри приятели и затваря за неприятели. Не става ли сжщото и съ човѣшкия умъ и сърдце? За своитѣ добри приятели, вие отваряте и ума, и сърдцето си. За ония, които не обичате, вие напълно се затваряте.

Всички хора, изобщо, се отварятъ за приятелитѣ си, а се затварятъ за неприятелитѣ. Учителитѣ правятъ сжщото: за нѣкои деца — по-способни и добродетелни, тѣ се отварятъ повече; за ония, които не могатъ да влѣзатъ въ вътрешенъ контактъ съ тѣхъ, тѣ оставатъ затворени. Какво виждаме въ края на краищата? Отъ първитѣ деца, именно, излизатъ добри, знатни граждани и гражданки, а нѣкои се раждатъ даже въ царски домове, като бждещи царе и царици. — Защо нѣкои деца се раждатъ въ царски семейства? — Защото сж хранени съ царска храна. — Защо отъ многото яйца, които царицата - пчела снася, само едно излиза царица? — Защото е хранено съ специална, съ царска храна. Като изучавате живота на пчелитѣ, виждате, че яйцата на работниците се хранятъ съ единъ видъ храна

бръмбаритѣ, неправилно наречени „търтеи“ — съ другъ видъ храна. Бръмбаритѣ представятъ свита на царицата. Благодарение на тѣхъ, тя върши своята работа. Тѣ сж отъ високо произхождение. Не е добре, когато бръмбаритѣ се размножатъ повече, отколкото трѣбва. Ако съвсемъ изчезнатъ, и това не е добре. Между пчелитѣ въ единъ кошеръ има известна пропорционалностъ, която природата допуска. Наруши ли се тази пропорционалностъ, пчелитѣ сами я възстановяватъ.

Всѣки човѣкъ иска да бжде царъ, или царица. Не е лесно да носи човѣкъ тази висока титла. Колкото по-високо мѣсто заема човѣкъ, толкова по-отговорно е положението му. Запримѣръ, положението на цѣлия кошеръ зависи отъ царицата. На всѣки 24 часа тя трѣбва да снася по две-три хиляди яйца, отъ които се излупватъ работници. Усилена е работата на царицата! Лесно е да каже човѣкъ, че иска да бжде царъ, свещеникъ, майка, баща, или учителъ. Това сж едни отъ най-отговорнитѣ длѣжности. Въ съвременния животъ всички добри начинания, както и всички лоши, се дължатъ все на майкитѣ и на бацитѣ. Като наруши нѣкой законъ, човѣкъ казва: Какво особено съмъ неправиленъ? Нарушилъ съмъ единъ малкъ законъ. Каквото и да е нарушението, малко или голѣмо, то носи своитѣ лоши послѣдствия. Ето, Адамъ и Ева нарушиха само единъ законъ, ядоха отъ плода на забраненото дърво, но и

до днесъ още свѣтътъ не може да се освободи отъ последствието на това нарушаване. И до днесъ хората ядатъ отъ забранения плодъ и се чудятъ, защо не могатъ да се освободятъ отъ грѣха на първитѣ човѣци.

Съвременнитѣ хора се намиратъ въ една голѣма кръчма, дето всички ядатъ и пиятъ отъ евтиното винце. Като излѣзатъ отъ кръчмата, тѣ започватъ да се каратъ. — Защо се каратъ? — Защото ядатъ отъ забраненото дърво. Докато не бѣха яли отъ забранения плодъ, Адамъ и Ева живѣха въ миръ и съгласие. Щомъ вкусиха отъ него, тѣ веднага се скараха. Само пияни хора се каратъ. Като видѣ, че се каратъ и не живѣятъ добре, Богъ запита Адама: Защо се напихте? За оправдание, Адамъ отговори: Напихъ се, Господи, отъ любовъ къмъ жената, която ми даде за другарка. Азъ имахъ довѣрие въ нея, но тя ме изкуси. После Богъ се обърна къмъ Ева съ сжщия въпросъ, на който тя отговори: Господи, змията ме излъга. Никога не мислѣхъ, че змия може да лъже, още повече, че е създадена отъ Тебе. Тя ми каза, че ако ямъ отъ забранения плодъ, ще стана Божество, ще придобия Твоитѣ качества. Азъ пожелахъ да стана като Тебе.

Оттукъ виждате лошитѣ последствия на кривитѣ мисли. Законъ е: нѣма мисълъ, добра или лоша, която да не носи известни последствия. Казано е въ Писанието, че злото носи последствията си до четвъртото поколѣ-

ние, а доброто — до хиляди родове. Ако този законъ не съществува, нищо не би могло да се предаде на бъдещето поколение. Наистина, съ доброто заедно се предава и злото, но като по-силно, въ края на краищата, доброто преодолява.

Като изнасямъ погрѣшката на Адамъ и на Ева, това не значи, че трѣбва да се страхувате да ядете. Има какво да яде човѣкъ. Отъ единъ плодъ само се забранява на човѣка. Работете върху себе си, да се освободите отъ вътрешния страхъ, който е причина за различни болести. Отъ страхъ хората умиратъ. Когато чумата отивала за Багдате, въ смѣтката ѝ влизали само хиляда души. Като преброила числото на жертвитѣ, и тя останала очудена — на онзи свѣтъ отишли 20,000 души! Значи, хиляда души били избрани отъ чумата, а 19,000 заминали отъ страхъ. Голѣма сила е страхътъ. Голѣмо е неговото влияние. Хората се намиратъ подъ влиянието на страха така, както и подъ влиянието на модата. Цѣла зараза е модата. Малцина устояватъ на нейното влияние.

Хората се мислятъ за умни, учени, силни, а не могатъ да се справятъ съ страха, съ модата и съ много нѣща още. Тѣ казватъ, че растенията и животнитѣ сж невежи същества, а се хранятъ съ тѣхъ. Какъ е възможно тогава, да се храни човѣкъ съ плодетѣ на низшиятъ и некултурни растения, съ месото на невежитѣ животни, и да очаква, че отъ него мо-

же да излѣзе нѣкакъвъ особенъ гений или талантъ? Каквато храна употрѣбѣва човѣкъ, такъвъ става. Какво ще излѣзе отъ човѣка, ако продължава да се храни съ говеждо и съ свинско месо? Отъ глупавото и нечисто не може да излѣзе нѣщо умно и чисто. Какво излѣзе отъ ония, които ядоха отъ дървото за познаване на добро и на зло? Да оставимъ този въпросъ настрана. Той е единъ отъ деликатнитѣ въпроси. Опасно е да се говори за грѣха, за злото и за престѣплението. Да се говори върху тия въпроси, това значи, да се зарази човѣкъ. Силниятъ, високодуховенъ човѣкъ може да борава съ материята на грѣха и на злото, защото знае законитѣ, чрезъ които да ги трансформира. Които не разбиратъ тия закони и се опитватъ да спратъ злото, вмѣсто да го ограничатъ, то взима все по-широки размѣри. Тази е причината, поради която злото днесъ се шири налѣво и надѣсно.

Съвременнитѣ хора сж свидетели на единъ страшенъ дуелъ — две страни се биятъ. Въ първо време на едната страна бѣха две сили, а на другата — една. После положението се смѣни: първата страна остана сама, а къмъ втората се прибави нова сила. Значи, при първото положение на силитѣ отношението бѣше 2:1, а после стана 1:2. Всѣка отъ странитѣ търси правото си и мисли, че правото е на нейна страна. Обаче, и дветѣ страни иматъ мнение за себе си, че сж избраниятъ отъ Бога народъ, натоваренъ съ идеята да внесе въ цѣ-

лия свѣтъ новъ редъ и порядкъ. Така мислѣше едно време човѣкътъ. Той си казваше: Азъ съмъ господарьтъ на свѣта, трѣбва да се справя съ всички по-низши отъ мене раси и култури. Той влѣзе въ упорита война съ тѣхъ, но и до днесъ още не може да се освободи отъ калъта на тия низши раси. И до днесъ още той прави погрѣшкитѣ на предшествуващитѣ раси. Това, което змията прави, и човѣкъ го прави; това, което тигърътъ прави, и човѣкъ го прави; това, което комарътъ прави, и човѣкъ го прави. Това не значи, че въ всички прояви човѣкъ е като животнитѣ, но има още остатъци отъ животински чърти въ себе си, съ които мъчно се справя.

Какво трѣбва да се прави, за да преодолѣе човѣкъ животинското естество въ себе си? Нищо друго не остава на човѣка, освенъ да спазва Божиитѣ закони и законитѣ на разумната природа. Това, обаче, се отнася до ония, които вѣрватъ въ Бога и въ разумността на природата. Ония, които не вѣрватъ, още търсятъ доказателства за съществуването на Бога. Чудно нѣщо! Какви доказателства ще дадете на хората, че свѣтлината съществува? Ако и това трѣбва да се доказва на човѣка, значи, той е слѣпъ. Който има очи, вижда свѣтлината. Тѣй щото, не търсете доказателства за съществуването на Бога, но молете се очитѣ ви да бждатъ винаги отворени, да виждате свѣтлината на деня. Че не я разбирате напълно, че не знаете, какъ се предава,

това е другъ въпросъ. Радвайте се и благодарете, че имате възможность да възприемате и познавате поне отчасти свѣтлината и топлината.

Мнозина се задоволяватъ съ едно ограничено понятие за Бога, за Когото могатъ да получатъ само физически доказателства. Тѣ вѣрватъ въ нѣкакъвъ Богъ, който не е нито любовъ, нито свѣтлина, нито топлина, нито знание. Който търси Бога на любовта, на свѣтлината, на топлината и на знанието, той не се нуждае отъ никакви доказателства за Неговото сѣществуване. Той Го познава вътрешно и се домогва непосредствено до Божественитѣ идеи. Той не се нуждае отъ външни учители, самъ на себе си е учителъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ усъвършенствуване. Като стане съвършенъ, човѣкъ лесно разбира нѣщата, не се нуждае отъ много обяснения. Като погледне само нѣкого, той веднага го познава. Като погледне слънцето, човѣкъ знае вече, че това е свѣтещо тѣло. Какво има на слънцето, каква е сѣщината му, той не знае, но достатъчно е, че разчита на неговата топлина и свѣтлина. Даже ученитѣ не знаятъ съ абсолютна сигурность, какво е въ сѣщность слънцето. Запримѣръ, за температурата на слънцето има различни мнения: едни учени подържатъ, че температурата му е около шестъ хиляди градуса, други — около 25 милиона градуси, трети — надъ 25 милиона. Кое мнение е най-вѣрно, не се знае. Ние нѣмаме още такъвъ термометъръ, съ който да опредѣлимъ темпе-

ратурата на слънцето съ абсолютна точност. Споредъ нѣкои учени температурата на слънцето не е нищо друго, освенъ нѣкаква умствена преграда, съ която жителитѣ му се предпазватъ отъ жителитѣ на по-низкокултурнитѣ планети.

Кои сж първитѣ причини, които заставили хората да се биятъ? За да се биятъ хората, причината е религията, т. е. религиознитѣ култове. Докато били въ рая, първитѣ хора нѣмали никакъвъ култъ, който да внася между тѣхъ споръ и недоразумение. Тамъ сжществувалъ единъ култъ—послушанието. Какъ сж живѣли Адамъ и Ева следъ излизането си отъ рая, не знаемъ, но какъ сж живѣли синоветѣ имъ — Каинъ и Авелъ, знаемъ. Родителитѣ имъ били вегетарианци, а синоветѣ — месоядци. Единъ религиозенъ култъ ги заставилъ да воюватъ помежду си, и единъ отъ тѣхъ станалъ жертва.— Кой бѣше този религиозенъ култъ? — Жертвоприношението. Авелъ билъ овчаръ и принесълъ въ жертва на Бога една отъ своитѣ овце. Каинъ билъ земедѣлецъ, затова принесълъ въ жертва отъ своитѣ житни произведения. Спорътъ, обаче, се явилъ по причина на това, че димътъ отъ жертвеника на Авела възлизалъ нагоре, къмъ Бога, а на Каина — се разстилалъ по земята. Това породило завистъ въ сърдцето на Каина. Когато димътъ отива нагоре, това показва, че времето ще се оправи. Значи, жертвата на Авела била приета, а на

Каина не била приета, защото времето щѣло да се развали.

Като се огорчилъ, Каинъ започналъ да разсждава: Братъ ми принесе въ жертва живо сѣщество, и Богъ прие жертвата му. Щомъ е така, азъ ще принеса брата си въ жертва, дано този пътъ Богъ приеме и моята жертва. Това е криво разбиране на въпроса. Човѣкъ има право да принесе въ жертва нѣщо свое, което принадлежи само на него, а не чужди нѣща. Агнето бѣше собственостъ на Авела, житото — собственостъ на Каина. Тѣ имаха право да пренесатъ въ жертва това, което сами сж произвели, но що се отнася до чуждото, тѣ нѣмаха право да турятъ рѣка на него. Каинъ принесе въ жертва брата си, но Богъ го запита: „Каине, кжде е братъ ти?“ — Не съмъ стражаръ на брата си, да ходя следъ него. Каинъ излъга Господа. Той знаеше, кжде е братъ му. Тогава Господъ му каза: „Крѣвта на брата ти вика за отмѣщение.“ Каинъ се уплаши и рече: „Който ме срещне, ще ме убие за престѣплението ми.“ — Който се осмѣли да те убие, каза Господъ, наказанието му ще бжде седмократно. Богъ остави Каина живъ, да носи последствията на своето престѣпление.

Днесъ всички народи се избиватъ едни други. Едно време фронтътъ бѣше на бойното поле, а сега фронтътъ е навсѣкжде — и въ градоветъ, и въ селата. Бомби падатъ всрѣдъ мирното население и избиватъ невинни деца,

жени, мъже, старци—когото намърятъ.—Какво ще стане съ свѣта?—Ще видите. Сега управляващитѣ сж пуснали една грамадна рѣка да тече. Въ скоро време тя ще обхване цѣлия свѣтъ. — Какво може да се направи срещу това течение? Единственото нѣщо е да турите срещу течението здрави бентове, докато вкарате рѣката въ първото ѝ корито, дето природата я пуснала да тече. Докато хората отбиватъ и пушатъ рѣкитѣ да текатъ по свое разбиране, всѣкога ще има лоши послѣдствия за човѣчеството. Докато рѣката Нилъ течеше презъ Сахара, последната бѣше цвѣтуща мѣстность. Щомъ отбиха рѣката, Сахара стана пустиня. Съ това хората извършиха грамадна грѣшка. Природата знае, кжде трѣбва да текатъ рѣкитѣ. Когато е нужно да се отбие една рѣка, тя сама предвижда това и чъртае нови пѣтища.

Днесъ, следъ всичко това, което сегашнитѣ хора правятъ, тѣ се запитватъ, защо сжществуватъ противоречията. Много естествено. Противоречията сжществуватъ като резултатъ на отклонението, което човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце сж направили отъ правия пѣтъ, който Богъ имъ е предначерталъ. Тѣ сж отбити отъ правата посока и текатъ тамъ, дето не трѣбва, вследствие на което предизвикватъ голѣми нещастия. — Какво трѣбва да правимъ сега, за да избѣгнемъ тия послѣдствия? — Трѣбва да поставите ума и сърдцето си въ посоката, която първоначално имъ била опредѣлена. — Каква е задачата на сърдцето? —

Да пречиства кръвта и, така пречистена, да я отправя и къмъ най отдалеченитѣ части на организма. Споредъ нѣкои учени е изчислено, че сърдцето има на разположение 300 милиарда клетки, съ които се справя разумно. Тѣ сж поданици на неговата държава. Нѣма царъ въ свѣта, който да има на разположение толкова поданици, както сърдцето.

Както виждате, човѣкъ е господаръ на такова голѣмо царство, съ толкова много поданици и се оплаква, че е сиромасъ. Нѣкой даже нарича себе си „будала“ — „Буда — Аллахъ“. Думата „будала“ имала хубаво съдържание, но днесъ е изопачена. Първоначално тази дума означавала свършенъ човѣкъ, произлѣзълъ отъ Бога. Значи, будала е свършениятъ, който излиза отъ Бога. Впоследствие тази дума изгубила своя вътрешенъ смисълъ. Днесъ подъ понятието „будала“ разбираме човѣкъ, който не знае, какво прави — несржченъ е той. Нѣкой сгрѣши и, за свое оправдание, казва: Азъ съмъ будала. Това значи: Азъ, който имахъ всички условия и възможности да стана човѣкъ, изгубихъ всичко. Днесъ съмъ нищо друго, освенъ будала. Станахъ посмѣшище на хората. Който признава погрѣшкитѣ си и ги изправя, е истински будала. Докато всички хора не станатъ въ този смисълъ будали, свѣтътъ не може да се оправи. Обаче, да се прави човѣкъ на будала, да мисли, че може да излѣже, да изиграе нѣкого, не му е простено. Той ще носи последствията на своето съзнателно

изопачаване. Какъ ще излъжете слънцето?
Какъ ще излъжете морето?

Мнозина казватъ, че трѣбва да бждатъ добри и свети, да се проявяватъ като хора. Ако мислятъ, че отсега нататъкъ могатъ да станатъ добри и свети, тѣ сж на погрѣшенъ пжтъ. Тѣ сж закѣснѣли вече. Добритѣ хора се раждатъ добри. Светитѣ хора се раждатъ свети. Едно се иска отъ хората. да се проявяватъ такива, каквито сж. Човѣкъ носи въ себе си всичко добро и възвишено, всички дарби и способности, но се нуждае отъ условия за тѣхното проявяване.

Хората не успѣватъ, или малко успѣватъ въ живота си, защото, или никакъ не работятъ, или малко работятъ. Тѣ търсятъ лесния пжтъ. Тѣ искатъ да намѣрятъ рая. И да го намѣрятъ, тамъ не могатъ да живѣятъ днесъ. Въ рая ще влѣзатъ само готовитѣ хора. Споредъ мене, раятъ на земята, това сж северниятъ и южниятъ полюсъ, защото тамъ не е станало никакво престѣпление. На южния полюсъ сега живѣе любовта, на северния — мъдростта, а на екуатора — истината. Всички погрѣшки и престѣпления въ свѣта идатъ отъ екуатора, понеже хората не прилагатъ правилно законитѣ на любовта и на мъдростта. Щомъ не прилагатъ тия закони правилно, естествено е, че не могатъ да спазватъ и законитѣ на истината. Хората се отклонили отъ пжтя на любовта и на мъдростта, заради което сж изпратени въ свѣта на истината, т. е. на екуатора, да изправятъ

погрѣшкитѣ си. Въ пѣтя на изправянето си, човѣкъ ще се върне тамъ, дето първоначално е сгрѣшилъ. Значи, той ще отиде първо на южния полюсъ — при любовта, съ нея да започне. Оттамъ той ще отиде въ северния полюсъ — при мъдростта. Като придобие любовта и мъдростта, най-после ще отиде на екватора, дето ще намѣри истината, която ще му помогне да изправи погрѣшкитѣ си.

И тъй, като мине презъ южния полюсъ, презъ огъня на любовта, човѣкъ се стопява, пречиства и отново се явява, като новородено дете. Детето трѣбва да расте при благоприятни условия, докато порасне, докато се кали и развиве. Преждевременно то не може да отиде на северния полюсъ. Колко научни експедиции пропаднаха въ идеята си за откриване на северния полюсъ. — Защо? — Тамъ нѣма условия за животъ. Тамъ има голѣми течения, които не се понасятъ. Англичанитѣ направиха опитъ да сложатъ знамето си тамъ, но останаха излъгани: тамъ не стои никакво знаме. Руснацитѣ успѣха да стигнатъ на северния полюсъ, но въ скоро време теченията ги отвлѣкоха надолу. Само онзи може да се домогне до северния полюсъ, който е приелъ любовта и непоколебимо вѣрва въ нея. Безъ Божията Любовъ никакво постижение не съществува. Хората и народитѣ не успѣватъ, защото всѣки се мисли за избранникъ на Бога. Който е носителъ на любовта, на мъдростта и на истината, той е Божи избранникъ, като индивидъ, като обще-

ство или като народъ. Който зачита тия закони, той е отъ избранитѣ.

Всѣки човѣкъ носи въ себе си всичко, каквото желае. Щомъ е така, слушайте, какво ви говорятъ любовта, мъдростта и истината въ васъ. Зачитайте тѣхнитѣ закони, за да бъдете избранъ народъ.

Т. м.

*

28. Беседа отъ Учителя, държана на 15. септемврий, 10 ч. пр. об. 1940 г. София.—Изгрѣвъ.

Връзка между Бога и човѣка

Животътъ е пъленъ съ благодать и съ истина, въпрѣки това, хората и до днесъ още се запитватъ, какъвъ е смисълътъ на живота. По този въпросъ съществуватъ различни мнения. Нѣкои казватъ, че смисълътъ на живота за човѣка е да бжде праведенъ, други — да бжде силенъ, трети — да бжде добъръ, четвърти — да бжде ученъ, богатъ и т. н. Особено важно е днесъ за хората да имъ вървятъ работитѣ добре. Ние пъкъ казваме: Смисълътъ на живота за човѣка е ученето. Човѣкъ е дошълъ на земята да се учи. Той носи въ себе си задачи, които очакватъ своето разрешаване. Той самъ за себе си е предметно учение — задача за разрешаване. Училището е външната страна на учението, а човѣкъ — вътрешната страна.

Нѣкой се оплаква, че е боленъ. Много естествено! Щомъ не диша дълбоко, ще боледува. Другъ казва, че работитѣ му не вървятъ добре.—Вѣрата му е слаба. Ако вѣрата

му е силна, работитѣ му ще се нареждатъ добре. Нѣкой ораторъ излиза на сцената да говори и се оплаква отъ публиката, че не го слушали, както трѣбва. Щомъ говоришъ, а хората не те слушатъ, това показва, че не говоришъ добре. Невъзможно е човѣкъ да говори и да пѣе добре, и да не го слушатъ. Ако не говори и не пѣе добре, все едно, че човѣкъ предлага на слушателитѣ си лоши плодове. Кой човѣкъ обича лоши плодове? Има смисълъ да яде човѣкъ плодове, но такива, които допринасятъ нѣщо за неговото здраве.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ послушание. Външно послушание иматъ тѣ, но насила ги заставятъ да слушатъ. Стражарь върви следъ тѣхъ и имъ казва: Тукъ ще влѣзете! — тѣ влизатъ. Сега вънъ ще излѣзете! — и тѣ излизатъ. Това не е послушание. Послушанието произтича отъ любовъ. Преди да дойде стражарьтъ, ти трѣбва да бждешъ готовъ и да чакашъ да вървите. Като знаешъ, че той ще дойде, ти трѣбва да го очаквашъ съ трепетъ. Никаква дума да не ти каже, никаква заповѣдь да не излѣзе отъ устата му, но ти да знаешъ предварително, какво трѣбва да направишъ. Мнозина очакватъ да дойде любовта въ тѣхъ и тогава да започнатъ работата си. Трѣбва ли човѣкъ да очаква слънцето да изгрѣе въ него, че тогава да работи? Видите ли, че слънцето е изгрѣло, бждете готови вече за работа. Ако очаквате слънцето да изгрѣе въ васъ и тогава да работите, вие

трѣбва да сте вече въ Божествения свѣтъ, за който още не сте готови. Не очаквайте това нѣщо. Бждете доволни, че слънцето грѣе отвѣнъ, за да можете и вие, както всички хора, да работите. Бждете доволни, че любовта изпълва цѣлия вѣнценъ свѣтъ и може да топли и вашето сърдце. Възприемайте и обработвайте свѣтлината на слънцето въ себе си. Възприемайте и обработвайте топлината на любовта, да се движи вашето сърдце подъ нейния ритъмъ. Човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да не пропуска моментитѣ, когато свѣтлината слиза на земята. Той трѣбва да бжде буденъ, да не изпуска моментитѣ, когато любовта посещава неговото сърдце.

Мнозина се запитватъ, какво нѣщо е молитвата. Молитвата е отиване на човѣка при Бога. Много хора се молятъ, но молитвата на малцина се приема. — Защо не се приема молитвата на всички хора? — Защото не знаятъ, какъ да се молятъ, т. е. какъ да отиватъ при Бога. При Бога ще отидешъ такъвъ, какъвто си. Ако отивашъ на баня, ще отидешъ такъвъ, какъвто си. Щомъ си нечистъ, ще се измиешъ на банята. Ако си чистъ, никаква баня не ти трѣбва. Ако отивашъ на църква, ще отидешъ такъвъ, какъвто си, безъ никакви приструвки. Ако си нечистъ, ще се измиешъ. Щомъ искашъ да се измиешъ, ще забравишъ всичко. Кой колко има да ти дава, всичко ще забравишъ. Ще помнишъ само едно—че трѣбва да се измиешъ. Божиятъ храмъ не е тър-

говско мѣсто, не е мѣсто за парична обмѣна, за плащане на дългове. Щомъ влѣзешъ въ този храмъ, ще забравишъ всѣкаква критика. Че този билъ такъвъ, онзи билъ онакъвъ, това не е твоя работа. Хората сж живи картини, които ти не си рисувалъ. Художникътъ, който е рисувалъ тия картини, знае, защо сж нарисувани така. Той ималъ известна идея, която вложилъ по особенъ начинъ въ всѣка картина. Ако искашъ да си далешъ мнението, нарисувай и ти една картина, тури я до другитѣ и я остави, тя сама да говори за себе си.

Всички хора сж скулптори и художници. Въ този смисълъ, тѣ могатъ да се пресъздадатъ, да направятъ отъ себе си това, което искатъ. Ако главата ви не е такава, каквато трѣбва, вземете чукъ и длето, преработете я. Възможноститѣ сж въ вашата рѣка. Вие можете да направите, каквото пожелаете. Ако ухото, носътъ, устата, или брадата ви не сж такива, каквито трѣбва, вземете четката и ги преработете. Вие сте художникъ и скулпторъ на себе си. Ако тѣлото ви не е таково, каквото трѣбва, а искате да се явите съ него при Господа, вземете чука и работете известно време върху него, да го извадете, да го направите таково, каквото първоначално Богъ го е създалъ. Нѣма защо да се явявате предъ Господа съ тѣло, направено отъ хората. Казано е въ Писанието, че Богъ направи човѣка по образъ и подобие свое. Върнете се къмъ този образъ и съ него идете при Бога. Ще ка-

жете, че не искате да се върнете къмъ старото. Мислите ли, че разбирате живота? Ние не говоримъ за старото, въ смисълъ на изопаченото. Ние говоримъ за първичното, за онова, което Богъ е създалъ. То нито е старо, нито ще остарѣе.

Днесъ всички хора говорятъ за доброта и за справедливостъ, но нито сж добри още, нито справедливи. Защо още не могатъ да придобиятъ тѣзи качества? — Защото имъ липсва едно съществено качество, а именно — тѣ не могатъ да се смаяватъ. Всички хора вървятъ по закона на разширяването, по закона на уголѣмяването. Богъ се смаява, а тѣ се разширяватъ и господари ставатъ. Всѣки върващъ мисли, че е господарь, че не е като другитѣ хора, че Господъ има особено благоволение къмъ него, че му говори и т. н. Богъ благоволи, наистина, но къмъ ония, които се смаяватъ, а не къмъ ония, които се разширяватъ и голѣми ставатъ. Господъ казва: Ако е въпросъ да бждешъ голѣмецъ, да станешъ великъ човѣкъ, по-голѣмъ отъ мене нѣма. Следъ всичко това, малкиятъ човѣкъ ще се напъва да се покаже голѣмъ. Колко голѣмъ може да бжде човѣкъ на физическия свѣтъ? Като започнете отъ 1'50 м. и стигнете до два метра и половина, най-много до три метра. Да бжде човѣкъ три метра високъ, това е рѣдко явление, едно отъ изключенията въ живота. Въ сжщностъ, не е нужно човѣкъ да бжде много високъ. Понѣкога голѣмитѣ предмети се намаляватъ, а малкитѣ—уве-

личаватъ. Това е само за удобство, да станатъ предметитѣ разбрани, да може човѣкъ да ги обхване и проучи. При сегашнитѣ условия, за да ви разбиратъ хората, вие трѣбва да бждете малки, да се смалявате. Малкиятъ човѣкъ може да влиза навсѣкжде и да върши много работа.

Какво ще кажатъ женитѣ, ако се въведе старата мода на роклитѣ, съ обржчи долу? Какъ ще влизатъ въ кжшитѣ, какъ ще сѣдатъ, какъ ще излизатъ? И на това ще се намѣри начинъ, но не сж практични тия моди. Колкото по-малко мѣсто заема човѣкъ, толкова по-добре. Днесъ най-удобна и най-практична е дрехата на смиренieto. Не мисли за себе си, че си най-добъръ, най-справедливъ и че като тебе другъ човѣкъ нѣма въ свѣта. Подобъръ, по-справедливъ отъ тебе е Богъ. Ти не си пръвъ. Заблуждение е да мислишъ, че си пръвъ въ всичко. Слушате нѣкой да казва: Докога хората ще ме тъпчатъ? Докога трѣбва да се смалявамъ? Преди всичко, този човѣкъ не е най-онеправданиятъ. Има единъ въ свѣта, който истински е онеправданъ — това е Богъ. Има единъ въ свѣта, когото всички тъпчатъ — това е Богъ. Има единъ въ свѣта, който истински страда — това е пакъ Богъ. Хората още не знаятъ, какво нѣщо е страданието. Богъ е онеправданъ, но не се онеправдава. Името Божие се тъпче, но Богъ поругаемъ не бива. Богъ страда, но не е страдалецъ.

И тъй, Единствениятъ, Който страда, това е Богъ, а хората чувствуватъ само страда-

нията на Бога въ себе си. Учете се отъ Него да страдате и да търпите. Искате ли да знаете, какво нѣщо е търпението, вслушвайте се въ страданията на Бога, да видите, какъ Той страда, търпи и люби. Колкото повече страда, толкова повече изявява любовта си навънъ. Като не разбиратъ закона на любовта, хората казватъ: Господи, прекрати страданията ни. Знаете ли, какво ще стане съ свѣта, ако страданията изчезнатъ? Любовта иде чрезъ страданията. За да придобиешъ любовта, преди всичко, ти трѣбва да се ограничишъ. Да се ограничишъ, това значи, да дадешъ нѣщо свещено отъ себе си на онзи, когото обичашъ. Христосъ казва: „Азъ дойдохъ между хората да имъ дамъ животъ, и то преизобилно.“ Какво по-свещено нѣщо знаете отъ живота? Ако Христосъ не бѣше дошълъ на земята и не бѣше далъ животъ на хората, какво щѣше да представя Неговото учение?

Следователно, хората иматъ вече животъ, и то преизобилно, но отъ какво се нуждаятъ въ настоящия моментъ? — Отъ миръ. Мирътъ трѣбва да дойде! — Чрезъ кои? — Чрезъ силнитѣ. Какъ ще говорите на хората за миръ, ако сте слаби? Силнитѣ по умъ, по сърдце и по воля трѣбва да говорятъ за миръ, а не слабитѣ. Богатитѣ трѣбва да говорятъ за щедростта и да я прилагатъ, а не беднитѣ. За да станатъ силни, хората трѣбва да се упражняватъ. За да станатъ богати, хората трѣбва да работятъ. Ако не се упражняватъ и не рабо-

тятъ, каквото знание и изкуство да иматъ, ще го изгубятъ.

Единъ младъ българинъ отишълъ да учи занаятъ при единъ майсторъ-грънчаръ. Не е голѣмо изкуство да правишъ грънци, но все трѣбва да знаешъ, какъ да мѣсишъ глината, какъ да я ваешъ, какъ да печешъ грънцитѣ и какъ да ги продавашъ. Ако е въпросъ за глина, има, колкото искашъ, ако е въпросъ за грънци, можешъ да правишъ, колкото искашъ. Глината поне е евтина, не е както вълната, или маслото. Тѣзи съображения, именно, заставили младия момъкъ да изучава грънчарство. Той намѣрилъ единъ добъръ майсторъ и започналъ да изучава занаята. Цѣли три години работилъ при господаря си, мѣсилъ глината, ваялъ я, пекълъ заедно съ майстора си и, на края на третата година, той се обърналъ къмъ него съ думитѣ: Господарю, по всичко се вижда, че научихъ вече занаята. Решихъ да се отдѣля отъ тебе, да заработя самъ, да спечеля повече пари, да се оженя. Затова, моля те, да ме произведешъ майсторъ.

Майсторътъ му го изслушалъ внимателно и го обявилъ за самостоятеленъ работникъ. Момъкътъ си отворилъ работилница, купилъ си грънчарско колело и започналъ самъ да работи. Като изваждалъ грънцитѣ отъ пещъта, той оставалъ изненаданъ — всичкитѣ му грънци били напукани. Той разбралъ, че работата му нѣма да върви добре и че, освенъ загуби, нищо друго нѣма да има, затова отишълъ при

господаря си, да пита, какво особено се крие въ печенето на грънцитѣ, за да не се пукатъ. Господарѣтъ му казалъ: За да ти покажа това изкуство, трѣбва да останешъ при мене още три години. Момъкътъ си помислилъ: Значи, господарѣтъ крие нѣщо отъ мене и ме заставя да му слугувамъ още три години. Нѣмало какво да прави, останалъ при господаря си още три години. Той му помагалъ въ всичко и виждалъ, че знае занаята. Чудѣлъ се, кжде се крие изкуството да не се пукатъ грънцитѣ.

Единъ день, когато трѣбвало да вади грънцитѣ отъ пещъта, господарѣтъ го извикалъ при себе си и му казалъ: Гледай, какво правя. Като изваждалъ гърнетата отъ пещъта, майсторѣтъ духвалъ въ всѣко едно поотдѣлно. Момъкътъ слушалъ, какъ въ всѣко гърне майсторѣтъ духалъ. — Чудно нѣщо, си казалъ момъкътъ, за едно „ху“ трѣбваше да уча още три години. Едно „ху“, но това „ху“ е цѣла наука. Като се умори, или като не вървятъ работитѣ му добре, българинътъ казва „ху“. Тамъ е погрѣшката. Не казвайте „ху“ отвѣнъ, но турете устата си на гърнето и вжтре кажете „ху“. Щомъ постѣпвате по този начинъ, работитѣ ви ще вървятъ добре.

Днесъ работитѣ на всички хора не вървятъ добре. — Защо? — Защото всички проповѣдватъ любовъ вънъ отъ хората, вънъ отъ тѣхнитѣ нужди. То е все едно да проповѣдвате на дърветата за любовта. Каквото и да имъ кажете, тѣ нѣма да ви разбератъ. То е

все едно богатиятъ да проповѣдва на богатъ за щедростъ. Иска ли да проповѣдва, нека събере сиромаситѣ и да имъ каже: Братя, моитѣ хамбари сж пълни съ жито. Нека всѣки отъ васъ да изоре нивата си, да изчисти добре колата си, да впрегне воловетѣ си и въ колата си да тури единъ голѣмъ, здравъ чувалъ и да дойде при мене, да му дамъ отъ своето едро, хубаво жито, да го посѣе. Готовъ съмъ да дамъ жито на всѣки, на когото чувалътъ е здравъ. Въ скжсани чували жито не турямъ. Каквото спечелите, ще остане за васъ. Това значи истинско говорене. Кой беденъ не би отишълъ да слуша този ораторъ? А тъй, излѣзълъ да говори нѣкой сиромасъ, безъ петъ пари въ джоба си. Хубаво нарежда изреченията, по правилата на граматиката, но беденъ е, петъ пари нѣма въ кесията си.

Сжщото се отнася и до дишането. Не може да диша онзи, който не знае правилно да мисли, да съсрѣдоточи мисълта си дълбоко въ себе си, да намѣри Господа и да каже: Господи, благодаря Ти, че си влѣзълъ въ мене. Щомъ каже така, той може да поеме въздухъ, да приеме Божиитѣ блага въ себе си. Като издиша, пакъ да каже: Благодаря Ти, Господи, че остави своето благословение въ мене. Цѣлиятъ день ще дишашъ, ще викашъ Господа. Той ще влиза и излиза отъ тебе, ще се разговаряшъ съ Него и ще благодаришъ за това, на което те е научилъ. Ако те боли кракъ, дишай за крака си и благодари на Бога, че те

е посетилъ. Докато болката ти не мине, не преставай да дишашъ дълбоко и да викашъ Господа. Каквато болка и да имашъ, съ дишане можешъ да я лѣкувашъ. Дишайте дълбоко, спокойно, бавно, ако искате работитѣ ви да се нареждатъ добре. Нѣкой диша бързо, като че неприятелъ го гони. Съ бързване работитѣ не ставатъ. Пазете носа си да не се простудява, да не се запушватъ ноздритѣ. Човѣкъ трѣбва да вдиша и издишва въздуха презъ носа, а не презъ устата. Богъ вдѣхна животъ презъ ноздритѣ, а не презъ устата. Като диша презъ носа, човѣкъ мисли право. Като мисли право, той е здравъ. Дяволътъ е научилъ човѣка да диша презъ устата.

Освободете се отъ съветитѣ на дявола. Той ще ви съветва да продадете всичкитѣ си скъпоценни камъни, и то на евтини цени. — Защо? — Да си оправите работитѣ. Не го слушайте. Той иска да ви опропасти. Двама души се каратъ и отиватъ при сѣдията, да ги сѣди, да имъ даде правото. Ако тѣ сами не могатъ да се разбератъ, отвѣнъ никой не може да ги оправи. Истинска сѣдба е тази, въ която любовта взима участие. Тамъ, дето любовта не взима участие, никаква сѣдба не съществува. Трѣбва да дойде нѣкой отвѣнъ, да докаже, че съмъ виновенъ. Нима азъ не зная, дали съмъ виновенъ, или не? Трѣбва да ме сѣди нѣкой, защо съмъ счупилъ стомната. Азъ зная, защо и какъ съмъ я счупилъ. Стомната е моя. Следователно, моя работа е, защо съмъ

я счупилъ. Азъ съмъ майсторъ, самъ правя стомни. Като счупя една, ще направя втора стомна, по-голѣма, по-красива, по-добре гледжосана. Въ турско време сжденето ставало бързо, безъ особени процедури. Сждията питалъ: Иване, имашъ ли да давашъ на съседа си? — Имамъ. — Плати ги още сега. Иванъ изважда паритѣ и ги дава на съседа си. После сждията се обръща къмъ съседа: Доволенъ ли си отъ присждата? — Доволенъ съмъ. — Имашъ ли да взимашъ още нѣщо? — Нѣмамъ. Дветѣ страни си отиватъ доволни.

Днесъ съ години разглеждатъ нѣкои дѣла. Въ единъ анекдотъ изъ живота на адвокатитѣ се разказва следното: Единъ адвокатъ взелъ едно дѣло, което се отнасяло до нѣкаква крупна сума. Адвокатътъ изучавалъ дѣлото, разглеждалъ го, представялъ го на дневенъ редъ въ сжда, но така се нареждало, че постоянно се отлагало. Единъ день дъщерята на адвоката се оженила за младъ, способенъ адвокатъ. Дѣдото далъ на зета си въпросното дѣло като зестра за своята любима дъщеря. Въ най-скоро време зетътъ проучилъ дѣлото, използвалъ всички готови данни и го внесълъ въ сжда. Следъ една седмица той се явилъ въ сжда като адвокатъ, пледиралъ върху дѣлото и го разрешилъ. Зетътъ се похвалилъ на дѣдо си, че дѣлото е свършено. — Много време ще ходишъ гладенъ. Азъ се хранихъ съ това дѣло цѣлъ животъ, съ него

подържахъ жена си и децата си, а ти го разреши въ единъ день.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ мисълта, какъ ще се прехранятъ, и търсятъ начинъ за лесно осигуряване. Искате ли да прекарате живота си добре, посрѣщайте и изпращайте Бога съ любовъ. Ако не Го посрѣщате добре и не Го изпращате добре, ще страдате, ще боледувате, ще гладувате и т. н. Това не значи, че Богъ ви е опредѣлилъ тия страдания, но като не можете да се ползвате отъ богатата, които Той дава, ще живѣете въ лишения. Стомахътъ на нѣкой човѣкъ е разстроенъ, не може да приема храна. Ако го заставите насила да яде, той ще повърне, каквото е приелъ. По-добре да гладува нѣколко деня, нищо да не яде, отколкото да яде и още повече да разстрои стомаха си.

Хората се сждятъ, сждали сж се, но въпрѣки това, и до днесъ не могатъ да се изправятъ. Нѣкой направи погрѣшка, и той не може да си прости, осжда се. Какво се постига съ това сждане? Нищо не се постига. Тази година приложете следното правило: каквато погрѣшка и да направите, благодарете на Бога, благословете Го въ себе си, че сте сгрѣшили. Като благодарите, ще видите, какво ви липсва, кжде е било слабото ви мѣсто, че сте сгрѣшили. Като благославяте Господа, Той ще изправи погрѣшката ви. Любовта е единствената сила, която изправя погрѣшкитѣ. Нека всѣки

за себе си бжде справедливъ сѣдия, да сѣди по любовь.

Ще кажете, че е опасно да сѣдите по любовь. Не се страхувайте! Ако Адамъ бѣше приложилъ любовьта и послушанието, нѣмаше да попадне въ рѣцетѣ на дявола — изкусителъ. Той пожела да стане като Бога и повѣрва на змията, че, ако яде отъ забраненото дърво, ще направи по-хубава градина и отъ райската. Змията говорѣше на едно слабо дете — Ева, и то я повѣрва. Това дете, излѣзло отъ Адама, даде отъ забранения плодъ на баща си, и Адамъ яде. Двамата сгрѣшиха понеже не послушаха Бога, но се подадоха на изкушението.

Кое е забраненото дърво, отъ плодоветѣ на което човѣкъ не трѣбва да яде? Човѣкъ всѣки день яде отъ това дърво и не знае, кое е. Това дърво има много наименования: безлюбие, умраза, ненавистъ, злоба, славолубие и други. Всичко низко, подло, отрицателно, което разваля и разрушава човѣка, е свързано съ познаване на доброто и на злото. Външно то е облѣчено съ красиви дрехи, а плодоветѣ му сж позлатени, на слънце свѣтятъ. Така позлатени плодоветѣ, безлюбието минава за любовь, а злото — за добро. Нѣкой ялъ отъ забраненото дърво и ме пита, какво да прави, да се освободи отъ последствията му. — Отъ последствията не можешъ да се освободишъ, но трѣбва да приемешъ страданията разумно, да ги понесешъ геройски, за да се пречистишъ.

Щомъ се пречистишъ и обновишъ, любовта отново ще дойде. Ако любовта те посети, безъ да си се изчистилъ, ти не можешъ да се освободишъ отъ злото. И въ края на краищата, пакъ ще изгубишъ любовта.

Христосъ, вториятъ Адамъ, показва на човѣчеството пътя, по който може да се освободи отъ последствията на непослушанието, отъ злото въ свѣта. За да се изчисти, човѣкъ ще мине презъ страдания, презъ смъртта и тогава ще възкрѣсне. Възкресението не е нищо друго, освенъ влизане въ рая. Безъ страдания нѣма възкресение. Ще кажете, че за Бога всичко е възможно. И за човѣка всичко е възможно, докато не е ялъ отъ плодетъ на забраненото дърво. Щомъ яде, той непременно трѣбва да мине презъ страданията и презъ смъртта. Благодарете за страданията, които ви сж дадени, защото ще познаете Божията Любовъ, която носи въ себе си възможности за изправяне и условия за придобиване на новия животъ.

Хората трѣбва да дойдатъ до положението, да съзнаятъ погрѣшките си, да не търсятъ виновници вънъ отъ себе си. Единъ баща завелъ детето си на училище, да го запише въ първо отдѣление. Понеже детето му било непослушно и крайно своенравно, той казалъ на учителя: Каквито погрѣшки направи детето ми презъ седмицата, записвайте ги на едно листче. Въ края на седмицата азъ ще дохождамъ да получа наказанието вмѣсто детето си. За неговия характеръ съмъ виновенъ азъ.

После се обърналъ къмъ детето си и му казалъ. Ти ще внимавашъ, да не правишъ много погрѣшки. Колкото повече погрѣшки правишъ, толкова повече наказания ще получавамъ азъ.

Сега и на васъ казвамъ: Не правете много погрѣшки, да не измжчвате Божественото начало въ себе си. Изчистете ума, сърдцето и тѣлото си, да не измжчвате Бога въ себе си. Ще се запитате: Нима още не сме чисти? Нима още не сме добри? — И чисти сте, и добри сте, но още не сте се освободили отъ дървото за познаване на доброто и на злото. Вие не сте още отъ ония хора, които сж готови да вършатъ всичко отъ любовъ. Малко хора сж готови днесъ да работятъ отъ любовъ. И момитѣ, и момцитѣ се надѣватъ да се оженятъ, да благуватъ, да бждатъ щастливи, безъ да работятъ. Момъкътъ пише писмо на една, на втора, на трета мома, че ако се ожени за него, ще я направи щастлива. Момата се лъже, че ще бжде гледана като царска дъщеря. Разумниятъ момъкъ не залъгва момата, но ѝ представя положението, каквото е въ действителностъ. Той ѝ казва, че ще се ожени за нея, ако е готова съ него заедно, рамо до рамо, да копаятъ, да оратъ, да жънатъ и т. н. Той не ѝ обещава животъ безъ страдания, защото човѣкъ не може да расте и да се развива, ако нѣма страдания. Да знае човѣкъ, какъ да живѣе, това е велика наука.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате реалността на нѣщата. Сжщевременно трѣбва

да търсите причинитѣ на нѣщата. Всѣки за себе си трѣбва да отговори, защо е създадена земята, защо е създадено слънцето. Ако не знае абсолютната причина на нѣщата, ще знае поне относителната. Всѣки трѣбва да си отговори, че земята и слънцето сж създадени като предметни учения за него, да ги изучава. Богъ на любовта е причината за създаване на великитѣ и красиви работи. Той ги създалъ за разумнитѣ същества, да се учатъ и да мислятъ право. Следователно, искате ли да научите нѣщо за любовта, идете при Бога, а не при хората. Какъ хората се обичатъ, това не е нѣкаква велика наука. Понеже хората не сж постоянни въ любовта си, не можете да се учите отъ тѣхъ. Нова наука е нужна на хората, която да включва новитѣ отношения, новата любовъ. Който люби по новъ начинъ, любовта му остава споменъ въ него за вѣчни времена.

Въ какво се заключава новото учение?— Новото учение подмладява хората. Затова Христосъ казва: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Новото учение прави хората деца. — Какво означава думата „дете“? — Детето е способно само да възприема и да се учи. Следователно, станете деца, да учите, да възприемате и да изправяте погрѣшкитѣ си. Ако отлагате, лихвитѣ растатъ, и дълговетѣ се увеличаватъ. Изправяйте погрѣшкитѣ си, преди да е залѣзло слънцето. Като отлагалъ отъ день на день да

изправя погрѣшките си, човѣкъ натрупалъ голѣмъ дългъ, който индусите наричатъ „карма.“ Каквото и да прави, човѣкъ трѣбва да плати дълга си. Не го ли изплати, той не може да върви напредъ. Обаче, ако мисли, че като живѣе по старъ начинъ, ще изправи погрѣшките си, той се лъже. Само любовта е въ състояние да изправи погрѣшките на хората. Значи, ще живѣешъ по закона на любовта, за да изправишъ всичките си погрѣшки. Ще обичашъ всички хора, безъ изключение. Ще ги обичашъ независимо това, дали ти даватъ нѣщо, или не. Любовъ, която се обуславя отъ даване, е користна, подкупна любовъ. Учете се отъ любовта на Бога. Той, отъ паметивѣка и презъ вѣчността, не е престаналъ и нѣма да престане да ни обича и да ни изпраща своите благословения.

Едно трѣбва да знаете: Безъ любовъ нѣма животъ, нѣма растене и развитие. Подъ думата „любовъ“ разбираме Бога. — Къде е Той? — Навсѣкжде. Богъ е и въ въздуха, и въ свѣтлината, и въ водата, и въ храната. Следователно, ако не можете да приемете въздуха, свѣтлината, водата и храната правилно, нищо не можете да постигнете. Като ядете, като дишате, като мислите, като възприемате свѣтлината, ще облѣчете новите, празничните си дрехи. Това сж велики процеси, за извършването на които се иска будностъ и велико съзнание. Празничните дрехи подразбиратъ свето

отнасяне къмъ тия процеси. Въ това седи новото въ свѣта.

Като ученици, приложете любовта въ всички свои прояви. Ако говорите, говорете съ любовъ; ако мълчите, мълчете съ любовъ; ако мислите, мислете съ любовъ. Новата епоха, въ която живѣете, е епоха на любовта. Щомъ е така, приложете и вие любовта, да се зарадва небото, че има хора въ свѣта, които прилагатъ любовта. Не мислете, че не е още време за любовта. Закъснѣли сте даже. Не отлагайте нѣщата, защото всѣко отлагане води къмъ израждане. Приложете любовта още сега, да вървите отъ слава къмъ слава, отъ знание къмъ знание. Не мислете, че при други условия ще бждете по-добре. Използувайте днешнитѣ условия, въ които се крие вашето бждеще щастие.

Тази година, отъ всички хора се иска да проявятъ любовта си, да я приложатъ въ отношенията си къмъ всичко живо. Свържете правилно човѣшката любовъ съ Божията и Божията — съ човѣшката, да се образува колелото на живота. Богъ ще живѣе въ насъ като човѣкъ, и ние ще живѣемъ въ Бога като човѣци. Само по този начинъ ще се оправи свѣтътъ.

„Както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ“. Казвамъ: И вашата любовъ трѣбва да произтича отъ Божията. Ако любовта на човѣка не произтича отъ Божията, тя не е свързана съ последната. Човѣшката

любовь представя потенциална енергия, а Божията — кинетическа. Съ други думи, ние казваме, че съществува потенциална и кинетическа любов. Енергиитѣ на кинетическата любов движатъ енергиитѣ на потенциалната. Тѣ турятъ грънцитѣ на грънчарското колело и правятъ отъ тѣхъ различни форми.

Новото учение седи въ следната максима: да съединимъ въ себе си човѣшката любовъ съ Божията и Божията — съ човѣшката. И тогава, щомъ Христосъ е казалъ, че както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ, кажете и вие като Него: Както ни Отецъ възлюби, така и ние възлюбихме.

Т. м.

*

29. Беседа отъ Учителя, държана на 22. септемврий, 5 ч. с. 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Въ Божественото училище

Днесъ считамъ всички присъстващи за ученици, дошли отъ различни училища да ме слушатъ. Щомъ е така, напишете по едно благодарствено писмо на учителитѣ си, че сж ви подготвили да можете да ме слушате и разбирате. Ако нѣмахте тази подготовка, нищо не бихте разбирали. Тѣй щото, азъ ще ви дамъ обяснения само върху това, което вашитѣ учители сж ви преподавали.

Всѣки день носи въ себе си условия за щастieto, а не самото щастие; всѣки день носи въ себе си условия за нещастieto, а не самото нещастие. Всѣки човѣкъ носи въ себе си условия за разумността, а не самата разумность; всѣки човѣкъ носи въ себе си условия за доброто, а не самото добро. Като не знае тия нѣща, човѣкъ се намира въ противоречие и казва: Чудно нѣщо, толкова години уча, и нищо не съмъ научилъ! — Какъ да не си научилъ нищо? Буквата „А“ не си ли научилъ? Животътъ се отваря съ буквата „А.“ Ако човѣкъ не знае буквата „А,“ вратата на кжщата никога не би се отворила за него. Всѣки чо-

ѡѡкъ, който е бремененъ съ една свѣтла идея, съ едно благородно чувство и съ една добра постѣпка, представя буквата „А.“ Буквата „А“ се открива само на такѡвъ човѡкъ. Тя не се открива на онзи, който не познава бременността. Ако човѡкъ не познава буквата „А“, за познаване на другитѣ букви въпросъ не може да става. Буквитѣ сѡ свързани помежду си съ голѣма любовъ. Ако пренебрегнешъ само една буква, всички други се застѣпватъ за нея. Всички букви търсятъ своето право чрезъ учителитѣ. Нека се опита ученикътъ или студентътъ да изпусне само една буква, да види, какво ще кажатъ учителитѣ за него. Какво мнение ще имате за нѣкого, свършилъ университетъ, ако вмѣсто „любовъ“ напише „юбовъ“? Всички ще кажатъ, че той не е културенъ.

Съвременнитѣ хора сѡ дошли на земята да изучаватъ сценичното изкуство. Това изкуство подразбира „огѡване.“ Страданията не сѡ нищо друго, освенъ огѡвания, т. е. изкуство да се огѡва човѡкъ. Когато те боли кракъ, ухо, око, глава, ти се огѡвашъ на една или на друга страна, търсишъ начинъ да си помогнешъ. Въ този смисълъ, огѡването не е нищо друго, освенъ сценично изкуство. — Не може ли безъ страдания? — Не може. Невидимиятъ свѣтъ се интересува отъ играта на актьоритѣ, иска да види, какъ изпълняватъ ролитѣ си. Разумнитѣ сѡщества, които живѡятъ въ невидимия свѣтъ, не знаятъ, какво нѣщо е животътъ на земята и го изучаватъ чрезъ движе-

нията на хората. Че нѣкого биятъ, тѣ не разбиратъ нищо. За тѣхъ е важно, какви огъвания прави човѣкъ. Колкото по-хармонични сж огъванията и движенията на човѣка, толкова по-добре за разумнитѣ сжщества. Тѣ изучаватъ тия движения и правятъ своитѣ заключения, като казватъ, че нѣщо велико става на земята. Споредъ тѣхнитѣ разбирания, добре е, когато биятъ нѣкого, защото движенията му сж красиви.

Ще кажете, че разумнитѣ сжщества не могатъ да се любуватъ на огъванията на човѣка, когото биятъ. Ще кажете, че сжществата отъ онзи свѣтъ не сж такива, каквито азъ ви описвамъ. Азъ бихъ желалъ да дойде нѣкой, да опише онзи свѣтъ и сжществата, които живѣятъ тамъ. Челъ съмъ много описания за онзи свѣтъ, но тѣ не отговарятъ на действителността. Който е описвалъ онзи свѣтъ, кракътъ му не е стѣпвалъ тамъ. Той го описва наизустъ, безъ да го познава. Той прилича на онѣзи хора, които описватъ животнитѣ, говорятъ за тѣхъ, безъ да сж ги видѣли въ действителностъ. Тѣ говорятъ за кобрата, за тигъра, за хиената, които сж видѣли само на картина. Грамадна е разликата между знание, придобито отъ картини и това, което е непосредствено възприето чрезъ наблюдение и опитъ.

Следъ всичко това, хората говорятъ за реалностъ и нереалностъ на нѣщата. Сценичното изкуство не е реалностъ. Запримѣръ, вие

виждате огънь, нарисуванъ на платно, но толкова живъ, че имитира истинския огънь. Обаче, ако турите ржката си върху този огънь, виждате, че той не изгаря, не причинява никаква болка. Той е мекъ, приятенъ на пипане. Но, ако турите ржката си върху истинския огънь, той ще ви изгори, ще ви причини болка. Следователно, отъ васъ зависи, какъвъ огънь искате да видите: на картина, или истински. Ако искате да видите истински огънь, всѣки е майсторъ да накладе такъвъ огънь, че да се изгорите отъ него. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не се е изгарялъ, да не познава своиствата на живия огънь.

Като говоримъ за огъня, ние имаме предъ видъ общия, а не личния животъ на човѣка. Ние не разглеждаме живота и природата външно, но спираме вниманието си върху тѣхната вътрешна страна. Всѣко нѣщо въ природата, колкото и да е малко, има свой вътрешенъ смисълъ и свое предназначение. Всѣко нѣщо въ природата е ценно. Даже и нокътътъ на човѣка е цененъ. По нокъта може да се чете историята на човѣшкия животъ. За да чуе историята си, написана на нокъта, богатиятъ може скъпо да плати. Ако искате да изучавате историята на вселената, изучавайте окото си. Ако имате телескопъ и познавате астрономията, съ помощта на телескопа можете да изучавате цѣлото небе, съ звездитѣ и планетитѣ по него. Обаче, за това се изисква обширенъ умъ. А така, чрезъ изучаване на окото

по-лесно можете да изучите небето и небеснитѣ свѣтила.

Сегашнитѣ хора изучаватъ окото дотолкова, доколкото то има отношение къмъ свѣтлината, която прониква въ него. Това, обаче, е най-малката служба, която окото върши. Окото възприема не само обикновенитѣ лжчи, но много още, за които хората нѣматъ никакво понятие. Окото възприема още лжчитѣ на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата и др. Достатъчно е единъ отъ тия лжчи да падне въ човѣшкото око, за да може той да се произнесе, какво нѣщо е любовта, какво — мъдростта, какво — истината и т. н. Нѣма лжчъ въ природата, който носи свѣтлина въ себе си, да не е приетъ отъ окото. Всички добродетели влизатъ въ окото на човѣка посредствомъ известенъ родъ лжчи. Безъ тѣзи лжчи добродетелитѣ оставатъ непознати. Докато не възприеме поне единъ отъ лжчитѣ на любовта чрезъ окото си, човѣкъ не познава любовта. Любовта може да се познае и чрезъ пипапе, но само отчасти. Искашъ ли да познаешъ красотата на любовта, ти трѣбва да възприемешъ нейната свѣтлина.

Днесъ много хора се занимаватъ съ астрология. Редица учени сж писали върху астрологията, но повечето отъ знанията имъ сж повърхностни. Тѣ сж писали повече наизустъ, отколкото да се ползували отъ живата астрология. Въ това отношение тѣ приличатъ на онѣзи свещеници, които сж написали всич-

ки молитви и служби въ специаленъ требникъ. Като имъ потрѣбва нѣкоя молитва, тѣ отваятъ требника си и четатъ. Това не е наука. Всѣка молитва, всѣка служба е формула, която трѣбва да се разгледва, да се открива вътрешния ѝ смисълъ. Споредъ мене, най-добре се изучава астрология по човѣшката глава. Ако искамъ да зная качествата на Юпитера, ще го търся горе, на темето. Щомъ го бутна, той веднага ми проговаря. Азъ се разговарямъ съ Юпитеръ, като съ човѣкъ. Ако ми трѣбва Сатурнъ, намирамъ го горе, отъ дветѣ страни на главата. Той е внесълъ страха въ човѣка. Чрезъ страха Сатурнъ е внесълъ редъ и порядъкъ въ свѣта. Чрезъ страха той заставилъ хората да се подчиняватъ на законитѣ на природата. Ако ми трѣбва Марсъ, ще го търся надъ ушитѣ на човѣка. Достатъчно е да го бутна тамъ, за да извади ножа си и да ми проговори. Той веднага показва, че е марсианецъ. Ако ми трѣбва Венера, ще я търся отзадъ и отпредъ на главата.

Що се отнася до Земята, вие сами ще намѣрите мѣстото ѝ. Вие живѣете на земята, трѣбва да знаете мѣстото ѝ на вашата глава. Месечината пъкъ се намира въ предната частъ на главата, а именно — на челото, дето стои като ореолъ. Тя заема важно мѣсто и върши важна служба. Когато мома или момъкъ искатъ да се влюбятъ, тѣ отиватъ при месечината, да я питатъ, какво да правятъ. Когато поетъ иска да напише нѣ-

кое стихотворение, той отива при месечината, да се съветва съ нея. Когато държавникът иска да създаде нѣкакъвъ законъ, той отива при месечината. Когато философътъ иска да пофилософствува малко, и той отива при месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжътъ — баща, и двамата отиватъ при месечината, да се съветватъ съ нея. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е ходилъ при месечината, да се съветва съ нея.

Следователно, на месечината, която е около 50 пѣти по-малка отъ земята, е дадена важна служба. Тя показва пѣтя на човѣка къмъ доброто. Казано е въ Битието, че въ четвъртия день Богъ създаде Слънцето и Луната, да свѣтятъ на земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. Въ човѣка има по едно вътрешно слънце и вътрешна луна, които освѣтяватъ неговия пѣтъ. Месечината е турена въ умственния свѣтъ на човѣка. Тя е студена, но трезва. Месечината не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагатъ, месечината престанала да се върти около осъта си. — Защо? — За да не се опорочи. Щомъ види, че нѣкой лъже, тя започва да се разсипва. Ако продължава още да лъже, тя съвсемъ се скрива, не се показва предъ очитѣ ни. Когато човѣкъ започва да се разкайва, да съзнава погрѣшката си, месечината отново се показва на небето и се за-

смива. Тя се усмихва на всѣки, който говори истината.

Като знаете това, вглеждайте се въ живота си, да видите, презъ какви фази минава вашата месечина. Ако започне да се празни, и въ васъ става изпразване. Провѣрете смѣтките си, да видите, какво трѣбва да правите. Каквито погрѣшки намѣрите въ себе си, изправете ги. Ще кажете, че сте грѣшни, че не можете да не грѣшите. Това сж частични разбирания, които нѣматъ нищо общо съ цѣлкупния животъ. Грѣшките произтичатъ отъ невежеството. Учете се, придобивайте знания, за да не грѣшите.

Какво представя човѣкъ? Много нѣщо може да се каже за човѣка, но това, което го спъва, е неустойчивостъта му. — Защо не устоява човѣкъ? — Отъ страхъ.

Единъ графъ се влюбилъ въ една германка и често ѝ казвалъ, че не може безъ нея, че е готовъ на всички жертви, съ които да покаже любовта си. Една вечеръ графътъ отишълъ при своята възлюбена, да я покани да се разходятъ до едно отъ нейнитѣ имения. За да отидатъ до тамъ, трѣбвало да минатъ презъ една рѣка. Графътъ извикалъ единъ отъ нейнитѣ слуги да ги прекара съ лодката си презъ рѣката. Въ услуга имъ дошълъ тъкмо този слуга, който билъ влюбенъ въ господарката си, но старателно криелъ любовта си. Той пригответилъ лодката и спокойно загребалъ съ веслата си. Въ това време разбойници ги на-

паднали, съ целъ да ги обератъ. Графътъ скочилъ пръвъ на брѣга и хукналъ къмъ града. Слугата успѣлъ да изкара лодката на брѣга. Възлюбената останала сама и започнала да плаче. Слугата се нахвърлилъ върху разбойниците. Той ударилъ единия, втория, третия и така ги прогонилъ. Като се видѣла вѣнъ отъ всѣкаква опасностъ, господарката се успокоила и престанала да плаче. Следъ това слугата я придружилъ съ лодката обратно до дома ѝ. На другия день графътъ пристигналъ въ дома на възлюбената си, да я поздрави за благополучното спасение. Той ѝ казалъ: Азъ отидохъ въ града, да търся помощъ и, когато се върнахъ на брѣга, не намѣрихъ никого. — Благодаря ти, азъ нѣмамъ вече нужда отъ твоята помощъ. Графътъ представя неустойчивото човѣшко естество, а слугата — устойчивото.

Казвамъ: Ние не се нуждаемъ отъ такава любовъ, която не е готова да страда заедно съ насъ. На всѣки, който не е готовъ да вземе участие въ твоята сждба, ще му кажешъ: Нѣмамъ нужда отъ твоята любовъ. Ние не се нуждаемъ отъ хора, които не сж готови да сподѣлятъ нашата участъ. Нито Богъ се нуждае отъ хора, които не сж готови да взематъ участие въ Неговото дѣло. Това е общъ законъ за всички хора, за всички живи същества по земята. Че е така, виждаме по това, че Богъ взима участие въ всички положения на нашия животъ. Той е първиятъ, Който ни

се притича на помощъ въ всички трудни положения. Той не се явява въ нѣкаква величествена форма, но като последенъ слуга. Той не се явява предъ насъ като графъ, да пѣе химни на любовта, а въ моментъ на опасностъ да бѣга отъ насъ. За да ни помогне, Богъ си служи и съ хората, и съ животнитѣ, и съ растенията, и съ въздуха, и съ водата. Всичко е въ Негова услуга.

Като не разбирате този законъ, вие искате да се яви Богъ предъ васъ, да застане въ своето величие и да ви пита: Отъ какво имашъ нужда? Ако имашъ нужда отъ пари, пари да ти даде. Ако имашъ нужда отъ къща, къща да ти направи. Това никога нѣма да стане. Богъ е вложилъ въ човѣка едно чувство, самъ да открива, къде има злато въ природата. Само въ океанитѣ има около десетъ милиона разтворено злато. Който има любовъ къмъ златото, той може да го намѣри. И при това положение, обаче, всѣки ще получи толкова злато, колкото може да носи безъ да пѣшка, безъ да се пригърбва отъ тежестта му. Следователно, човѣкъ има право да иска отъ богатата на живота само толкова, колкото е необходимо за неговия умъ, за неговото сърдце, за неговата воля и за неговото тѣло. Човѣкъ има право да иска отъ богатата на живота само толкова, колкото може да употреби. Казано е въ Писанието: „Всичко, каквото просите въ мое име, ще ви се даде“. Това подразбира само необходимото.

И тъй, стремете се към новото, което може да ви направи щастливи. Приложете онази вѣра, въ която нѣма никакви съмнения и колебания. Приложете онази любовъ, въ която нѣма никаква промѣна и измѣна. За промѣнчивата любовъ, именно, Павелъ казва: „Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ За да се помогнете до великата любовъ, вие трѣбва да изучавате нейния езикъ. Нѣкой казва, че отъ любовъ не може да говори. Това не е вѣрно. Той не може да говори отъ безлюбие, а не отъ любовъ. Въ свѣта на любовта човѣкъ не може да каже една любовна дума, ако преди това не е помислилъ и едновременно почувствувалъ тази дума. Докато е на земята, човѣкъ може да говори, каквото иска и колкото иска, безъ да мисли и чувствува това, което говори. — Защо? — Защото считатъ, че е малкъ още, има много да учи, докато влѣзе въ свѣта на любовта. Обаче, влѣзе ли въ свѣта на любовта, тамъ може да говори само реални нѣща. Когато любовта посети младия момъкъ или младата мома, тѣ иматъ право да говорятъ за всичко, но не и за любовта. Поне една година тѣ трѣбва да мълчатъ, да не говорятъ за любовта. Най-много имъ се позволява да си кажатъ по една дума, и то въ краенъ случай. Сжщо така и въ писма не се позволява да се пише за любовта.

Какво виждаме въ живота на съвременнитѣ млади? Тѣ говорятъ изключително за лю-

бовъта, пишатъ си любовни писма, вследствие на което нищо не остава отъ любовъта имъ.— Защо? — Позлатена е тѣхната любовъ, позлатени сж и писмата имъ.— Какъ се познаватъ позлатенитѣ писма? Азъ ще ви питамъ, какъ се познава, кога момата е червисана и бѣлисана. Достатъчно е да се измие съ топла вода и сапунъ, за да се махне бѣлилото и червилото отъ лицето. Лесно се развалятъ отношенията на младитѣ. Достатъчно е да си кажатъ по една горчива дума, за да се развалятъ красивитѣ отношения помежду имъ. Всѣка горчива дума е въ състояние да измие червилото и бѣлилото отъ лицето на младата мома. За да не се развалятъ отношенията имъ, въ любовъта не трѣбва да има никакво бѣлило и червило. Любовъта и мъдростъта носятъ въ себе си козметическитѣ сръдства. Ако момата иска да се червисва, нека използва цвѣта на любовъта; ако иска да стане бѣла, нека използва свѣтлината на мъдростъта.

Сега, като говоря за червилото и бѣлилото, азъ нѣмамъ нищо противъ тѣхъ, като козметически сръдства. Запримѣръ, азъ харесвамъ бѣлосанитѣ кжщи, но не сж практични. Като завали дъждъ, варъта се измива. Добре е кжщата да се бѣлосва и отвѣнъ, и отвѣтре, но бѣлилото трѣбва да бжде устойчиво, да не се измива. Има такова бѣлило. То се крие въ човѣшкия говоръ, въ думитѣ, съ които се изявява любовъта. Една дума на любовъта е въ състояние да червиса устнитѣ и странитѣ на

човѣка така, че съ нищо да не се измиятъ. Азъ зная това изкуство, но не го казвамъ, защото търговцитѣ на бѣлило и на червило ще пропаднатъ. Съ бѣлилото и червилото тѣ прехранватъ семействата си. Не е лошо, че хората се червисватъ и бѣливатъ, но това е временно изкуство. Ако знаеше законитѣ, които управляватъ мисълта му, човѣкъ би се справилъ съ всички свои недъзи. Нѣма недъгъ, който мисълта да не е въ състояние да изправи. Днесъ и да имате това знание, вие не бихте могли да го използвате. — Защо? — Много естествено. Можете ли да поставите детето на мѣстото на професора? Каквито знания да има детето, не може да става сравнение между него и професора, който е свършилъ нѣколко факултета, който непрестанно работи въ своята областъ. За учения, който носи истината въ себе си, всички врати сж отворени.

Мнозина казватъ, че носятъ любовта, истината и знанието въ себе си и се чудятъ, защо никъде не ги приематъ. Ако, наистина, носятъ истината, любовта и знанието, всички врати ще бждатъ отворени за тѣхъ. Който носи истината въ себе си, той носи свобода за всички хора. Ако влѣзе въ затворъ, вратитѣ на затвора ще се отворятъ, и затворницитѣ ще излѣзатъ на свобода. Ако влѣзе въ нѣкой домъ, дето хората се каратъ, спорътъ веднага ще утихне. Истината освобождава хората. Ако нѣкой казва, че носи истината въ себе си, а

не може да освободи хората, въ сжщностъ, той носи факти, а не самата истина.

Сега, като наблюдавамъ живота на хората, виждамъ, че тѣ сж актьори, които играятъ различни роли на сцената. Дали се каратъ, биятъ, или примиряватъ, тѣ сж актьори, даватъ представление. Тѣхнитѣ дѣди и баби седатъ на столове и гледатъ, какъ играятъ ролитѣ си. Като се свърши представлението, тѣ започватъ да ги примиряватъ. Следъ това виждате, че мъжътъ иска извинение отъ жена си, децата — отъ родителитѣ си и т. н. Щомъ актьоритѣ се примирятъ, работитѣ имъ се уреждатъ. Онѣзи, които присжтствуватъ на представлението, плащатъ скжпо. Значи, заслужава човѣкъ да даде едно представление, за да получи нѣкаква сума. Докато не измѣнятъ начина на мисленето си, хората нѣма да разбератъ благото, което се крие въ злото, вследствие на което искатъ да се освободятъ отъ него. Човѣкъ никога нѣма да се освободи отъ злото, но трѣбва да го разбере. Злото крие въ себе си известни сили, които трѣбва да се използватъ разумно. Всичко, което става въ свѣта, е потрѣбно, когато е на мѣстото си. Всѣко нѣщо, което не става на време и на мѣсто, е лошо. Ако говоришъ не на време, не е добре; ако учишъ не на време, не е добре. Можете ли да учите вечеръ, когато професоритѣ спятъ? Вечеръ и тѣ сж уморени, и вие сте уморени — не можете да работите. Всички нѣща, които не ставатъ

на време, сж причина за неестествения животъ на хората.

Като се натъкватъ на страдания, хората се питатъ, не може ли безъ тѣхъ. Да се задава такъвъ въпросъ, това е все едно, да се пита, не може ли човѣкъ да не диша. Както не може безъ дишане, така не може и безъ страдания. Това е все едно, градинарътъ да пита, не може ли да съществува само влажно време, а керемидчията да иска само сухо време.

Градинарь и керемидчия се молѣли на Бога, да имъ изпрати благоприятно време за работа: градинарътъ искалъ дъждъ, влага, а керемидчията — сухо време. Господъ имъ отговорилъ: Споразумѣйте се двамата и тогава ми кажете, до какво заключение сте дошли. И до днесъ още тѣ не сж намѣрили допирни точки, да примирятъ интереситѣ си. Следъ това тѣ ще се запитватъ, не може ли спорътъ имъ да се уреди по другъ начинъ. Може, но и двамата трѣбва да сж готови на отстъпки. —Защо се явява споръ въ домоветѣ?—Защото и мжжътъ, и жената искатъ да бждатъ господари. Домъ, въ който всички членове сж господари, е изложенъ на постоянни спорове и недоразумения. Въ единъ домъ може да има само единъ господарь. Останалитѣ членове ще бждатъ слуги. Значи, всички спорове въ свѣта се дължатъ на многото господари. Затова, именно, Христосъ казва: „Никой не може да служи на двама господари.“ Единъ господарь, единъ Богъ трѣбва да има човѣкъ въ себе си.

— Кой е този Богъ? — Богъ на любовта. Следователно, дето любовта царува, тамъ има единъ господаръ и много слуги.

Ще кажете, че за да се избѣгнатъ спороветъ, нужно е послушание. Не, за избѣгване на спороветъ човѣкъ трѣбва да служи отъ любовъ. Това е новиятъ начинъ на служене. Правили ли сте опитъ, да видите, можете ли да служите отъ любовъ на нѣкого? Единъ день отивахъ въ града. Единъ младъ господинъ ме настигна и ми каза: Моля, връзката на обувката ви се развързала. Едва изрече тия думи, той веднага се наведе и внимателно върза връзката на обувката ми. Азъ се усмигнахъ и му благодарихъ. Въ себе си мислѣхъ: Колко хубаво ще бѣде, ако този господинъ е готовъ да услужва на всички, които се нуждаятъ отъ неговата помощ.

Време е вече всички хора да служатъ отъ любовъ. Христосъ казва за себе си: „Синъ Человѣчески не дойде да Му служатъ, но да служи.“ Ако е въпросъ за господаруване, Христосъ щѣше да остане горе, да Му служатъ, но Той дойде на земята да приложи изкуството на служене. Да слугувашъ, това е единствениятъ пѣтъ, по който можешъ да проявишъ своята любовъ. Безъ служене любовта е неразбрана. Всѣка любовъ вънъ отъ служенето е любовъ на теория, външна любовъ. Външната любовъ е кратковременна. Въчната любовъ се основава на служенето. Тази любовъ наричаме Божествена. Въ майчината лю-

бовъ има елементи на Божествената любовь.—
Защо? — Защото майката служи на детето си.
Любовьта на майката е толкова по-велика,
колкото е по-безкористна.

Съвременнитѣ хора очакватъ спасението
на свѣта отвънъ. Тѣ мислятъ, особено рели-
гиознитѣ, че Христосъ ще дойде отгоре, при-
друженъ съ ангели, и моментално ще оправи
свѣта. Това е механическо разбиране. Така
свѣтътъ не може да се оправи. За да се опра-
ви една объркана работа, нужно е първо да
се разплете. Разплитането на обърканитѣ кон-
ци ние наричаме ликвидация. Днесъ свѣтътъ
се намира предъ ликвидация. Тази ликвидация
наричатъ наказание. Наистина, днесъ свѣтътъ
се наказва — бомби падатъ, убиватъ и рушатъ.
Въ 1918 г. разумниятъ свѣтъ възложи на една
отъ великитѣ сили да въведе новъ редъ и по-
рядкъ въ свѣта, но тя въведе този редъ са-
мо за себе си. Тя оправи само своитѣ работи.
Значи, тази велика сила не изпълни волята
Божия. Днесъ е възложена сжщата задача на
друга велика сила. Ако Наполеонъ, на своето
време, разруши феодализма, на тази велика
сила е дадена задача да разруши егоизма. Ако
и тя не изпълни волята Божия, както трѣбва,
и мисли само за себе си, и за нея ще дойде
нѣщо страшно. Всички хора, всички народи
трѣбва да знаятъ, че днесъ Богъ действува въ
свѣта. Всички трѣбва да знаятъ, че Царството
Божие не се взима насила. Божественото въ

човѣка трѣбва да се справи съ всички стари разбирания, да внесе новото въ свѣта.

Ще кажете, че това е блѣнъ. Ако е блѣнъ, нѣма да се постигне. Ако не е блѣнъ, ще се постигне. Вие живѣете, и ще бждете свидетели на новитѣ времена. Буквата „Б“ въ думата „блѣнъ“ показва, че семето трѣбва да се посади въ земята, да има свѣтлина, топлина и влага, за да израсте. Щомъ има тия условия, блѣнътъ не е блѣнъ, той може да се реализира. Ако носишъ въ себе си единъ блѣнъ, безъ да го посадишъ, безъ да го поставишъ при условия да израсте, самъ по себе си той е илюзоренъ. Ако една мисль се посади въ земята, при топлина, свѣтлина и влага, непременно ще израсте, ще цвѣне, ще върже и плодъ ще даде. Ето, българитѣ постоянно мислѣха за Добруджа, пѣсни ѝ пѣхъ, и Добруджа дойде. Съ българитѣ се случи нѣщо, което никога досега не бѣше се случвало. За пръвъ пѣтъ тѣ взеха своя земя безъ война. Статистиката показва, че въ продължение на хиляда години българитѣ сж имали 150 войни. Тѣ сж воинственъ народъ. Българитѣ никога не сж очаквали да получатъ нѣщо безъ война. Ние подържаме, че и безъ война може да се получи нѣщо, но малцина вѣрватъ въ това. Българинътъ мисли, че за да получи нѣщо, трѣбва да се въоръжи отъ главата до краката и да се бие мжжки.

Нѣкога Наполеонъ направилъ едно шеговито предсказание. Той казалъ, че англичанитѣ

сж силни по вода, французитѣ — по суша, а германцитѣ — въ въздуха. Какво въ сжщность представятъ водата, сушата и въздухътъ?—Водата представя човѣшкото сърдце, сушата—волята, а въздухътъ — ума. Досега хората сж воювали по вода и по суша, но отсега нататкъ ще воюватъ въ въздуха, т. е. съ ума. Човѣкъ трѣбва да решава въпроситѣ си съ ума, т. е. съ мисълта си. Нѣма защо повече да търсите вината въ този или въ онзи, да казвате, че хората сж лоши и неразбрани, но трѣбва да мислите, да решавате правилно задачитѣ си.

Сега ние говоримъ за новитѣ хора, за новото човѣчество. Новъ човѣкъ е онзи, който служи на Бога по любовъ. Той познава Бога вътрешно, не иска да му Го доказватъ по външенъ начинъ. Той не иска да му проповѣдватъ за Бога отъ времето на Адама. Той търси Бога въ ума си и тамъ Го намира. Понѣкога Го търси въ сърдцето си и тамъ Го намира. Понѣкога Го намира и въ тѣлото си, проявенъ чрезъ неговата воля.

Следователно, вѣрвайте въ онова, което Богъ ви говори чрезъ вашитѣ умове. Това, което е въ вашия умъ и въ ума на всички хора, е вѣрно. Когато работите за благо на своитѣ ближни, и когато тѣ работятъ за вашето благо, и дветѣ страни вършатъ волята Божия. Обаче, ако всѣки работи само за себе си, никой не върши волята Божия. Благославяйте и най-малкото добро дѣло. Така постъп-

ва и Богъ, но Той едновременно дава свобода и на злото. — Защо? — Защото злото е сила, която работи едновременно съ доброто. Въ този смисъл, Богъ възпира злото, да не се прояви повече, отколкото трѣбва, но не го спира. Ако злото се спре, въ свѣта ще стане нѣщо по-лошо. Запримѣрь, циреятъ е зло, но безъ него злото е по-голѣмо. Когато въ организма на човѣка се събератъ много нечистотии, които не могатъ да излѣзатъ по обикновенитѣ канали, природата образува циреи, чрезъ които нечистотиитѣ излизатъ навънъ. Ние наричаме тия циреи „страдания“. Благодарете, че природата изхвърля нечистотиитѣ отъ тѣлото по пжтя на най-малкитѣ страдания. Тѣй щото, страданията не сж нищо друго, освенъ пжтища, чрезъ които природата изхвърля нечистотиитѣ отъ човѣшкия организъмъ. Като знаете това, благодарете на страданията, защото безъ тѣхъ щѣхте да се отровите. Благодарете на циреитѣ, които природата ви отваря. Ако природата не ви дава страдания, т. е. ако не ви отваря циреи, положението ви щѣше да бѣде още по-лошо. Съ циреи е лошо, безъ циреи още по-лошо. Съ страдания е лошо, безъ страдания още по-лошо.

Човѣкъ е дошълъ на земята като ученикъ, да се учи. Ако жената не се научи да обича мъжа, както трѣбва, и ако мъжътъ не се научи да обича жената, както трѣбва, тѣ нищо не могатъ да постигнатъ. Това е задача, която мъжътъ и жената трѣбва да разрешатъ

още днесъ, а не въ бждеще. Ние говоримъ за динамичната любовъ, която се проявява въ даденъ моментъ, а не въ бждеция. За мене е важно да проявя любовта си къмъ човѣка въ дадения моментъ, когато той има нужда, а не въ бждеще. Всѣко бждеще проявление на любовта подразбира „статическа любовъ“. Ако дойде при мене нѣкой гладенъ човѣкъ, азъ трѣбва да го нахраня още въ момента. Като го нахраня, ще му дамъ възможность да свърши работата си. Всѣки човѣкъ може да помогне на своя ближенъ, макаръ и съ най-малкото.

Нѣкой казва, че нѣма пари, не може да помага на беднитѣ. Помощта не седи само въ паритѣ. Има много начини, по които можете да помогнете на човѣка. Ако е въпросъ за пари, по принципъ и азъ съмъ противъ паричнитѣ помощи. Къмъ паричната помощъ прибѣгвамъ въ крайни случаи. Не е добре, човѣкъ да очаква на парична помощъ. Ако пъкъ трѣбва да помогна на нѣкого съ пари, бръквамъ въ джоба си и, колкото извадя, всичкото давамъ. Ама повече съмъ далъ, отколкото трѣбва — не се колебая и не съжалявамъ. Ще кажете, че така ще се опропастите. За да не се опропастите, носете въ джобовѣтъ си дребни пари, да имате на разположение. Важно е, каквато монета извадите първия пътъ отъ джоба си, дайте я на бедния човѣкъ, безъ съжаление и колебание. Знайте, че каквото се случва въ живота ви, то е за добро и на мѣсто. —

Ама, дали всичко, което вършимъ, е съгласно съ волята Божия? Това е другъ въпросъ. Не е лесно човѣкъ да знае, въ какво седи волята Божия. Мнозина искатъ да изпълнятъ волята Божия, но по незнание, тѣ грѣшатъ. И това не е лошо. Като грѣшатъ, тѣ ще се домогнатъ до познаване волята Божия.

Като ученици, вие трѣбва да работите, да се упражнявате, да развивате своитѣ способности и чувства. Като работите съзнателно върху себе си, вие имате възможность да развивате чувството на приятелство, на любовъ къмъ Бога, къмъ музиката, къмъ науката и т.н. Колкото повече чувства и способности развива човѣкъ въ себе си, толкова по-голѣми възможности има да даде нѣщо и на ближнитѣ си. Колкото повече дава, толкова повече сърдцето му се разтваря за любовта. Любовта е буйно, силно течение, което бързо прониква въ човѣка и го обхваща изцѣло.

Днесъ мнозина слушатъ моитѣ проповѣди, но всѣки трѣбва да се запита, какво е придобилъ отъ тѣхъ. Ако ме слушате, и не се подмладявате, нищо не сте придобили. Който чуе една отъ моитѣ проповѣди, трѣбва да се подмлади поне съ една година. Ако чуе 52 проповѣди въ годината, трѣбва да се подмлади съ 52 години. Така ли е въ сжщность? Както виждамъ, вие не сте се подмладили, и азъ търся причината за това. Казвамъ: За да не се подмладятъ тия хора, или азъ не проповѣдамъ, както трѣбва, или тѣ не ме разбиратъ.

— Кое подмладява човѣка? — Три нѣща могатъ да подмладяватъ човѣка: любовта, която носи животъ; мъдростта, която носи знание и свѣтлина, и истината, която носи свобода. Любовъ, която не носи животъ, не може да подмладява; мъдростъ, която не носи знание и свѣтлина, не подмладява; истина, която не носи свобода, не подмладява. Като знаете това, живѣйте въ онази любовъ, мъдростъ и истина, които постоянно подмладяватъ и обновяватъ.

Иде новъ порядъкъ въ свѣта, за който всички хора трѣбва да бждатъ готови. Бждете готови да приемете Божиитѣ блага по новъ начинъ, безъ никакви доказателства. Ще дойде день, когато сами ще провѣрите нѣщата. Ако човѣкъ не е готовъ да вѣрва, и да му се доказватъ нѣщата, пакъ нѣма да вѣрва. Въ 1914 г ние казахме, че ще има всеобща война, но малцина повѣрваха. За Добруджа казахме, че ще се вземе безъ война, но пакъ не повѣрваха. Българитѣ не можеха да си представятъ, какъ е възможно да имъ падне плода направо въ устата, безъ да направятъ усилия да го свалятъ отъ дървото. И безъ война може да се даде едно благо на човѣка. Въ сжщностъ, българитѣ работиха за Добруджа заедно съ духовния свѣтъ. Това не е дѣло на хората, но на Бога, на разумния свѣтъ, който изпълнява волята Божия. Богъ, Който повелява на Слънцето да изгрѣва и да залѣзва, така нарежда работитѣ, че застава всички хора

да изпълнятъ волята Му. Той казва: Ще дадете нѣщо и безъ война! — и тѣ даватъ. Каквито усилия и да прави овчарьтъ, вълкътъ задига една отъ овцетѣ му и бѣга, не иска да знае, че господарьтъ ѝ го гони. Обаче, ако овчарьтъ пусне кучетата си следъ вълка, последниятъ оставя овцата и започва да се бори съ тѣхъ. Следователно, искате ли да освободите овцата си отъ устата на вълка, пуснете кучетата следъ него. Той ще остави овцата и ще бѣга. Кучетата могатъ да разрешатъ този въпросъ.

Коя е характерната чѣрта на кучето? — Вѣрността. Както и да се отнася господарьтъ му съ него, то е вѣрно. Кучето обича господаря си. Котката, обаче, е голѣма дипломатка. Като влѣзе въ нѣкой домъ, тя започва да оглежда обстановката. Като види господарката, тя започва да обикаля около нея, мърка, умилква се и казва: Приятно ми е, че мога да се докосна до твоитѣ божествени крака. После започва да обикаля около господаря и на него казва сжщото. Като се запознае съ тѣхъ, тя сѣда на високо нѣкжде и казва: Ще ми позволите да ви помъркамъ малко, да ви изпѣя една отъ моитѣ пѣсни. Щомъ започне да преде, веднага ще ѝ дадатъ нѣщо. Съ този характеръ тя лесно си пробива пътъ. Кучето и котката показватъ външнитѣ и вътрешнитѣ условия въ единъ домъ. Следователно, каквито сж мислитѣ и чувствата на човѣка, такива ще бждатъ външнитѣ и вътрешнитѣ условия на не-

говия животъ. Мислитъ и чувствата на човѣка сж пособия, чрезъ които той се запознава съ този и съ онзи свѣтъ.

Сегашнитъ хора трѣбва да се запознаятъ съ този, а не съ онзи свѣтъ. Всички богатства, всички бисери на живота сж скрити въ този свѣтъ. Хората трѣбва да придобиятъ богатства още въ този свѣтъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, да има, какво да занесатъ. Човѣкъ може да развива своя умъ и своето сърдце само на земята, а не на онзи свѣтъ. Има добродетели, които се развиватъ само на земята. — Защо? — Защото почвата на земята е благоприятна за тѣхното развитие. За всѣко нѣщо има специална почва. Каквото развие на земята, човѣкъ го занася въ духовния свѣтъ, като материалъ за обработване. Значи, на земята човѣкъ произвежда материалитъ, а въ духовния свѣтъ ги обработва. Сжществата отъ духовния свѣтъ се занимаватъ съ по-високи работи отъ тия на земята. На земята сжествува наука за готвене, а въ духовния свѣтъ нѣма такава наука.

Какво, въ сжщность, представя духовниятъ свѣтъ, или, както го наричатъ, онзи свѣтъ? Онзи свѣтъ е мѣсто на възвишенъ животъ. Да мислимъ добро на ближния си, да се обичаме, да правимъ добро, това е онзи свѣтъ. Който не е готовъ за доброто и за възвишеното, той не е проявенъ още за онзи свѣтъ. Следователно, искате ли да живѣете добре на земята, започнете първо отъ онзи свѣтъ. Щомъ

се проявите за онзи свѣтъ, вие ще живѣте добре и на този свѣтъ.

Мнозина казватъ, че докато не видятъ нѣщата съ очитѣ си и докато не ги пипнатъ съ ржцетѣ си, не вѣрватъ. Значи, докато не пипне парата въ ржката си, човѣкъ не може да повѣрва. Това не е вѣра. Вѣрвайте само на ония нѣща, които сж дадени съ любовъ. Само тѣ иматъ сила. Всѣко нѣщо, дадено безъ любовъ, нѣма сила въ себе си. Щомъ нѣма сила, не може да му се вѣрва. Това е законъ, който всѣки може да опита. Дайте на човѣка четвъртъ или половинъ хлѣбъ съ любовъ или два хлѣба безъ любовъ, и вижте, въ кой случай ще се нахрани по-добре. Макаръ и по-малко хлѣбъ, но въ първия случай той ще се нахрани по-добре, отколкото въ втория случай. Той ще изяде и двата хлѣба, и пакъ гладенъ ще остане. Единъ левъ, даденъ съ любовъ, е за предпочитане предъ хиляда лева, дадени безъ любовъ. Единиятъ левъ носи такова благословение, каквото хилядата лева не носятъ. Като знаете, че Богъ ви изпраща всички блага съ любовъ, благодарете за тѣхъ. Още съ ставането си отъ сънь, благодарете за свѣтлината, за въздуха, за водата, за хлѣба, които ви сж дадени. Знаете ли, колко сжщества сж работили, за да приготвятъ тия блага? Знаете ли, колко слънчева енергия е погълнало житото, докато узрѣе? Знаете ли, какво нѣщо е свѣтлината, която слиза отгоре?

Казвате, че свѣтлината е особенъ родъ енергия, която се движи съ известна бързина и съ известенъ брой трептения, но това е външната страна на свѣтлината. Какво въ сжщностъ е свѣтлината, не знаете. Ако разбирате вътрешната страна на свѣтлината, ще разберете и любовта. Всѣки свѣтъль лжчъ, който прониква въ мозъка на човѣка, и всѣки топълъ лжчъ, който прониква въ сърдцето му, не сж нищо друго, освенъ разумни сжщества, които го обичатъ. Тѣ мислятъ, по какъвъ начинъ да донесатъ на човѣка своитѣ подаръци въ видъ на свѣтли мисли и топли чувства. Тѣ дойдатъ до човѣка, предадатъ му една свѣтла мисълъ и едно топло чувство и веднага се връщатъ назадъ. Ако не приеме свѣтлата мисълъ и топлото чувство на любещото сжщество, човѣкъ изпитва отслабване на мисълта си. Всѣки, който не приема свѣтлитѣ мисли на възвишенитѣ сжщества, не е въ съгласие съ тѣхъ, вследствие на което всѣки день губи нѣщо ценно отъ себе си. Той се мисли за голѣмъ човѣкъ и не иска да го управляватъ други сжщества. Който се мисли за голѣмъ, преждевременно остарява. За да не остарява преждевременно, човѣкъ трѣбва да има готовността на детето, да възприема отъ всички, за да може да расте и да се развива.

Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ И на васъ казвамъ: Станете

малки деца, които постоянно да растатъ, безъ да остаряватъ. Учете се, безъ да роптаете. Плачете, безъ да ви чуватъ хората. Работете съ любовъ и поставяйте всѣко нѣщо на своето мѣсто. Обличайте се добре и съ вкусъ, като ангелитѣ. Ако срещнете единъ ангелъ, ще видите, че въ него всичко е въ пълненъ редъ и порядъкъ. Той е спретнатъ и облѣченъ по вкусъ. Ангелитѣ, светиитѣ трѣбва да даватъ примѣръ на хората по животъ, по отношения и по облѣкло. Ще кажете, че светията може да бжде облѣченъ, както и да е, но важно е да свѣти. Ние не вѣрваме въ светии, които сж облѣчени съ скжсани и нечисти дрехи. Светията не може да бжде нечистъ. Неговото тѣло е динамо. То изхвърля и най-малката нечистотия навънъ. Нищо нечисто не може да се държи на тѣлото му. Лицето на светията е свѣтло и красиво. Нѣкои мислятъ, че светията е жълтъ, съ хлътнали очи. — Защо трѣбва да бжде такъвъ? — Защото пости. — Не, светията не пости. Докато стане светия, той е постилъ. Щомъ стане светия, всѣкакъвъ постъ престава. Светията яде всичко, което му се дава, съ любовъ. Щомъ нѣщо не е дадено съ любовъ, той го туря настрана.

Сега и на васъ казвамъ: Всѣка мисль, която ви се дава съ любовъ, приемете я. Всѣко чувство, което ви се дава съ любовъ, приемете го. Всѣка постжпка, направена съ любовъ, приемете я. Всѣко нѣщо, което ви е дадено съ любовъ, носи въ себе си Божието

благословение. Благодарете за всѣко нѣщо, което ви е дадено отъ Бога, за да се ползвате отъ благословенията, които идатъ тази година.

Желая ви да имате любвеобилни сърдца и умове, пълни съ свѣтлина, да благовестувате новото, което иде вече въ свѣта!

Нека буквата „А“ бжде правило за васъ, да знаете, какъ да говорите на вашия умъ.

Нека буквата „О“ бжде правило за васъ, да знаете, какъ да говорите на вашето сърдце.

Нека буквата „И“ бжде правило за васъ, да знаете, какъ да говорите на вашата воля.

И тъй, съ буквата „А“ ще знаете, какъ да товарите и разтоваряте ума си.

Съ буквата „О“ ще знаете, какъ да създавате благоприятни условия за сърдцето си.

Съ буквата „И“ ще знаете, какъ да постигнете целта, къмъ която волята ви се стреми.

*

30. Беседа отъ Учителя, държана на 22. септемврий, 10 ч. пр. об., 1940 г. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Божественият и човѣшкиятъ свѣтъ	3
2. Правила на любовта	12
3. Законъ за частитѣ и за Цѣлото. .	19
4. Вѣчно обновяване	29
5. На сватба	44
6. Реалностъ на живота	68
7. Стотникътъ	84
8. Вѣра и вѣрване	113
9. Да имате любовъ	134
10. Божествена радостъ.	149
11. Магическата сила на любовта . .	154
12. Господаруване и слугуване . . .	174
13. Сѣнка и реалностъ.	180
14. Изучаване и приемане.	192
15. Провѣтряване	210
16. Единство въ любовта	223
17. Неоцененото богатство	238
18. Дветѣ царства	246
19. Учене и служене	275

20. Вслушване	301
21. Прилежание	313
22. Десеттѣ девици	335
23. Добрата покана	353
24. Закони на дишането	386
25. Функции на вѣрата	403
26. Израилъ и българинъ	422
27. Любовь въ третѣ свѣта	434
28. Разбрани и неразбрани езици.	459
29. Връзка между Бога и човѣка	474
30. Въ Божественото училище.	494